

THE MONGOLIAD

Book Two

NEAL STEPHENSON, GREG BEAR, MARK TEPPA,
NICOLE GALLAND, ERIK BEAR,
JOSEPH BRASSEY,
COOPER MOO

Mongoliad İkinci Kitap
Neal Stephenson - Greg Bear - Mark Teppo - Nicole Galland
Erik Bear - Joseph Brassey - Cooper Moo

Özgün Adı
The Mongoliad Book Two

İthaki Yayınları - 924

Yayına Hazırlayan: M. İhsan Tatari
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama: Kübra Tekeli
1. Baskı, Nisan 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-375-370-4
Sertifika No: 11407

© FOREWORLD LLC, 2012
Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2014
© İthaki, 2014

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

NEAL STEPHENSON - GREG BEAR
MARK TEPPÖ - NICOLE GALLAND - ERİK BEAR
JOSEPH BRASSEY - COOPER MOO

MONGOLIAD

2. KİTAP

Çeviren: Cihan Karamancı

Mongoliad Üçlemesi'nden önce geçen olayları anlatan
Hayalperest adlı bir macerayı da içerir.

HAYALPEREST

Mark Teppo

Dominus det tibi pacem.
-Assisili Francis'in şahsi selami.

Mabet ile zaviyenin diğer iki binası, La Verna'nın zirvesinin yakınındaki alacalı, kayalık bir sırt boyunca inşa edilmişti. Pürüzsüz, bazalt yükselti iki yatakheden birinin arka duvarını teşkil etmekteydi. Taşların düzensizce üst üste yığılmasıyla oluşturulmuş bir çit küçük bir bahçenin sınırlarını belirliyor, esasen kaprisli rüzgârın gübreyi çalmasını önleyen eğreti bir engel vazifesi görüyordu. Birçok keçi ve tavuk amaçsız bir şekilde etrafta dolanıyordu. Keçiler, kalın kürkleri sayesinde dağ zirvesinin kayalık arazisi boyunca esen rüzgârdan pek de rahatsız olmuyordu.

Zaviye Ordo Fratrum Minörüm, ya da kendilerine verdikleri isimle Fratricelli tarikatına mensup yarım düzine rahibi barındırmaktaydı. Dağ, yıllar önce tarikatın itibarî lideri Assisili Francis'in verdiği doğaçlama vaazlardan birine tanıklık etmiş olan Chiusi Kontu'nun hediyesiydi. Kont o gün Francis'in konuşmasından öylesine etkilenmişti ki araziye oracıkta bağışlayıvermişti. La Verna ıssız bir yerdir, demişti Francis'e, ve dağın alt kısmını kaplayan sık ormanı tırmandıktan sonra zirvenin çıplak kayaları arasında bir insanı besleyecek fazla bir şey bulunmaz.

Bu hediye çoğu kimse için rencide edici bir bağış olurdu; fakat Assisili Francis ile onun Fratricelli rahipleri Tanrı'yla maldan mülkten uzak bir ilişki içerisindeydiler. Bu bakımdan La Verna'nın zirvesindeki zaviye onlar için biçilmiş kaftandı. Kontun emrindeki yerel zanaatkarlar tarafından inşa edilmiş binaların haricinde dağın tepesinde değerli hiçbir şey yoktu. Toskana kırsalının baş döndürücü bir panoramasını içeren manzara etkileyici olmasına ve Tanrı'nın becerisinin muhteşem güzelliğini daima hatırlatmasına rağmen gelip geçiciydi. Hacılar bu görüntüye hayran olurdu, hatta bazıları arazinin muazzamlığını şarkılarla ve sanat eserleriyle yakalamaya çalışırdı. Lâkin La Verna'nın zirvesine yapılacak bir gezinti aşağıdaki vadiye yaşayan yerel halkın gündelik işlerine hiçbir katkı sağlamazdı. Evlerine ruhlarını tazelemiş olarak dönebilirlerdi ama elleri boş kalırdı. Onlar Fratricelli rahipleri gibi sade bir yaşam aramıyor, tam tersine her gün ondan kaçmaya uğraşıyorlardı.

Fratricelliler vadiye pek sık inmedikleri gibi bu uzun yolculuğa göğüs gerekcek fazla ziyaretçiyle de karşılaşmazlardı. Düzenli denebilecek aralıklarla gelen tek kişi Piro, yani alışkanlık icabı yanında kısıtlı bir erzak karışımı getiren sıska bir keçi çobanıydı. Piro'nun başka biriyle çıkageldiği ender zamanlarsa rahipler arasında bir kutlama sebebiydi. Çünkü keşişlerin maldan mülkten sakınmaları, arada sırada doğru düzgün bir yemekten zevk almadıkları anlamına gelmiyordu ve ziyaretçilerdeki bir artış aşağıdaki köyden gelen taze erzaklarda da doğru orantılı bir artış demektir.

Keşişlerin kutlama yaptıkları bazı kutsal günler mevcuttu ve o günlerde Fratricelli rahipleri Piro'nun ziyaretini dört gözle beklerlerdi. Haçın Vecdi Şöleni'nden^[1] önceki sabah

keşişler uçurumun kenarına tutunan yaşlı çam ağacının yakınında gezinmek için bahane aramaya başlardı. Keşişler oraya gelmeden yıllar önce üst yarısına bir yıldırım düşmüş olan ağaç onlara hiç gölge sağlamasa bile hem dikkate değer bir abide, hem de patikaya bakan kullanışlı bir gözetleme noktasıydı.

Binalar kurulduğundan beri zaviyede yaşayan Leo Birader artık genç biraderlerinin hevesine fazla ilgi göstermemekteydi; fakat bu sıcak eylül sabahında bahçenin zorlu toprağında çalışırken yavaş yavaş keşişlerin tümünün ağacın etrafında toplandığını fark etti. Leo Birader çapasını bırakıp gruba katıldığında yalnızca Piro'nun görülmekle kalmadığını, yanında bir de yol arkadaşı getirdiğini öğrendi. Keşişler kendi aralarında diğer ziyaretçinin kimliğine dair heyecanlı tahminlerde bulunmaya başladı. Onları dinlerken Leo Birader'in aklına Torto Nehri'nin yakınlarındaki köhne binanın, yani Francis'in müritlerine katıldığı yerin çevresindeki çalılıklarda cıvıldaşan sığırcık sürüleri geldi.

İçlerinde gözleri en keskin olanlar, yani Cotsa ile Nestor, her iki yolcunun da birer sırt çantası taşıdığını şimdiden tespit etmişti.

Leo Birader diğerlerinin gevezeliğini dalgın bir keyifle dinledi. Zaviyenin ıssızlığının verdiği sükunete alışmıştı; medeniyetin hazlarıyla yapılan geçici oynaşmalara bu gençler kadar özlem duymuyordu. Rahiplerin çoğu Francis Birader'in Emri'ne [2] bir mevsimden daha kısa bir zamandır uyuyordu. Beklenmedik bir ziyaretçinin gizemi ve de fazladan erzak bulma ihtimali onları yakışsız bir zevzekliğe sevk ediyordu. Yine de onları suçlayamazdı; tarikatın Papa tarafından resmi olarak tanınmadan önceki ilk yıllarını ve hoşgörüsüz ibadetlere verilen her türlü aranın ne büyük bir şevkle kucaklandığını hâlâ hatırlıyordu.

"İşte," dedi Cotsa Birader. Uzun boylu keşiş diğerlerinin kafaları üzerinden işaret edince tüm lakırdı kesildi ve Fratricelliler dikkatlerini patikaya verdi.

Kayalık geçitten ilk önce Piro çıktı ve bir araya toplanmış keşişleri görünce gülümseyip el salladı. "Hey, Piro!" diye seslendi Cotsa. Leo Birader, tarikatın geleneksel selamının gelişigüzel bir biçimde es geçilmesi karşısında kaşlarını çattı. Diğerlerinden bazıları da aşağıdakilere seslenerek gelen ikili zaviyeye ulaşmadan evvel kolayca cevaplanamayacak sorular yöneltti.

Kayalık geçitten çıkan yabancı duraksayıp kısa bir süreliğine keşişlere baktı. Başında hem eskiliğinden hem de havanın sıcaklığından dolayı iyice sarkmış bir şapka vardı. Tuniğiyle pantolonu da en az onun kadar basit ve yalındı. Yıpranmalarına rağmen hâlâ sağlam olan çizmeleri ayaklarına ve bacaklarına iyice oturuyordu. Adam omuz askısında bir kılıç taşıyordu ve kalçasına dayalı bir kının varlığına alışkın birinin o tecrübeli rahatlığıyla duruyordu. Teni Leo Biraderin cildinden daha koyuydu ve yüzünde özenle kesilmiş bir sakal mevcuttu. Leo Birader adamın iki düzineden fazla kış görmediğini tahmin ediyordu, yine de duruşunda hem bilgeliği hem de yaşının ötesindeki bir acıyı gösteren bir şeyler vardı.

"Tanrı sizden huzurunu esirgemesin," diye yabancıya Latince seslendi Leo Birader. Sonra da nezaketi elden bıraktıkları için yanındaki Fratricellilere dik dik bakarak onları sessizce azarladı.

Yabancı başının kaldırırken bir elini güneşe siper etti. "Sizden de esirgemesin," diye

cevapladı.

Leo Birader boynunun yanını kaşdı. Adam çabuk ve kendinden emin bir dille karşılık vermişti, Latincesi zarif olmasına rağmen Leo'nun çıkartamadığı bir aksana da sahipti. Sanki Ordo Fratrum Minorum'un selamı ona yabancı değildi, ama tepkisi geleneklere pek uygun sayılmazdı.

Platoya ulaşan Piro sırt çantasını tozlu toprağa bıraktı. "Selam kutsal kişiler," diye seslendi genç keçi çobanı. "Yanımda biraderlerinizden birini getirdim."

"Bizden biri mi?" diye sordu Mante Birader. Grubun en uzun boylusu oydu ve bu özelliği genellikle onu konuşmacı kılardı. "Bu nasıl olur Piro? Hiçbirimiz kılıç taşımayız ki."

"O bir... şeye mensup." Piro dik patikanın son birkaç adımında zorlanan yol arkadaşına destek olmak için elini uzattı. "Neydi adı?"

Genç adam uzatılan eli kavrayıp kendini yukarı çekti. "Bir Ordo," diye açıkladı. Kısa bir süreliğine ellerini nereye koyacağını bilememiş gibi sırt çantasıyla oynadı. "Ben Akkallı Raphael. Beklenmedik ziyaretimi başışlayın. Piro bana yolu göstereceğini söyledi ve anlaşılın öyle de yaptı. Hem de gayet başarılı bir şekilde." Delikanlı biraz tıknefes olmasına rağmen bunu iyi saklıyordu.

"Hangi tarikatın üyesisin?" diye sordu Cotsa Birader, heyecandan doğan nezaketsiz bir acelecilikle.

"Belki de misafirimizi biraz dinlenip tırmanışın yorgunluğunu üstünden attıktan sonra sorgulasak iyi olur," diye belirtti Leo Birader, diğer Fratricellilerin edepsizliğinden utanarak.

"Hayır, hayır. Sorun değil," dedi delikanlı. "Sizler Ordo Fratrum Minorum'dansınız, değil mi? Yani Assisili Francis'in müritleri?" Keşişlerden bazıları cevaben kafa sallayınca, "Ben de Ordo Milites Vindicis Intactae'ye mensubum," diyerek sözlerini sürdürdü.

"Gördünüz mü?" dedi Piro, Latinceye hâkimiyetinden gurur duyarak. "Ordo."

"Hayır Piro," dedi Raphael, elini rehberinin omzuna koyarak. "İkisi aynı şey değil." Özür dilercesine keşişlere baktı. "Karışıklık için üzgünüm. Piro çok yardımcı oldu ve korkarım ki ben de onun hevesinden istifade ettim."

"Milites," diye açıkladı Leo Birader, Piro'ya. "Dövüşen adamlar anlamına gelir, yani askerler." İsmi tercüme etti. "Bakire Savunucunun Şövalyeleri," deyip Raphael'in kalçasına dayalı kılıcı gösterdi. "Biz Haçlı Şövalyeleri değiliz. Bunun gibi keskin bir alet bizim işimize yaramaz."

Piro başını kaşdı. "Haçlı mı?" diye sorup başparmağıyla Raphael'i işaret etti.

"Beşinci mi?" diye ağzından kaçırdı Mante Birader.

"Evet," dedi Raphael. "Aynen öyle."

Haçlı Seferleri'nin sonuncusu olan Beşinci Haçlı Seferi sadece birkaç yıl önce sona ermişti. Daha şimdiden başarısızlıkla sonuçlandığına ve yakında bir yenisinin düzenleneceğine dair Roma'dan haberler gelmekteydi. Roma'nın Levant'taki [\[3\]](#) kâfir Müslümanların varlığına tahammülü yoktu. Raphael'in açıklaması keşişlerin onu bir soru yağmuruna tutmasına sebep oldu ve Leo Birader bile delikanlının cevaplarını duyabilmek için kendini öne eğilirken buldu. Beşinci Haçlı Seferi! Acaba Mısır'da bulunduğu sırada... ?

Fratricellilerin hevesi karşısında şaşkına dönen Raphael ses curcunasını bastırmak için ellerini kaldırdı. "Evet," dedi, keşişler grubundan gelen şaşkınlık ve huşu karmaşası

önünde hafif bir utançla başını eğerek. "Evet, Dimyat'taydım," diye itirafta bulundu. "Francis, din değiştirmesi için Sultan El-Kamil'in yanına vardığımda oradaydım."

"Asılın!"

Bezgin bir Frizyeli ^[4] olan tellalın adı Edzard'dı. Birbirine dolanmış sakallara ve kel bir kafaya sahipti. Sesi Raphael'e bir kayalığı döven dalgaları anımsatmaktaydı. Yürürken topallamasına ve at üstünde otururken canının yanmasına rağmen bir gemideyken kıvrak bir zarafetle hareket edebiliyordu. O esnada dev sal boyunca bir ileri bir geri volta atarak adamlara avazı çıktığıınca uluyordu.

"Sakın durayım demeyin, sizi aşağılık taverna yosması çocukları sizi," diye bağırdı Edzard onlara. "Bu nehir sizden nefret ediyor. Kâfirler sizden nefret ediyor. Tanrı bile güçsüz olduğunuz için sizden nefret ediyor. Asılın!"

Frizyeli Haçlılardan, Tapınak ve Hospitalye şövalyelerinden ve de Kalkan-Biraderlerinden oluşan üç yüz kişilik askeri birlik ıslak hayvan postlarından bir saçak altında toplanmıştı. Dimyat surlarından onlara atılan Rum ateşinden tek korunakları o saçaktı. İki teknenin birbirine bağlanmasıyla oluşturulmuş hantal bir düzenek olan araçları çalkantılı Nil'in azgın sularında ağır aksak ilerlemekteydi. Nehrin onları şimdiye kadar çoktan yutmamış olmasının tek sebebi yüzen kuşatma kulelerinin muazzam boyutu ve de ağırlığıydı.

Dimyat şehri, Nil Nehri'nin doğu çatalının doğusuna yayılmıştı. Şehri ele geçirmek Mısır'ın fethindeki kritik bir amaçtı; böyle bir başarı Müslüman topraklarındaki Haçlılara son derece ihtiyaç duydukları bir üs sağlayacaktı. Fakat şehri çevreleyen zorlu arazi saldırıyı güçleştiriyordu. Dimyat kuzeyde, doğuda ve güneyde Manzala Gölü'nün geniş ve tuzlu su lagünü, yani sığ göletlerle değişken çamur birikintilerinden oluşan aşılmaz bir labirent tarafından korunmaktaydı. En ihtiyatlı yöntem batıdan saldırmaktı, ama kalın duvarlara taarruz etmek için askeri bir kuvvetin Nil'i aşması lazımdı. Lâkin son altı haftadır nehir taşkın bir engel olmaktan çıkıp tam bir tabiat gazabı halini almıştı.

Haçlıların imkânları kısıtlı değildi. Mısır'ın çöllerinde bir ordu toplamak için Akdeniz'i geçmişlerdi ve çok sayıda tekne emirlerine amadeydi. Buna karşın teknelerin kaptanları nehre göğüs germeye gönülsüzdü; zira kanalın güvenilmez ve değişken yapısı dışında Dimyat duvarlarının üstündeki mangoneller ile trebuşelerden ^[5] atılan taş ve ateş yağmuruna da karşı koymak zorundaydılar.

Müslümanlar herhangi bir geçiş teşebbüsüne karşı son bir caydırıcı önlem olarak nehri kendi sallarıyla, tekneleriyle ve mavnalarıyla doldurmuştu. Bu filo kentin duvarlarından başlayıp nehirden çıkıntı yapan bir kayalığa çöreklenmiş dar bir kulenin temel taşlarına kadar uzanan çok sayıda ağır zincirle yerine sabitlenmişti. Kulenin altında bulunan adacık batı sahiline yakın olmakla birlikte o kıyıda bir çıkartma yapılmasına meydan bırakmayacak kadar da uzaktı. Kuleye ulaşmanın tek yolu tekneydi.

Nehre kurulu hisara hücum etmeyi deneyen Haçlılar şimdiden birkaç gemi yitirmişti. Tekneler taarruz düzenleyebilecekleri bir konuma geçebilmek için güvenilir nehirde manevra yapmaya uğraşırken fazlasıyla korunmasız kalıyordu. Hisarın savunucularının elinde bol miktarda Rum ateşi mevcuttu ve Dimyat'ın duvarlarındaki mancınıklar bitmek bilmez bir kaya stokuna sahipmiş gibi görünüyordu.

Haçlılar iki ay boyunca kendilerini kalenin duvarlarına attıktan sonra nihayet yeni bir çözüm üretmişlerdi: ya önceki gayretlerinden çok daha büyük bir faciayla sonuçlanacak, ya da esin kaynağı ancak Tanrı olabilecek kadar gözü kara bir çözüm.

Yüzen kuşatma kulesi fikri Paderbornlu Oliver'dan, askerden ziyade bir âlim olan uzun-ince bir adamdan çıkmıştı. Oliver önceki çabaları sessizce gözlemleyip kaydetmişti ve Haçlıların asıl sorununun hisarın üst katı olduğu görüşündeydi. Tekneler saldırı kuvvetlerini hisarın temellerine bıraktığında savunmacıların yapması gereken tek şey aşağıdaki adamları bir Rum ateşi ve ok yağmuruna tutmak oluyordu. Çıkartmayı gerçekleştiren adamlara bir fırsat vermek için Haçlıların öncelikle üst katı ele geçirmeleri gerekiyordu. Oliver'ın çözümü çift güverteli bir sal, yani adacığa çıkartılabilecek yüzen bir kuşatma kulesiydi. Böylelikle üst güvertedeki askeri kuvvetler eğreti bir köprü indirip doğrudan surlara saldırabilirdi.

"İskele kürekleri geriye!" diye haykırdı Edzard ve o taraftaki adamlar tekneyi döndürmek için tüm güçleriyle yüklendiler. Nehirde yanlamasına yüzerken Nil'in ağır akıntısına kapılmış bir domuz leşine benziyorlardı. Tekneyi çevirmeleri gerekiyordu, yoksa üst güvertedeki köprü asla hisara ulaşamazdı. Bunu yapmak için de minik kayalığa bodoslamasına bindirmeleri lazımdı, aksi takdirde Oliver'ın tasarımı bir ölüm tuzağına dönüşürdü. Müslümanların sıvı ateşiyle oracıkta yanmayanlar muhtemelen azgın nehir sularında boğulup giderdi.

Raphael en son tarikatının üyelik imtihanından geçerken bu denli çalkantılı sularda bulunmuştu. Ordo Militum Vindicis Intactae, yani meşhur Kalkan-Biraderleri, Antik Yunanlılara dayanan kökenlerini unutmamıştı. Hem kalkan sembolüne, hem de onu kullanarak korudukları tanrıçalarına büyük değer veriyorlardı. Genç üyeler kendilerini ispatlamaya hazır olduklarında tarikatın dağlık kalesi Petraathen'in altındaki kayalık mağaralara indirilirdi. Ellerine bir aspis, yani atalarının kullandığı ağır bir kalkan tutuşturulan ve hızla akan bir yeraltı nehrinde yüzmeye gönderilen delikanlılara bir seçenek sunulurdu.

Seçimini tez ve korkusuz bir şekilde yapanlar tarikatın şövalyeleri haline gelirdi.

Kararsız kalanların çoğuysa boğularak can verir, cenk meydanının acımasızlığını en açık şekliyle hatırlatırlardı.

Kulenin tepesine yapılacak ilk taarruz için Raphael ile birlikte iki düzine Kalkan-Biraderi seçilmişti. Mavnaları adacığa çarpar çarpmaz en öndeki ikili köprüyü havada tutan halatları kesecekti. Köprü birbirine bağlanmış bir dizi kalastan ibaretti ve birbirine iyice sokulan iki adamın yan yana geçebileceği genişlikteydi. Kılıçlarını savurabilecekleri çok fazla alanları olmayacaktı. Bu yüzden tekne adacığa yanaşır yanaşmaz köprüyü çabucak aşmaları lazımdı. Savunmacılar köprüyü itemedi veya yakamadan önce kuleye ulaşmaya mecburdular.

Köprü'nün her iki yanındaki hayvan postundan yapılmış örtülerde boşluklar mevcuttu ve

mavna nehirde güç bela dönerken Raphael kulenin alacalı taşlarının geçip gittiğini gördü.

Tapınak ve Hospitalye şövalyelerinin komutanları üst kata yapılacak saldırıya hangi takımın öncülük edeceği konusunda Kalkan-Biraderleri birliğinin lideri Calpurnius'la tartışmışlardı. Calpurnius her iki adamın argümanlarını soğukkanlılıkla dinlemiş, sonra da tek bir soru sormuştu. "Bu teknede hiç at olmayacak. Şövalyeleriniz nasıl dövüşecekler?"

Edzard sancak tarafındaki adamlara haykırarak iskele ekibinin temposuna ayak uydurmazlarsa onları güverteden atacağı tehdidinde bulundu.

Raphael'in yanında çömelen adam titriyor ve her an kusacakmış gibi gözüküyordu. Delikanlının ismi Eptor'du ve Raphael'den bir yaş küçüktü. Bir çiftçinin oğluydu, ailesi Kalkan-Biraderleri'nin karargâhı olan Petraathen'e bir günden daha kısa bir yolculuk mesafesinde yaşıyordu. O, Raphael ve bu bölüğün bir düzine diğer üyesi yeminlerini birlikte etmişlerdi. Beşinci Haçlı Seferi, tarikatın şövalyeleri olarak çıktıkları ilk görevleriydi.

Her Kalkan-Biraderi'nin taşıdığı kılıca ve kalkana ilaveten Eptor bir de gürze sahipti; nehri enlemesine aşan zincirleri taklit edercesine ucuna birkaç zincir ilave etmişti. Kâfirleri öldürmektense buğday harmanlamaya daha uygun olan bu silah tam bir çiftçiye göreydi ve Raphael bir Müslümanın kılıcından ziyade başıboş bir zincirin darbesine maruz kalmaktan çekiniyordu. Lâkin Eptor koruyucu bir bibloyu elinden düşürmeyen bir çocuk gibi ona sıkı sıkıya tutunmaktaydı.

Tekne bir kez daha iskele tarafına doğru savruldu ve kulenin taş duvarı yeniden görüş alanına girdi. Nil Nehri, ağır tekneyi kaldırıp dosdoğru kuleye atarken mavna şiddetle sarsıldı.

Calpurnius tüm Kalkan-Biraderleri'ni kutsamış, yüksek sesle Tanrı'nın onları Müslüman kâfirlerin ok ve taşlarından koruyacağını ilan etmişti. Sarıldığı her adamın kulağına Bakire Meryem'in şahsi bir duasını fısıldamıştı. Sizi bekliyor olacak, demişti. Onun adına silah kuşanan herkesi beklediği gibi.

Altlarındaki tekne çatlamak üzere olan bir at gibi titredi. Tepelerindeki hayvan postundan yapılmış saçağa bir şey çarptı ve ıslak deriden tıslamalar eşliğinde buharlar yükseldi. Öfkeli iblislerin ulumalarını andıran bir kükreme şövalyelerin irkilmesine yol açtı ve koruyucu örtüden aşağı uzun, siyah parmakları andıran küller döküldü.

Yüzü terden sırlıklam olan Eptor inlemeye başladı.

Raphael başını iki yana sallayarak genç adamın bakışlarını yakalamaya çalıştı. Korkusundan utanan Eptor ona bakmayı reddetti.

Raphael adamın zincir zırhını kavrayıp onu iyice yakınına çekti. Köprüyü birlikte geçeceklerdi, Eptor'un paniklememesi gerekiyordu. Çatının postu tüter ve sıcak küller halinde dağılırken Raphael ağzını delikanlının kulağına yaklaştırıp bağıra bağıra Bakire Meryem'in Duası'nı okumaya başladı.

Tekne, zincir kulesini taşıyan kayalık çıkıntıya çarptığı sırada altlarındaki güverte şiddetle sarsıldı. Aşağılarda bir yerde tahtalar kırıldı ve sular çatlak gövdeden içeri dolmaya başlarken nehrin gürültüsü değişti. "Hücum!" diye haykırdı Edzard.

Köprüyü tutan ipler kesildi. Dar geçit düştü ve ucu kulenin engebeli surlarına çarparken zıpladı. Adamlar açılan köprüden geçme hevesiyle ileriye atıldılar.

Dua etmek için daha fazla vakit yoktu.

Silahlarınıza sarılın kardeşlerim ve dövüşün.
Bakire bizi bekliyor olacak.

Raphael'ın Mısır'da bulunduğunu itiraf etmesi rahiplerin hevesini söndürmeye yetmedi. Genç adamı bir onur konuğu olarak karşılayan keşişler onu yöneltilen sorulardan kaçamayacağı mabede kadar âdeta sürüklediler. Raphael ilk başta Mısır'daki tecrübelerinden bahsetmeye pek yanaşmasa da Piro ile daha genç adamların samimi teşviklerinin ardından nihayet insafa geldi. Başlangıçta çekinerek konuşurken bir hikâyede karar kılmakta zorlandığı her halinden belliydi. Fakat birkaç dakikalık gelişigüzel bir anlatının ardından sıkça dile getirilen bir öyküye girdi. Açık ve kolay anlaşılır bir üslupla konuşuyordu, hitabet sanatındaki bu doğal zarafeti Leo Birader'e Francis Birader'in gençliğini hatırlatıyordu.

Leo Birader ilk başta Raphael'ın seyyar bir öğrenciden, Arezzolu zengin bir Ghibellino ^[6] ailesinin askeri tarikatlardan birine katılmış küçük oğlundan başka bir şey olmadığını farz etmişti. Raphael'ın konuşmasını dinledikten sonraysa bu oğlanın olduğu kişi ile Francis Biraderin olabileceği kişi arasındaki benzerliğe şaşırmadan edemedi. Asil bir şövalyelik unvanı taşımaya büyük bir heves duyan Francis diğer pek çok Assisi delikanlısıyla beraber Perugia'ya karşı silah kuşanmıştı. Collestrada'daki muharebe kaybedildiğinde de yakalanmış ve fidye için tutsak alınmıştı. Bu tutsaklığı bir yıl sürmüştü. Tanrı Francis'i seçmeseydi o da bu adam gibi mi olurdu? diye merakla düşündü Leo.

"Bahsettiğin şu ateş," dedi Cotsa Birader. "Rum ateşi. Nedir o?"

"Simyasal bir gizem," diye açıkladı Raphael. "Yanan bir su. Sanırım ona ilk hâkim olanlar Bizanslılardı. Onu Pers İmparatorluğu'na karşı kullandılar ve o zamandan beri simyacıları kendi versiyonlarını yaratmaya çalışıyor. Ona naft diyorlar. Sıvıyı küçük bir şişeye doldurup etrafını deri ve kumaşla sarıyor, sonra da tutuşturuyorlar. Mangonellerden kuvvetle fırlatılan bu şişeler bir yere çarptığında parçalanıp etrafa geniş bir yanan sıvı dalgası saçıyor." Bir kafatasını kavramasına ellerini kaldırdı. "En fazla bu büyüklükte bir şey—" Kollarını açarak mabedin geniş boşluğunu kastetti, "—ve..." Ansızın bu hareketiyle neyi imâ ettiğini fark etti ve ne diyeceğini bilemeyerek bocaladı.

Tüm bu salonu ateşle doldurmaya yetiyor, diye düşündü Leo Birader, onun demek istediğini anlayarak. "Gelin savaşın bu acımasızlıklarından daha fazla bahsetmeyelim," diye çabucak lafa girdi. El yordamıyla gevşek bir iple boynunun etrafına bağladığı tahta haça uzandı.

Leo bunu diğerlerinin menfaati için söylemişse de sözlerinin genç adamın hikâyesini anlatırken kapıldığı büyüü bozduğu belliydi. "Kusura bakmayın," diye kekeledi Raphael ansızın. "Ben... buraya bunun için gelmedim." Mabedin ne kadar küçük olduğunu, diğerleriyle ne kadar iç içe durduğunu fark ederken gözleri kocaman açıldı. Kapana kısılmış bir hayvanın korku dolu yüzü.

Leo Birader kalabalığın arasından ite kaka geçti ve kendini Raphael ile diğer rahiplerin arasına soktu. "Yeter," dedi. "Konukseverliğimizi ihmal ettik. Misafirlerimiz yanlarında erzak da getirmemişler miydi? İçlerinde bir şişe şarap olup olmadığına derhal bakmalıyız. Ve belki biraz da peynir. O tarz şeyler kutlama yapmak için uygun bir sebep olur, özellikle de Tanrı'nın bu evinde." Genç şövalyenin öykülerini dinleme arzularını en sesli şekilde dile getiren Cotsa ile Mante'ye dik dik baktı.

Mante Birader şimdiden kapıya doğru kaçıyordu. Piro da unutulmuş çantaları geri alma hevesiyle onun hemen peşindeydi. Diğer rahipler kendilerini Leo Birader'in sert bakışları karşısında daha az fark edilir kılmaya çalışarak tedirginlikle haç çıkardılar. Aslında Leo da suçsuz olmadığına farkındaydı. O da kendini genç şövalyenin öyküsüne kaptırmıştı.

Leo Birader döndü ve odanın kürsüsü işlevini gören, kabaca yontulmuş banktaki Raphael'in yanına sertçe oturdu. "Uzun yıllardır bir Fratricelli, yani düşük seviyeli bir rahibim," dedi, "ve bu mabet inşa edildiğinden beri burada yaşıyorum. Kendim için seçtiğim bu hayata, kendimi adadığım bu amaca daha alışkın olmam gerekir." Yanında oturan mahcup adama güven ve teselli verme amacı güden, babacan bir tebessüm etti. "Ama Tanrı'nın bana ve her birimize hatırlatmaya devam ettiği gibi hatasız yaşayamıyoruz ve kolayca yoldan çıkabiliyoruz. Başkalarının ahbablığına özlem duyuyoruz. Abartılı macera öykülerinden zevk alıyoruz." Başını iki yana salladı. "Öyle öyküleri anlatanların omuzlarına binen yükü unutuyoruz."

Raphael hiçbir şey söylemedi. Ellerini beceriksizce ovuşturdu ve sağ eli birden fazla kez kılıcının kabzasına gider gibi oldu.

Acaba bu delikanlı ne gibi acımasızlıklara tanıklık etti ? diye merak etti Leo Birader. Francis Birader, genç adamları Haçlı Seferleri'nde ölmeye gönderenlerin iman eksikliğinden pek çok kez dert yanmıştı. Levant'tan döndükten sonra pek çok kez, Bizler bir sürünün çobanları değil miyiz? demişti vaazlarında. Ve bu sürü bizden kılavuzluk, tevazu ve koruma beklemiyor mu? Bu delikanlı savaşmak için eğitilmişti ve aman vermeziğiyle bilinen bir Haçlı Seferi'nden sağ çıkmıştı. Ondan geriye ne kaldı ki? diye merakla düşündü Leo Birader.

"Sefer sırasında Tanrı'ya olan inançlarından yeterince güç alamayan pek çok kişi gördüm. Her iki tarafta da," dedi Raphael, Birader Leo'nun sözcükleri anlamak için omzunu diğer adaminkine yaslamasını gerektirecek kadar yumuşak bir sesle. "Müslümanların Hıristiyanlarla aynı Tanrı'ya inandıklarını biliyor musunuz? Onun için farklı bir isim kullanıyorlar. Allah."

"Francis Birader'in Müslümanların inançlarından bahsettiğini duymuştum," karşılığını verdi Leo Birader, konuya fazla hâkim olmasa da farklı bir şeyden konuşmaktan memnuniyet duyarak. "Ama onları bizzat inceleme fırsatı bulamadım," diye itiraf etti.

"Geleneksel selamlarını biliyor musunuz?" Raphael ilk geldiğinde yaptığı gibi ellerini birleştirdi. "Esselamün Aleyküm," dedi. "Tanrı'nın selameti üzerinize olsun, anlamına gelir. Bu bana verdiğiniz selamdan pek de farklı sayılmaz. Francis Birader'in de onu kullandığını duymuştum."

"O sözlerin misyonuna -misyonumuza- iyi uyduğunu düşünür," dedi Leo Birader, kafasını sallayarak.

"Babam bir Germen askeriymiş," dedi Raphael. "Frederick Barbarossa için savaşmış ve

Haçlı Seferi'nde onunla beraber Kutsal Topraklar'a gitmiş. Frederick nehri geçerken öldüğünde babam Kudüs'e kadar giderek kutsal yolculuğu tamamlamış. Sonunda kendini İngiltere Kralı Richard için Selahaddin'e karşı savaşırken bulmuş. Lâkin Richard İngiltere'ye döndüğünde babam Akka'da kalmış. Annem bana onun Toton Tarikatı Şövalyeleri'ne katıldığını söyledi ama—" Raphael omuz silkti, "—onu araştırarak yaşa geldiğimde tarikatın efendisi babamı tanımadığını iddia etti."

Leo Birader kafa salladı. Haçını kurcalamaya devam ederek sıklıkla üstlendiği iyi dinleyici rolünü oynamayı sürdürdü.

"Müslümanların arasında büyüdüm," diye devam etti Raphael, lafı etmek istediği itirafa doğru çekerek. "Müslüman minarelerinin ve camilerinin gölgesinde oyunlar oynadım. Namaza çağrılarını, yani ezan, en az pazaryerindeki tüccarların bağrıışları veya kürsüden verilen bir vaaz kadar çocukluğumun bir parçasıydı. Hatta her gün birkaç kez gerçekleştiği için onlardan bile daha büyük bir parçası. Nasıl olur da Hıristiyan bir asker haline gelip o insanlara can düşmanımış gibi muamele edebilirdim?"

Leo Birader, bu soru kendisi için de gizemli bir anlaşılmazlık taşırcasına omuzlarını silkti.

"Dünyadan biraz anlar olduğumu düşünecek yaşa geldiğimde bir Venedik ticaret gemisine kaçak olarak bindim. Cüretim kaptanın hoşuna gitmiş olacak ki beni Akdeniz'e atmaktansa işe koştı. Birkaç yıl onun yanında kaldım ve tüm o süre boyunca Hıristiyanlık Âlemi'ne, yani babamın geldiği topraklara ayak basmanın özlemini çektim. Sonunda gemi onarım için Trieste'ye yanaştığında kaçmayı başardım. Toton Şövalyeleri'ni yeniden bulma ümidiyle kuzeye gittim. Tötonlar doğudan gelen güruhlarla dövüşmek üzere Transilvanya'ya geçmişlerdi. Tabii o düşman hakkında hiçbir bilgim yoktu. O kâfirleri öldürebileceğimi düşündüm, çünkü bana yabancıydılar. Yolculuğum esnasında Ordo Militum Vindicis Intactae'nin kalesi Petraathen'e giden bir gruba katıldım. Beni yanlarına aldılar ve yıllar süren bir eğitimin ardından yeminlerini edip kendimi Tarikat'ın ve Bakire Meryem'in hizmetine adadım."

Mante Birader her iki elinde birer şişeyle geri döndü. "Hey," dedi. "Tanrı bizden lütfünü esirgemedi." Bir kucak dolusu tahta kadeh taşıyan Piro hemen onun arkasında belirdi.

Şişelerden biri açılıp kadehler doldurulurken Raphael iç geçirdi. "Tanrı beni sınıyor, değil mi?" diye sordu.

Leo Birader tereddüde kapıldı. Tanrı hepimizi sınıyor, diye düşünmesine rağmen böyle bir ifadenin genç adamın yeisini dağıtamayacağından çekindi. Francis Birader'in yanlarında olmasını isterdi. Francis, şövalyenin yüreğine su serpecek laflar edebilirdi; Raphael'e bir Assisi şövalyesi olarak atlattığı imtihanlardan bahsedebilirdi. Assisi, Perugia'yla savaşa tutuştuğunda Francis Birader'e kendi halkına karşı dövüşmesi emredilmişti.

Fakat Leo Birader öyle bir deneyimden yoksundu. Ayrıca başka bir adama karşı kılıç kaldırmanın nasıl bir şey olduğunu da asla bilemeyeceğim, diye kendi kendine çabuk bir itirafta bulundu. Savaş insanları değiştirirdi; Francis'in sorunları barışçıl yollardan çözme konusunda bu kadar büyük bir gayretle öğüt vermesinin bir sebebi de buydu. Diğer insanlarla savaşmak hayvani bir davranıştı, hatta hayvanlıktan da beterdi; zira hiçbir kurt veya ayı pek çok soylunun ve de kralın savaşa girmek için başvurduğu yanıltıcı bahanelerle kendi türüne saldırmazdı.

Piro'nun uzattığı kadehi kabul eden Leo Birader ılık sıvıdan koca bir yudum aldı ve taze

şarabın acılığı karşısında yüzünü buruşturdu. "Tanrı anlaşılmazdır," dedi, damağındaki tadı gidermek için dilini boş yere ağzının içinde döndürerek. "Bize öfkeyi ve merhameti eşit ölçülerde verir," diye sözlerini sürdürdü, Francis Birader'in vaazlarından birini hatırlamaya çalışarak. "Hayatımızı hangisine göre yaşayacağımızı seçerek O'nun ihsanına layık olup olmadığımızı gösteririz."

Raphael de Piro'dan bir kadeh almıştı ama varlığının farkında değilmişçesine onu baldırına dayamaktaydı. Leo Birader delikanlıyı suçlayamazdı. Bir bardak şarap zaviyede ender rastlanır bir lükstü; fakat kendi kısıtlı damak zevki bile bu şarabın fiçıda bir mevsim daha geçirmesi gerektiğini söylüyordu.

Sabır bir erdemdi, özellikle de şarap imalatçıları arasında.

Leo Birader delikanlının sözlerini sürdürmesini bekledi. Raphael yükünü çok uzun bir zamandır taşıyordu ve onu omuzlarından atması biraz daha zamanını alacaktı.

"Mısır'da insanları öldürdüm," dedi Raphael, nihayet konuşacak kadar kendini toparladığında. "Yeminimi ettikten kısa bir süre sonra Mısır'ı Sultan Seyfeddîn'den almak için Sefer'e katılmamız emredildi. Doğru seçimi yapma hevesiyle biraderlerimle birlikte yola çıktım. Bildiğim tek şey Bakire Meryem'in... hayır, Tanrı'nın kendisini korumamı istediği haline gelinceye dek defalarca ve defalarca direktif aldım. Tanrı'nın hukukunu korumalıydım ve öyle yapmak için de o hukuku bozmak isteyenleri mağlup etmeliydim. Ben de öyle yaptım. Tanrı adına adam öldürdüm. Başka bir yerde ve başka zamanda, çocukken bana iyi davranmış olabilecek adamları. Peki niye düşmanımdılar? Hazreti İsa'nın Tanrı'nın oğlu değil de sadece bir insan olduğuna inandıkları için mi? Bu onları merhametime daha az layık mı kılıyor?"

Leo Birader münasip bir cevap düşündüyse de aklına hiçbir şey gelmedi.

"İbadethanenize geldiğimde birbirimizi tanımamamıza rağmen beni sevgiyle karşıladınız. 'Tanrı sizden huzurunu esirgemesin,' dediniz." Raphael, Leo Birader'e bakabilmek için vücudunu döndürdü. "Peki ben hayır duanıza nasıl karşılık verdim? Biraderleriniz maceralarımı anlatmam için başıma üşüşüklerinde isteklerini kabul ettim." Raphael'in tedirgin çıkan sesi boğazının derinliklerinden yükseliyordu. "Sefer başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen yaptıklarımın dolaylı bana kahraman gözüyle bakılıyor. Onlardan utanç ve tiksintiyle değil de gururla bahsediyorum. Ruhum nasıl bu kadar... bu kadar çökebilir? Bir insan nasıl Tanrı'yı hoşnut etme, O'nun adına eğitilip silah kuşanma arzusuyla yaşar ama bir yandan da merhametli bir hayat sürdürebilir?"

Haçlıların Nil Nehri'ndeki kuleyi ele geçirmesinin üzerinden neredeyse bir sene geçmişti ama Dimyat hâlâ fethedilememişti. Duvarların üzerindeki mancınıklar ölümcül yüklerini daha seyrek fırlatıyordu ve gökten düşenlerin çoğu gevşek kayalardı; siyiasal ateş stokları tükeneli çok olmuştu. Savunmacılar sanki çabaları savaş diyalogunun bir parçasıymış ama artık ona hiç hevesleri kalmamış gibi fazla bir şevk göstermeden Hıristiyan birliklerine kaya parçaları fırlatıyorlardı.

Haçlıların da kuşatma düzenlemeye pek hevesi kalmamıştı. Son altı ayda Dimyat'ın fazla bir askeri değer taşımadığı Brienneli John [\[1\]](#) ile onu destekleyen birkaç soylu tarafından açıkça anlaşılmıştı. Hıristiyanların içeri girmeleri ne kadar zorsa dışarı çıkmaları da o kadar zor olacaktı, özellikle de arkalarındaki taşkın havza Sultan'ın ordularıyla dolarsa.

Haçlı Seferi başladığında sultan olan Seyfeddîn, kuleye yapılan taarruzdan kısa bir süre sonra ölmüştü. O dönemde Mısır'ın hükümdarı olan oğlu El-Kamil artık bütün İslam âleminin üzerinde hüküm sürüyordu. Babası bir önceki haçlı seferinin acımasızlıklarını hatırlamasına ve Hıristiyânları Levant'tan atma yönündeki arzusundan asla vazgeçmemesine rağmen oğlu farklı bir bakış açısına sahip gibiydi. El-Kamil birden fazla kez gerçek olamayacak kadar güzel gözükken şartlarla barış teklif etmişti.

Roma'dan gönderilen Papalık Elçisi Pelagius bu barış teklifinin bir yalan, güvenilemeyecek bir kâfirden gelen boş sözler olduğuna inanıyordu. Roma'nın Dimyat'ı istediği ve kendisinin de onu elde edeceği konusunda ısrarcıydı.

Akka'dan Sefer'e katılan asıl Kalkan-Biraderleri birliğinden geriye on sekiz kişi kalmıştı. Dördü hâlâ silah kullanabilecek durumdaydı ve her an öyle yapabiliirdi; ama gidip düşmanın karşısına dikilmeyeceklerdi. Düşmanın onlara gelmesi gerekiyordu.

Raphael'le beraber o dar köprüden hücumla kalkan çiftçi oğlu Eptor bu dört kişiden biriydi. Delikanlının bir türlü kapanmayan yaraları bedensel değildi. Vücudu iyileşmişti ve ruhu azmini koruyordu. Fakat zihni bir gölgenin varlığıyla kararmıştı. İlk başlarda sadece yüksek ateşle boğuşuyordu, ama kış geride kaldıkça gece terlemelerinin yerini daha rahatsız edici emareler almıştı. Eptor ölü biraderlerinden hâlâ yaşıyorlarmış gibi bahsetmeye başlamıştı.

Muzdarip çiftçi çocuğunun sarsılmaz bir bağ kurduğu Raphael, hastalıklı silah arkadaşını Kalkan-Biraderleri'nin çadırlarının dahilinde tutmakla görevlendirilmişti. Kalkan-Biraderleri zihinsel durumu ne olursa olsun içlerinden birine sırt çevirmeseler de Hıristiyan ordularının kampında biraderlerinin huzur kaçıracı konuşmalarına o kadar hoşgörülü davranmayacak birileri olabilirdi. Bu morali bozuk kampın ihtiyacı olan son şey cadılık ve şeytan çarpması hakkında bir dedikodu, diye Raphael'e talimat vermişti Calpurnius. Onu güvende tut. Bizi

de öyle...

Eptor sadık bir köpek misali dostunun peşinden ayrılmamaktan mutluluk duyduğundan bu vazife ilk başta epey kolay olmuştu. Sonra o rahip, Ordo Fratrum Minörüm'un kurucusu Assisili Francis çıkagelmmişti ve barışa yönelik devrimsel teşvikleriyle her şeyi değiştirmişti.

Brienneli John'u Hıristiyan ordularının kampında gezerken görmek sıra dışı bir şey değildi. Kudüs Kralı olmasına rağmen tahtında asla oturmazdı. Montferratlı Maria'yla olan evliliği siyasi menfaat uğruna yapılanlardan biriydi, aldığı düğün hediyesiye Kutsal Topraklar'ı geri almak için boş yere çabalayan Hıristiyan Haçlı Ordusu'nu yönetme ayrıcalığı olmuştu. Sör John onlara safların arasından kumanda ediyordu: askerlerin şikayetlerini dinliyor; Hıristiyan süvarilerinin büyük bir bölümünü teşkil eden toprak sahibi soyluların ihtiyaçlarını karşılıyor; Fransa'dan, Frizye'den ve İngiltere'den gelen asil beylerle oturup taktiksel meseleleri tartışıyor; sayıları giderek azalan üç askeri tarikatın şövalyelerini en iyi nasıl kullanacağına dair stratejiler geliştiriyordu. Haçlıların tümü onu görür görmez tanıyordu. John kendisine biraz saygı göstermelerine izin verse de sayısız savaş başarılarının kazandırdıkları dışında bir unvan kullanmamaları konusunda oldukça ısrarcı davranıyordu.

Bu nedenle gelişini bildirmeksizin, alelade bir pelerine ve kukuletaya sarılı olarak Kalkan-Biraderleri'nin kampında belirmesi merak uyandırıcıydı. Kalkan-Biraderleri'nin çoğu o esnada güneyden Hıristiyan kampını izliyor olabilecek Müslüman gözcülerin kafasını karıştırmak için Tapınak Şövalyeleriyle beraber bir tatbikat yaparak sahte bir askeri hazırlık gösterisi sergilemekteydi. Raphael ile Eptor ise gizemli siluet yanlarına yaklaştığında sıkıcı fakat lüzumlu bir iş olan zırh onarımıyla ilgileniyorlardı. Aletlerini bir kenara bırakıp misafirlerini karşılamak üzere ayağa kalkan Raphael kukuletanın gölgeleri arasından dışarı bakan yüzü tanıyınca hayrete kapıldı.

"Ben sadece zavallı bir tövbekarım," diye alçak sesle onu payladı Sör John. "Birliğinizi kutsamak isteyen isimsiz bir gezgin."

"Elbette," diye toparladı Raphael, sorun çıkarmadan. John'a doğru istavroz çıkardı.

Koyu saçlı bir adam olan Sör John çabuk güler, kolay kolay öfkelenmezdi. Raphael onun iyi bir kral olacağını düşünüyordu, Mısır'daki ve kuzey batıdaki gayretlerinde başarıya ulaşırlarsa elbette... "Efendiniz Calpurnius'la konuşmak istiyorum," dedi adam.

"O şu anda—" Raphael durdu ve dönüp Kalkan-Biraderleri'nin dernek evi vazifesini gören büyük çadıra bir göz attı. Aslında Calpurnius'un diğerleriyle beraber Tapınak Şövalyeleri ile yapılan idmana katılması gerekiyordu ama Raphael birliğin diğer üyeleri oradan ayrıldıktan kısa süre sonra Kalkan-Biraderleri'nin efendisini gördüğünü hatırladı ansızın. O anda bu duruma kafa yormamıştı. Günün her saatinde kampa girip çıkanlar olurdu ve sonu gelmeyen tatbikat, dövüş ve bekleme döngüsü iyice can sıkıcı bir hal almıştı. "Galiba sizi bekliyor," diye hatasını düzeltti Raphael.

Sör John ona hafifçe gülümsedi. "Galiba öyle," dedi.

"Bugünkü tatbikatın sağladığı uygun bir fırsat," diye fikir yürüttü Raphael.

"Evet," diye doğruladı Sör John. "Bazen bu tür şeyleri ayarlayan kişi olmanın faydası vardır." Raphael'in ötesine bakınca gözüne Eptor çarptı. "Ölülerle konuşan oğlan bu mu?"

“Evet. Adı Eptor.”

“Onun etrafta dolaşmasına engel olan kişi de sen misin?”

Raphael omuz silkti. “Bazen de o bana engel oluyor. Mesela bugün. Tapınak Şövalyesi biraderlerimizle idman yapma fırsatını bir kez daha kaçıyorum. Sahada üretilebilecek yeni ve dâhiyane bir taktiği kaçıracığımdan endişeleniyorum.”

“Bence endişelenmene hiç gerek yok,” dedi Sör John. “Benimle gel. Efendinizle konuşacaklarıma senin de bir katkın olabilir.”

“Benim mi?”

Sör John delikanlının omzunu sıvazlayıp ana çadıra doğru yürümeye başladı. “Evet. Biraderinin bakıcısından başka bir şey değilmiş gibi davranıyorsun ama kahramanlıklarından haberim var, Akkallı Raphael. Adamların sana ‘Harmancı’ dediklerini duydum.”

Raphael’in yüzü kızardı. “Bu hak edilmemiş bir unvan Sör John,” dedi.

“Tüm unvanlar hak edilmemiştir Raphael,” karşılığını verdi Sör John. “Önemli olan onlara uygun olarak yaşayıp yaşamamaktır.”

Sör John genç adama peşinden gelmesini işaret etti. Raphael dönüp Eptor’a bir göz attıktan ve alık delikanlının tüm dikkatini zırhları onarmaya verdiğiinden emin olduktan sonra Kudüs Kralı’nın Kalkan-Biraderleri’nin geniş çadırına doğru takip etti.

Calpurnius, Nil Nehri’nden kurtarılan ağaç parçalarının kullanılmasıyla yapılmış, zımparasız bir yazı masasının arkasında oturuyordu. Masanın üstüne Mısır topraklarının büyük bir haritası serilmişti. Ufak ufak yanık tahta parçaları fiziksel araziye, renkli boncuk öbekleriye askerleri belirtecek şekilde dizilmişti. İki adam çadıra girerken Calpurnius incelemekte olduğu kalın kitabı bırakıp ayağa kalktı. “Sör John,” dedi, Kral’ın uzattığı kolu kavramak için masanın etrafından dolanırken. Kökeni Antik Yunanistan’a dayanan bu eski usul selamlama Kalkan-Biraderleri arasında kardeşlik belirtmenin bir yolu olarak kullanılırdı. Kolun ön kısmını kavramak, karşınızdaki kişinin kabul töreninden kalma yara izlerini hissetmenizi sağlardı.

Kalkan-Biraderleri tarikata kabul ettikleri kişiler konusunda epey katıydı. Adaylar tarikata ettikleri yemine gölge düşürecek başka bir bağa sahip olamazdı, ama himayeleri altındaki kralların ve lordların oğullarına da eğitim verirlerdi. Raphael o anda Sör John’un da o öğrencilerden biri olduğunu fark etti ve bunu daha önceden anlamadığı için kendini bir budala gibi hissetti.

“Eski dostum,” dedi Sör John. “Adamların ve Tapınak Şövalyeleri vasıtasıyla düzenlediğimiz oyalamaca bize rahatça konuşmamız için çok makbule geçen bir fırsat sağlayacak. Etrafım elçinin dalkavuklarıyla sarılmış vaziyette. Hiçbiri kendi başına düşünemiyor ve tek yaptıkları Pelagius’un ağzından dökülen ipe sapa gelmez saçmalıkları tekrarlamak.”

“Pelagius Dimyat’ı ele geçirme konusunda hâlâ ısrarcı, değil mi?” diye sordu Calpurnius. Raphael’e şöyle bir göz attı, genç şövalyenin varlığından rahatsızlık duymuyormuş gibi görünüyordu.

“Bu ayın başında faciayla sonuçlanan girişimimizden sonra bile,” deyip iç geçirdi Sör John.

Şehre düzenlenen bir önceki taarruz girişimi Hıristiyanlık Âlemi’nden yeni gelen bir

tekne dörtlüsü ve güney surları boyunca uzanan hendeği doldurmaya yönelik gözüpek bir plan üzerine kurulmuştu. Birkaç saat boyunca Haçlılar amaçlarına ulaşacakmış gibi gözüküyordu; fakat aslında Müslümanlar sadece yeterince yaklaşımlarını bekliyorlardı. Ateş ve kaya parçaları saldırganların merdivenlerinden çoğunu yok etmişti; surlardan atılan oklar da işin geri kalanını halletmişti. O gün yüzden fazla adam kaybetmişlerdi.

"Elçinin yeni bir fikri var," dedi Sör John, başını iki yana sallayarak. "Elinde zaferimizin kanıt olduğunu iddia ediyor."

"Kanıt mı? Nasıl?"

"Bir kehanet," dedi Sör John. "Adamının hastalıklı sanrılarını saklamaya çalıştığının farkındayım ama kamp onun... tuhafliğinden haberdar."

"Ben kimseye söylemedim," diye itiraz etti Raphael, ansızın görüşmeye bu yüzden çağrıldığını sanıp panikleyerek.

"Bundan oldukça eminim," dedi Sör John nazikçe, "ama böylesine büyük ve iyi haberlere bu kadar hasret kalan bir orduda hiçbir sır güvende değildir."

Calpurnius, John'un kaygısının kökenini şimdiden anlamıştı. "Pelagius kendi kehanetini yaratmak istiyor, değil mi?"

Sör John başıyla onayladı. "Evet, öyle. Adamın Eptor ona tehlikeli bir fikir verdi." Dönüp Raphael'e baktı. "Kutsal bir adama 'hayır' diyecek kuvvete sahip misin?"

"Sahip miyim?" diyen Raphael yol göstermesi için Calpurnius'a bir göz attı.

Calpurnius biraz düşündükten sonra, "Bu tehlikeli bir oyun," dedi Sör John'a.

"Bu bir oyundan çok daha öte," diye kederle karşılık verdi Sör John. "Pelagius yalnızca başkalarının fedakârlığının getirebileceği türden bir şan arıyor. O da tıpkı benim gibi ülkesiz bir kral. Ya da, daha doğrusu, cemaatsiz bir piskopos. Eğer Antakya'ya sahip olamayacaksa o zaman Kudüs'e ve Kutsal Topraklar'a olacak. Bu çılgınca hayaline kavuşmak için ölmesi gerekenlerin sayısıysa zerre kadar umurunda değil. Ama Tanrı'dan gelen bir mesajın alıcısı olamayacağını farkında. O mesajı alması için bir masuma ihtiyacı var." Sözlerinin ardından Raphael'e baktı.

"Ben mi?" diye sordu Raphael.

"Hayır, o oğlan. Eptor. Ama daha da önemlisi Pelagius'un bir şahide ihtiyacı var. Oğlanın söylediklerini doğrulayacak, haberi başkalarına yayacak birine."

"Yani benden istediği..." Raphael öne sürülen fikir karşısında bocaladı. "İyi de o Roma'nın sesi," dedi. "Papa adına konuşuyor. Eğer benden elimden gelen herhangi bir şekilde kendisine hizmet etmemi isterse ve bunu reddedersem... Kendimi suçlu duruma düşürmez miyim? Tabii aynı şekilde tarikatımı da."

Calpurnius alçak sesle, gevrek gevrek güldü. "Çok fazla düşünür," dedi, başparmağıyla Raphael'i göstererek. "Bu daima onun en büyük kusuru olacak."

"Düşünmüyorum," diye karşı çıktı Raphael.

Calpurnius surat astı. "Ah, haklısın. Abartıyorum. Bir keresinde düşünmediğin oldu. Sadece eylemde bulundun. O ne şanlı bir andı öyle."

Raphael yüzünün kızardığını hissetti. "İçimizden kim olsa aynını yapardı," diye geveledi.

"Belki," diye yorum yaptı Calpurnius. "Ama yapan sen oldun."

"O... o sırada iyi bir fikir gibi gözüküyordu," diye çekinerek beyan eden Raphael sohbetin bir yıl önceki kule saldırısından uzaklaşmasını diliyordu. O gün Eptor'la beraber surlara

çıkmayı başarmışlardı ve o hengâmede diğer Kalkan-Biraderleri'nden ayrı düşmüşlerdi. Müslümanlar canla başla dövüşmüşlerdi, Eptor başına Raphael'in ölümcül olduğunu düşündüğü bir darbe almıştı. Çiftçinin oğlu yere yığılmıştı ve Müslümanların baskısı Raphael'i alt etmek üzereydi. Kılıcı elinden uçan genç adam dizlerinin üstüne düşmüş, bir Müslüman kılıcının keskin ağzını her an boynunda hissetmeyi tedirginlikle beklemişti.

Derken... Eptor'un yakınlarda yatan bedeni ve kullanılmayıp unutilan gürzü gözüne ilişmişti.

Raphael silahı kapar ve düşmanlarıyla yüzleşmek için dönerken onu başının üstünde çevirir. Bu son anlarında hırıldayarak onlara meydan okur. Gürzü savururken zincirler başının çevresinde şingirdayıp çınlar ve metalin en yakındaki adamın suratını yırttığını hisseder. Kalbi onu ilerlemeye sevk eden bir savaş davulu gibi göğsünde gümbür gümbür atar. Savrulan zincirlerden çekinen Müslümanlar tereddüde kapılırlar ve Raphael kime vurduğuna aldırmaksızın onların ortasına dalar. Hepsi de onun düşmanıdır. Yalnızdır, olması gerektiği gibi çatışmanın tam ortasındadır. Gürzü kalkıp iner. Bedeni vahşice bir coşkuyla dolar...

"Elçinin sana ihtiyacı var," dedi Sör John usulca, Raphael'i daldığı korkunç düşüncelerden çıkartarak. "Kulenin kahramanının kehanetine katılmasını istiyor."

"Elçinin aklını çelmesine izin verme," dedi Calpurnius, sesiyle Raphael'in şaşkınlığını dağıtarak. "O bir sivrisineğin ısırığı kadar bile değeri olmayan, dar görüşlü bir adam." Cüppesinin üstüne bir fiske vurarak görünmeyecek kadar küçük bir şeyi defeder gibi yaptı. "Sen yeminini Kilise'ye veya Kilise adına konuşan adama etmedin. Sen biraderlerini ve Bakire Meryem'in ruhunu korumaya yemin ettin. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Raphael parmak uçlarını alnına dayadı. "Bu—" diye söze başladı.

Calpurnius ellerini onun omuzlarına koydu. "Yeminlerini hatırla," diye vurguladı, genç adamın gözünün içine bakarak.

"Başka hiçbir şeyin önemi yok," diye tekrarlayan Raphael içini dolduran paniği defetmeye çalıştı. "Peki."

"Bu hiç de kolay olmayacak. Elçi ısrarcı davranacak," dedi Sör John. "Seni tehdit bile edebilir. Hatta..." Kuşkularını dile getirmek istemeyerek sözünü yarıda bıraktı.

Raphael ne için gönüllü olmaya zorlandığını fark edip kafasını salladı. "Peki," dedi kısılan bir sesle. "Yolumdan şaşmayacağım. Biraderlerimi koruyacağım."

Düşünceleri genç şövalyeyi huzursuz etmeye devam etti. Raphael'in diğer keşişlerle çevrili olmaktan rahatsızlık duyduğu anlaşılınca Leo Birader delikanlıyı kendisini takip etmesi için cesaretlendirdi. Mabetten ayrılmalarının ardından Leo Birader zaviyenin yanından geçen patikada ona öncülük etti. Yol onları solgun liken perçemlerinin minik su havuzları tarafından nemiendirildiği uzun bir kayalığın gölgesine ulaştırdı. Keşiş, bir çift kuş yuvasından uzak durmak için nereye basmaları gerektiğini gösterdi. Yuvalar geçen baharda kullanılmıştı, ama tüm yavrular kendi başlarına uçabilecek kadar güçlendiği için artık boş duruyordu. Sonunda dağdaki geniş bir yarığı aşan, dar bir yaya köprüsüne ulaştılar.

Leo Birader elini delikanlının omzuna koydu. "Çok şey görmüşsün evladım ve acını azaltacak becerilerden yoksunum," dedi. "Ben sade bir yaşantı sürdüren yaşlı bir adamım." Gevrek gevrek güldü. "Böyle yaşamaktan da hoşlanıyorum."

"Evet," dedi Raphael, ona utangaç bir tebessüm ederek. "Korkarım huzurunu kaçırdım Leo Birader."

Leo başını iki yana salladı. "Bunca yolu öykülerinle ve sorularınla imanımı sınamak için tırmanmadığının farkındayım," dedi. "Benim sade yaşantım senin için fazla bir önem taşımasa da düşüncelerimi olumsuz yönde etkilediğinden kaygı duyduğunu bilmek yüreğimi ferahlatıyor." Adam başını iki yana salladı. "Keşke böyle bir sadeliği sana da armağan edebilseydim; ama aradığın kişi olmadığımı biliyorum. Sana yolunu bulmada yardım edemem."

Raphael hiçbir şey demedi. Leo Birader delikanlının suskunluğunun kibarlıktan mı yoksa ümitsizlikten mi doğduğunu bilemedi.

"Francis Birader aramızda yaşamıyor," dedi Leo. Raphael bu sözler üzerine gerilince de şövalyenin omzunu nazikçe sıktı. "O minik bir odada yaşar," diye devam etti Leo Birader. "Hemen şurada." Uçurumun karşı tarafındaki geniş bir kaya tabakasının ötesinden çıkıntı yapan bir kulübenin köşesini işaret etti. "Nöbeti sırasında onu rahatsız etmemeye çalışırız. Ben her gün buraya gelip ona bir takdiste bulunurum. Eğer yanıt verirse köprüyü geçirim ve duamızı birlikte ederiz."

"Hangi takdisi edersin?" diye sordu Raphael, çatallanan bir sesle.

"Elli birinci ayetten bir kısım," dedi Leo Birader, Raphael'i dikkatle süzerek. "'Domine, labie mea aperies.' Bilir misin?"

"Tanrım, dudaklarımı aç," diye tercüme etti Raphael.

"Peki sonra neyin geldiğini bilir misin?"

Raphael başını iki yana salladı.

"Et os meum anruuntiabit laudem tuam," dedi Leo Birader. "'Ve ağzım Sana

hamededecektir.”

Raphael'in yüzünden aşağı yaşlar akmaya başladı.

Leo Birader genç şövalyeye sarıldı. Raphael'in vücudu ilk başta kaskatı dursa da gözyaşları yavaş yavaş savunmasını kırdı ve delikanlı teslim olarak açıkça, gönül rahatlığıyla ağladı.

“İçimde temiz bir kalp yarat,” diye usulca alıntı yaptı Leo Birader, elli birinci ayetin başka bir kısmını anımsayarak, “ve ruhumu sebatlı kıl.”

Leo, sallana sallana kayalık çıkıntının kenarından dolanan ve ızdırap dolu adımlarla köprüye doğru yavaşça ilerleyen kambur sureti gördüğünde Raphael'i bıraktı. “Tanrı yüreğinden neler geçtiğini bilir,” dedi delikanlıya. “İnsanın gerçek ölçüsü budur.”

Kafa sallayan Raphael burnunu sildi. İşler farklı yürüseydi Leo Birader'in olup çıkacağı delikanlıya çok benziyordu. Eğer Tanrı ona farklı bir yol çizseydi, diye içinden geçirdi Leo.

“Kendimi kaybetmişim Leo Birader,” dedi Raphael. “Ne yapacağımı bilemiyordum. Nereye gideceğimi de. Bilemiyordum işte...”

“Zaten çok azımız biliriz,” dedi Leo Birader, istavroz çıkararak. Parmağıyla Raphael'in omzunun üzerinden ileriye işaret etti.

Genç adam dönüp bakarken Leo Birader oradan ayrıldı. Artık ona ihtiyaç yoktu. Patikadaki ilk dönemece vardığı sırada Raphael'in sesini duydu. İlk başta kararsız çıkmasına rağmen ikinci girişiminde daha güçlüydü.

“Domine... Domine, labia mea aperies...”

Leo Birader, Francis Birader'in cevabını duymak için beklemedi.

Kuzeyde bir fırtına toplanıyor, kara bulutlar rüzgârın dövdüğü körfezin üzerinde toplanıyordu. Hıristiyan kampındaysa yaz sıcaklarına verilen tek ara çadır bezlerindeki aralıklardan toz üfürmeye çalışan güçlü bir esintiydi. Elçinin geniş konutunda toz yoktu; rüzgâr içerideki toplantıya katılamamanın öfkesiyle çadırın duvarlarını şişiriyordu.

Raphael daha şimdiden bir yaprak olmayı ve ağır giriş kanadının bir sonraki kaldırılışında sıcak bir hava akımıyla kaçabilmeyi diliyordu.

Elçi, Nil'de sürüklenen ağaç parçaları kadar sert bir adamdı. Güneşte ağarmış ve rüzgârda kurumuş... Tüm Haçlılar gibi o da Mısır'a geldiğinden beri kilo kaybetmişti ve teni kalın kemikleri üzerinde sıkıca gerilmişti. Sıcaktan hoşlanmıyormuş gibi görünüyordu; aslında hiçbiri hoşlanmıyordu ama sanki Mısır yazı onu daima soluksuz bırakıyordu. Tepesi attığı zamanlarda da yaşlı bir tazı gibi hırıltılı nefesler alıp veriyordu.

"Durumun vahametini anlamamana şaşırıdım," dedi elçi, makamının bir sembolü olarak çadırında tuttuğu ağır meşe koltuktan kalkarken. Sıska bedenini örten kırmızı cüppesini dalgalandırarak çadırın geniş zemininde ileri-geri volta atmaya başladı. Raphael, adamın üstündeki kumaşın onu kana bulanmış gibi gösterdiğinin farkında olduğunu biliyordu. "Efendinin gerçekçi bir adam olduğunu sanıyordum." Duraklayıp Raphael'e sert bir bakış attıktan sonra voltasını sürdürdü.

Raphael'in sırtı kaşındı. Dönüp omzunun üzerinden arkasına bir göz atmak, nasıl cevap vereceğine dair Calpurnius'tan veya Sör John'dan bir işaret görmek istiyordu. Fakat buna cüret edemiyordu. Delikanlıyı daha önceden uyarışlardı. Çadırın içine adım attıkları andan itibaren her ikisi de müttefik değil, sadece birer şahitti. Onlardan yardım bekleyemezdi.

"Calpurnius tarikatımın kalfa şövalyesidir," dedi Raphael, elçinin zaten bildiği bir şeyi tekrarlayarak. "Bu Haçlı Seferi'nde Roma'ya yardım etmek isteyen Kalkan-Biraderleri birliğinin efendisidir. Bize öncülük eder çünkü bu komutaya layık olduğunu kanıtlamıştır."

Elçi hızla ona doğru döndü. "Peki ya ben?"

"Anlayamadım Ekselansları?"

"Ben layık değil miyim?"

Önündeki tuzağı fark eden Raphael tereddüde kapıldı. Yanındaki Eptor ayaklarını tedirginlikle sürüdü. "Neye layık değil misiniz Ekselansları?" yanıtını verdi Raphael. Bu küstahça bir karşılıktı, ama Tanrı'nın Mısır'daki isteğini yerine getiren her bir Haçlı Şövalyesi'ni cennette bekleyen mükâfat konulu uzun bir konuşmaya katlandıktan sonra kendini Calpurnius'un bu adama yönelik değerlendirmesini hatırlarken bulmuştu: minicik bir ısırtığı olan bir sivrisinek. "Papa size olağanüstü bir gururla taşıdığınız payeler bahşetti. Antakya Piskoposluğu da bunlara dahil. Tıpkı sizin de birkaç dakika önce söylediğiniz gibi

bu Haçlı Ordusu Tanrı'nın önümüze koyduğu nimetleri Kilise'ye temin etmek istiyor. Evet, canla başla verdiğimiz hizmetin mükâfatı bu. Tanrı'nın lütfünü arayan basit bir asker olan ben nasıl olur da tüm bu ihtişamı gösterdiğim bağlılığa layık bulmam ki?"

Elçi hızlı adımlarla gelip suratını Raphael'inkine yaklaştırdı. Adamın üstünde garip denebilecek, kuru bir koku vardı; Raphael'e Petraathen'deki büyük mutfak şöminesinin yakınına asılan kurutulmuş otları anımsatmaktaydı. "Ses tonun hoşuma gitmiyor," dedi elçi.

"Özür dilerim Ekselansları," dedi Raphael. "Çöl havası insanın boğazını kurutuyor. Sözlerimin istediğimden daha sert çıkmasına sebep oluyor."

"Çöl hepimizi sert adamlara dönüştürüyor," dedi elçi, horgörürcesine. "Ve zor seçimler yapmamız gerekiyor. İnanıklarımıza ters gelebilen, ama hepimizin iyiliğine hizmet eden seçimler."

"Anladığım kadarıyla Tanrı bu tür imtihanlarla bizlere yol göstermeyi amaçlar," dedi Raphael. "Zaten çölde geçirdiği zaman boyunca İsa'yı da bu şekilde sınamamış mıydı?"

Elçinin yanağı seğirdi. Raphael arkasındaki Sör John'un tedirginlikle kıpırdandığını duydu.

"Moralimiz tehlike yaratacak kadar bozuk," dedi elçi, Raphael'in sorusunu duymazdan gelerek. "Bana... Bize bir mucize lazım. Zaferimizin önceden mukadder kılındığına dair Tanrı'dan gelen bir işaret."

"Öyle bir işaretin ortaya çıkmasını ben de tüm kalbimle umuyorum," dedi Raphael, bir kez daha elçinin neyi imâ ettiğini anlamazdan gelerek.

Raphael önceki gün Sör John ve Calpurnius'la yaptığı görüşmeye artık iki misli minnettardı, çünkü öteki türlü elçinin çadırından gelen beklenmedik çağrıya hazırlanamazdı. Böylece kendisinden istenebilecek şeyin cüretine alışacak kadar zaman bulabilmiş ve elçinin talebini daha iyi bir şekilde anlamazdan gelebilmişti. Sör John'un da uyardığı gibi Roma'dan gelen bu adam açıkça dile getiremeyeceği bir istekte bulunuyordu. Elde etmeye çalıştığı asıl şeyi belli etmek istemiyorsa elbette...

Duyduğu bu bahaneler, Haçlı ordularını kendi çıkarları adına kullanmak için yapılan bu kasıtlı çabalar Raphael'i tiksindiriyordu. Fakat aynı zamanda, bu tiksintiyi doğuran şeyin kendi masumiyeti olduğunu da biliyordu. Bu denli zayıf ve budala olmaktan nefret ediyordu.

Elçi iç geçirmek istediye de sesi bir hırıltı gibi çıktı. İrkilen Eptor elçinin dikkatinin Raphael'den uzaklaşmasına yol açtı. Elçi elini Eptor'un çenesinin altına koydu ve delikanlının başını kaldırdı.

Dün gece Eptor'a yine bir karabasan dadanmıştı ve uykusu sık sık bölünmüştü. Raphael'in de öyle. Sonuç olarak oğlan her zamankinden daha alıktı. Akılsız bir öküzünkileri andıran kocaman ve yuvarlak gözlerini elçininkilere dikerken onunla bakışmaktan hoşnut gözüküyordu.

"Bu adam bir ahmak," dedi elçi. "Kafasının içinde hiçbir şey kalmamış." Raphael'e bir göz attı. "Onu yanınızda tuttuğu için efendin de bir o kadar ahmak."

"Onu bir domuz gibi kesmemi mi istersiniz Ekselansları?" diye konuştu Calpurnius, odanın arkasından. Raphael kınından çekilen çelik bir bıçağın hışırtısını duydu. "Hemen şimdi yapayım mı? Tanrı derhal bağlılığımın bir ispatını mı istiyor?"

"Eline hâkim ol," diye çıkıştı elçi. Eptor'un çenesini sertçe bırakırken delikanlının yüzünden belli belirsiz bir tepki geçtiğini gören tek kişi Raphael oldu. "Siz Kalkan-Biraderleri yabancı kâfirlerden başka bir şey değilsiniz," diye homurdandı elçi, Raphael'e kötü kötü bakarak. "Her hücumda en önden sizi göndermeliyim."

"Seve seve gideriz," diye dilinin kendiliğinden fısıldadığını işitti Raphael, "çünkü bu bizim ebedi vazifemizden başka bir şey değil." Sözcükler o durduramadan önce ağzından kaçırılmıştı; fakat onları söyler söylemez yüreği bu kelimeleri dile getirmenin verdiği bir coşkuya kapıldı.

Elçi, Raphael'in ağzından bir yılan çıkmışçasına irkildi. Ardından hayretini gizlemek için kızgın bir çocuğun şımarık tepkisini vererek hızla koltuğunun yanına gitti ve kendini onun üstüne attı. "Öbür gün saldırıya geçeceğiz," diye ilan etti kabaca, oradakilerin üzerinde yeniden otorite kurarak. "Aziz John'un Başının Kesilmesi Bayramı o güne denk geliyor. Şehirdeki kâfirlere karşı elde edeceğimiz şanlı zafere uygun bir zaman."

"Daha çok erken," diyen Sör John'un sakin sesi çadırı kolayca aştı. "Geçen taarruzumuzda yüzden fazla adam kaybettik. Venedik ile Pisa'dan gelen dört geminin dördü de cabası. Kendimizi düşüncesizce duvarlara atmaya sürdüremeyiz."

"O duvarlar zayıf," diye küçümsedi elçi. "Bizi dışarıda tutamazlar. Tutamayacaklar da." "Beklememiz gerek," diye yılmadan sözlerini sürdürdü Sör John. "O duvarları aşmayı becermiş asker kaçakları yakaladık. Dimyat halkı açlıktan ölüyor. Şehir birkaç hafta içinde kapılarını kendiliğinden açacakken ne diye Hıristiyan insanların canlarını ziyan edelim ki?"

"Ne diye bekleyelim ki?" diye çıkıştı Pelagius, kızaran bir suratla. "Kâfirler bu kadar dermansızsa niye onları fethedecek kadar güçlü değiliz? Yoksa inancımız mı kıt?"

Raphael'in yanındaki Eptor kıpırdandı. "Bakire bizi bekliyor," diye fısıldadı delikanlı. Sesi o kadar alçaktı ki Raphael neredeyse onu hayal ettiğini sanacaktı. "O inançlıları bekliyor."

"Hıristiyanları anlamsız bir ölüme mahkûm ediyorsunuz," dedi Sör John.

"Ben Tanrı'nın planını yerine getiriyorum!" diye bağırdı elçi. Sinirine yenik düştüğünü fark edince de cüppesinin önüne çekidüzen verip kendini toparladı. "İki gün içinde saldırıya geçeceğiz," dedi öfkesini kontrol altına alınca. Sert ve tekdüze çıkan sesi papalık otoritesini taşıyordu. Öne eğilip gözünü Raphael'e dikti. "Bana bir kehanet ver," dedi katiyetle. "Adamlara bir sebep ver. Daha azimli dövüşürler. Hayatlar kurtulur."

Raphael başını iki yana salladı. "Kehanet falan yok," dedi kararını kesinleştirerek. "Eptor bir budala. Sözleri ne şimdi ne de hiçbir zaman saçmalıktan öteye geçemeyecek." Göz ucuyla Eptor'un kendisine baktığını gördü. Genç adamın gözlerinde parlak bir ışık mevcuttu.

Raphael biraderinin sınırsız bağlılığını daha fazla görmemek için gözlerini yumdu.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu Francis Birader, Raphael'i dağın zirvesindeki özel zaviyesine götürürken. Keşiş, Raphael'in hatırladığından daha kısa boyluydu, çarpık bir tahta parçası gibi eğriydi ve cüppesi üstüne çok büyük geliyordu. Başı, ay ışığına erişmek için çabalayan minik bir mantar misali bol kıyafetinin tepesinden çıkıntı yapıyordu. Lâkin en şaşırtıcı değişim gözlerindeydi. Daha beş yıl öncesine kadar berrak olan o gözler zekâ ve azimle ışıldardı. Şimdiyse bir zar tabakasıyla ve kurumuş yaşlarla -yontulmamış değerli taşlar misali yüzüne yapışan kristal oluşumlarla-kaplıydılar. Raphael kristaldeki dar aralıklardan rahibin gözlerinin uysal hareketlerini görebiliyordu.

"Tanışmıştık, Peder... Francis Birader," dedi Raphael, konuşurken bocalayarak. Kısa süre önceki utanç nöbeti sebebiyle yüzü hâlâ kızarıktı ve keşişin biçimsiz gözlerine bir kez daha baktıktan sonra kendi yanaklarındaki benzer bir oluşumun kabuksu başlangıcını silmek istercesine ellerini suratında gezdirdi. "Birkaç yıl önce..." diye devam etti, "Mısır'a geldiğinizde."

Francis Birader aniden durdu ve Raphael'e daha iyi bakabilmek için tüm vücudunu döndürdü. Keşiş onu tepeden tırnağa süzerken Raphael utangaç bir edayla bekledi. "Hatırladığımdan daha uzun boylusun," dedi keşiş, incelemesini tamamladıktan sonra. "Ve daha kederli."

"Büyüdüm de ondan," karşılığını verdi Raphael.

Francis Birader gevrek gevrek güldü. "Peki ya dostun? Tanrı'nın temasa geçtiği o suskun çocuk?"

"Eptor," dedi Raphael. "O artık aramızda değil."

Francis Birader başını öne eğdi. "Umarım ruhu Tanrı'nın yanında huzura kavuşur," dedi içten bir şefkatle.

Ona karşı çıkmak istemeyen Raphael kısaca kafa sallamakla yetindi, ama yine de içten içe Eptor'un teselliyi başka bir tanrının kollarında bulup bulmadığını merak etti.

"Dimyat korkunç bir trajedydi," dedi Francis Birader, ağır ağır kulübeye doğru ayak sürümeye devam ederek. "Çok can kaybettik."

"Durum daha da kötüye gitti," dedi Raphael. "Yani sizin misyonunuzdan sonra."

"Ben de öyle duydum," dedi Francis Birader. Çökük omuzlarındaki muazzam yükü düzeltmek istercesine üst bedeni seğirdi. "Pelagius yüreğini Tanrı'ya açmayı reddetti, değil mi?"

"Evet. Dimyat yetmedi. Siz Mısır'dan gittikten sonra elçi Kahire'ye yürümekten bahsetmeye başladı. Sör John ve diğer lordlardan bir kısmı davadan vazgeçti ama pek çok kişi elçinin yanında kaldı. Pelagius, Tanrı'nın ebedi mükâfatı vaadiyle onları esir aldı. Sonra da kehaneti keşfetti: güya Clement adlı bir adamın yazdığı kayıp bir İncil. Kitapta

Mısır'daki büyük bir Haçlı zaferinin bahsi geçiyordu. Pelagius bunu Tanrı'nın planını yerine getirdiklerine dair bir kanıt olarak gösterdi. Ama hepsi de bir yalan, aşağılık bir hileydi. Kahire'ye yapılan yürüyüş tam bir felaketle sonuçlandı. Hıristiyanlar birkaç gün boyunca Nil vadisinde bata çığa ilerledikten sonra El-Kamil onlara acıdı. Çoğu kimse sultanın tümünü birden öldüreceğini sanıyordu. Pelagius da öyle; sanırım ümidi şehit olmağıtı."

Francis Birader alaycı bir üslupla güldü. Bir eliyle ötekinin üzerini ovuştururken Raphael keşişin her iki elinin sırtında siyah lekeler olduğunu fark etti. Bunlar Francis Birader'in tedavisiyle bile geçmeyen yanık karartılarıydı. "O aptalın şehitlikten falan anladığı yok," diye homurdandı yaşlı keşiş. "Hiçbir şeyden anladığı yok."

Yüksek sesle düşündüğünün farkına varınca gözle görülür bir şekilde neşelenip konuyu değıştirdi. "İşte geldik," diye duyurdu, patikanın sonunu işaret ederek. "Ayaklarını yerden kesmeden Tanrı'ya ancak bu kadar yaklaşabilirsin."

Leo Birader daha evvelden Francis Birader'in minik odasının tehlikeli bir yere inşa edildiğı konusunda Raphael'i uyarmıştı. Fakat Raphael'e göre Leo tehlikenin gerçek boyutunu kestirmekte başarısız olmuştu. Yapı, tahta parçalarından inşa edilmiş bir saçaktan fazlası değildi. İki yanı açıktı ve muazzam bir uçurumun tam kenarında yer alıyordu. İnsan fazladan bir adım bile atacak olsa epey nafoş bir ölüme doğru çok uzun bir düşüşe geçebilirdi. Çatısının en fazla bir-iki karış üstünden kabarık bulutlar geçen yapı öyle bir şekilde konumlandırılmıştı ki asla doğrudan güneş ışığı almıyordu.

Gözleri, diye düşündü Raphael. Işık ona acı veriyor. Bir mağaranın karanlığında çok daha rahat edeceksen burada, Cennet'in bu kadar yakınında dua etmek kim bilir onun için ne kadar zordur.

Francis Birader başını eğip çarpık barakaya girdi ve bağdaş kurarak oturdu. Yürüyüş değıneğini hafifçe sağa sola vurarak duvarları ve bir köşeye itilmiş güdük bir sandığın kenarlarını tıklattı. Rahat edince de yanındaki boş yere eliyle vurarak Raphael'e oturmasını işaret etti. "Ayakta durma," dedi. "Tedirgin oluyorum. Tanrı seni buralara kadar getirip sonra da tökezlemene müsaade etmez."

Raphael'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Silahının kayışını akıcı bir hareketle çözüp kınındaki kılıcını eline aldı ve başını eğerek saçağın altına girdi. Kendine bir yer ayarlarken ayak bağı olan kılıcını uçurumdan aşağı atması geldi.

"İşte," dedi Francis Birader, ikisi de yerleştikten sonra. "Huzur dolu bir yer, değil mi?" Kulak kabartırcasına başını yana eğdi.

Raphael de aynını yaptı ve tepelerinde süzülen bulutları okşayan rüzgârın çıkardığı kibar iç çekişten başka bir şey duymadı. "Evet, çok huzurlu," dedi.

"Emrimin yeni bir müsveddesi üzerinde çalışıyordum," dedi Francis Birader. Yeniden ellerinin üstünü ovuşturdu. "Vademin dolmakta olduğunu hissediyorum ve hâlâ söylemek istediğim çok şey var. Başarmak istediğim çok şey." Başını Raphael'e doğru çevirdi. "Zamansız ölüm fikri seni korkutuyor mu?"

"Elbette," cevabını verdi Raphael.

"Savaş meydanında dövüştün. Pek çok kez."

"Evet, dövüştüm."

"Kılıcını her çektiğinde ölümün yanı başında olduğunu hissetmiyor musun?"

Raphael huzursuzca kıpırdandı. "Eğitimim bana... gereken cesareti veriyor," dedi.

"Peki ya Tanrı? O da sana cesaret vermiyor mu?"

Raphael cevap vermedi.

"Hımm," dedi Francis Birader, bakışlarını bulutlarla kaplı gökyüzüne çevirerek. "Bir zamanlar ben de bir kılıç taşırdım," dedi. "Bir chevalier, yani bir Fransız şövalyesi olmak istiyordum. Bunu biliyor muydun?"

"Leo Birader bu hususta bir şeyler söylemişti," diye itiraf etti Raphael.

"Sana Perugia'dan bahsetti mi? Collestrada Muharebesinden?" Raphael başıyla onaylayınca Francis Birader homurdandı. "Leo ihtiyar dedikoducunun tekidir. Neyse ki tanıdığım en iyi kalpli adamdır da. Yoksa hiç çekilmezdi."

"O iyi biri," diye doğruladı Raphael. "Ben... buraya ilk geldiğimde biraz vakarsız bir misafirdim..."

Francis Birader ona tebessüm etti. "Tanrı'nın evindeyken hepimizin öyle davrandığı zamanlar olmuştur." Elleri birbirini ovuşturmaya, parmakları tenindeki koyu lekelerde gezinmeye başladı. "Mısır'da kaç silah arkadaşını yitirdin?" diye sordu.

"İki kişi hariç hepsini," dedi Raphael.

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Hepsini kurtarabilirdim," diye itirafta bulundu Raphael. "Eğer elçiye istediğini verseydim. Onları kurtarabilirdim."

Bir müddet sessiz kalan Francis Birader dalgın bakışlarını gökyüzünde gezdirdi. "Kehanet," dedi en sonunda, aradığı anıyı bularak. "Senden ve Eptor'dan ona bir kehanet vermenizi istemişti. Şimdi hatırladım. Sultan'ın yanından döndüğümde Eptor'un yeteneğinin kâfirane bir hâkimiyetten, Şeytan'ın kampa temasından başka bir şey olmadığı konusunda ısrarcıydı."

"Ona istediğini vermeyi reddettim," dedi Raphael. "Pelagius bir şahit, uydurduğu yalana inanılabilirlik katacak birini istiyordu. Siz araya girmeseydiniz kâfir damgası yiyip kamptan atılabıldık."

Raphael'in göğsünden sert bir yumruyu andıran bir kahkaha yükseldi. "Sonuçta altı ay bekleyip tekrar denedi. Bu sefer araya girmek için orada değildiniz. Sör John da öyle. Elçi üstelemeyi sürdürdü; reddettiğimde de beni kırbaçlattırdı. Eptor'u aldı ve duymak istediklerini dostuma söyletmeyi denedi. Bu da işe yaramadı elbette. Eptor'un... yeteneği o değildi. Pelagius'un başardığı tek şey Eptor'u iyice sıkıntıya sokmak ve yanılısamalarının içine daha da itmek oldu. Eptor zihnindeki o sisin bir yerlerinde hiç hoşuna gitmeyen bir şey gördü. Ödünü patlatan bir şey. Gözünü bir türlü ayıramadığı bir şey."

Raphael'in sesi boğuklaştı. "Bütün gece haykırdı. Onu sakinleştirecek hiçbir şey yapamadım. Dinlemesi korkunçtu ama onu terk edemezdim. Izdırabına son vermeyi de kendime yediremedim. Yanında oturmakla yetindim; tek dostu bendim. Duyduğu korku kalbini çatlatana kadar yanında kaldım."

Francis Birader ellerini ovuşturmayı bırakıp onları sakince kucağına koydu. "Bunun mesuliyetini üzerinde taşıyamazsın," dedi. "Yerinde olsam ben de aynını yapardım." Raphael itiraz etmek üzere ağzını açtıysa da keşiş yanlamasına attığı bir bakışla onu durdurdu. "Bir ihtimali daha düşünmelisin evladım," dedi. "Suçun senden çok bende olabileceği ihtimalini. Yalnızca Tanrı'nın kavrayabileceği karmaşık bir açıdan bakıldığında suç bende değil mi?"

"Nasıl yani?" diye sordu Raphael. "Niye ki?"

"Seni ve Eptor'u elçiye bırakıp gitmedim mi? El-Kamil'i Hıristiyanlığa döndürmeyi, Kilise ile Sultan arasındaki husumete barışçıl bir çözüm getirmeyi başaramayan kişi ben değil miyim? Bütün hayatımı şiddetsizlik konusunda vaaz vererek, her gün yüreğimizi sadece ve sadece barışla doldurmamızı söyleyerek geçirmedim mi? Peki bu şahsi mücadelem bizleri çevreleyen şiddeti azalttı mı?"

Raphael keşişi doğrulamayı göze alamadı. Bu düşünce o kadar zalimceydi ki onu akıldan geçirmek bile ayıplanacak bir hareketti. Fakat aksi yönde, inandırıcı bir argüman da dile getiremedi. Boğazı hiçbir sözcüğün dışarı kaçamayacağı kadar düğümlenmişti.

Francis Birader delikanlıya şefkatli bir tebessüm etti. "Haftalardır buradayım," dedi. "Her gün Tanrı'ya şu soruyu soruyorum: gerçekten neyi başardım? Herhangi bir fark yaratacak ne yaptım?"

Aynı soruların kendi yüreğinde de yankılandığını duyan Raphael kafasını salladı. "Peki sorunuza bir cevap verdi mi?" diye sordu.

Francis Birader dalgın bir edayla yeniden elinin tersini ovuşturdu. Ellerin üstündeki gölgelerin kulübenin karanlığında bile görüldüğü Raphael'in dikkatinden kaçmadı. "Verdi," dedi Francis Birader. "Daha doğrusu verecek. Yakında." Yeniden gülümsediğinde bu sefer yüzünde keder yoktu. "İnancım tam."

Raphael diğer adamın yüzüne dokunmak, nasıl oluştuğunu anlamak için beyhude bir çabayla parmaklarını o tebessümün kıvrımında gezdirmek istedi. Gördüğü onca şeyden sonra bile inancını nasıl koruyabiliyor?

Yaptığım onca şeyden sonra ben öyle bir inanca nasıl layık olabilirim?

Francis Birader arkasına dönüp sandığın kenarını kavradı, onu yakınına çekti ve kapağını kurcalayıp açtı. Sandıktan eski püskü bir parşömen çıkardı, içini biraz eşeleyince birkaç parça da odun-kömürü buldu. "Müslümanların inancı hakkında ne kadar bilgilisin?" diye sordu, parşömeni düzeltirken. "Kutsal kitaplarına Kur'an denir ve Tanrı'nın isimlerinin bir listesini içerir. Tam olarak doksan dokuz tane. Mısır'da bulduğumuzda bunu bana Sultan El-Kamil söyledi. Harikulade bir adamdır, kültürlerimizin arasındaki önemsiz farklılıklar daha iyi dost olmamızı engellediği için bugün bile hayıflanırım." İç geçirdi.

"Ben Akka'da doğdum," dedi Raphael. "Tıpkı annem ve onun annesi gibi."

Francis Birader delikanlıyı süzdü. "Yine de bir Hıristiyan mısınız?"

Raphael cevap vermekte zorlandı. "Ettiğim ve daima bağlı kalacağım tek yemini Athena Promachos'a [8] ettim."

"Ön saflarda savaştan tanrıça," dedi Francis Birader. "O yemini tutmak zordur." Bir kahkaha attı; acıdığı veya küçümsediği için değil, bir gerçeği kavradığı için. "Sen benden daha güçlü biri olabilirsin Akkalı Raphael," diye itirafta bulundu.

Parşömeni Raphael'e gösterdi. Üzeri Latince yazılmış eğri büğrü satırlarla kaplıydı. Raphael birkaçını okudu: "Sen Yücesin, en Yücesin, Yücelerden Yücesin..."

"Bu sadece bir avuntu," diye açıkladı Francis Birader. "Belki de yapmam gerekeni yapmama mâni olan bir oyalanma. Ama bir süredir böyle bir şey yazmanın hasretini çekiyorum. Aslına bakarsan ancak şimdi, seninle tanıştıktan sonra bu arzunun kaynağını anlıyorum." Parşömenin arkasını çevirdi ve örnek almak için Raphael'in suratına şöyle bir baktıktan sonra sayfanın en altına çabucak bir insan sureti karaladı. Suret sırtüstü yatarak

başının üstündeki metne bakan bir adama benziyordu. Francis Birader bunun ardından gözlerini kısarak Raphael'in şapkasını inceledi ve başını iki yana sallayıp onun yerine Müslümanların kullandığı tarzda bir takke çizdi. Elinin tecrübeli bir hareketiyle suretin ağzından yükselen bir harf yazdı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, harfi göstererek.

"Tau [9] ," dedi Raphael.

"Peki anlamını biliyor musun?"

"İsa'nın üstünde can verdiği Haç'ı temsil ettiğini duymuştum."

"Yeniden dirildiği Haç'ı temsil eder," diye onu düzeltti Francis Birader. "Ömrümüz ölümü değil, yaşamı bekleyerek geçer."

Raphael bu yorumun da aynı ölçüde geçerli olabileceğini kabul etmesine etti; lâkin aradaki ufak ayırım üzerinde daha ayrıntılı düşünmesi gerekiyordu. "Öldürdüğüm pek çok kişi oldu," dedi usulca.

"Peki başkalarına hayat vermedin mi?" diye sordu Francis Birader.

Raphael omuz silktilti. "İnsan ötekini nasıl telafi edebilir ki?"

"Bu soruna sadece Tanrı cevap verebilir Akkalı Raphael," dedi Francis Birader. "Ama bunun için O'na müsaade etmelisin. O'nun cevap vereceğine dair inancın olmalı."

Keşişin sözlerini işiten Raphael kafa salladı. Zihni onları kabul etmek, belki de kök salabilecekleri yüreğine dek inmelerini sağlamak için uğraştı.

"Bunu Leo Birader'e ver," dedi Francis Birader, sayfayı Raphael'e uzatarak. "Ona bunun geriye bıraktığım diğer her şeyden daha önemli olduğunu söyle." Yaşlı adam bir anda ortaya çıkmış ve geldiği hızla kaybolmuş gibi gözüken kısa bir acı spazmıyla yüzü ekşitti.

"Veririm," dedi Raphael, parşömeni alarak. Sayfanın arkasına yazılı sözcüklere, secde eden suretin üstündeki metne göz gezdirdi. "Tanrı senden sevgisini ve merhametini eksik etmesin," diye sesli okudu yüksek sesle. "Tanrı takdirini senden esirgemesin ve sana huzur versin."

Francis Birader ellerini kucağına koydu ve gözlerini kapayıp uzun bir iç geçirdi. "Tanrı yaşamımı kutsadı, hem de tekrar tekrar. Bense bunu görmeyi veya takdir etmeyi her zaman başaramadım," dedi. Parmaklarının seğirmesiyle birlikte Raphael keşişin her iki avucuna yayılan koyu bir lekenin varlığını fark etti. "Ama artık anlıyorum."

Yaşlı adam bunun ardından bir inilti koyuverdi. Cüppesinin altındaki bedeni seğirdi ve sırtı kasıldı. Elleri gevşedi, parmakları açıldı. Her bir avucunun ortasında başka bir şeyle karıştırılmayacak bir iz vardı. Gözlerini açıp Raphael'i süzdü. "Sen bağışlanmaya layıksın," dedi hürmetle. "Yüreğin sandığından daha kuvvetli. Onları sevmekten asla vazgeçme. Onları kurtarmanın tek yolu bu. Tek yolu." [10]

Charles Dickens ve Robert E. Howard'ın ruhuna

KARAKTERLER

Hünern'de (Orta-Çağ'da güney Polonya)

Andreas: Kalkan-Biraderleri kalfa şövalyesi
Rutger: Kalkan-Biraderleri usta şövalyesi, Kaya'nın levazımcıbaşı
Styg: Kalkan-Biraderleri adayı
Eilif: Kalkan-Biraderleri adayı
Maks: Kalkan-Biraderleri adayı

Hans: "Fareler" olarak bilinen yerel bir çeteye mensup Legnicalı bir öksüz
Peder Pius: Roma Katolik Kilisesi'nin bir rahibi
Dietrich von Grüningen: Livonya Tarikatı'nın Heermeister'i
Sigeberht: Heermeister'in yakın koruması
Burchard: Heermeister'in yakın koruması

Ongun Han: Ögeday Han'ın sefahat düşkünü oğlu
Tegusgal: Ongun Han'ın özel muhafızlarının komutanı
Aşak-temür: Ongun Han'ın özel muhafızlarının ikinci komutanı
Zugaikotsu no Yama: Japon ronin
Kim Alcheon: Koreli Çiçek Şövalyesi

Roma'da

Ferenc: Genç bir Macar avcı
Ocyrhoe: Romalı, öksüz bir genç kız
Mateo Rosso Orsini: Roma senatörü
Baş İnzibat Alatrinus: Septizodium bekçisi
Peder Rodrigo Bendrito: Roma Katolik Kilisesi'nin bir rahibi
Somercotesli Robert: Roma Katolik Kilisesi Kardinali
Sinibaldo Fieschi: Roma Katolik Kilisesi Kardinali
Rainiero Capocci: Roma Katolik Kilisesi Kardinali
Giovanni Colonna: Roma Katolik Kilisesi Kardinali
Rinaldo de Segni: Roma Katolik Kilisesi Kardinali
Tommaso da Capua: Roma Katolik Kilisesi Kardinali
Romano Bonaventura: Roma Katolik Kilisesi Kardinali
Gil Torres: Roma Katolik Kilisesi Kardinali
Goffredo Castiglione: Roma Katolik Kilisesi Kardinali
Stefano de Normandis dei Conti: Roma Katolik Kilisesi Kardinali

Riccardo Annibaldi: Roma Katolik Kilisesi Kardinali

Doğu'da

Feronantus: Kalkan-Biraderleri usta şövalyesi, Kaya'nın Yaşlı Adamı

Percival: Kalkan-Biraderleri kalfa şövalyesi

Raphael: Kalkan-Biraderleri kalfa şövalyesi

Roger: Kalkan-Biraderleri kalfa şövalyesi

Finn: Germen avcı, Kalkan-Biraderleri'nin yoldaşı

Yasper: Hollandalı simyacı, Kalkan-Biraderleri'nin yoldaşı

Istvan: Macar süvari, Kalkan-Biraderleri'nin yoldaşı

Cnân: Bağcı, Kalkan-Biraderleri'nin kılavuzu

Eleâzar: Matamoros, Kalkan-Biraderleri adayı

Taran: İrlandalı paralı asker, Kalkan-Biraderleri kalfa şövalyesi ve oplo

Raedwulf: İngiliz okçu, Kalkan-Biraderleri adayı

Illarion: Rutenyalı soylu, Kalkan-Biraderleri'nin yoldaşı

Haakon: Kalkan-Biraderleri adayı

Vera: Kalkan-Bakireleri'nin lideri

Alena: Kalkan-Bakiresi

Benjamin: Yahudi Hazar tüccarı

Kristaps: Fellin'in Birinci Kılıcı, Livonya şövalyesi

Alçık Griyele: Moğol jaghun komutanı

Ögeday Han: Moğol İmparatorluğunun kağanı

Yelu Cucay: Kağan'ın Hitaylı danışmanı

Ganşuk: Moğol avcı, Çağatay Han'ın elçisi

Munokhoy: Torguud komutanı

Lian: Çinli köle ve öğretmen

Töregene: Ögeday Han'ın birinci karısı

Jaçin: Ögeday Han'ın ikinci karısı

1241

HAVERFEST

1.BÖLÜM

QUOD PERIERAT REQUIRAM [11]

Roma, Ferenc'in gördüğü ilk şehir değildi. Çocukluğunda iç içe kümelenmiş binaların, yavaşça akan Tuna Nehri'nin kıyılarına bodur kayalar misali saçıldığı Buda'da [12] yaşamıştı. Lâkin gözlerinin önüne serili gerçekte kıyaslandığında anıları bir sisin ardındaki bulanık şekiller gibiydi.

Kendisini kıskanç bir sevgili gibi Tiber Nehri'nin etrafını saran Roma altlarında uzanmaktaydı. Burada ışık da bir tuhaftı. Buda'ya dair anılarından daha parlak ve canlıydı. Sanki kentin üstündeki gökyüzü yarılmıştı da sivri çatıların üzerine semai kıvılcımlar saçan, göz kamaştırıcı bir aydınlık yayılıyordu.

Ferenc yanındaki atın üstüne yığılı duran rahibe bir göz attı. Hayvanın boynuna serili durumdaki adamın elleri atın yelesine öyle sıkı dolanmıştı ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Şehrin ışığı gözlerinden yansıyor, neredeyse kör bir adam gibi görünmesine neden oluyordu. Karmakarışık olmuş sakalında yapış yapış bir tükürük damlası titreşiyordu.

Adamın ateşi tekrar yükselmişti. Hastalık bir hafta önce vücudunun derinlerine saklanmıştı ve rahip o andan itibaren her gün daha fazla yol tepmeleri konusunda üstelemişti. Ateşli hastalığın verdiği bu aranın geçici olduğunu bilen Ferenc ona gem vurmaya çalışmıştı. Sonunda haklı da çıkmıştı: hastalık bu sabah geri gelmişti. Rahibin kalçasındaki kesik kapanıyor olsa da yaranın etrafını saran deri hâlâ iltihaplı ve de kırmızıydı. Eğer tamamen kapanırsa ateşi de içeriye hapsederdi ve hasta asla iyileşmezdi.

Rahip, Ferenc'i ürperten bir iniltiyle belini doğrulttu. O sırada sağ ayağı üzengiden çıktı. Düşmemek için atın yelesine yapışınca hayvan onun sakarlığına itiraz edencesine boynunu geriye attı. Peder Rodrigo başını iki yana salladı ve sakalına yapışan tükürük uçup gitti. "Roma," dedi adam hırıltılı bir sesle. "Başardık."

Ferenc'e baktığında gözleri hâlâ aşağıdaki şehirden yansıyan o şiddetli ışıkla doluydu. Genç avcı tıpkı rahibin öğrettiği gibi göğsünün üzerinde bir haç işareti çıkarttı ve şeytanın içine girmesini engelleyecek olan kutsal sözcükleri fısıldadı. Annesi ona kötü ruhlara karşı başka muskalar da öğretmişti. Sakınan göz, ormanın işareti... Ama rahibin tepesini attırmak, adamın içindeki deliliğe korktuğunu belli etmek istemiyordu.

Ferenc, rahibin büyüünün gücünü zamanla anlamıştı. Peder Rodrigo her şey için tek bir

işaret kullanırdı. Rüzgâra, yağmura veya ormanda yaşayan ruhlara edilen duaları hatırlamak zorunda değildi. Bir avdan önce ve sonra söylenmesi gereken ilahileri bilmek zorunda değildi. Annelerin evleri ile çocuklarını korumak için kullandığı sembolleri ve mühürleri ezberlemek zorunda değildi. Rahibin tek bir işareti -hem de çok basit, çocuklara çok kolay öğretilip çok kolay ezberlenen bir işaret- ve yardımına sığınacağı tek bir tanrısı vardı. Bu büyüün müritleri sadece kendilerine güç verilmesini ve yol gösterilmesini istemekle yetiniyorlardı; bunlara niçin ihtiyaç duyduklarını dile getirmezlerdi. Tanrı bilir, diye Ferenc'i temin etmişti rahip. Tanrı ruhundaki her şeyi bilir.

"Evet," dedi rahip, Ferenc'in yaptığı gibi haç çıkararak. "Onun merhametine şükürler olsun." Dikkatini yeniden şehre verdi. "Bizi buraya kadar getirdi ve sadece birazcık daha destek vermesi gerekiyor."

Şu son birkaç günleri, Mohi'den beri peşlerini bırakmayan türden bir korkuyla dolu olarak geçmişti. Roma tepelerinin etrafında bir ordu, Moğolların ürkütücü disiplininin yoksun olsa bile yabancı işgalcilerden oluştuğu her hâllerinden belli olan düzensiz bir insan yığını beklemekteydi. İki yol arkadaşı eski âdetlere geri dönmüştü: geceleri yolculuk etmek, ıssız arazilerde yavaşça ilerlemek, insanlarla her türlü temastan kaçınmak. Ancak bu sabah asker hattını aştıklarını sezmişlerdi.

Peder Rodrigo oturduğu yerde sallanınca Ferenc onun yine düşeceğinden korktu. Fakat, her nasılsa, atının boynunu yakalayarak ve başını geriye atıp sessizce cennete yakararak kendini kurtardı.

Binicisini günlerdir ölü bir ağırlık gibi taşımaya alışan Peder Rodrigo'nun atı eyerinin üzerindeki bu beklenmedik hareket karşısında ürker gibi oldu ve asabice yana kaçtı. Biraz daha tedirgin olursa adamı sırtından atması işten bile değildi. Rahip tanrısının aptallara ve budalalara göz kulak olduğunu iddia ederdi; fakat Tanrını kıskırtmayacaksın lafını eden de oydu. Ferenc az sonra neler olacağını bilecek kadar çok adamın Mohi yakınlarındaki düzlüklerde atlarından düştüğünü görmüştü. Bineğini hafifçe dürterek rahibinkine yaklaştı ve eğilip atın sağrısını sıvazladı. Kan ter içindeki at şimdi bir de ürkekti. Tabii onun bu hali ansızın Ferenc'in yorgun bineğini de ürkekletirdi. Atları çok fazla zorlamışlardı ve hayvanlar gittikçe asabileşiyordu. İkisi de her an kaçmaya kalkışabilirdi.

A l benden de o kadar, diye düşündü Ferenc. Ağırlığını iyice eyere verip bir elini hayvanın omzuna sıkıca koydu ve bineğini yumuşak sözlerle sakinleştirdi. Bu atları Venedik'in biraz içerilerinden, Batı Veneto'nun düzlüklerinden almışlardı. Her ikisi de dağa tırmanmaya uygun olmayan, çırpı bacaklı, küçük birer binek atıydı. Ferenc'in Macarcasını anlamamalarına rağmen ses tonunu anlıyorlardı. Genç adam onlarla konuştuğunda sakinleştiler.

Peder Rodrigo o huzursuz anı fark etmemişti bile. Şehir aklını başından almıştı. "İşte," dedi adam, parmağıyla göstererek. "Santa Maria Maggiore. Şuradaki yüksek çan kulesi. Kabul ayinini orada düzenlenmişti." Sert bir kahkaha attı. "Yirmi yıl oldu. Tam yirmi yıldır yoktum." Elini hafifçe oynatarak Ferenc'in kuleler ve kubbeler ormanı arasından ayırt edemediği başka bir yeri işaret etti. "Şuradaki Aziz Peter Bazilikası. Nehrin karşısında Ferenc. Kutsal ışığın evini görüyor musun?"

İyi de ışık hepsine vuruyor, diye düşündü Ferenc, yine de dilini tuttu. Rahip kemiklerine kadar sızan rahatsızlığın bir kısmını üzerinden atıyora benziyordu. Belki de Peder

Rodrigo'nun bilinci bir süre daha, bu tepeden inip de şehre giren yolcu akışına katılana dek açık kalabilirdi. Hatta belki de nehre ulaşana kadar. Tabii sadece belki.

"Gel," dedi rahip, topuklarını ata vurarak. "Biraz daha yol tepmemiz gerekiyor." At bir homurtu çıkarıp taş döşeli geniş yola doğru yokuş aşağı inmeye başladı.

Ferenc sol omzunun ön kısmındaki kaşınan deriyi dalgın bir edayla ovuşturarak kısa bir süre orada bekledi. İkilinin geçen bahardan kalan kesik ve çiziklerinin çoğu iyileşmiş olup artık güneşten kararmış yüzlerindeki ve kollarındaki yeni deride yer alan ince, pembe çizgilerden fazlası değillerdi. Avcının aldığı yaraların en ağır omzuna saplanan bir oktu ve en son iyileşen de o olmuştu. Neyse ki düşman okçu çok güçlüydü ve Ferenc'in gambesonu [\[13\]](#) da pek kalın değildi. Bu sayede ok başı kemiği ıskalayarak arkadan çıkmıştı; okun sapını kırıp iki parçayı vücudundan ayrı ayrı çıkarmak kolay olmuştu. Evet, kolay olmasına olmuştu ama oku dışarı çıkarmak vurulmaktan bile daha çok acı vermişti. En azından aldığı yara temizdi de kolayca sarılıp pansuman edilmişti.

Ferenc, Peder Rodrigo'nun yaralarını da temizleyip sarmıştı ve Mohi'deki ölüm meydanlarından beri yaptıkları yolculuk boyunca bu işi sık sık tekrarlamıştı. Fakat Peder'in enfeksiyonu Ferenc'in becerilerinin yetmeyeceği kadar derine inmişti. Peder Rodrigo'nun büyük bir özlemle andığı sığınağa ulaşmaları lazımdı. Orada başka rahipler ve Ferenc'in tahminince şifacılar bulacaklardı. Peder Rodrigo'yu hem enfeksiyonundan hem de deliliğinden kurtarabilecek adamlar. Ferenc, rahibin bahsettiği şu koca bazilikanın içinde -kutsal ışığın evinde- ne olduğunu tam olarak anlamıyordu; ama orayı güçle, güzellikle ve katıksız bir imandan doğan her şeye kadir bir büyüyle dolu, ışıltılı bir kale olarak hayal ediyordu.

Ferenc atını dürterek Peder Rodrigo'yu takip etti. Dar tepenin eteklerine doğru dolambaçlı bir yol izlerlerken medeniyetin sesleri yükselerek avcının kulaklarına kadar geldi: insan bağrıışmaları, metalin metale çarpmasından doğan çınlamalar, tozlu yolda ağır ağır ilerleyen eski bir at arabasının inilti ve gıcırtiları, uzaklardaki şehrin giderek artan uğultusu. Yerleşim alanlarından o kadar uzun bir zamandır kaçınmışlardı ki tüm bu gürültüler, kent yaşamının bu kakofonisi Ferenc'in kulaklarına diğerlerinden ayırt edilemez bir tantana gibi geliyordu. Buda'daki çocukluk anılarını değil de aylar önceki o korkunç bahar sabahını, şafaktan hemen önce Mohi meydanlarını kaplayan o sesi, insanların duydukları korkudan doğan o çatırtıyı, ölmek için sırasını bekleyen binlerce kişinin kendi kendilerine çıkardığı lakırdıyı hatırlatıyordu.

Köprücük kemiğinin altındaki sızıya aldırış etmeyen Ferenc hem başını korumak, hem de kulaklarını olası çığlık ve feryatlardan -muhtemelen sadece kendi zihninde duyacağı seslerden- sakınmak için içgüdüsel olarak omuzlarını çökertti.

Lâkin bu sabah Roma'ya giden yolda işittiği yegâne ses yolculara aitti: gülüşen veya ahenksizce şarkı söyleyen çocuklar, arabaları kente doğru çekerken böğüren öküzler, birbirlerine çekingen selamlar veren adamlar. Yakınlardaki bir ordunun varlığından haberdar olmalarına rağmen bu yolcular aynı korkuyu taşıyorlardı. Hiç kimse ölen ilk kişinin kendisi olup olmayacağından kaygı duymuyordu. Roma'ya çıkan yollardaki tüm insanlar arasında sadece Ferenc, Sajö Nehri'nin kıyılarında Hıristiyanlık Âlemi'nin başına gelen o uzak felaketi aklından çıkaramıyordu. Çenesinin kasılmasına ve gözlerindeki dalgın ifadeye bakılırsa aynı şey Peder Rodrigo için de geçerliydi.

Kıyametin habercileri -Doğu'dan gelen atlılar- Hıristiyanlık Âlemi'nin kapılarına dayanmıştı. Mohi'deki dehşet verici muharebeden sağ kurtulanlar ve onu Batı'nın geri kalanına duyuracak olanlarsa ebediyen damgalanmıştı.

Pazaryerine ulaştıkları sırada Ferenc'in cesareti kırıldı. Aslında kendini duyusal bir saldırıya hazırlamıştı ama gürültü ona Karpatların amansız geçitlerinde haykıran kış rüzgârı gibi çarptı. Etrafı huzursuz kümes hayvanlarının çığlımsı gıdaklamalarıyla, korku içindeki domuzların böğürtüleriyle, bas bas bağırarak ve ürünlerinin fiyatları konusunda müşterileriyle pazarlık eden satıcıların kakofoniyle, enstrümanlarını sokak sanatçılarının dans etmelerine yetecek kadar yüksek sesle çalmaya uğraşan müzisyenlerin uğultusuyla sarılıydı. Tabii yıkanmamış vücutların, çürümüş meyvelerin, domuz pisliğinin ve inek dışıklarının kokusu da cabasıydı. Bütün bunlar çok küçük bir yerde yaşayan çok fazla insanın tumturaklı atmosferiydi.

Ferenc dehşetini kontrol altında tutmaktan başka bir şey yapamıyordu. Atını şaha kaldırırsa dek dizginlere asılmak, sonra da kalabalıkların arasına dalıp Roma'dan kaçıp gitmek istiyordu. Aptal hayvan onun korkusunu şimdiden hissetmişti ve korkmaktan başka ne yapabileceğini o da bilemiyordu. Kaç, diye içinden geçirdi Ferenc. Çıkışa yeterince yakınız. Rahibe bir göz attı. Nasılsa biri onu bulup nehrin karşısına geçirirdi. Başka biri. Bu işi illâ ki Ferenc'in yapması gerekmiyordu.

Peder Rodrigo'nun tepedeyken açılan bilinci yeniden kapanmıştı. Rahip bir kez daha atının boynuna yaslanmış vaziyetteydi. Gözleri odaksızdı, dudakları kıpırdasa bile ağzından çıkan tek şey abuk sabuk hecelerdi. Ferenc son birkaç ay boyunca sözcüklerin yapısını anlayacak kadar çok Latince duymuştu. Hem sayıklama hem de dua şeklinde... Şu anda Peder Rodrigo'nun ağzından dökülenler sadece bölük pörçük hırıltı ve ısıklardı. Sanki adamın dili bir yusufçuğun kanatlarıydı da bir sözcüğü doğru düzgün telaffuz edecek kadar yavaşlayamıyordu.

Avcı atını dürterek Peder Rodrigo'nun bineğine iyice yaklaştı ve uzanıp adamın beline sarılı olan düğümlü halata rahibin dikkatini çekmeye yetecek sertlikte iki kez asıldı. Peder Rodrigo başını taş bir blokmuşçasına yavaşça ve zahmetle çevirdi. Kendisinden daha kısa boylu olan yol arkadaşına aval aval baktı. Gözleri yine o hastalıklı ışıkla doluydu.

Kör olmuş, diye içinden geçirdi Ferenc. Görebildiği tek şey geçmiş. "Kutsal kişi," dedi Ferenc. Peder Rodrigo tepki vermeyince sözlerini daha yüksek sesle tekrarladı. "Bana yardım edebilir misin kutsal kişi?"

Moğol ordusu Mohi düzlüklerini kasıp kavurduktan sonra hemen oracıkta ölmeyenler yaralı bir biçimde savaş meydanına serilip kalmış, yağmacıların gelip işlerini bitirmesini beklemişlerdi. Ferenc'i ayıltan şey yağın yağmur, yüzüyle ağzına damlayan suyun soğuk ve ekşi tadı olmuştu. Genç avcı bir ölümler yığının üstüne, sopayla kafatasını kırmaya çalışmış bir çam yarmasının tam altına kıvrılıp yatmış vaziyetteydi. Yağmurdan yılmayan sinekler Moğol'un kanlı suratında ve geriye kalan tek gözbebeğinin üstünde gezinmekteydi. Diğer göz yuvasıysa Ferenc'in bıçağı saplıydı. Delikanlı ne bıçağına ulaşabilmiş ne de kendini ölümler yığının içinden çekip çıkarabilmişti. Orada yatarak yağmurun pembe ve kızıl akıntılar halinde cesetlerden dökülmesini izlemekten, üzerinde

yatan düşmanının açık ağzına girip çıkan sinekleri seyretmekten başka bir şey yapamamıştı.

Sonra üstü başı toprak ve kan olmuş o rahip sendeleyerek önünden geçmişti. Ferenc ezici ceset yığınının altında göğsünü doldurabildiği kadar çok doldurup bağırmıştı. Kutsal kişi! diye haykırmıştı. Bana yardım edebilir misin kutsal kişi? İşte o anda kaderleri birbirine bağlanmıştı.

Annesi Ferenc'e mevsimlerin sonsuz döngüsünü öğretmişti. Her yıl baştan başlarız, derdi. Ferenc avlanabilecek yaşa gelmeden önce onu küçük ve pembe elinden tutup buzların eridiği, toprağın yumuşadığı bahçeye götürürdü. Orada ona ölü şeyleri kazıp çıkarmayı öğretirdi. Bu artık olmayan, derdi, eğri büğrü kökleri onun eline tutuşturarak. Buysa olacak olan, deyip taze bitkiyi gömer ve yumuşak toprağı oğluna sıkıştırtırdı. Ferenc biraz büyüyünce ona niçin her yıl aynı sözleri tekrarladığını sormuştu. Çünkü biz böyle hatırlarız, demişti annesi. Kendimizi dünyaya bu şekilde bağlarız.

Ferenc sorusunu son bir kez daha tekrarlardı. Peder Rodrigo'nun Mohi meydanındaki o anı hatırlamasına ihtiyacı vardı. Birbirlerine o şekilde bağlanmışlardı.

Gözlerini kırıştıran Peder Rodrigo'nun dudakları yavaşladı. Gırtlığı kelimeleri daha net biçimlendirir oldu. "In... intende in adjutorium meum," diye fısıldadı. "Deus salutis meae..." Başını kaldırdığında nerede olduklarının farkına varmış gibi göründü. Parmaklarını sarsakça oynatarak beline bağlı olan el çantasının iplerini yokladı. Onu açtığı zaman da elini içine soktu ve aradığını bulana kadar çantayı uzunca bir süre karıştırdı. Ardından neredeyse atından düşmesine neden olan bir hareketle elini Ferenc'e doğru uzattı. İki parmağının arasında yassı başlı metal bir yüzüğün donuk sureti vardı. "Educe me..." Başını iki yana salladı ve bu sefer Ferenc'in anadilinde tekrar denedi. "Beni saraya götür," dedi.

Ferenc ona doğru eğilip yüzüğe uzandı. Parmakları serin metale dokundu.

"Caput orbis terrarum—" Vücudu yeni bir titreme nöbetine tutulan rahip eyerinin kaşını tutabilmek için mührü bıraktı. "Aziz Peter'in yattığı yere git," dedi ısrarla, tekrar konuşabildiği zaman. "Bunu onlara göster. Onlar ne yapacaklarını bilirler..."

Ferenc ellerindeki yüzüğü inceledi. Onu daha önce de görmüştü. Rahip yüzüğü ara sıra çantasından çıkarır ve ona uzun uzadıya bakardı; fakat ne gibi bir önem taşıdığını daha önce hiç açıklamamıştı. Yüzüğün yassı başında bir haç kakması, dış kenarındaysa kabartma harfler mevcuttu. Bunlar Ferenc için bir anlam ifade etmiyordu. Tabii artık tanıdık gelen haç şekli dışında... Lâkin Peder Rodrigo katedraldeki birileri için edeceğini düşünüyordu. Ferenc gözlerini telaşlı pazaryerinin üzerinde gezdirdi. Askerler. Şehir milisleri. Belki onlar için de bir anlam ifade ederdi.

Ferenc hem yüzüğü hem de Peder Rodrigo'nun dizginlerini tutarak atını meydana doğru ağır ağır sürmeye başladı. Rahibe hayatını borçluymuştu ve bu borç ancak hedeflerine ulaştıkları zaman ödenecekti. Pazaryerinin kargaşası korkup bocalamasına neden olmuştu. Yardım istemek için rahibe başvurmuştu ve Peder Rodrigo bu hasta halinde bile ona bir mesajla, bir işaretle karşılık vermişti. Ne de olsa onun tanrısı işini böyle görürdü. Yolunuzu kaybettiğinizde yol göstermesi için O'na dua ederdiniz ve O da size yardım gönderirdi. Ne yapacağınızı ve nereye gideceğinizi söylerdi.

Ferenc o büyülü işareti tekrar yaptı: alın, göğüs, sol omuz, sağ omuz. Arkasındaki Peder

Rodrigo da atında sallanarak aynı şeyi yaptı.

İkilinin yabancı olduğu çok belliydi, üstelik yalnızca pazaryerinin doğal akışını bozdukları için değil. Vakit gün ortasına yaklaşıyordu. Şehrin etrafındaki abluka seyyar satıcıların sayısını büyük ölçüde azaltmıştı. Tezgâhlarını kurmayı başarabilen çiftçilerse arabalarındaki her şeyin erkenden kalkan kent sakinleri tarafından silinip süpürülmesiyle birlikte çoktan çekip gitmişti. İkili, hırpani görünümleri veya ata binmeleri sebebiyle değil de akıllarında belirli bir istikamet olmadığı için hemen göze batıyordu. Amaçsızca geziniyor, meydanı dolduran diğer insanlara aykırı hareket ediyorlardı. İçlerinden biri, yaşlı olan, sarhoşa benziyordu. Diğeriyse kentin gençlerinden biri değildi. Ocyrhoe'nun Roma'ya ilk kez gelen çoğu delikanlıda karşılaştığı o şaşkın ve ürkek bakışlara sahip olmasına rağmen sıradan bir çiftçi olmadığı da açıktı. Genç kız onun topu topu birkaç yıl önce erkeklığe adım attığını seziyordu ama delikanlının saçı sakalı şimdiden gür ve uzun, yüzü de güneşte kalmaktan koyu ve kırııştı.

Ocyrhoe, Porta Tiburtina'dan [14] geçtiklerinden beri onları izliyordu. Via Tiburtina, Via Appia kadar işlek bir cadde değildi; fakat doğudan gelenler için Roma'ya çıkan tek açık yoldu.

Genç kız her sabah Roma'nın yedi tepesindeki kiliselerden birine tırmanıp şehri gözden geçirirdi. Şehir tek bir insanın gözetim altında tutamayacağı kadar büyüktü; genç kızın her tarafı aynı anda gözetlemesi mümkün değildi, bu yüzden her sabah bir seçim yapması gerekiyordu. Hangi kapı? Hangi mahalle? Hangi yol? Nereye gitmeliydi? Bu sabah, şafakta, doğudan az da olsa bir rüzgâr esmişti; böylece genç kız da gözleyip beklemek için Porta Tiburtina'nın yanındaki pazar alanına gelmişti.

Geriye bir tek o kalmıştı. Dikkatli olmak zorundaydı.

Roma iki farklı krizin sancısını çekiyordu. Bazıları halen Roma Papazı'nın [15] ölümünün yasını tutarken bazıları da surların gölgesinde durup Kutsal Roma İmparatoru Frederick'in abluka hevesini kaybettiğine dair bir işaret arıyordu. Ocyrhoe siyasi ve dini entrikaların çoğundan haberdar olmadığı gibi hepsini anladığını da iddia etmezdi; fakat halkın nabzını iyi bilirdi ve o nabzı tuttuğunda büyük oranda huzursuzluk ile tehlike sezinlemekteydi.

Üstelik tüm bunlar Bağcı soy kardeşleri ortadan kaybolmaya başlamadan önce bile geçerliydi.

İki hafta önce Minerva [16] heykelinin üzerinde duran beyaz bir güvercin fark etmişti. Ertesi sabah da orada olduğunu görünce heykele tırmanıp kuşu alma cesaretini göstermişti. Hayvanın bacağındaki mesaj gizli dilde yazılmıştı ve kız kardeşlerinden yardım alamadığı için günün büyük bölümünü onu çözmeye çalışarak geçirmişti. Mesaj basit bir sorudan fazlası değildi ve genç kız içgüdüsel olarak bunun kendisine gönderildiğini anlamıştı: Roma'daki gözlerim nerede?

Diğerleri gitmişti. Ya Ayı'nın adamları tarafından yakalanmış ya da oradan kovulmuşlardı. Veyahut İmparator'un orduları şehrin dışında kamp kurmadan önce kaçmışlardı. Geriye bir tek Ocyrhoe kalmıştı; fark edilmeyecek kadar küçük, kendisini yetiştiren şehirden kaçamayacak kadar genç bir kız. Bu nedenle iş ona kalmıştı: izleyecek, bekleyecek ve neler olduğunu öğrenecekti. Vakti geldiğinde, yani Minerva'nın omzunda

başka bir kuş belirlediğinde -ki belireceğinden emindi- bildiği ve gördüğü her şeyi rapor etmeye hazır olacaktı.

Bugün karşısına bunlar çıkmıştı: sarhoş bir rahip ve bir vahşi.

İkiliden genç olanı fazla uzun veya iri yapılı değilse bile göğsü yuvarlaktan çok köşeliydi. Kabarık saçları uzun zaman önce güneşten ağarıp sararmıştı; saçının asıl rengi olan kahverenginden geriye kalanlarsa sakalı boyunca uzanan gölgeler ve çizgiler olarak yerini korumuştur. Atının omuzlarına ev yapımı, kırsal bir yay ile sadak asılı olup kemerine küçük bir bıçak takılıydı. Ondan daha yaşlı olan adam alelade bir yolcu gibi görünmeye çalışıyordu, ama Ocyrhoe onun bir rahip olduğunu seziniyordu. Adamın yolculuktan dolayı kirlenip yıpranan kukuletalı cüppesi basit bir giyim eşyasıydı ve onun ne tür bir rahip olduğuna yönelik herhangi bir ipucu vermiyordu. Fakat beline sarılı ince kordon -ki buna sade bir el çantası asılıydı- bir tespihti.^[17]Adam tespihin uzun ucunu kesmesine kesmişti ama kısa kökün düğümlerinden birkaçı hâlâ duruyordu.

Adamlar birer yabancıydı; pazaryerindeki insan, araba ve yük hayvanı akışı arasında sarsakça ilerlemelerini seyretmek bile Ocyrhoe'nun bunu anlamasına yetmişti. Fakat genç kızın dikkatini çeken bir şey daha vardı. Kız kardeşleri ortadan kaybolmaya başlamadan önce Varinia tarafından eğitiliyordu ve yaşça ondan büyük olan kız Ocyrhoe'nun içgüdülerine hayran kalmıştı. Bir öksüz için izleri çok kolay okuyorsun, demişti Ocyrhoe'ya. Kızın ne kastettiğini anlamayan Ocyrhoe omuz silkip geçmişti. Kabiliyetinin o kadar da gizemli bir yanı yoktu; gözlerini açık tutarak etrafını izliyor ve ters giden bir şeyler gördüğü zaman bunu hemen anlıyordu, hepsi bu.

Genç kız, kalabalığın içinde ve iki at boyu geride kalarak ikilinin peşine takıldı. Yerel yankesicileri onlardan uzak kalacak kadar iyi tanıyordu ve bunun dışında dikkatini dağıtan fazla bir şey yoktu.

Rahip atının sırtında sağa sola sallanıyor, kendisine rehberlik etmesi için yol arkadaşına güveniyordu. Başlı omuzlarının üstünde gevşek daireler çiziyordu, terden sırlıklam olmuş solgun ve yağlı saçları alnına yapışmıştı. Yanakları kızarıktı ve gözlerini bir türlü sabit tutamıyordu. Ocyrhoe biraz daha yaklaşınca adamın durumuna yönelik yaptığı ilk değerlendirmeyi değiştirdi. Rahip sarhoş değil hastaydı.

İkili, tezgâh ve el arabası karmaşasının arasında ilerlerken genç kız da çifte yememek için delikanlının bineğiyle arasında bir kol boyu mesafesi bıraktı. Delikanlının bir amacı vardı ama gideceği yeri bilmediği her halinden belliydi. Ocyrhoe, büyüğünü bir grup sebze satıcısının oluşturduğu aşılmaz bir engelin önüne kadar getiren delikanlının yüzündeki hüsrani kolayca okudu. Genç adam kafası karışık bir halde atını döndürür, etrafındaki tüccarların alaycı ve öfkeli bağrıışlarına hedef olur, sonra da meydanın ortasına doğru gerisingeri giderken Ocyrhoe da elmalarla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Elmalarını incelediği cin bakışlı tüccar genç kıızı şüphyle süzdü; Ocyrhoe sol elini kaldırıp parmaklarının arasında bir sikke tutuyormuşçasına yumruğunu salladı. Adamsa kollarını koca göbeğinin üstünde kavuşturdu ve genç kıza dik dik bakmayı sürdürerek sessizce onun blöfünü gördü. Aslında boynuna astığı minik deri kesesinin içinde birkaç sikke vardı ama onlardan birini burada boşa harcayacak değildi.

Genç kız, iki at arkasından geçip giderken, bu köylünün hırsızlığa tenezzül edeceğini düşünmesi karşısında sahte bir öfke sergiledi.

“Yürü git, sıçan,” diyen adam onun suratına karşı güldü.

Ocyrhoe de aynen öyle yaparak ikilinin peşine düştü ve başını hafifçe eğerek kendi atlarını binicilere karşı siper olarak kullandı. Delikanlı bineğini dürterek sola yönlendirirken bu ani yön değişimine hazırlıksız yakalanan rahibin atı durup yeri toynakladı. Ocyrhoe da hayvana dokunabilecek kadar yakın bir mesafede aniden durdu. Uzanıp elini hayvanın böğrüne koyma dürtüsü o kadar güçlüydü ki genç kızın bu arzuya boğuşması gerekti. Rahibin atı başını sağa sola savurur ve genç yabancıнын bineğini takip ederken Ocyrhoe da tuttuğu nefesi bıraktı. Bulunduğu yerde hareketsiz kalarak adamların biraz uzaklaşmasını bekledi.

Ucuz atlattım. Kendini daha fazla azarlayamadan önce rahip arkasına döndü ve dosdoğru genç kıza baktı. Sanki onun orada durduğunu, az önce ne yapmak üzere olduğunu biliyor gibiydi.

Panikleyen Ocyrhoe tam da yapmaması gereken şeyi yaptı: adamın bakışlarının yoğunluğu karşısında olduğu yerde kalakaldı. Rahibin gözlerinde bir ışık, yüksek ateşinin ötesinde bir parıltı vardı. Genç kız, meydanı tüm şiddetiyle kavuran güneşin sıcağına rağmen titredi. Teni soğudu, kollarındaki ve göğsündeki tüyler diken diken oldu. Zihninden hayal meyal hatırlanan bir rüyanın kesitlerine benzer görüntüler gelip geçti. Bu iki adamın büyük bir mesafe kat ettiğini içgüdüsel olarak anladı; sık bir ormanı, yüksek bir dağ geçidinin çorak arazisini, ayaklar altında çığnenmiş kanlı bir savaş meydanını aşmışlardı.

Genç kız gözlerini kırıştırdığında güneşin önünden bir bulut geçer gibi oldu. Bulut çekildiğinde rahibin bakışları da aynı şeyi yaptı.

Dilinin gerisi karıncalanan Ocyrhoe sertçe yutkundu. Kapıldığı önseziden bir anlam çıkarmaya çalışırken Ayı'nın beyaz ve mor renklerini taşıyan yerel bir milis mangası gözüne takıldı. Yolları atlılarıinkiyle kesişecekti. Liderleri yuvarlak bir surata ve minicik gözlere sahip kalın boyunlu bir adamdı; Ocyrhoe'ya aç bir domuzu hatırlatıyordu. Atlı çiftin sergilediği şaşkınlık onun da dikkatini çekmişti.

Manga lideri elini avucunun içi atlılara bakacak şekilde kaldırdı ve askerleri kol bağlarını deri yeleklerine sertçe vurdu. Çıkan ses pazaryerinin gürültüsünü bastırırken alışveriş yapanlar içgüdüsel olarak geri çekildi. Askerler ile atlı yabancıların etrafında bir boşluk oluştu ve meydana sessizlik çöktü.

“Roma'da ne işiniz var?” diye soran manga liderinin bakışları iki ziyaretçinin arasında gidip geldi. Bacaklarını biraz açarak delikanlının atının önüne dikilen adam boz bir kayaya benziyordu.

Genç adam yabancı bir dilde bir şeyler söyleyerek dalgın gözlerle eyerinde sallanan rahibi işaret etti. Ocyrhoe bir seyyar satıcının arabasının arkasına geçerek rahibin görüş alanından çıktı. Rahibin kendisine bakındığını sanmıyordu ama aralarındaki o sözsüz bağlantıdan hâlâ korkuyordu. Ocyrhoe kalabalığa karışıp ortadan kaybolmak istiyordu. Buna rağmen yerinde kalarak bulunduğu yere çömeldi ki neler olup bittiğini arabanın altından görebilsin.

Manga lideri sorusunu tekrarladığında yanındaki adamlar kınlarındaki kılıçları gevşeterek sözleri vurguladılar. Metal takırtıları yabancıнын daha da hızlı konuşmasına sebep oldu, kullandığı tuhaf sözcükler bir çocuk tekerlemesinin nakaratı misali birbirine

dolanıyordu. Ocyrhoe kulağa tanıdık gelen tek sözcüğü askerlerden önce anladı ama sonunda onların da kafasına dank etti: "Peter," diyordu delikanlı. "Aziz Peter."

"Aziz Peter. Bazilika mı? Bir rahiple mi görüşmek istiyorsun?" diye sordu manga lideri. "Roma'da bir sürü rahip ve kilise vardır."

Ocyrhoe daha iyi bir bakış açısı yakalayabilmek için sessizce öne çıktı. Genç yabancıнын yüzünü göremese bile delikanlının havaya kaldırdığı bir şeyin askerlerin yüzünde yarattığı etkiyi görebiliyordu. Hepsi aynı anda gözlerini ardına kadar açıp kaşlarını çatmıştı.

"Aziz Peter," diye tekrarladı delikanlı ve diğer atın üstündeki rahibi işaret etti. Ocyrhoe onun bir yüzük tuttuğunu gördü. Delikanlı manga liderinin sözlerini anlamamıştı ama adamın neyi sorduğu belliydi. Yüzüğün sağladığı görsel destek ve eyerinde sallanan rahip de genç yabancıнын verdiği cevabı aynı şekilde açık etmeye yetiyordu.

Ağzı bir balığinki gibi açılıp kapanan rahip bir anlığına ayıldı; fakat sesi o kadar boğuk ve zayıftı ki Ocyrhoe sözlerini zar zor duydu. "Papa," diye hırıldadı adam. "Papa Hazretleri'ne verilecek acil haberlerim var."

"Ne haberleriymiş onlar?" diye bilmek istedi manga lideri.

Başını iki yana sallayan rahip yine mukaddes kitabından sözler gevelemeye başladı. "Quod perierat requiram," deyip iç geçirdi. "Et... et quod abjectum erat reducam, et quod confractum fuerat al-ligabo, et quod infirmum fuerat consolidabo, et quod pingue et forte custodiam..."

Manga lideri haç çıkardı, sonra da İkiliye yaklaşıp yüzüğü işaret etti. Genç yabancı metal yüzüğü çaresizce, sıkı sıkıya kavrayarak eyerinde geri kaydıldı. Manga lideri yüzünü buruşturarak elini kapadı ve yumruğunu adamlarına doğru kaldırdı. Askerlerin tepkisi kılıçlarını yine gürültüyle takırdatmak oldu. Anında korkuya kapılan delikanlı yüzüğü lidere fırlattı.

Manga lideri yüzüğü yakaladı ve incelemek üzere suratına yaklaştırdı. Sonra başını çevirmeden adamlarına seslendi ve uzun boylulardan biri hemen ileri fırladı. Bunu alçak sesli bir konuşma takip etti. Adamların sözlerini duymaya çalışan Ocyrhoe birkaç adım ilerlediği sırada liderin yüzüğü uzun boylu askerin avucuna bıraktığını gördü. Asker selam verdi, gerisingeri döndü ve tez adımlarla kalabalığın arasında ilerleyerek oradan uzaklaştı.

Gerçekleştirilen bu el değişikliğini yabancı da fark etmişti. Delikanlı bağırarak itiraz etti. Çıkan sestен ürken rahip bir gümbürtü eşliğinde atından düşerek tozlu sokak taşlarına yığıldı. Kalabalık ileri çıkarken delikanlı öne eğilip kendi atının dizginlerine sertçe asıldı ve bineğinin şaha kalkıp toynaklarıyla havayı dövmesine neden oldu. Ocyrhoe, delikanlının bunu kazara yapıp yapmadığından emin olamadı. Toynaklardan biri manga liderinin başına çarpıp sekti. İrkilen asker acıyla bağırarak eğildi ve arkasındaki adamları kılıçlarını çektiler.

Ocyrhoe'nun dünyası bir anda darmadağın oldu. Kalabalık çalkantılı bir vücut yığını halini aldı; bazı kimseler silahların ve savrulan toynakların görüntüsü karşısında korkudan çarpılan yüzlerle ileri itilmeye direnirken diğerleriye geri çekiliyor, kafalarını korumak için kollarını kaldırıyor.

Yüksek ateşin sanrılarına tutulmuş olan rahip bir toz bulutunun içinde yüzükoyun yatarken çenesi sarkıyor, gözleri fıldır fıldır dönüyor, elleri seğiriyordu. Manga lideriyse bön bön bakıyor, bir mağara misali ardına kadar açık olan ağzı kıt zekâlı bir soytarı gibi

görünmesine sebep oluyordu. İki yanındaki adamları kavgaya hazır vaziyette omuzlarını gerip kollarını kasıyorlardı, suratlarında hışım ile korku karışımı bir ifade vardı.

Genç yabancı'nın atı dişlerini gösterip burun deliklerini şişirdi; bu ani patırtıda sakın görünen tek kişi o yabani oğlandı. Bineğine tamamen hâkim olduğu ve bu kargaşayı kasıtlı olarak başlattığı artık Ocyrhoe için açıkça ortadaydı. Genç kız o anda kararını verdi.

Ocyrhoe etrafındaki pazaryerinin karışıklığına ve arbedesine ters düşen bir rahatlıkla gözünü delikanlının atındaki bir noktaya dikti. O harekete geçerken kalabalığın şamatası tıpkı tepelerde yankılanarak kaybolan bir gök gürültüsü gibi yavaşça uzaklaşarak bir homurtu halini aldı. Yerinden fırlayıp ileri atılırken ayakları âdeta yere değmez oldu. Varlığına belli belirsiz dikkat ettiği yarı çömelmiş durumdaki bir tüccardan destek alarak havaya sıçradı ve yabancı'nın atında kendine bir yer edindi: delikanlının hemen arkasında, sırtına yaslanacak kadar yakınında bir yer...

Ocyrhoe kolunu onun omzuna attı. Delikanlı gerildi.

Genç kız ağzını yabancı'nın kulağına yaklaştırdı. "Sür," diye fısıldadı, sonra da taşıdığı yüzükle birlikte meydandan çıkmak üzere olan uzun boylu askeri işaret etti.

"Peter," dedi kız, genç adamın anlayacağı tek sözün bu olduğunu bilerek. Beklediği de oldu.

Ocyrhoe delikanlının bacaklarını ata sıkıca sardığını hissetti. Hayvan homurdanıp hücumla geçti ve üzerlerine gelen askerlerin parlak kılıçlarına doğru atıldı. Korkunç bir hata yaptığını düşünerek yüreği ağzına gelen Ocyrhoe'nun yüzüne sıcak bastı. Fakat yabancı atını gönlünce koşması için özgür bırakmıştı ve at da aynen öyle yaparak hem askerleri hem de sivilleri çil yavrusu gibi dağıttı.

Pazaryeri bulanık bir leke halini alırken Ocyrhoe oturduğu yere sıkıca tutundu. Metal yüzüğü taşıyan asker bir köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu; adam kovalandığının farkında değildi, olsaydı bile bu attan daha hızlı koşamazdı. Daha önce hiç ata binmemiş olan genç kız için altındaki hayvanın güçlü sarsılışları korkutucu olduğu kadar da heyecan vericiydi.

2.BÖLÜM

DELİKANLININ BAŞINA GELENLER

Kafeste geçen her gün hür bir gündü.

Haakon'un hapisanesi tahtadan, kemikten ve metalden yapılmış kaba saba bir kutuydu, içerisi genç adamın ayakta duramayacağı kadar küçüktü ve yere yatıp kollarını başının üstüne uzattığında hem el hem de ayak parmaklarıyla metal çubuklara dokunabiliyordu. Uzun, uyumsuz ve çarpık kalaslar çatıyı oluşturuyordu. Kafes hava şartlarından iyice yıpranmış bir yük arabasının üzerindeydi. Biri kahverengi diğeri siyah iki vurdumduymaz öküz, sürücülerine daima çok yavaş gelen bir tempoyla arabayı çekiyordu. Haakon ilk başta adamla hemfikir olmaya meyilliydi; çünkü manzara iç bunaltıcı bir yavaşlıkla değişiyordu. Fakat zamanla yolda geçirdiği her günün Bakire Meryem'in kendisi için çizdiği kaderle yüzleşmek zorunda kalmayacağı, yaşamaya devam edeceği, özgürlüğünün tadını çıkaracağı bir başka gün olduğunu anlamıştı.

Kervan doğuya gidiyordu. Arenada "iblis" Zug'la yaptığı düellonun ertesi sabahı yola çıkmışlardı. Haakon bir tür ödül töreni, hatta belki de bizzat Ongun Han'la yapacağı özel bir görüşme bekleyerek (bunun ne kadar safça olduğunu şimdi anlıyordu) Kırmızı Perde'nin arkasındaki tünele girmişti. Bunların yerine karşısında küt uçlu sırıklar taşıyan bir düzine Moğol savaşçısı bulmuştu. İlk muhafızın hamlesini içgüdüsel olarak karşılamıştı ve kendisini ne kadar çok savunursa kılıcını düşürmeyi başardıkları zaman (sırıklı on iki adamın hakkından gelebileceği gibi bir hayale kapılmamıştı) canını o kadar çok yakacaklarını anlaması uzun sürmemişti.

Muhafızlar onu arenanın ötesindeki bir çadıra götürmüş, sonra da zırhını çıkarmaya zorlamışlardı. Haakon adamların el kol hareketlerine uygun davrandığı sürece onu küt uçlu sırıklarıyla dürtmekten başka bir şey yapmamışlardı; delikanlının canını yakmak gibi bir arzuları yoktu ve uygun bir an kollayan Haakon'un kırık bir kol ya da bacakla kaçmaya çalışma fikrinden hazzettiği pek söylenemezdi. Zırhını çıkardıktan sonra kollarını ve bacaklarını bağlamış, başına da basit bir deri çuval geçirmişlerdi. İşte ancak o zaman paniklelemeye başlamıştı.

Başka bir yaratığın daha önceden o çuvalın içinde can verdiği belliydi; Haakon kanının kokusunu ve tadını almıştı. Başını silkeleyerek çuvalı çıkarmaya çalışmış ama debelendikçe sert çuvalın ağzına ve burnuna daha sıkı oturmasını sağlamaktan başka bir şey elde edememişti. Tüm o zaman boyunca adamların kahkahalarını işitmişti ve

kendisini boğmakla tehdit eden kapkara bir dalgaya karşı direnirken hatırladığı son şey o kahkahalar olmuştu.

Kendine geldiğinde bir kafesin içindeydi. Polonya ormanlarından geçen geniş bir patikanın çamurlu tekerlek izlerinde bata çıka ilerleyen bir yük arabası tarafından sarsılmaktaydı. O günden beri değişen tek şey manzara olmuştu. İrili ufaklı ağaçlar yerlerini önce kayalık bir araziye, sonra da ipeksi ve uzun çayırlarla kaplı, inişli çıkışlı düzlüklere bırakmıştı.

Kervan uzundu, ama Haakon'un görüş alanının büyük bir kısmı önündeki ve arkasındaki arabalarda bulunan benzer kafesler, Hıristiyanlık Âlemi'nden toplanmış diğer ganimetler tarafından kapatılıyordu.

Haakon'un hemen arkasındaki arabaya konmuş adam dev gibiydi. Kızıl saçları ve sakalları ufacık kafasından âdeta fıskırıyor, kafese zar zor sığan vücudu incecik kızıl killardan oluşan bir postla kaplıymış gibi görünüyordu. Bir güreşçi, diye düşündü Haakon. Gittikleri yerin bir başka gladyatör-tarzı arena olmamasını tüm kalbiyle diledi. Bu adamla dövüşmek istemezdi.

Öndeki arabada bulunan esirse sırtüstü yatıyor ve çok az hareket ediyordu. Haakon adamın bu yolculuğu sağ atlatacağından kuşkuluydu.

Böylece beklemeye başladı. Vücudu zamanla tahta arabanın sarsıntılı hareketlerine alıştı. Öküzlere bağırarak Moğolları dinleyerek lisanlarının seslerini yavaş yavaş özümsemi. Aşçıların ateş yakarken yaş odundan tezeğe ne zaman geçtiklerini anladı. Yağmur yağdığında kafesinin parmaklıklarına dayandı ve acı su damlalarının kirli suratını yıkamasına ve ağzının içine akmasına müsaade etti. Arabanın sarsıntısının izin verdiği kadar sık uyudu. Geceleri gökyüzünü inceleyerek tanıdığı şekilleri bulmaya çalıştı: Her Şeyin Babası Odin tarafından söküldükten sonra göklere fırlatılan jötunn [\[18\]](#) hiassi'nin gözleri, Dünya Ağacı'nın dallarında seke seke koşturan geyikler (Duneyrr, Durajirör, Dvalinn ve Dâinn) ve de Frigg'in örekesini temsil eden parlak yıldız üçlüsü. Ufkun altındaki kervan muhafızlarının geçişini seyrederek nöbet saatlerini ezberledi. Yine de bir kaçma fırsatı yakalasa bile onu değerlendirmeye pek hevesli değildi. Nereye kaçacaktı ki?

Gardiyanları onu belirli bir sebepten ötürü belirli bir yere götürüyorlardı. Haakon bunu yakında öğrenecekti. Belki de çok yakında.

Kafes ile arabanın ritmik gıcırtilarıyla sarsıntıları, sürücüyle yardımcısının gırtlaktan gelen küfürleri, öküzlerin aralıklı böğürtüleri, sonu gelmez çayırın üzerinde esen rüzgârın dokunaklı iç çekişleri ve fısıltıları Haakon'un zihnini doldurarak ona garip, düşünceli bir huzur getirdi. Eğitimini hatırlayacak ve... kendisini bekleyen çetin sınava hazırlanacak pek çok saati oldu.

Düşmanın ne zaman hazır olursa o zaman gelir. Tyrshammar'dayken oplo'ları Feronantus olmuştu ve yaşlı gazinin tarzı, Legnica'daki dernek evinde eğitim veren Taran'inkinden çok farklıydı. İlk kılıç dövüşünü kazanmakta zorlanan Haakon en büyük zayıflığının ilk hamlesine çok fazla kuvvet yüklemek olduğunu bilse de daha iyi bir taktik bulamamıştı. Beklemeyi öğren, demişti Tyrshammar'ın yaşlı efendisi ona. İmkânsız gibi gözükebile kanın kulaklarını zonklatır ve ellerin kılıcını düşmanın kafatasına gömmeye can atarken geri dur. İzle. Bekle!

Sonraki bir ay boyunca Feronantus her idmanda Haakon'u savunmacı olarak

belirlemişti. Genç adam asla bir saldırı başlatamaz, yalnızca tepki verebilirdi. Haakon ilk başlarda cezalandırıldığını zannederek bu role içerlemişti; fakat zamanla dövüşü kontrol eden kişinin aslında savunmacı olduğunu anlamıştı.

Yolculuklarının birinci veya ikinci haftasının sonunda kervan Haakon'un gözünün alabildiğince uzanan devasa bir kampta durakladı. Delikanlının görüş alanı bir araya getirilip çember şeklinde dizilen diğer arabalar ve kafesler tarafından kısıtlanıyordu; fakat onların arasından baktığında bile her yöne uzanan Moğol çadırlarının (onlara ger diyorlardı) yuvarlak tepelerinden ve dalgalanan sancaklardan başka bir şey göremiyordu.

Bunun Hıristiyanlık Âlemi'ni tehdit eden asıl Moğol Güruhu olduğunu anladığında dizlerinin bağı çözüldü. Legnica'nın yakınlarındaki düzlüğe yayılmış askeri kuvvet bu dev topluluğun yanında bir sivrisinekten farksızdı. Delikanlı Moğol generallerinin emrinde kaç adam olduğunu hayal etmeye çalışırken kendini kontrolsüzce titremekten alamadı.

Dizlerinin üstüne çöküp başını kafesinin sert zeminine dayadı ve atalarının kadim tanrılara ettiği, çocukluğundan kalma bir duaya sığındı.

Bir müddet sonra birisi sopayla kafesinin parmaklıklarına hafifçe vurdu. Çenesinden incecik bir kıl tutamı sarkan sıska bir adam kafesin yanında durmuş Moğolca bir şeyler geveliyor ve sopasını parmaklıklara vurmaya devam ediyordu. Duasına ara veren Haakon başını kaldırdı ve mahmur gözlerle adamın dikkatini vermesini istediği şeye odaklandı: tahta bir kâse ve onun yanındaki bir dilim kurutulmuş et. Moğol parmaklıklara bir kez daha vurarak delikanlıya karnını doyurması gerektiğini imâ etti.

Haakon adamın tiz kahkahalarına aldırış etmeksizin yerde hızla emekleyerek yemeğine saldırdı. Ete aşınaydı; kafesinin içine günde bir defa buna çok benzeyen bir parça atılırdı. Tuzla yahut şekerle kurutulmuştu ve tabaklanmamış deriyi andıran bir dokusu vardı. Onu yemek zaman alıcı bir süreçti. Önce eti elleriyle gerip yumuşatması, sonra zar zor küçük parçalara ayırıp ağzına atması, ardından da kuru parçaları dişleriyle ve toplayabildiği kadar salyayla öğütmesi gerekiyordu. Hızlı yerse sonradan karın ağrıları çekiyordu. İlk seferinde ağrıları tüm gün boyunca sürmüştü ve sonraki iki gün boyunca da tuvaletini yapamamıştı.

Ara sıra bir muhafızın dikkatini çektiği oluyordu ve ilk başlarda pandomim yaparak, son zamanlardaysa öğrendiği Moğolca kelimeleri kullanarak su isteyebiliyordu. Muhafızlar da kimi zaman ona kaba bir bardağın içinde, eti yemenin angaryasını azaltmaya ancak yetecek miktarda su getiriyorlardı.

Haakon kâsenin içinde sulu bir piring lapası bulunca şaşırıldı. Üstelik hâlâ biraz sıcaktı da. Genç adam bunun gösterdiği sabırdan dolayı Bakire Meryem'den gelen bir mükâfat olduğuna karar verdi. Niyeti yemeğin tadını çıkarmaktı ama parmakları onu çabucak ağzına tikiştirdi.

Adam onu almak için geri gelene kadarki bir saat boyunca da kâsenin kenarlarını emerek her damlayı tükettiğinden iyice emin oldu.

Sıska adam ertesi sabah yine et ve lapayla çıkageldi. Haakon ilk başta kâseye aldırış etmeyip eti yumuşatmanın zahmetli işine girişti. Karnına kramp girdi, vücudu sulu piring lapasına özlem duyuyordu fakat rutindeki bu değişiklik temkinli davranmasına neden oluyordu. Niye onu daha iyi besliyorlardı? Yoksa yolculuğunun sonuna mı gelmişti?

Bu sabah araba sırasında daha fazla hareket vardı ve Haakon yaşananları daha net

görebilmek için vücudunu parmaklıklara yasladı. Birkaç grup adam araba sırası boyunca yavaş yavaş ilerleyerek yükü gözden geçiriyordu. Diğerlerine nazaran çok daha kaliteli kıyafetler giyen bu insanlar Haakon'un görmeye alıştığı ağır ve yalın giysiler yerine renkli ipek ceketlere bürünmüşlerdi.

Önlerinde de Haakon'un hayatı boyunca karşılaştığı en iri yarı adam yürümekteydi.

Uzun boylu ve geniş omuzlu olmasına rağmen adamın asıl cüssesi devasa gövdesinden kaynaklanıyordu. O gövde bir Jearvi'den veya bir snekkja'dan,^[19] hatta iki düzine savaşçı taşıyabilen bir şalopadan bile daha genişti. Haakon bu dev yerden kaldırabilmek için iki veya üç kişinin gerekeceğini hesapladı. Yere devirmek içinse daha bile fazlası lazımdı.

Dev adam ötekilerin aksine üst üste binmiş deri levhalardan oluşan bir zırh giyiyordu. En az bir yetişkin öküzün tüm derisi, diye düşündü Haakon. Boynunun çevresine ve zırhının üstüne pek çok altın ve gümüş kolye takmıştı, ayrıca boğazının sığ boşluğunda kocaman bir altın madalyon ışılıyordu.

Madalyona dişlerini gösteren bir kurt çehresi işlenmişti.

Grup, Haakon'un kafesinin yakınında bir yerde duraklarken dev ve maiyeti karşısında huşu içinde kalan kervan muhafızlarından biri tedirgin bir edayla bir şeyler geveledi. Haakon kekeleyerek konuşan muhafızı dinlerken birkaç kelime yakaladı. Koca yabancı tüm bu süre boyunca gözlerini delikanlının üzerinden ayırmadı ve arada bir muhafızın anlattığı hikâyeye tepki olarak homurdandı. Haakon muhafızın dev adama arenadaki dövüşü anlattığını fark etti. Muhafız vahşice bir çığlık atıp ileri atılarak Haakon'un iblisin kendi sırığını kullanarak Zug'a yaptığı son saldırının beceriksizce bir taklidini gerçekleştirdi. Dev adam gösterisini tamamlayan tedirgin muhafıza şöyle bir göz attı, ardından delici bakışlarını yeniden delikanlıya çevirdi. Haakon onun Moğol generallerinden biri, hatta belki de Hünern'e hükmeden alçak Han'ın akrabalarından biri ya da bir başka Han olabileceğini düşündü.

Delikanlı omuz silkti. "Dövüşürüm," dedi, kervan muhafızlarından doğru kelimeyi öğrendiğini ve bir çiftlik hayvanı olduğu iddiasında bulunmadığını umarak.

Dev adam bir kahkaha attı ve delikanlı Moğolca kelimeyi doğru söyleyip söylememesinin bir öneminin olmadığına kanaat getirdi. Hayatı bütünüyle bu Moğol'un ellerindeydi ve adam duyduğu sözlerden keyif alıyormuş gibi görüldüğü müddetçe Haakon en uygun lafı etmiş demektir. Kendisine piring lapası verilmesinin sebebi muhtemelen generalin ziyaretiydi; ganimetler incelenecekse bir dereceye kadar sağlıklı görünmeleri gerekiyordu. Haakon yenmemiş lapa kâsesini eline aldı ve teşekkür edercesine havaya kaldırdı.

Cevaben homurdanan general ağır adımlarla arabaya yaklaştı. Yuvarlak suratı garip bir biçimde çocuksuydu; fakat gözleri genç bir oğlanın masum bakışlarıyla karıştırılmayacak kadar atik ve dikkatliydi. Maiyeti tıpkı iri bir yırtıcının avıyla işini bitirmesini bekleyen bir leş yiyiciler sürüsü gibi adamın etrafında dört dönüyordu.

Başka ne yapacağını bilemeyen Haakon oturup lapayı yemeye başladı. Generalse iş olsun diye değil de, düşmanının savaşta nasıl dövüleceğine dair bir ipucu yakalamak isteyerek onun basit hareketlerini dikkatle takip eden bir savaşçı gibi onu seyretti.

Kâse boşaldığında general sağ elinin işaret parmağıyla kendisini gösterdi. "Su-bu-tay," dedi. Bunu bir kez tekrarlardı, sonra da Haakon'u işaret etti.

“Ha-a-kon,” karşılığını verdi Haakon, göğsüne dokunarak.

Moğol general başıyla onayladı ve ağzındaki bir taş a rağmen konuşmaya çalışırcasına sesler çıkartarak delikanlının ismini birkaç kez telaffuz etmeyi denedi. Aynı ölçüde bir beceriksizlik sergilerse generali kızdırabileceğinden çekinen Haakon benzer bir çaba göstermemeye karar verdi. Onun yerine tekrar kâseyle selam verdi ve içi boş kabı generale uzattı.

Delikanlının amacı tıpkı Feronantus’un ondan bekleyeceği gibi kendisini esir alan kişiye biraz saygı göstermekti. Tutsak olmasına rağmen hâlâ Ordo Militum Vindicis Intactae’nin bir üyesiydi. Sunabileceği tek şey elindeki kâseydi. Sadakati öyle bir şey için müsait değildi.

Su-bu-tay kaba kâseyi kısa bir süreliğine süzdü, sonra da onu Haakon’un elinden çekip aldı. Ettiği birkaç sözün ardından maiyeti dağılarak kervandaki ganimetleri incelemeye kaldığı yerden devam etti. Kendisiyse biraz daha oyalandı, sonra da bir kahkaha daha attı. Gitmek üzere oradan ayrılırken kâseyi Haakon’a doğru salladı.

Ağzı bir karış açık kalan kervan muhafızı Haakon’a bakakaldı. Delikanlı onunla göz göze gelip omuz silktiğinde de şiddetle irkildi, kendini geriye attı, ağzını daha da açtı ve ellerini hürmetle kaldırdı. Sonra kendini toparladı, dikleşti, ağzını kapadı ve generale diğerlerinin peşinden paytak paytak koşarak Haakon’u az önce neler yaşandığını merak etmeye bıraktı.

Kervan ertesi sabah yola devam etti ve Haakon’a başka lapa verilmedi. Kervanın efendileri günde bir defa kafesine tek bir dilim et atmaya devam ettiler. Fakat parçalar artık daha büyüktü ve eskisi kadar da sert değildiler.

Haakon rüyasında kâseyi gördü. Rüyada kâseyi geri vermiyordu ve general de onda kalmasına ses çıkarmıyordu. Gündüzleri kâseyi yırtık pırtık gömleğinin altına saklayıp koltuk altına sokuyor ve koluyla bastırarak onu yerinde tutuyordu. Geceleyin yağmur yağdığındaysa kafesten dışarı çıkartıp yağmur suyu topluyordu.

Rüyasındaki siğ kâse pürüzlü bir tahtadan yapılmıştı ve Haakon kabın ortasında, yani tahta ustasının bir keskiyle işi bitirdiği yerde ufak ufak oyuklar olduğunu hissedebiliyordu. Acaba kâseyi yapan kişi hâlâ hayatta mıydı, yoksa Moğollar yaşadığı şehri fethettiğinde can mı vermişti? Haakon ile kâsenin öyle bir ortak özelliği vardı: ikisi de birer savaş ganimetiydi.

Haakon bu bitmek bilmez kervan yolculuğu sırasında Moğol zaferlerinin sonuçlarını kendi gözleriyle görme fırsatı yakaladı. Haçlı seferlerine katılmak için Levant’a giden yaşça daha büyük Kalkan-Biraderleri’nden fetih ordularının sergilediği vahşetler hakkında öyküler dinlemişti (tabii Raphael’den pek çok kez duymasına rağmen adını bir türlü doğru düzgün telaffuz edemediği efsanevi Selah-ad-Din dışında). Lâkin gerçekler delikanlının hayal gücünden çok daha acımasızdı.

Bu ölü topraklardaki her şey ve herkes paylaşılacak, üzerinde tartışılacak, sonunda da öldürülmek veya köle edilmek üzere alınıp götürülecek bir ganimet haline gelmiş gibiydi. Bir Moğol komutanının değeri kontrol ettiği hâzinenin büyüklüğüyle ölçülür olmuştu ve Haakon yeni fetihlerin kendilerini generallerine ispat etmek için yanıp tutuşanların gözüne

ne kadar cazip gözüktüğünü hayal edebiliyordu. Bir kâse tek başına fazla bir şey etmez, içine fazla bir şey almazdı; fakat buna benzer ganimetlerle dolu arabalar Kağan'a döndüğünde ortaya hatırı sayılır bir servet çıkıyordu. Tek bir adamın önemi yoktu, ama arabalar dolusu tutsak zaferi daha muazzam kılıyordu.

Haakon rüyasında uzun zamandır kayıp olan kâseyi kullanarak kaçtığını, kafesine gereğinden fazla yaklaşan bir muhafızın kafatasını kırana kadar onunla Moğol'un başına vurduğunu gördü. Bugün yaşayan tüm Moğollardan daha yaşlı olan bir ağacın eğri büğrü bir parçasından yapılmış kâseyse kırılmayacak kadar sağlamdı.

Haakon uyanırken bile rüya görmeyi sürdürdü. Kafesten kurtulduğu zaman bir kılıç bulacaktı. Moğol okçular onu oklarla delik deşik etmeden önce bir elinde kılıç, diğerinde kâseyle kaç kişiyi öldürebilirdi acaba? Bir at çalıp oradan kaçabilir miydi?

Legnica'dan ne kadar uzaktaydılar?

Kafesinden kurtulan ve etrafı ölü Moğollarla çevrili olan Haakon kendini bir haritaya bakarken buluyordu. Kalkan-Biraderleri'nin Tyrshammar'daki büyük salonda tuttukları, bilinen dünyanın eski haritasına benzer, sararmış bir parşömen parçasıydı bu. Kıvrılarak uzanan bir Rutenya nehri haritanın doğu kenarını teşkil ediyordu. Volga Nehri miydi acaba? Bu isim delikanlıya doğru geldiyse de emin olamadı. Tyrshammar'daki haritayı sadece bir kez, oda Ongun'un daveti kalenin soğuk taşlarına ulaştıktan sonra görmüştü. Feronantus gidecekleri yeri Kalkan-Biraderleri'ne göstermek için onu kullanmıştı. İstilacıların nereden geldiklerini belirtmek içinse haritanın doğu kenarını işaret etmekle yetinmişti. Günün birinde oralara gideceklerini hiçbiri hayal etmemişti.

Rüyasında kafesinden kaçan ve kanlı kâseyi bir elinde sıkıca tutan Haakon kendini Moğolların o güdük midillilerinden birini sürerken buluyordu. Midilli özgürce dörtnala koşarken genç adamın vücudu da ileri geri sallanıp duruyordu. Hayvan nereye gittiğinin farkında mıydı? Diğer elindeki parşömen harita bir sancak gibi dalgalanıyor, midilli çim denizinde koştururken Haakon ona bakmaya çalışıyordu. Ay karanlık gökyüzündeki solgun bir kıymıktan ibaretti ve haritadaki işaretler o donuk ışıpta belli belirsiz birer çizgiydi. İşte bir nehir, şuradaki de bir dağ sırası ve bu da... derken parşömenin geri kalanı ay beyazı bir kurdele gibi dalgalanarak açıldı ve uzadıkça uzadı.

Haakon buna rağmen midillinin doğru yönde, nehre ve dağlara doğru gittiğini umarak yoluna devam etti.

Aksi takdirde haritanın kenarından Hel'in [\[20\]](#) korkunç diyarının sonsuz ve donmuş derinliklerine doğru düşecek, düşecekti...

Bir insan sesi.

Haakon gözlerini açıp birkaç saniye boyunca kafesin aralıklı çatısına baktı, sonra da rüyasının kaybolmaya yüz tutmuş korkunç kesitlerini kafasından çıkarmak için silkindi. Hel bizzat çıkagelmiş, buz saçaklarından ve kemikten oluşan iğrenç pençeleriyle onu yakalamıştı. Karmakarışık haldeki grimsi beyaz saçları yas tutanların gözyaşlarından kalan donmuş tuzlarla kabuk bağlamıştı...

Haakon silkinerek mutlak bir sefaletle haykırdı. O salak midilliyi bilinen dünyanın kıyısına kadar sürmekle ne büyük bir ahmaklık etmişti! Niye yıldızlara bakmamıştı ki?

Uyuyan geyik Dvalinn'i sağına alsaydı dosdoğru batıya giderdi.

Bakışlarını kafesin tavanından ayırıp uyku sersemliğiyle gece göğünü hatırlamaya çalıştı.

"Uyan budala," dedi ses yeniden. Parmaklıklara bir şey çarpınca Haakon başını çevirdi. Kısa bacaklı Moğol midillilerinden biri ağır ağır ilerleyen arabanın yanında tırıs gidiyor, atın binicisi Haakon'un dikkatini çekmek için uzanarak bir kâseye parmaklıklara vuruyordu. Kâsedan beyaz bir sıvı sıçradı ve bu sahne karşısında panikleyerek boğazı sıkışan Haakon kendini parmaklıklara attı. Sırtan binici midillisinin kafesten uzaklaşmasına izin verdi ki Haakon parmaklıklara iyice yaslansın ve kâseye erişmeye çalışsın.

Homurdanan binici nihayet insafa geldi. Haakon kâseyi kapıldığı gibi kafesin içine çekti ve birkaç saniye boyunca onu orada hayranlıkla seyretti. Kâse'nin içinde koyu bir pirinç lapası, bir dilim et ve tatlı pirinç suyu tortusu vardı. Haakon et dilimini bir kaşık gibi kullanarak lapayı ağzına tıktı. Ufalarak yok olma aşamasına gelen karnı çabucak dolduğu için eti acele etmeden, yavaşça çiğnedi ve pirinç suyunun her bir damlasını emmeyi, sonra da kâseyi yalayarak temizlemeyi ihmal etmedi.

Hem lapa hem de et. Üstelik binici kâseyi geri almak için geri gelmemişti. Bir şeyler değişmişti. Kervan yakında duracaktı.

Arazi yeniden değişmişti. Birkaç gün önce uzun ve ışıltılı bir nehrin kıvrımına sokulmuş küçük bir köyün görüş alanından geçmişlerdi. O zamandan beri de sonsuz bozkır otları münferit çayırılık alanlarla bölünmeye başlamıştı.

Haakon uzun yolculuğu sırasında Moğol halkının ne kadar göçebe olduğunu anlamaya başlamış ve medeniyete dair tanıdık emareleri bozkırlarda tuhaf karşılar olmuştu.

İlk başta Moğol Güruhu'nun fethettiği bölgelerden, yağmacıların doymak bilmez iştahlarıyla tüm değerlerinden arındırdığı harap topraklardan geçmişlerdi. Ardından hiçbir halkın yerleşime uygun bulamayacağı kadar kurak veya ıssız yerler gelmişti.

Karnı doyan Haakon arabanın sarsıntılarına karşı destek almak için omuzlarını kafesin parmaklıklarına dayadı ve bu tuhaf manzaraların gelip geçişini seyre koyuldu. Delikanlının ve muhtemelen tanıdığı herkesin bildiği tüm haritaların sınırlarını aştıkları kesindi. Belki o Bağcı kız hariç...

Otlayan hayvan öbeklerine -koyunlar, keçiler, develer, yer yer de havlayan köpekler ile kabarık tüylü inekler- ve meralardan gri mantarlar misali çıkıntı yapan ufak ger kümelerine uzun uzun baktı. Biraderleri arasında buralara gelen ilk kişi oydu ve günlerden beri ilk defa kendisini ufkun ötesinde yatan şeyleri görmeyi beklerken buldu.

Zug'un evi de oralarda bir yerde mi acaba? diye merak etti.

Binici kâseyi almak için geri geldiğinde Haakon ona bu yerin bir adı olup olmadığını sordu. Moğol'un cevabı kısa oldu ve Haakon duyduğu sözcüğü günün geri kalanı boyunca kendi kendine tekrarlayarak içinde bıraktığı huzursuzluğu gidermeye çalıştı.

Sözcük kulağa kuzgunların çıkardığı o ses gibi geliyordu. Karakurum. Legnica'nın yıkık duvarlarında gördüğü siyah kuşları, o meşum kötülük habercilerini düşünmeden edemedi.

Kalkan-Biraderleri yeminlerini Bakire Savunucu'ya, ölene kadar yüzünü asla tam olarak göremedikleri savaşçı bir kadına ederlerdi. O Sfeuld'du [21] fakat aynı zamanda da değildi. Haakon'un kabilesindeki diğer oğlanlardan bazıları annelerinin koynunda dinledikleri öykülere inatla tutunurlardı, ama Haakon Tyrshammar'daki öğrencilerin birbirlerinden son

derece farklı olan yüzlerine bakmış ve her birinin Bakire'yi kendine has bir yoldan tanıdığını anlamıştı. Bir rahip Hıristiyanların mabedinde "Meryem" dediği zaman aslında aynı tanrıçadan bahsederdi.

Haakon ta o günlerde, yani kılıcını nasıl tutup kalkanını nasıl kuşanacağını öğrenmeden önce bile, dünyanın tam anlamıyla hayal edemeyeceği kadar büyük ve gizemli olduğundan şüphelenirdi.

Götürüldüğü yerin kuzgun gaklamasını andıran ismini duyduğunda tüm o zalimce muazzamlığına rağmen dünyanın aslında Bakire Meryem'in avucundaki bir kum tanesinden ibaret olduğu düşüncesiyle huzur buldu. Can verirken Bakire'ye hizmet ettiği sürece onun harikulade yüzünü mutlaka görecekti.

Savaşçılara has kaçınılmaz ve kanlı ölümünün ardından Hel'in buz gibi parmakları boş kalarak seçirecek, ölümler kraliçesi hüsrânını haykırarak dile getirecekti.

Bakire işte o zaman Haakon'u bekliyor olacaktı. Delikanlının boynuna bir belemir çelengi geçirip onu bahar tazeliğindeki göğsüne bastıracaktı.

Haakon bunu biliyordu ve bu ona güç veriyordu.

3.BÖLÜM

SUSATICI İŞLER

Legnica Muharebesi'nden önce Hünern bir demircinin ve bir kilisenin etrafına rasgele kümelenmiş bir dizi çiftlikten fazlası değildi. Bu küçük köy Legnica kentine gitmeden de dua edebilecekleri ve içki içebilecekleri bir yere sahip olmak isteyen çiftçiler tarafından neredeyse tesadüfen kurulmuştu. Moğol ordusu, Silezya Dükü İkinci Henry'le savaşmak için toplandığında Hünern terk edilmiş, sonra da işgal edilip yıkılmıştı. Buna rağmen kilise hâlâ ayakta ve garip bir biçimde eğrilmiş kulesi, tıpkı bir tilki saldırısından sonra tavuk kümesin içine saçılan yumurta kabuklarını andıran çarpık ve yıkık duvarlarla bezeli bir arazide yükselmekteydi.

Moğol mühendisleri arenalarını inşa etmeye başladıklarında paralı askerler, dövüşçüler, seyyar tüccarlar ve Ongun Han'ın emriyle çıkagelen diğer serseriler Hünern harabelerine yerleşmişti.

Yağmalanan bir kent yeniden inşa edilirken el atılan ilk yapılar daima bir veya daha fazla kilise olurdu. Toprağa verilmeden önce ölümlerin günahlarının bağışlanması gerekirdi ve sağlam surlar ile silahlı askerlerin yokluğunda hayatta kalanların sığınabileceği tek yer inançlarıydı. Bir ibadet evi Tanrı'nın onları terk etmediği anlamına gelirdi; kilisenin sığınağında dua ederken yüreklerini açabilir ve kendilerine göz kulak olunacağını umabilirlerdi.

Bunu kaçınılmaz olarak bir dizi virane taverna izlerdi, çünkü taş yığmak ve duvar dikmek susatıcı bir işti. Özellikle de inşa edilen şey bir kiliseyse... Bir insan günahlarından arınamıyorsa yaklaşan sonunu hiç durmaksızın kulağına fısıldayan habis sesleri içkiye boğmaktan başka ne yapabilirdi ki? Tanrı sizi terk etmişse duanın ne kıymeti vardı? İçki daha iyiydi.

Dietrich'e göre Hünern'de gerçek bir meyhaneye en yakın şey yalnızca iki gerçek duvarı, iki masası, birkaç tane sırası ve bir avuç sarsak taburesi olan yıpranmış, eğik çatılı bir kulübeydi. İsmi çatlak molozların arasına saklanıp günbatımında tiz vıraklamalarla birbirlerine seslenen amfibiklerden alan Kurbağalar Tavernası üç kişilik bir kadro gerektirecek kadar kalıcıydı.

Tanrı kilisesini ve kullarını terk etmişse bile en azından onlara Moğolların lıkir lıkir içtiği at sidiğinin değil de hakiki biranın servis edildiği bir yer bırakmıştı. Akşamüstü Kurbağalar'da geçirilen birkaç saat hem susuzluğu hem de ruhlardaki yangını dindirirdi.

Dominus custodiat iritroitum meum et exitum meum, diye aklından geçirdi Dietrich, çentikli maşrapasını ağzına götürürken. Maşrapanın kenarından taşan köpükler koluna ve yere döküldü. Tek aradığımız bir sığınak. Roma'ya bir daha ki gidişimde bu kâfirlik için günah çıkartacağım, diye içinden karar verdi, maşrapasının yarısını kafasına diktikten sonra.

Dietrich bu akşamüstü Kurbağalar'a gelirken yanında bir manga da asker getirmişti. Genellikle yanına sadece Burchard ile Sigeberht'i alırdı, korumaları olmadan Livonya yerleşkesini asla terk etmezdi; ama köprüde yaşanan olay yüzünden Livonya Tarikatı'nın kuvvetini göstermesi gerekiyordu. Dedikoduların önü alınmalıydı; insanlar Dietrich'in şövalyelerinin gücünü ve mevcudiyetini görmeliydiler. Onlara bir hatırlatmada bulunulmalıydı.

Tavernayı işleten adam, yani ıslığımsı bir sese ve ağzının içinde bütünüyle tutamadığı bir dile sahip Macar, her nasılsa büyük bir meşe sandalye, bir lordun masa başındaki yüksek arkalı ağır koltuğuna benzer bir mobilya bulmayı becermişti. Adam başka birinin ona oturmasına asla müsaade etmiyordu ve Dietrich geldiğinde ortalığı velveleye veriyor, Livonya Büyük Ustası oturmadan önce koltuğun oturağıyla kolçaklarını bir bezle siliyor, yeterince rahat olup olmadığını birkaç kez soruyor, ona maşrapasını üstüne koyabileceği bir fiçı temin ediyordu.

Minnet ve itaatkârlık. Kurbağalar'da bir şövalye ile halk arasındaki ilişki açıkça anlaşılırdı.

Dietrich ile bir Fratres Militiae Christi Livoniae birliği, yani neredeyse bir düzine şövalye ve o sayının iki katı kadar asker, Hünern'e haziranın ilk haftasında varmış ve Moğol Sirki'ndeki batılı dövüşçü tarikatlar arasındaki yerlerini almışlardı.

Dietrich ilk başta kiliseye yerleşmeyi düşünmüştü, ama binanın duvarlarına kadar sokulan çadır ve uyduruk baraka yığınlarını kısaca inceledikten sonra savunmaya daha müsait bir konuma geçmeye karar vermişti. Kampın güney ucunda, çamurlu bir meranın - çamurun ve küllerin arasından baş veren inatçı bir çimen tarlasının- yakınında çatısının yarısı duran bir ahır bulmuştu. O sırada binada oturan ve çoğunluğu yaşlılardan ya da sakatlardan oluşan bir gecekonducu grubu, beyaz cüppeli ve kırmızı amblemlerle savaşı birliğine şöyle bir bakmış, sonra da oradan kaçmıştı.

O hengâmede kolunun olması gereken yerde kanlı bir parça bulunan gri sakallı, yaşlı bir adam Dietrich'in yakınından geçmiş ve ona ağır bir küfür etmişti. Dietrich başka bir tarafa dönüp adamın yaşamasına izin vermişti. Aksi takdirde kangren kokusu kılıcından çıkmayabilirdi.

O günden itibaren Livonya Tarikatı'na mensup başkaları da çıkagelmiş ve şövalyelerin sayısını ikiye katlamıştı. Ahır dolup taşınca da Dietrich adamlarını ilkel bir sınır inşa etmeye koşmuştu. Duvarlar doğularında kamp kuran Moğol güruhundan gelecek gayretsiz bir saldırıyı bile durduramazdı ama hırsızları ve yağmacıları caydırmak için yeterliydi. Bu küçük yerleşke tüm istilacı orduların peşinde gezen leş yiyicilerin hastalıklı kargaşasına karşı tarikatı için iyi bir sığınak haline gelmişti.

Moğol ordusu doğuda pek çok kampa ayrılmıştı. İçlerinden en büyüğü Romalıların tarzını andıran, kare biçimli köşeleri olan, büyük bir hisarda kalıyordu. Moğollarla dalkavukları hiç kimsenin bütünüyle akıllarından çıkaramayacağı daimi bir mevcudiyete

sahipti; fakat hem sayıları hem de tertipli karargâhları sayesinde Livonyalılar kendilerini Hünern'in Hıristiyan halkından gelen başışları kabul ederken bulmuştu.

Minnet ve itaatkârlık. Halktan onları koruyan şövalyelere. Şövalyelerin hizmet ettikleri kimseler, yani krallar ve papalar da aynı davranışı onlardan beklerdi.

Fratres Militiae Christi Livonia otuz yılı aşkın bir süredir Riga Papazı'nın adına faaliyet göstererek ticaret yollarını temizlemiş, Livonya'nın dört bir yanına dağılmış haldeki pagan kabilelere Hıristiyanlığı kabul ettirmişti. Tarikatın bu çalışmaları Papa'nın da dikkatini çekmişti ve onlardan İsa'yı Novgorod topraklarına götürmelerini istemişti. Fakat Tanrı tarikata sırt çevirmişti. Pagan kabileleri ortak bir düşmana sahip olduklarını anlamış ve aralarındaki önemsiz farklılıkları bir kenara bırakıp büyük bir topluluk haline gelmişlerdi. Sonra da Schaulen'de Efendi Volquin'in ordusuna saldırmış ve bir gün bir gece içinde tarikatı ortadan kaldırmışlardı. Livonya Kılıç Biraderleri kaçmıştı. Eğer Papa onlara Toton Şövalyeleri'nin safları arasında bir yer tahsis etmemiş olsaydı bütünüyle yok olabilirdi.

Başka bir efendiye kulluk ederek yaşamak, parçalanmak ve yolunu kaybetmekten daha mı iyiydi? İlk başlarda Dietrich'in biraderlerinden çoğu sığınmayı tercih ettiklerini söylemişlerdi; fakat Tötonların haçını birkaç yıl taşıdıktan sonra yeni sancakları altında yaşamaktan hazzetmez olmuşlardı. Kurtuluşlarının bedeli neydi? İçlerinden bazıları Tanrı'yı tekrar bulacaklarından bile ümidi kesmeye başlamıştı.

Dietrich, Schaulen Muharebesi'nden iki yıl sonra Dokuzuncu Gregory'le özel bir görüşme için Roma'ya çağrılmıştı. Görüşme Papa Hazretleri ile Kutsal Roma İmparatoru'nun gırtlak gırtlak olmadığı bir zamanda, Baş Pontif [22] hasta düşmeden önce gerçekleşmişti. Dietrich görüşmenin konusunu bilmemesine rağmen Papa'nın onu ve tarikatından geriye kalanları Levant'a yapılacak yeni bir sefer başlatmakla görevlendireceği yönünde ufak bir umut beslemişti.

Lâkin Papa'nın başka planları vardı.

Tanrı hiç kimseye sırt çevirmez; özellikle de O'nun için savaşıp ölmek isteyenlere, demişti Dokuzuncu Gregory, Dietrich'in Livonya Tarikatı'nın Heermeister'i seçilmesinin ardından gerçekleştirdikleri ilk görüşmelerinde. O'nun planı bizim idrak edemeyeceğimiz kadar muazzam ve İnceliklidir. Bizlerin dert etmesi gereken tek şey iman ve itaatkârlıktır; karşılığında O da bize yalnızca Cennet'te değil, bu dünyada da ebedi bir yaşam bahşeder. Karşılık olarak istediği tek şey Biz'e hizmet etmen.

Edeceğim, yanıtım vermişti Dietrich. Uhdem ve canım Kilise'ye aittir.

Yetmez. Papa makamının altın anahtarlarını tutarak sol elini Dietrich'e uzatmıştı. Parmağında altın bir yüzük vardı ve üzerindeki mühür bölünmüş bir Yunan harfi, bir değnek veya diğer adıyla bir fasces, yani liktorlar [23] tarafından kullanılan eski bir Roma silahı tarafından ikiye ayrılmış bir omegaydı. Biz'e hizmet etmelisin, diye tekrarlamıştı Papa.

Dietrich dudaklarını yüzüğe bastırılmış ve soğuk olduğunu fark ederek şaşkına dönmüştü. Papa'nın parmakları buz gibi, avucuysa kaskatı ve solgundu. Sanki adam çoktan ölmüştü.

Dominus custodiet te, diye onu takdis etmişti Papa. Dominus protectio tua süper manum laevum tuum.

Tanrı seni koruyacak.

Garson kız, Dietrich'in yanı başında belirerek onu daldığı hatıralardan çıkardı; geniş

kalçalarına bir bira testisi dayalıydı. "Biraz daha ister misiniz Heermeister?" diye sordu Germence.

Dietrich homurdanarak maşrapasını kaldırdı. Kız bardağı ustaca doldururken biranın köpüğü maşrapanın ağzına kadar yükseldiyse de dışarı taşmadı. Kızın hareketleri tecrübeden gelen bir maharetle kıvrak ve basitti. Acaba Macar tavernacıyla evli miydi, yoksa onun kızı mıydı? Başını kaldıran Dietrich'in bakışları kızın göğüslerinde oyalandı.

"Adın ne?" diye sordu.

"Flore," cevabını verdi kız, bakışlarını aşağıda tutarak. "Flora di Mantua, Heermeister."

İtalyan, diye aklından geçiren Dietrich gözlerini bir kez daha kızın vücudunda gezdirdi. "Bu kadar yeterli, Flore," dedi. "Şimdilik." Kız hafifçe eğilerek onu selamladı. Dietrich adamlarını Hünern'de dolaştırarak halka gözdağı vermeyi bitirdikten sonra akşamı nasıl geçirebileceğini düşünürken onun uzaklaşmasını izledi.

Flora, sakallı ve geniş ağızlı bir adamın bardağını doldurmak için duraklarken Dietrich bakışlarını ondan ayırarak Kurbağalar'ın diğer müşterilerini yeniden inceledi: hazin bir paralı askerler karışımı; cemaatleriyle ilgilenmektense kafayı çekmeye daha fazla ilgi duyan birkaç rahip (Dietrich onlara hak vermiyor değildi); yüklerinin değeri hakkında yüksek sesle atıp tutan İtalyan bir tüccar üçlüsü; ucuz bardaklarını sahip oldukları en değerli eşyaymışçasına sıkı sıkıya kavrayan birkaç berduş ve serseri grubu.

Beş para etmez sefiller. Maşrapasını kaldırıp biranın hafiften ekşiye çalan kokusunu içine çekti. Flore'nin sakallı adamın söylediği bir şeye gülmesini seyretti; kız saçlarını yüzünden geriye çekip kalçalarını cilveli bir edayla oynattı.

Dietrich içkisini yudumlarırken yüzünü ekşitti. Tek yapmanız gereken şey sizi korumamız karşılığında bize biraz minnet göstermekti.

Heermeister köprüdeki olayı bir türlü aklından çıkaramıyordu. Şövalyelerinden ikisi tek bir rakip tarafından kısa sürede alt edilmişti. Adamlardan biri yabancıнын bir Moğol olduğunu söylemişti. Diğeriyse başka bir ulustan geldiğini, Han'ın dövüşçüler ekibindeki diğer doğululardan biri olduğunu iddia etmişti. Gerçek ne olursa olsun askerlere basit bir görev verilmişti: Kalkan-Biraderleri'nin dernek evine kadar rahibe eşlik edecek, yol boyunca tehditkâr gözükerek güç gösterisinde bulunacak, sonra da geri döneceklerdi. Askerler kalkanlarını yanlarına almamayı ve tarikatın elindeki yaşlıca beygirlere binmeyi tercih etmişlerdi. Tabii geçmişe bakıldığında bunların yanlış kararlar olduğu belliydi.

İkili sorguya çekilirken içlerinden biri, Kuronlu [\[24\]](#) Tomas, kendini savunmaya çalışmışsa da Dietrich adamın söyleyeceklerine ilgi duymamıştı. Elinin tersiyle attığı bir tokat sızlanan şövalyeyi susturmaya yetmişti.

Eli değnekli ve yalnız bir adam tarafından atınızdan düşürülüp dövülmenizin tek sebebi, diye kesin bir dille izah etmişti Dietrich, doğru düzgün kuşanmamanız.

Tomas, Schaulen'deki muharebede yoktu. Eğer olsaydı, Dietrich düşmanın ilk hücumunda onun da öldürüleceğinden emindi. Muhtemelen kalkanını aradığı sırada.

Üstelik Peder Pius adlı şu rahip de olayın ardından cesaretini toplamış gibi görünüyordu. Adam çatışmadan önceki yaltakçılığının aksine, sanki Livonya Büyük Ustası'nın asabiyetinden artık korkmuyormuşçasına ağzı sıkı biri haline gelmişti. Pius olay hakkında açık ettiğinden daha fazla şey hatırlıyordu, fakat Dietrich'in öfkesine maruz kaldığında elini hemen haçına atmakla yetiniyordu. Qui custodit mandatum custodit atıimam şuan,

demişti rahip, Dietrich'in cüppesinde yer alan aynı sembolü işaret ederek. Bir insanın ruhu ancak Tanrı'nın buyruklarına uyduğu sürece güvendedir.

Testisfalsus non erit impunitus. Dietrich İncil'den yapılan bu alıntının ikinci yarısını - yalan yere konuşansa ruhunu tehlikeye atmış demektir- dile getirdiğinde rahibin verdiği tepkiyi görmek tatmin ediciydi; fakat imâ edilen bu tehdit bile adamın dilini çözememişti.

Dietrich daha en başından ilk mektubu rahibin elinden alması gerektiğini ve mağlup edilmiş şövalyelerine yönelttiği hiddetin kısmen kendi başarısızlığından kaynaklandığını biliyordu. Buna rağmen vaziyete kafa yordukça her iki mektubun da Kalkan-Biraderleri'nin eline düşmesinin görüldüğü kadar büyük bir felaket olmadığını (birkaç maşrapa biranın da yardımıyla) anlamaya başlıyordu. Hatta Tanrı izin verirse o çelişkili mektuplar bir fırsat bile yaratabilirdi.

Başarılı her stratejinin asıl amaçlarından biri düşmanınızın içinde anlaşmazlık ve kargaşa çıkarmaktı. Eğer Ordo Militum Vindicis Intactae her iki mektubu da ele geçirmeyi başarmışsa olayların içyüzünü kavramaktan çok kafalarının daha da karışması gayet mümkündü. Korelinin mektubu yeterince masumane, altı üstü bir buluşma talebiydi; ama sahte mektup Kalkan-Biraderleri'nin kayıp şampiyonunun Moğollar tarafından öldürüldüğünü iddia ediyordu.

Dietrich adamlarından bazılarının aksine Kalkan-Biraderleri'nin budala olmadıklarının farkındaydı. İkinci mektubun kışkırtıcı bir yalan olduğunu anlamasına anlayacaklardı ama bu durum ilk mektuba gölge düşürecekti, çünkü o da çok az bilgi vermekteydi. Her iki mektubu da yok saymak isteseler bile bunu göze alamazlardı. Birinci Haçlı Seferi'nin ardından tıpkı ölmek üzereyken yuvasına sığınan ağır yaralı bir hayvan misali ücra kalelerine çekilmişlerdi. Kendilerini medeni dünyadan soyutlayıp giderek daha da yalnız hale gelmiş, tarihin tozlu sayfalarına gömülmüşlerdi. Burada bile Legnica'nın kuzeyindeki yıkık manastıra gizlenerek kendilerini Hıristiyanlık Âlemi'nin geri kalanından ayrı tutuyorlardı. Cüzamlılar gibi.

Mektupların yaratacağı şaşkınlık onlara kendi tercihleri olan sürgünlerini hatırlatacaktı. Hünern'in çevresindeki kampta olup bitenlerden haberleri yoktu. Hiçbir taktiksel avantaja sahip değillerdi; eylemleri birer tepkiden öteye geçemeyecekti ve kullandıkları dövüş sanatı tevazu ve sabır idealleri üzerine kurulu olsa bile daima savunmada kalan bir ordunun nadiren galip geldiğini bilecek kadar çok muharebede yer almışlardı.

Bir zamanlar Kalkan-Biraderleri'nin en ufak bir bahsinin geçmesi bile bir komutana savaş planlarını yeniden gözden geçirtmeye yeterdi. Zırhlı bir şövalye bölüğünün görüntüsü pek çok orduyu dönüp kaçmaya iterdi. Tek bir savaşçısı bile eli sopalı bir barbarın üstesinden gelmeye fazla fazla yeterdi; iki tanesine birden saldırmaksa tam bir ahmaklıktı.

Dietrich maşrapasında kalan son birkaç yuduma bakarken gevrek gevrek güldü. Gölgede saklanan, yüzlerini göstermekten korkan hastalıklı cüzamlılar. Oldukları şey aynen bu.

Huzursuzluğu geçen Heermeister birasını bitirip maşrapasını masaya vurdu. Bir tane daha, diye karar verdi. Üstüne bir de o kız.

4.BÖLÜM

HAPİSHANE İÇİNDE HAPİSHANE

Ganşuk, Kağan'ın özel dairesine yaklaşırken muhafızları nasıl ikna edebileceğini düşünüyordu. Kapıya kadar gidip de Kağanla görüşmeyi talep ederse Ögeday'ın kendisini kabul edeceğinden kuşkuluydu. Kağan'ın tepkisinin şölendekinden çok daha sert olması gayet mümkündü, yine de delikanlının yüzündeki morluklar bunun aksini söylüyordu. Kupayı Ögeday'a sunalı birkaç gün geçmişti ve Kağan'ın huzuruna bir kez daha çıkmaya kalkışmadan evvel uygun zamanı beklemişti. Ögeday'ın içkiye olan düşkünlüğünü dizginlemekte ilerleme kaydettiğini hissediyordu, yine de hâlâ temkinliydi. Kağan'ın yaralı bir dağ aslanından farkı yoktu.

Dairenin dışında bekleyen iki muhafız Ganşuk'tan bile daha tedirgin gözükiyordu. Delikanlının varlığına tepki göstermeyi reddederek onun ötesine bakarlarken Ganşuk'un güveni iyice sarsıldı.

"Ben..." Genç adam genzini temizledi. Onlara ne istediğini söyle, diye düşündü. Lafı dolandırma. "Kağan'la görüşmem gerekiyor."

İkisi de cevap vermedi. Soldaki muhafız elini palasının kabzasına atarken diğeriye birkaç kez gözlerini kırıştırıp dudaklarını yaladı. Görmezden gelinmek saldırıya uğramaktan iyidir.

Yine de adamların davranışlarında bir tuhafılık vardı; Kağan'ın kendisine aynen böyle, dikkate alınmayı hak etmeyen bir solucan gibi muamele edilmesini açıkça emrettiğini zevkle söylemelerini beklerdi. Sarayda geçirdiği bir ayın ardından İmparatorluk Muhafızları'nın düşük mevkiili ziyaretçilere yerlerini hatırlatmaktan ne kadar haz duyduklarını iyi biliyordu.

"Önemli bir—"

Sözü dairenin içinden gelen yüksek perdeden bir feryatla kesildi. Ganşuk ilk başta sesi hayal ettiğini sandı, çünkü muhafızlar hiçbir tepki vermemişti. Fakat sonra adamların gözlerinin tedirginlikle kıpırdandığını tespit etti —kapıya, kendisine, ardından yine boş koridora doğru.

"Biri acı çekiyormuş gibi görünüyor," dedi Ganşuk. "Araştırmamız gerekmez mi?"

Dudaklarını yalayan muhafızın dili birkaç kez dışarı çıktı ve Ganşuk'a bir göz attı. Fakat silah arkadaşı sert bir bakışla ona mâni oldu. "Kağan rahatsız edilmeyecek," dedi muhafız kabaca, hiçbiri daireden gelen haykırışı duymamışçasına.

Korkuyor.

Koridorun sessizliği yeni bir çığlıkla parçalandı. Ganşuk'un gözleri nizami duruşları hızla bozulmakta olan iki muhafızın arasında gidip geldi. Adamlar bu sefer onunla bakışmayı reddettiler.

"Sanırım bu Kağan'ın sesiydi," dedi Ganşuk.

"Hayır, değildi," dedi soldaki adam. Diğer muhafız hararetli bir şekilde kafa sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. Adam sert ve tehditkâr bir tavır sergilemek istese de çenesindeki gevşeklik suratının titremesine yol aıyor, tehlikeli görünme çabalarını boşa çıkartıyordu. "Aldığımız emir kesin," diye devam etti soldaki muhafız. "Ne içeri gireceğiz, ne de başka birinin girmesine izin vereceğiz."

"Sizce bu akıllıca mı?" diyen Ganşuk kapıya doğru bir adım attı. Her iki muhafız da gerilmesine rağmen hiçbiri onu durdurmaya kalkmadı. "Efendi Cucay gelip de Kağan'ı kendini bir hançerin üstüne. .. atmış veya düşüp kemiklerini kırmış... ya da daha kötü bir şekilde bulunduğu zaman ona da mı böyle söyleyeceksiniz?" Ganşuk kapıya doğru eğilip elini kulağına götürür ve daireden gelebilecek sesleri dikkatle dinlemiş gibi yaparken bundan neredeyse keyif alacaktı. "Ölmüş olabilir..."

"Ölmedi," dedi ikinci muhafız kuşkuyla, suratı solgun ve de terliydi.

"Hayır, hayır. Elbette ölmedi. Ben sadece öyle bir facianın olabileceğini kastediyordum," diye karşılık verdi Ganşuk. Adamları ürkütmemek için ellerini yavaşça oynatarak masumane bir edayla kapıyı gösterdi. "Ama gerçekten bilmiyoruz, değil mi? Eğer sahidin öyle bir şey olduysa ve siz burada dururken o içeride kan kaybediyorsa Kağan'ın ölümünün sorumluluğunu üstlenecek misiniz? Siz o tür bir Moğol musunuz? Emirlere düşünmeden, körü körüne uyan türden? Belki de durumun değişmiş olabileceğini düşünmelisiniz..."

Soldaki muhafız boğuk bir küfürle kenara çekildi. "Git de kendin bak," diye çıkıştı Ganşuk'a. "Kadın benim değil, senin kelleni alsın."

Kadın. Ganşuk muhafızın ağzından kaçırdığı bu sözcüğü duymamış gibi davrandı ve eliyle kapının kolunu kavrarken kafasını salladı. "Sorumluluğu üstleniyorum," dedi. "Mavi Kurt bana acısın." Muhafızlar fikirlerini değiştiremeden veya cesaretlerini toplayamadan önce de kapıyı hafifçe aralayıp daireye girdi.

İçeri girdiğinde sırtını kapıya yaslayıp onu kapatabildiği kadar nazikçe kapadı. Daireyi gözden geçirip neler olduğunu anlamaya çalışırken kimsenin dikkatini çekmek istemiyordu.

Tavanı kaplayan beyaz bir tütsü bulutu odayı olduğundan daha büyük gösteriyordu. Ögeday dairenin karşı tarafındaki bir kanepenin üzerinde yüzükoyun yatıyor, bedeni ağır hıçkırıklarla sarsılıyordu. Dünyanın fatihi koskoca Kağan korkmuş bir çocuğa dönüşmüştü. Karılarından biri, Ganşuk'un hatırladığı kadarıyla Töregene, kanepenin yanına diz çöküp kocasının sarsılan bedenine yaslanmıştı. Kadın onun sırtını okşuyor, alçak ve hüzünlü bir sesle adama teselli edici sözler söylüyordu. "... o ne güçlü bir konuşmaydı öyle. Seni çok sevdiler. Senin için nasıl tezahürat ettiklerini duymadın mı?"

Derken Ganşuk'u gördü ve yüzüne vahşi, hırınca bir ifade yerleşti. Ölmeden önce elinden geldiği kadar çok düşmanını öldürmeye kararlı, köşeye kısıtılmış bir kurt gibi görünüyordu. "ık dışarı!" diye haykırdı kadın. "Kağan'ın huzurunu kaçırmaya nasıl cüret

edersin!”

Ganşuk kıpırdamadı. “Ne kadar sarhoş? Konuşması sırasında zar zor ayakta duruyordu. O zamandan beri içmesine izin mi verdin?”

“Kağan canı ne isterse onu yapar,” diye çıkıştı kadın.

“Peki Kağan, Büyük Hanlar Hanı bu konuda ne diyor?” Ganşuk kanepeye yaklaştı. Kapının yanında kalırsa cesaretinin kırılacağından çekiniyordu. Korkunu görmelerine müsaade etme. Düşmanından daha güçlü ol.

Ganşuk’un sesini duyan Ögeday başını kaldırdı. Ardına kadar açılmış gözleri kan çanağına dönmüş, suratı şişip kızarmıştı. Ganşuk’u görünce kaşlarını çattı ve kısa bir süreliğine yaşlı ve yorgun bir adamdan çok Kağan’a, Moğol İmparatorluğu’nun liderine benzedi. “Gözümün önünden kaybol, enik,” diye gürlledi. “Ağabeyimin yanına dön ve ona canımın istediği gibi içeceğimi söyle.”

Töregene gülümsedi ve kadının sergilediği soğuk diplomasi Ganşuk’un tüylerini ürpertti. “Küçük kardeşinin ölümü Kağan’a ızdırap veriyor. Anılarının ağırlığından biraz kurtulmak istiyor, hepsi bu.”

Ganşuk kadının Ögeday için hissettiği şeyin aşk olmadığını anlattı. Töregene bağlıydı ama kocasına değil. O bulunduğu mevkie bağlıydı. Muhafızlara talimatları o vermişti. Ögeday’ın zayıf ve uysal olmasını, böylece kendi kaprislerine ve arzularına kolayca boyun eğmesini istiyordu. Şarap ona bu gücü veriyordu. Lian da aynen bu konuda uyarıda bulunmamış mıydı? Hani uzun zaman önce, bahçedeyken. Sarayda Kağan’a en yakın olan kimdir? Generalleri değil. Savaşçıları değil. Eşleri.

“Ben... ben sadece...” Bu yeni bulmacaya bir çözüm arayan Ganşuk ne yapacağını bilemedi. Eğer Kağan’ı ayıltmak istiyorsa onu Töregene’nin tesirinden, sarayın cümbüşlerinden ve eğlencelerinden, kısacası her şeyden uzaklaştırmalıydı. “Ben sadece Kağan’a bir mesaj iletmek istemiştim,” dedi o çaresizlikle, aklına gelen ilk şeyi söyleyerek.

“Mesaj falan yok,” diye tersledi Töregene.

Fakat Ögeday delikanlıyı duydu. Hatta bununla da yetinmeyip daha fazlasını duymak istedi. Kağan eliyle karısına susmasını işaret ederek Ganşuk’u şaşırttı, sonra da kanepeden destek alarak doğruldu. “Söyle bakalım,” deyip iç geçirdi.

Hızlı düşünen Ganşuk bir plan kurmaya çalıştı, bu onun tek şansıydı. Kağan’ı dairesinden çıkarmaya, daha kalabalık bir yere götürmeye mecburdu. Kağan bu gece içkinin karanlık pençesine düştüğünde -ki Ganşuk düşeceğinden emindi- birinin o düşüşü yavaşlatması veya en azından adamı geri çekmesi gerekiyordu.

“E-e-efendi Cucay yanına gelmenizi rica ediyor,” diye yalan söyledi Ganşuk, gösterdiği cüret karşısında dili dolanarak. “Bugünkü konuşmanız savaşçılarınıza ilham verdi. Size duydukları sadakati göstermek istiyorlar. Kendinizi onlara göstermeniz lazım kağanım.”

Töregene delikanlıya öyle nefret dolu bir bakış attı ki Ganşuk’un teni bir yayla üstüne nişan alınıyormuşçasına karıncalandı.

Kağan’ı ondan uzaklaştırmalıyım. Hepsinden...

Dansçı rüzgâra kapılmış bir ağaç gibi kıvrılıp bükülüyordu. Ateşin ışığı belindeki altın sarısı sicimlerin ışıldamasını sağlıyor, kaftanının kırmızı kumaşının teninin üzerinde

dalgalanıyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu. At kılından yapılma kemanın ritmine uygun bir biçimde kollarını esneten adam civelek bir daire çizdi. Dansçıyla müzisyenin etrafını saran kalabalık kendilerini hem şarkıya hem de dansa kaptırmış, ikilinin birbirine uyumu karşısında âdeta büyülenmişlerdi.

Bu akşam bütün kabileler geleneksel danslarını sergiliyordu. Cucay tüm Moğollar birbirinin tarihini ve karakterini öğrensin diye düzenlenen bu kabileler arası gösteriyi onun emrettiği söylemişti, ama Ögeday böyle asil bir karar aldığını hatırlamıyordu.

Kağan altın yaldızlı koltuğuna sertçe oturdu ve sakalını sıvazladı. Aslında dairesinden çıktığını bile anımsamıyordu. Yine de çıkmıştı ve şimdi burada, sarayının açık avlusunda oturarak kustumaya çalışıyordu. Tüm bu hareketlilik ve gürültü. Keşke çekip gitseler ve beni rahat bıraksalar. Beni gönlümce içmeye bıraksalar...

Temposunu arttıran kemancının kirişi teller üzerinde ustaca kayıyor, dansçı da o tempoya mükemmelen uyum sağlıyordu. Adamın arkasındaki ateş yere uzun bir gölge düşürüyor, dansçının her hareketini abartılı bir şekilde taklit eden uzun boylu bir partner oluşturuyordu. Seyircilerin ve parlak ateşin enerjisiyle ortaya çıkan bir esinti kederli melodiyi havalandırıyor, her erkeğin gönlündeki vahşi at gibi özgürce koşmasını sağlıyordu.

Ögeday uzuvlarını oynatamıyor, kafasının içi toprakla doluymuş gibi hissediyordu. Kapana kısıldım, hapishane içinde hapishane. Kelimeler başının içinde tekrarlanıp dururken Kağan onlara bir anlam vermeye çalışıyordu. Nereden geldiklerini, ne manaya geldiklerini ve kendisini niye bu kadar çok korkuttuklarını anlamaya çabalıyordu. Yürüyemiyordu, ama kolunu kaldırabiliyordu. Kolunu kaldırmak kolaydı. Tabii onunla beraber bir bardak şarap da kalktı. Büyük kupa dudaklarına doğal bir biçimde yaslandı ve Ögeday daha fazla gayret sarf etmeksizin onu devirip şarabın ağzına akmasına izin verdi. Şarabın bir kısmı kaçarak çenesinden aşağı damladı ve kupayı indirdiğinde damlaların kaftanını lekelemiş olduğunu, ejderha pençesi biçimli nakşın hemen üstünde bir karaltı oluşturduklarını gördü. Lekeyi eliyle silmeye çalıştı, geçmeyince de parmaklarını daha sert bir biçimde sürttü. Bu çabası lekeyi daha da büyütmeekten başka bir işe yaramadı. Kapana kısıldım, diye aklından geçirdi, ipeği tırnaklarıyla kazırken. Şunu çıkarsam yeter.

Kalabalık ona ilgi göstermiyordu. Kendilerinden geçmiş bir şekilde dansçıyı seyrediyor, farkında bile olmadan müziğe göre sallanıyorlardı. Kağan onlar için görünmezken bu iki düşük rütbeli adam önem verdikleri tek şeydi. Ögeday kupayı dudaklarına götürüp kana kana içti; şarap ağzını yaksa da içine akararak bedenini ısıttı, tıpkı yalıtıcı bir battaniye gibi onu dünyanın tüm gürültüsünden ve ışığından korudu.

Ögeday mahmur gözlerle dansçıya odaklandı.

... nasıl cesaret... eder... diye geçirdi aklından. Yoksa sözcükleri yüksek sesle mi söylemişti? İçerisi ile dışarıyı birbirine karışıyordu. Ruhu kaftanının, o kaftanın temsil ettiği şeyin, olması gereken kişinin olağanüstü ağırlığı altında eziliyordu. Hapishane içinde hapishane. Hâlâ bir bedene sahip olduğuna dair onu temin eden tek şey hafif ve ısrarcı bir mide bulantısıydı. "Ben... dünyanın hükmdr.." Hiç kimse ona aldırış etmiyordu. Belki de bu sefer de sadece içinden konuşmuştu. Hükmdr... Acaba ne demiş veya dediğini düşünmüştü? Her şey birbirine karışıyordu, tıpkı kanın ve çamurun yağmurda birbirine karıştığı gibi.

Ayağa kalktı veya kalktığını düşündü; aradaki farkı ayırt etmek giderek zorlaşıyordu. Kendisini bir çocuk oyuncağı gibi hissediyordu; hatta daha da kötüsü, başka birinin bir çocuk oyuncağıyla oynamasını seyrediyormuş gibi geliyordu.

Dansçıya ilgisini yitiren kalabalık nihayet dikkatini ona yöneltti. Bana bakın. Ögeday gerinerek cildinin izin verdiğiinden daha da uzadı ve dengesizce yalpalayarak kırmızı kaftanlı dansçıya doğru yürüdü.

Adamın yüzü dar olması gereken yerde uzun, geniş olması gereken yerde büzülüydü. Kolları bir kuşun kanatları gibi açılmıştı. Homurdanırken burnundan bir sümük fırlayan Ögeday kıkır kıkır güldü. Bu adam nasıl olur da bir dansçıymış gibi davranabilir? Ne kadar çirkin olduğunu görmüyorlar mı? Adam kuşumsu kanatlarını panikle çırparak kalabalığın kenarına doğru sendeledi. Ögeday da gülererek kollarını çırptı. Bakın nasıl uçuyorum. Bakın nasıl dans ediyorum. Altındaki zemin bir anda yan yattı ve olup bitenleri çok uzaklardan seyreden Ögeday o çocuğun oyuncağı için endişelendi. Çünkü oyuncak ha devrildi ha devrilecekti...

Son saniyede toparlanıp kendi etrafında döndü. Kalabalıktaki suratlar kafalardan, dudaklardan ve gözlerden oluşan; gülen, bağıran tebessüm eden, ağlayan delice bir panorama gibi önünden hızla geçip gitti. Onu seviyorlardı. Ögeday duydukları hayranlığın ışıltısını suratlarında görebiliyordu ve sevgilerinin enerjisi daha da hızlı dönmesine yol açıyordu.

Artık dans ediyordu, bunu açıkça görebiliyordu. Ne bir ritmi ne de bir temposu olan hareketleri neredeyse komik, ama bir o kadar da korkunçtu. Kemancı çalmayı sürdürdü. Evet, çalmak da; kağanın için çal bakayım. Kendini bir dansçı zanneden kuş-adam uçup gitti. Ögeday kollarını açıp çılgınca savurdu ve vahşi kuşlara özgü bir saldırganlık sergileyerek rakibini kovaladı. Başını kaldırıp kocaman bir kahkaha attı. Hepsi de beni seyrediyor.

"Da-da-dans dediğin böyle edilir işte." Aynı anda hem konuşup hem de hareket etmek zordu, Ögeday tehlikeli bir biçimde arkaya yalpaladı. Kollarını savurarak -ben bir kuş değilim!- düşüşünü engelledi ve dik durdu. Göğsü hızla inip kalkarken kalabalığı süzünce kimseden çıt çıkmadığını fark etti. Bağırmıyorlar, tezahürat etmiyorlardı. Gördükleri şeyden dehşet duyarcasına öylece durup bakıyorlardı.

"Ne var?" diye bağırdı. "Si'e yetmedi mi?" Dans etmek için değil de oradakilere dik dik bakmak için kendi ekseninde dönerken sendeledi. Eğer yeterince hızlı dönerse herkesi aynı anda görebilirdi. "Ben... en büyüğüm. Siiiiz solucansınız. Toprakta."

Her dönüşüyle birlikte kalabalık büzülmeye, kendi içine katlanmaya başladı. Ona bakan suratlar giderek azalmaktaydı. Ona bakamıyorlardı bile. Korkaklar, diye için için köpürdü Ögeday. Ben bir korkaklar imparatorluğunun kağanıyım.

Biri onu kolundan tuttu ve Ögeday kendisine el sürece kadar aptal olan o kişiye vurmak üzere döndü. Fakat hâlâ kendi ekseninde daireler çizdiği için bacakları birbirine dolandı. Fırlatılıp atılmış bir çocuk oyuncağı gibi yüzükoyun yere kapaklanması işten bile değildi, ama onu tutan el güçlüydü ve Ögeday'ın ayakta kalmasını sağladı. Ögeday kendisini tutan eli kavrayıp bakışlarını yavaş yavaş kaldırdı. Önkoldan dirseğe, oradan omza ve başa, sonra da surata.

Karşısında gözlerini kaçırmayan genç bir yüz buldu. Üstelik o gözler korku veya tiksinti

taşımıyordu. Yanağında bir morluk ve üstü kabuk bağlamış, kırmızı, ince bir çizgi vardı. Bu yüzü tanıyorum.

Ögeday gülümseyerek onu tutan adamın kollarına düştü. Dostum, diye içinden geçirdi, sen kaçmadın. Ondan sonra da hiçbir şey hatırlamadı.

5.BÖLÜM

CUSTODI ANIMAM MEAM, QUONIAN SANCTUS SUM [25]

Rodrigo'yu uyandıran, dimdik oturmasını sağlayan ve denizden çıkmış bir balık gibi nefes nefese bırakan şey hep devrilen bir ağacın sesi, sanki gökyüzü Tanrı tarafından yırtılırcasına çıkan bir çatırtı oluyor. Kalbi göğsünün içinde öyle hızlı atıyor ki tüm vücudu sarsılıyor. Hiçbir şey göremiyor. Tanrı dünyayı onun gözlerinden saklamış. Duyduğu tek şey kırılan ve parçalanan tahtanın sesi. Ağacın gövdesi yere çarptığında darbeyi kemiklerinde hissediyor ve kalbi tekliyor.

Ağacın kulakları sağır eden yıkılışının ardından hep farklı bir şey oluyor, ama Rodrigo aynı kâbusta kısılı kaldığını biliyor: bazen kan gibi yapış yapış ve yoğun bir yağmur, bazen uluyan bir rüzgâr, bazen de yaklaşan ama hiç varamayan bir fırtına misali bir gidip bir gelen gök gürültüsüne benzer yankılar.

Yankılar bu sefer gök gürültüsü olamayacak kadar ritmik. Davul veya toynak seslerine daha çok benziyorlar.

Rodrigo geldiklerini görüyor, ilk başta ufuktaki ateşböceklerini andıran minicik ışık noktalarından ibaretler. Ama ateşböceği olamayacak kadar büyüyorlar ve şişerek dans eden alev topları halini alıyorlar. Sonra suratlarını seçiyor: ardına kadar açılarak haykıran ağızlar, cehennemden çarpık ışılıtlarıyla dolu gözler. Hayaletler neredeyse midilli denebilecek kadar kısa bacaklı atlara biniyorlar. Bu kadar kalabalık olmasalar ve yanlarında ölüm getirmeseler gülünç gözükcekler.

Binicilerin arkasında kâbusun geri kalanı, habis bir çiçeğin filizlenmesi gibi şişip açılan bir arazi uzanıyor. Ona bakmak, dünyanın hiçlikten geri geldiğini görmek Rodrigo'nun midesini bulandırıyor. Bu ateşe atılan bir parşömenin hayata dönmesini, kararmış küllerin kavruk bir sayfaya dönüşmesini seyretmeye benziyor. Biniciler Rodrigo'nun üstünden geçip gidiyor, sıçrayan atlar onun miskin suretini ustaca aşıyor ve Moğol ordusunun hayaletleri kadar silik olmayan dünya ona tüm şiddetiyle çarpıyor.

Rodrigo bu yeri tanıyor: Mohi'deki, Sajö Nehri'nin yakınındaki, Moğol orduları ile Kral Bela'nın birliklerinin karşılaştığı savaş meydanı. Moğolların Macar ordularına tuzak kurup onları iki saf arasında ezdikleri yer. Tıpkı bir demircinin nasırlı avuçlarının arasında ezilen bir sinek gibi... Ölenlerin cesetleri öbekler ve yığınlar halinde etrafında yatıyor. Aslında ölü falan değil; meydan ağır yaralılarla kıpır kıpır. Mohi'de şehit düşen herkesin kendisiyle birlikte bu kabusumsu arafta kapana kısıldığını, ölüm ile gerçeklik arasına sıkışıp kaldıklarını fark ediyor. Tek arzuları çektikleri acıdan kurtulmak.

Yakınlarda bir adam karnını kapalı tutmaya çalışıyor; fakat sol kolunun alt yarısı eksik ve neden sol elini kullanarak derisini kavrayamadığını bir türlü anlamıyor. Onun solunda, aynı kargıyla şişlenmiş iki adam kendilerini silahın sırtından kurtarmaya uğraşiyor ama aksi istikametlerde hareket ediyorlar. Birbirlerine çarpıyor ya da kargıya yükleniyorlar ve bu hareketleri diğer adamı kendilerine doğru çekmekten başka bir işe yaramıyor. Henüz kavgaya tutuşmuş değiller ama yakında tutuşacaklar. Kendilerini kurtarmanın başka bir yolunu bilmiyorlar. Yakınlarda gezinen kafası kesik bir adamın boynundan durmaksızın fışkıran kanlar sırtından aşağı akıyor. Adam koltukaltında bir baş taşıyor. Baş onun değil ve adamı meydanda yönlendirerek kayıp vücudunu arıyor.

Rodrigo'nun ne yapması lazım? Hepsini birden kurtarması mı gerekiyor? Hani şu eli kesik olan var ya; eli bulup sahibine geri götürürse Tanrı'nın inayeti o eli yerine mi tutturacak? Peki ya karnındaki ölümcül yarık? Rodrigo o yarayı nasıl kapatacak? Ne iğnesi var, ne de ipliği. Elleri bomboş ve el çantası ortalarda yok. Sahip olduğu tek şey cüppesi ve tespisi.

Gırtlığı kesik bir adam ona bakıyor. Askerin ızdırabına, gözlerinden açıkça okunan ümitsiz yakarışına dayanamayan Rodrigo başını çeviriyor. "Sana yardım edemem," diye fısıldıyor. Yürüyüp giderken çıplak ayakları nemli toprağa yapışıyor. Düşünebildiği tek merhametli hareket bu; başka bir eylem yaralı adama ümit verebilir ve Rodrigo bu kâbusta ümide yer olmadığını biliyor.

Solunda kanlı bir düzlükten yükselen ufalanmış bir kayanın kemiksi sırtını seçiyor. Orada beş at var. Her biri farklı renkte olan dört tanesi bir araya toplanmış, omuz omuza duruyorlar. Üzerlerine devasa bir suret, cüssesi dört ata sığmayıp taşan kocaman bir adam yayılmış. Adamın teninde siyah şekiller geziniyor. Beşinci attaysa zırhlı bir adam oturuyor. Savaşın dokunmadığı zırhı ne bir kılıçla çizilmiş, ne de kanla lekelenmiş. İnik vaziyetteki siperliği yüzünü gizliyor. Ellerinde bir şey var...

Bir insan sesi Rodrigo'nun dikkatini tepedeki görüntüden ayırıyor. Biri adını çağırıyor. Orada, sağında. "Rigo!" Siluet onu yanına çağırıyor ve Rodrigo arkasına son bir kez daha göz attıktan sonra ceset labirentinde düşe kalka, ismini bilen adama doğru ilerliyor.

"Seni tanımıyorum," diyor Rodrigo, diğer adama yaklaştığında. Adam hem tanıdık hem de değil, tıpkı yakın bir dostun uzaktan bir akrabası gibi.

Adam gülümsüyor. Genç olmasına rağmen gözlerinin etrafında ve yanaklarında kırışıklıklar var. Sakalı muntazaman kesilmiş ve cüppesi savaş meydanında kirlenmemiş. "Hayır, bu şekilde tanımıyorsun," diye onu doğruluyor adam.

"Peki ismimi nereden biliyorsun?" diye soruyor Rodrigo. "Yoksa bir melek misin?"

Adam başını iki yana sallıyor. "Senin olduğundan daha fazla değilim."

Rodrigo arkasına bir göz atıyor. Uzaktaki tepenin zirvesinde dört ata birden binen o suret artık daha da büyük gözüküyor. Üzerinden dökülen gölgeler tıpkı dağ akıntılarının bahar taşkını fazlalıkları gibi tepeden aşağı ve oradan da savaş meydanına dökülüyor. Rodrigo elleriyle yüzünü örtüyor. "Lanetlendim," diyor. "Ruhum artık kurtarılamaz."

"Salus," diyor genç adam. Rodrigo'ya biraz daha yaklaşmasını işaret ediyor. "Seni kurtaracak olan," diye fısıldıyor, Rodrigo üç adım daha attığında başını eğerek, "yüreğindeki sırlar, dostum. Böyle bir yükü tek bir adamın taşıması imkânsız gözükabilir ama Tanrı yüreğinin yeterince güçlü olduğuna inanıyor. ızdırabını duyuyor; O herkesin

ızdırabını duyar. Taşımamı istediği yük kendisinininkinden daha mı hafif?"

Bir anlığına Rodrigo'nun ötesine bakarken gözleri dalıyor. "Unutma Rodrigo, hepimiz O'nun çocuklarıyız ve O hepimizi seve seve kucaklar." Bakışlarını tekrar Rodrigo'ya çeviriyor. Artık gözlerinde derin bir hüzün var. "O'na nasıl ve ne zaman dönersek dönelim."

Rodrigo'nun arkasında bir ışık yanıyor ve ani parlıtı genç adamın yüzündeki bütün kederi silip atıyor. Gözleri kayboluyor, tebessümü ışıltılı bir çizgi halini alıyor. Omzunun üzerinden geriye bakan Rodrigo parlak ışık karşısında gözlerini kısıyor. Arkasında köhne bir kulübe beliriyor. Açık kapısından, duvarlarındaki çatlak ve yarıklardan dışarı kehribar rengi bir ışık saçılıyor.

"Hayır," diyor Rodrigo, başını iki yana sallayarak. Delikanlı bir hayalete, Rodrigo tutmaya çalıştıkça uçup giden bir duman bulutuna dönüşüyor. Rodrigo kulübeye tekrar bakmak istemiyor, onu çok iyi tanıyor, ama kendisine engel olamıyor. Kamburunu çıkartarak yavaşça dönüp bakıyor.

Kapının eşiğinde ışığı kesen biri duruyor. Küçük bir siluet, bir çocuk. Elini Rodrigo'ya doğru uzatıyor. Çocuğun arkasında başka suretler de beliriyor. Kızıla çalan, daha uzun boylu suretler. Çocuğu içeri çekiyorlar. "Hayır!" diye bağıyor Rodrigo. Kulübeye doğru koşmaya çalıştığında bacaklarını oynatamıyor. Ölülerin elleri ayaklarını ve baldırlarını kavramış durumda. Rodrigo debelenirken dengesini kaybediyor ve dizlerinin üstüne çöküyor.

Onu daha fazla ölü kavıyor. "Kurtar bizi," diye fısıldayıp yalvarıyorlar. "Hepimizi kurtar." "Yapamam," diye ağlıyor Rodrigo. Kalabalığa direnerek kendini kurtarmaya çalışıyor. Kulübenin kapısı hâlâ açık, ama içerideki ışık oynayıp titreşiyor. Sönecek. Eller cüppesini yırtıyor, soğuk parmaklar tenini tırmalıyor.

Işık söndüğü zaman Rodrigo boşluğu dolduran çılgınlıkların kendisine ait olduğunu tahmin ediyor.

Peder Rodrigo'nun hatırlayabildiği son şey (tabii yarı yarıya anımsadığı, unutulmaya yüz tutmuş rüya dışında) Roma'nın dışındayken atının üstünde oturarak kent damlarından yansıyan ışığa baktığıydı. Şimdiyse her yer gölgelerle doluydu ve sadece ay ışığı huzmelerinde uçuşan parlıtılı toz zerreleriyle aydınlanıyordu. Rodrigo içi saman, hatta samandan da öte kesmik dolu bir döşekte yatıyordu. Kuru hava tozla ve eskiyip küf tutmuş bir şeyin kokusuyla doluydu. Rodrigo nerede olduğunu veya buraya nasıl geldiğini bilmiyordu... Bunun tehlikeli bir durum olduğunun farkındaydı; ama tam olarak hatırlayamadığı daha başka, daha meşum tehlikeler olduğunu seziyordu.

Uzattığı elinin parmak boğumları taş bir duvara sürtündüğünde aklına böyle bir duvarın sağladığı emniyet değil de azizlerin gömüldüğü, Paris kiliselerinin altındaki kabirlerin kuru karanlığı geldi. Dar koridorlardan ve kefene sarılmış cesetleri yerleştirmek için duvarlara oyulan ufacık nişlerden oluşun bu mezarlar bir labirentten farksızdı. Burası o kadar dar değildi, tavanı da o sıkışık kabirlerinkinden çok daha yüksekti. Fakat burada da insanı eşit derecede huzursuz eden bir şeyler vardı. Ay ışığı tavandaki çatlaklardan ve aralıklardan içeri sızıyordu. Rodrigo odanın geri kalanını incelemek amacıyla yan döndü ve yalnız

olmadığını fark etti.

Karşısında, yaklaşık on adım ötedeki bankta, bir adam duvara dayanmış vaziyette oturuyordu. Rodrigo ilk başta onun ölü olduğunu sandı. Adamın başı geriye sarkmıştı ve ağzı korkunç bir susuzluk çekerek can vermişçesine ardına kadar açtı. Kucağında açık ama unutulmuş, kalın bir kitap durmaktaydı. Derken göğsünden bir hıçkırık yükseldi ve ağzı aniden kapandı. Diline kötü bir tat gelmişçesine yüzünü ekşiten adam gözlerini açtı.

Rodrigo dudaklarını sıkıca kapatmadan önce ciğerlerindeki nefes gürültülü bir tıslama eşliğinde dışarı kaçtı. Adam onu duydu ve öne eğilerek Rodrigo'nun köşesindeki soğuk loşluğuna baktı. Yaptığı bu hareket yüzünü bir ay ışığı huzmesine soktu ve Rodrigo ancak yanağının içini ısırarak kendini haykırmaktan alıkoyabildi.

Bu rüyasındaki adamdı.

Aslında daha yaşlıydı, altın sarısı saçlarının çoğu körelmişti ve yüzünde daha fazla kırışıklık vardı; fakat bakışlarının yoğunluğu azalmamış, hatta vücudu yaşlandıkça daha da artmıştı.

"Uyanmışsın," dedi adam. Rüyadayken Rodrigo'nun kulağına bir aksan çalınmamıştı; fakat şimdi sanki biri eline bir çekiç almış da bir binanın zarif süslemelerine girişmiş ve mermerin tüm zarafetini kırıp atmışçasına adamın Latincesinde sert bir tını vardı.

"Belki," diye karşılık verdi Rodrigo, ihtiyatla. Zihninin bir bölümü yine panikle fısıldadı.

"Bunun endişe verici olduğunun farkındayım," diye devam etti adam. O sırada kucağındaki kitabı fark etti, onu usulca kapattı, sonra da elini kalın cildinde ve kapağına kakılmış taşlarda gezdirdi. "Lütfen korkma. Güvendesin. Şey, nispeten. En azından birkaç saat öncekinden daha güvende. Ama..." Gözlerini tavana dikti ve ağzı tebessüme benzer bir hareketle oynadı. Sonra da bitkin bir şefkat ifadesiyle bakışlarını tekrar Rodrigo'ya çevirdi. "Şu anda Roma'dasın dostum. Septizodium olarak bilinen eski tapınağın yakınlarında. Ben Somercotesli Robert'im. Bir zamanlar İngiltere Kralı Üçüncü Henry'nin vaiziydim. Şimdiyse—" Omuzlarını silktiler, "—sanırım sadece Tanrı'nın sadık hizmetkârlarından biriyim."

Rodrigo sessizce oturarak loş ışığa alıştı. Refakatçisi zaten fazlasıyla alışık olacak ki yanında bir mum bile bulundurmuyordu. Rodrigo cüppesine iyice sarınırken kalbinin yakınındaki ilave kumaş için dalgın bir kaygı duydu ve ağırlığını sağ kalçasına kaydırıldı. "Adım Rodrigo Bendrito," dedi sonunda. "En son Buda'da, Bela'nın sarayında görevliydim." Omuz silkme sırası ondaydı. "Orası artık yok."

Haç çıkaran Somercotes sol parmak uçlarını dudaklarında bıraktı. "Salvum fac servum tuum, Deus meus, sperantem in te," diye mırıldandı. "Orada mıydın?"

"Bela'nın ve Prens Frederick'in ordularının Moğol Güruhu ile karşılaştığı yeri mi kastediyorsun?" dedi Rodrigo.

Somercotes kafasını salladı. "Evet," diye onayladı.

Rodrigo ağırlığını tekrar kaydırırken kafasını kurcalayan şeyin ne olduğunu anladı. El çantası yerinde yoktu. Fazla göze batmamayı umarak bir elini cüppesinden çekti ve üstünde oturduğu samanları yoklayarak çantayı aradı.

"Uzun bir yoldan gelmişsin," dedi Somercotes. Rodrigo dalgın bir edayla homurdandı. "Beklediğin gibi çıkmadı, değil mi?"

Rodrigo döşeğinin yakınındaki duvarı bulup sırtını ona yasladı. El çantasından hâlâ bir iz

yoktu, ama saman dolu döşeginin başucuna yakın bir yerde bir tepsiyle küçük bir kâse duruyordu.

"Lütfen, karnını doyur," dedi Somercotes, Rodrigo'nun ilgisini fark ederek. Rodrigo kapları incelediğinde kâsenin içinde su, tepsideyse üç küçük ekmek parçasının yanı sıra bir avuç ceviz ve bazı yuvarlak nesnelere buldu. Zeytin, diye düşündü, nesnelere birini kararsızca yerken. Bu bile midesini uyandırmaya yetmişti, böylece yiyecekleri silip süpürmeye koyuldu. Ateşi dinmiş, yerini müthiş bir açlık almıştı. Uzun zamandır hissetmediği türden bir açlık. Yaşayacağım, diye düşündü gerçek bir şaşkınlıkla, kâseyi başına dikip suyu gürültüyle içerken. Tanrı O'na inananları korur. Daha evvelden şüphe duyduğu için bir anlığına vicdan azabı çekti, ama parmakları tepsideki yiyecekleri alıp hevesli ağızına tıktıkça bu duygu çabucak geçti.

"Teşekkürler," dedi velinimetine, yemeğini bitirdikten sonra. Beyni bunun kıt bir miktar olduğunu bilmesine rağmen avuç dolusu ceviz, zeytin ve de ekmek ufalıp kalmış midesini acı verecek kadar şişirmeye yetmişti. Tepsideki kâse de susuzluğunu ucu ucuna bastırmıştı ama Rodrigo hayatı boyunca hiç bu kadar leziz bir yemek yememiş gibi hissediyordu.

Somercotes başıyla işaret etti. "Küçük bir öğün bile insanı kendine getirmeye yetiyor, değil mi? Hatta belki de koca bir ziyafetten bile daha fazla."

Rodrigo göğsünde bir kahkaha buldu ve saman dolu döşegi bacaklarının altına alıp yavaşça duvara yaslanırken o kahkahayı dışarı saldı. "Karşımda bir ziyafet bulsaydım gözüm dönerdi," dedi. "Kıtlıktan çıkmış bir köpek gibi çatlayana kadar yerdim."

"Açlık insanın ruhunu kuvvetlendirir."

"Merakını da," diye belirtti Rodrigo. "Neredeyim? Bir isim söylemiştin..."

"Septizodium," cevabını verdi Somercotes. "Çok sayıda eski tanrıya adanmış kadim bir pagan tapınağıdır. Geriye kalan tek faydalı özelliği duvarlarının kalınlığı. Basit ama etkili bir hapishanedir. Üstelik göze de çarpmaz."

"Bir hapishane mi? Niye ki?"

"Odaklanmamızı sağlamak, ruhlarımızı ve zihinlerimizi aç bırakmak için. Gördüğün gibi bizi besliyorlar ama diğer pek çok konfordan mahrumuz." Somercotes gülümsedi. "İçerisi hep sıcaktır. Tüm bu taşlar yüzünden. Duvarlar gündüz vakti güneş ışığını emer ve ısının kaybolması çok uzun sürer. Bazılarımızın oruç ve dua konularında tecrübesi var. Tecrit edilmek pek de büyük bir zorluk değildir. Peki ya sıcaklık? İşte o hepimizi zamanla canımızdan bezdirecek." Somercotes eğreti bankında kıpırdandı. "Niye burada olduğumuza gelince, sebebi aşikâr değil mi?"

Rodrigo başını iki yana salladı. "Aşikâr mı? Hayır. Hakikat hem bu duvarlar hem de kendimi içinde bulduğum karanlık tarafından gizleniyor."

Somercotes kısa bir süreliğine sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sesi bir sır vermişçesine çok daha yumuşaktı. "Roma'ya niçin geldin?"

"Papa'ya verilecek bir mesajım var," dedi Rodrigo. "Kuzeyden getirdiğim haberler de cabası."

"Hangi Papa'ya?"

"Hıristiyanlık Âlemi'nin papasına. Var olan tek Papa'ya, Dokuzuncu Gregory'ye," diye cevap verdi Rodrigo. "Neden—"

"Gregory öldü," diye onun sözünü kesti Somercotes. "Vatikan'da bir papa yok." Etraflarındaki odayı gösterdi. "Ve halefini seçene dek burada hapis tutulacağız."

6.BÖLÜM

SAKİN BİR ŞEHİR TURU

Kalkan-Biraderleri adaylarından üçünü yanına alan Andreas ormanlık arazide gizlice ilerleyebilmek için atları es geçerek yürümeyi tercih etti. Eilif daha evvelden Koischwitz harabelerinin kuzeyindeki tarlalarda ağır ağır akan nehri keşfe çıkmıştı ve ekibi akıntının sığ olduğu alçak bir noktaya kadar götürdü. Su sıcaktı. Kalkan-Biraderleri çizmeleriyle teçhizatlarını kucaklayıp nehri yürüyerek geçtiler.

Karşı tarafa vardıklarında yanık bir kereste yığınının pek de uzağında olmayan bakımsız bir çalı çitin arkasına çöküp kurulandılar ve sahte kılıklarını kuşandılar. Keten atletlerin üstüne brigandinlerini, yani sertleştirilmiş deri ve ince metal levhalarla takviye edilen kolsuz yeleklerini giydiler. Bunlar bir insanın hayati organlarını bir zincir zırh kadar iyi koruyamazdı belki, ama en azından onun kadar hantal değillerdi ve daha az ses çıkarırlardı. Zırhlarının üstüne de bol bir gambesonla bir pelerin geçirdiler; dernek evindeki biraderlerinin arasında bulabildikleri en eski püskü ve yamalı olanları. Andreas ise diğerlerinin tüm itirazlarına rağmen, o sabah kamptan ayrılmadan önce taze bir at boku öbeğinin üstünde gezdirdiği pazen bir cüppe kuşanmayı tercih etti. Gezgin rahip kılığını iyice pekiştirmek için o sabah bir dişbudağın dalından kestiği iki tahta parçasını ve uzun bir deri kordonu kullanarak yaptığı tahta haçı takmayı da ihmal etmedi.

Eilif, Styg ve Maks beylik kılıçlarına ve bıçaklarına ilaveten yaylarını da kuşanmıştı; Andreas cüppesinin altından bağladığı kemerine bir bıçak sıkıştırmıştı, kendisini koruması gerektiğinde bıçağını hızlıca çekmek zor olacağı için yanına bir de eğri büğrü bir yürüyüş değneği almıştı. Değnek istediğinden daha kısa ve yamuk olmasına rağmen sahte kılığıyla uyumluydu.

Giymeleri bittikten sonra Andreas elini kalbinin üstüne koydu ve kısa bir baş selamıyla diğerlerine veda etti. Sonra da kısmen hatırladığı bir Ceneviz denizci şarkısını ıslıkla çalarak güney ufkundaki bulanık lekeye, Hünern çadır kentine doğru şen şakrak adımlarla yola koyuldu. Arkasında neyin bulunduğunu umursamayan bir adam gibi yürüyordu. Zaten dönüp baksaydı bile diğerlerinden hiçbir ize rastlayamayacaktı.

Şövalyeler, tıpkı sıcak güneşin bakışları altında dağılıveren sabah sisi gibi ortadan kaybolmuşlardı.

Sıcak bir gün olacak, diye düşündü Andreas, bir yandan yürürken. Gecekondu şehrinin keskin kokusunu şimdiden alabiliyordu. Yıkanmamış vücutların, sakatatların, maya tutan

biranın ve yemek ateşlerinin rayihası ağır ağır hareket eden bir dalga misali tarlaların üzerinde geziniyordu.

Çalıkların ve fundalıkların arasında yürürken önceki gece yağın yağmurun nemi cüppesini karartıyor, nereye adımını atsa topraktan bir şapırtı çıkıyordu. Şehre yaklaştıkça arazi daha da çamurlu bir hal alacaktı. Yolculuğu Andreas'a on yıldan uzun bir süre önce Tabor Dağı'na çıkarken yaptığı uzun bir yürüyüşü hatırlattı.

O sırada mevsimlerden güzdü ve mevsim değişimi bir hafta boyunca süren sağanak yağışlarla başlamıştı. Daha yüksek bir konuma çıkıp da kaleyi ele geçirmeselerdi hepsi birden çamurda boğulacaktı. Yağmur Tanrı'dan gelen bir armağan mı, yoksa bir uyarı mı? diye merak etmişlerdi içlerinden dindar olanlar.

Andreas ise Tanrı'nın işine gereğinden fazla kafa yorduklarını düşünmüştü.

Rutger, yani Legnica'nın biraz dışındaki Kalkan-Biraderleri dernek evini yöneten kır saçlı levazımcıbaşı da o azimli düşünürlerden biriydi. Dün gece Hünern'e bir grup gönderme konusunda Andreas'la saatlerce tartışmıştı. Andreas adamın bakış açısını anlıyordu; ne de olsa aynı sözleri Petraathen'deki Electi'den de defalarca dinlemişliği vardı. Görevimiz çatışmalarda taraf olmak değil; sadece korumak ve muhafaza etmek.

Görünmez olmak.

İyi de ne amaçla? diye sormuştu Andreas. Cevap olarak da tekrarlana tekrarlana anlamını yitirmiş boş sözler dinlemişti. Andreas'a göre gerçek cevap yeterince açıktı ve hac ziyaretinden döndükten sonra Petraathen'de fazla kalmamıştı. Belki de onu tekrar yollara düşüren şey kendi seyahat tutkusu, daha açık fikirli insanların ahbablığını arayan toyluğu ve gençlik coşkusuydu. Onu diğerlerinden uzaklaştıran şey içindeki kibir, saklanmayı geçerli bir savunma stratejisi kabul eden zihniyete karşı duyduğu hoşnutsuzluk da olabilirdi elbette.

Tyrshammar'daki kuzeyli biraderlerinin farklı olduğunu ummuştu ve Legnica'daki dernek evine varıp da kendisiyle benzer bir kafa yapısına sahip olabileceklerin çoktan gizli bir görev için yola çıktığını öğrenince hüsrana uğramıştı.

Yine de Rutger fikrini değiştirebileceğini göstermişti. Eninde sonunda.

Evelsi gün Hünern'den bir haberci, Çiçek Şövalyesi olduğunu -Kalkan-Biraderleri'nin aşına olmadığı bir şövalyeler tarikatı-iddia eden bir adamdan iki farklı mektup taşıyan genç bir oğlan çıkagelmışti. Mektuplar birbiriyle çelişkiliydi ve haberci oğlandan öğrendiklerine bakılırsa bu büyük ihtimalle Fratres Militiae Christi Livoniae'nin Büyük Usta'sının başının altından çıkan bir şeytanlığın ürünüydü. Mektuplardan biri Haakon'un, yani zaferinin ardından Kırmızı Perde'den geçip ortadan kaybolan genç Kalkan-Biraderi'nin Moğollar tarafından öldürüldüğünü söylüyor, diğeri ise Kalkan-Biraderleri ile Çiçek Şövalyesi arasında bir görüşme talep ediyordu. Andreas'ın Rutger'la yaptığı tartışmanın konusu da hangi mektubun doğru olduğunu öğrenmelerinin gerekliliği üzerindeydi. Hangisinin Livonyalılar tarafından yazıldığını tahmin etmek pek de zor olmamasına rağmen...

O tarikatın son Heermeister'i olan Volquin burnu havada hıyarın tekiydi ve Livonyalıların Schaulen'deki yenilgileri duyulduğunda Petraathen'de birden fazla kez şerefe kadeh kaldırılmıştı. Aslında her şövalyenin ölümü bir kayıptı ama Fratres Militiae Christi Livoniae dağıldığı zaman hiç kimse gözyaşı dökmemişti. Andreas, liderlerin gösterdiği aptalca

gaddarlıklara yabancı değildi; Kahire'yi, Kudüs'ü, Tabor Dağı'na düzenlenen saldırıyı, hatta Cortenuova'yı bile bu konuya örnek gösterebilirdi. Çoğu vakada, askerlerin cibilliyetsiz komutanları tarafından ölüme gönderilmeleri müsrifçe bir trajedydi ama Volquin'in emrindeki şövalyeler kendi rızalarıyla onun yanında kalmışlardı. Yani bir bakıma ölmeyi... hak etmişlerdi. Askeri tarikatların tarihindeki kara bir leke olan Livonyalılar o olayın ardından dağılmıştı.

Ya da onlar öyle düşünmüşlerdi.

Körü körüne bekleyemeyiz, diye Rutger'a itiraz etmişti Andreas. Karşımızda kimin olduğunu öğrenmeliyiz.

Ve Rutger nihayet razı olmuştu. Yanına üç kişi al, demişti. Niyetlerini öğren. Ama onlarla dalaşma.

Tabii ki dalaşmam, karşılığını vermişti Andreas.

Andreas, Moğol arenasının etrafına gelişigüzel bir biçimde yayılmış şehrin dış mahallelerine girdikten kısa bir süre sonra pasaklı bir oğlanın kendisini izlediğini fark etti. Cılız bir oğlandı ve üstünde bir gömlek yoktu, gerçi güneşte kararmış tenine bakılırsa öyle bir şeyin eksikliğini hissettiği de pek söylenemezdi. Andreas onu ilk önce bir zamanlar mavi olan bir çift çadırın yanındaki çatlak bir yağmur fıçısının üstüne tünemiş halde, bundan kısa süre sonra da çatlamış tuğlaların ve yanıp kararmış taşların birbirine tutturulmasıyla yapılmış biçimsiz bir fırının yanındaki bir moloz kümesinin arkasında çömelirken gördü.

Andreas bir çift elma için bir satıcıyla pazarlığa tutuştu, karşılığında da adama karmakarışık Latince cümleler ve tahta haçıyla yaptığı abartılı kutsama hareketleri sundu. Elmalar hem hamur hem de kurtluydu. Andreas meyvelerden birini oğlana fırlattı, çocuk da tıpkı nehirde balık avlayan bir ayı gibi onu havada kaptı. Oğlan meyveyi bitirir bitirmez Andreas diğer elmayı göstererek onu yanına çağırdı.

"Bir oğlanı arıyorum," dedi. "Adı Hans."

Kalkan-Biraderi'nin Latincesini anlamıyormuş gibi görünen çocuk başını kaşıyıp omuzlarını silkti. Lâkin gözlerini sağa sola oynatması onu ele verdi. Oğlan ikinci elmaya uzanırken Andreas elini manşetine sokarak meyveyi sakladı. "Hans'ı bulmak istiyorum," dedi. "Bana yardım edersen bu elma senindir."

Oğlan kısmen Germence, kısmen Latince ve Andreas'ın tahminine göre kısmen de Moğolca olan karmaşık bir dilde bir şeyler geveledi.

Çocuk, Kalkan-Biraderi'nin kimden bahsettiğini bilmiyor olabilirdi fakat Andreas'a dernek evine gelen o oğlanı hatırlatıyordu. Yüz ifadesinde tetikte bir ihtiyat vardı. Üstelik cılız ve yetersiz beslenmiş gözükmesine rağmen korkmuyor, Andreas'ın sahiplik olarak okuduğu sert bir küstahlık sergiliyordu. Bu çocuklar öksüz olabilirdi ama bu onların şehriydi. Bu oğlan Hans'ı şahsen tanımiyorsa bile tanıyan birini mutlaka bilirdi.

"Hans," dedi Andreas bir kez daha ve değneğini hafifçe savurarak oğlanın kavalkemiğine vurdu. "Hemen."

Oğlan geriye sıçrayıp ayak bileğini ovuşturdu. Yüzünü abartılı bir acı ve öfke ifadesiyle çarpıtarak Andreas'a uludu. Andreas omuz silkip geçti; cüppesinin manşetini düzeltip

elmayı açığa çıkardı ve onu ağzına kadar götürüp büyük bir ısırık alacakmış gibi yaptı.

“Hayır! Hayır!” Fikrini değiştiren oğlan durması için elleriyle Andreas’a yalvardı. “Hans,” dedi kafa sallayarak, Andreas elmayı indirdiği zaman. Sonra da çamurlu sokaktan aşağı koşa koşa uzaklaştı.

Gülümseyen Andreas arkasına bir göz attı. Maks elmaları aldığı aynı adamla pazarlık ediyordu. Eilif veya Styg’den ise bir iz yoktu ama onların da yakınlarda olduğunu biliyordu.

Andreas kafasında belirli bir hedef olmadan öylesine gezindi. Kente yaptığı bu ziyaret sırasında hâletmek istediği üç şey vardı ve Hans’la temas kurmak bunların en önemlisiydi. Oğlan ona Hünern hakkında kritik bilgiler verebilirdi, o da bu bilgiler ışığında diğer işlerini hâledebilirdi. Hans’la irtibata geçene kadar şehir hakkında kendince bir izlenim edinmek istiyordu.

Legnickie Pole’daki [26] muharebenin üzerinden sadece birkaç ay geçmişti ve Dük Henry’nin ordusu yenilip dört bir yana dağılmıştı. Tarikatlar da çok fazla adam kaybetmişti; yüzden fazla Tapınak ve Hospitalye şövalyesi can vermişti. O savaş tam bir katliam, arazide kalıcı bir leke bırakması gereken acımasızca bir kıyım olmuştu. Buna rağmen sadece birkaç verst [27] öteye bir gladyatör arenasını inşa edilmişti ve hem birbirlerine hem de Hıristiyanlık Âlemi’nin gördüğü en insafsız kuvvete kendini ispatlamak için can atan onlarca, hatta yüzlerce savaşçı oraya akın etmişti.

Andreas’ın Levant’a giden gemilerde tekrar tekrar gördüğü aynı ateşli şevkle dolu bu adamlar arenaya kendi rızalarıyla geliyor, anayurtlarını işgal eden yabancı iblislerle karşı dövüşmek için yanıp tutuşuyorlardı. Savaş meydanında galip gelmek gibi bir ümitlerinin olmadığını biliyorlardı, Legnica duvarlarının dışındaki kafatası yığınları bu gerçeğin daimi bir hatırlatıcısıydı, ama yine de yollarından dönmüyorlardı.

Andreas savaşmaya, Tanrı’nın unuttuğu bir dünyaya başkaldırmaya, hem meçhul hem de her yerde olan bir düşmana karşı kılıca sarılmaya, kesmeye, biçmeye, tekmelemeye, ısırma, varlığıyla bu kadar acı veren bir şeye körü körüne saldırmaya yönelik o kavurucu arzuyu iyi hatırlıyordu.

Hiçbir şey değişmiyor, değil mi? diye aklından geçirdi. Bu dünyanın içine düşüyoruz ve sefil hayatlarımız boyunca yaptığımız tek şey dövüşmek oluyor. Boynundaki kordonda sallanan eğreti haça dokundu. Yapmayı bildiğimiz başka ne var ki?

Cılız oğlan geri geldiğinde anlaşmalarının şartları hakkında Andreas’la pazarlık etmeye kalkıştı. Önce elma, sonra Hans, dedi ısrarla. Andreas taviz vermeyip güldüğünde de yüzünü buruşturup ona dil çıkarttı. Fakat sonunda inadından vazgeçti ve Andreas’a peşinden gelmesini işaret etti.

Oğlan onu mayalanan bira fiçileriyle dolu dar bir ara sokaktan geçirdi. Andreas önlerinden geçerken mamulleriyle lekelenmiş önlükler ve eldivenler takan bira yapımcıları ona dik dik baktılar. Andreas bu adamların gözünde hem bir yabancı hem de bir rahipti, bu da onu iki kez istenmeyen adam haline getiriyordu ve onu kovalamamalarının tek sebebi refakatçisiydi. Oğlan başını eğip yontulmamış kalaslardan yapılmış bir çerçeveye gerilmiş, üstü kül izleriyle dolu bir muşambanın altına girdi ve kendisini takip etmesi için solgun kollarından birini Andreas’a doğru salladı.

Andreas değneğini kullanarak muşambanın kenarını ihtiyatla kaldırdı. Eşiğin arkasında boşluğundan doğan bir sadeliğe sahip, tepesi göge açılan dar bir alan vardı. Ortasında bir ağaç duruyordu fakat öyle garip bir Şekilde eğrilip bklmşt ki Andreas onun yaprakları -tabii günün birinde yapraklanırsa- gölge etsin diye mi dikildiğini, yoksa kışa hazırlık olarak o yaprakları çoktan dökmüş bir ceviz ağacı mı olduğunu kestiremedi. Yamru yumru köklerinin etrafına ynden ve ketenden yapılmış kumaş parçaları serpiştirilmişti. Yüzünde amur ve kl lekeleri taşıyan bir oğlanın bu yığınlardan birinin altında, ağzı açık bir vaziyette uyuduğunu görünce onların birer battaniye olduğunu anladı.

Burası bir tür kapalı bahçe, dünyanın ileleri karşısında rahat bir soluk almaya imkân tanıyan gizli bir sığınaktı. Böyle تنها yerlere manastırlarda sık rastlanırdı ve keşişler oralara çekilip dikkatleri dağılmadan meditasyon yapabiliyorlardı. Petraathen'deki düşünme bahçesi dağlara yukarıdan bakan korunaklı bir taş platformdu. Etrafta ne bir ağaç ne de bir iek olur, insan karşısında sadece Tanrı'nın eserinin haşmetini yansıtan sonsuz bir enginlik bulurdu.

Hünern'deyse Tanrı'nın haşmeti yalnız bir ağacın meydan okurcasına birbirine dolanmış dallarıyla ifade ediliyordu.

Ağacın ötesindeki bir kasanın etrafına birkaç tabure dizilmişti. Andreas'ın kılavuzu o taburelerden birine kurulup hevesle mkfatını bekledi. Eğreti masanın üstünde bir çift tahta bardak ile bir sürahi vardı ve Andreas gizli sığınağa girdiği sırada gözüne başka bir oğlan takıldı. Kalkan-Biraderleri şvalyesini görünce oğlanın yüzüne neşe geldi.

Hans.

Andreas yürüyerek ağacın ve onun kökleri arasında uyuyan çocuğun yanından geerirken Hans da sürahiyi eline alıp bardaklardan birini içkiyle doldurdu. "Hoş geldin Gl şövalyesi," dedi oğlan, tuhaf bir aksana sahip Latincesiyle.

Andreas kendisini oraya getiren çocuğa ikinci elmayı da attı ve Hans'ın uzattığı bardağı alıp yeni doldurulmuş biranın aromasını doya doya içine çekti. Adaçayı ve kekik, diye aklından geçirdi. "Teşekkürler," dedi biranın tadına baktıktan sonra. "ok misafirperversin."

"Burası bizim.."Hans doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. Sonunda ellerini bir daire Őekline getirip kalbinin üstüne koydu. "Bizim korumamız. Sığınağımız."

Gülümseyen oğlanın yüz ifadesi o kadar samimiydi, öyle bir masumiyetle ve iyimser bir saflıkla doluydu ki Andreas uzun zaman önce ayrı düştüğü oğluyla karşılaşmış gibi ona sıkıca sarılmak istedi. O anda kendi babasının denizden her geldiğinde ve kk Andreas koşarak üstüne atladığında nasıl bir hisse kapıldığını anladı. Babasının kendisine niçin öyle sıkı sarıldığını artık biliyordu.

Andreas arzusuna boyun eğerek kendini şaşırttı ve kollarını Hans'a dolayıp ona sıkıca sarıldı. Anlaşılmaz bir Şeyler cıyaklayan oğlan bir saniyeliğine ona direndi. Sonra çabucak gevşeyerek Andreas'ın kendisine sarılmasına izin verdi ve çekingen bir edayla kendi kollarını iri yarı adamın gövdesine doladı.

"Bu uzun zamandan beri tattığım en güzel bira," diye bir bahane uydurdu Andreas, birbirlerinden ayrıldıklarında. "Böyle bir nektarı bir daha hiç tadamayacağımı düşünmüştüm ve..." Omuz silkip birasını bitirdi ve biraz daha istemek için bardağını uzattı.

"Onu Ernst... amcam yaptı," dedi Hans, Andreas'ın bardağını doldururken. Tereddüdü

ve amcam sözcüğünü vurgulayışı aradaki bağın kandan değil de çıkardan kaynaklandığını açıkça gösteriyordu.

“Ernust amcanın tanrı vergisi bir yeteneği var,” dedi Andreas. “İksirini üretirken bu büyüyen şehrin pazaryerini mi hedefliyor?”

“Evet.”

“Öyleyse onun harikulade içkisinden edinmek isteyen çok sayıda birahane olmalı.”

Hans burnunun yanını kaşıdı ve bir müddet Andreas’ı şüpheyle süzdükten sonra kafa salladı. Adama üçüncü bir bardak daha uzattı. Şövalye ilk başta almayacak gibi olduysa da fikrini değiştirdi.

“Biraderlerim için bu güzel biradan nasıl bir-iki fıçı edinebileceğimi sormak dışında senden daha acil bir konuda yardım istiyorum, genç beyim.” Andreas gülümsedi. “Bulmam gereken bir adam var ve sanırım onu tanıyorsun. Ya şahsen ya da ismen.” Hans kafasını salladığında Andreas bardağındaki içkinin yarısını içti ve sözlerine devam etti. “Bu şehri biraz daha gezmeyi arzuluyorum ama içinden çıkılmaz tabelasız sokaklarının ve karmakarışık pazaryerinin bana yolumu şaşırtmasından çekiniyorum. Kılavuzum olur musun?”

Hans eğilerek selam verdi. “Olurum, Sör Gül Şövalyesi.” Andreas güldü. “Lütfen,” dedi, elini delikanlının omzuna koyarak. “Bana Andreas de. Hatta istersen Andreas Birader. Unvanları bir daha ağzımıza almayalım.”

“Pekâla,” diye kabul etti Hans ve sürahiyi kaldırdı. “Daha?”

“Hayır, sağ ol.” Andreas bardağından son bir yudum daha aldı ve dibinde kalan çok az bir miktarı uyuyan çocuğa sıçratmamaya özen göstererek ağaç köklerinin arasına döktü. Ölenlerin anısına, diye de dua etti. Bu, kökeni Kalkan-Biraderleri’nin Petraathen’i kurmasından bile öncesine dayanan eski bir gelenektir. O zamandan beri dünya çok değişmişti -kadim kalenin duvarlarının hem içinde hem de dışında- ama bu âdet anlamını yitirmemişti. Kardeşlik zinciri kopmamıştı. Ağacın yamuk dallarına son bir kez göz atan Andreas, Hans’i takip ederek gizli bahçeyi terk etti.

Yürürlerken Hans ona Hünern’in coğrafyasını tarif etti. Şehir sakinlerini oraya çeken iki kent simgesi vardı. Andreas mıkna-tis benzetmesini yapınca bu sözcüğe yabancı olan Hans omuz silkmekle yetindi. Arena, diye belirtti oğlan, ve kilise. Arenaya daha yakın olan Moğol kamplarındaki ağır çadırlar, çamur-tuğla karışımı duvarların üstünden utangaç mantar öbekleri gibi çıkıntı yapıyordu. Bir araya toplanmış Hıristiyan kamplarının çadırları, gecekonduları, müstahkem yerleşkeleri ve yıkık duvarlarıysa kilisenin eğri kulesinin çevresinde dairesel bir labirent teşkil ediyordu. Kiliseye yaklaştıkça yollar ve patikalar daha dar ve seyrek bir hal alıyordu; çaresiz hacılar cennetin yol göstericisine daha yakın olma gayretiyle açık arazinin neredeyse her santimini işgal etmişlerdi.

Yerleşim alanının merkezine yaklaştıkları sırada Hans arenanın yeni kentin ortasında bulunmadığını açıkladı. Sollarında ahşap iskelelerden, kasalardan ve özensizce birbirine tutturulmuş tahta parçalarından oluşturulmuş karmakarışık bir yığın arenanın ustaca yapısının kaba bir taklidini yapıyordu. Kazıklar ve halatlar kullanılarak üç farklı alan belirlenmişti, şu anda boş olmalarına rağmen işlevleri oldukça açıktı. Her dövüş alanının

yanında bir direk durmakta, direklerin iki tarafından da bir çift halka ile dayanak çıkıntı yapmaktaydı. Üç kollu tahta bir platform arenaları birbirinden ayırıyordu, her bir uzantısı dar yarıklarla delik deşikti.

"Buraya İlk Meydan denir," dedi Hans. "Dövüşçüler buradan başlarlar." Ortadaki platformu gösterdi. "Bayraklarını getirip oraya dikerler."

Sistemin nasıl işlediğini anlayan Andreas kafasını salladı. Her bir dövüşçü kendi sancağını açık yarıklardan birine takarak müsabakaya katılıyordu. Üç kollu platformun uzantılarından birindeki tüm delikler sancaklarla dolduğunda da dövüşler başlıyordu. Bir çift sancak alınıp dairelerden birine götürülüyor ve sancakların sahipleri halatla çevrili arenaya girip birbiriyle kapışıyordu. Bu sistem Hıristiyanlık Âlemi'nin dört bir yanındaki şövalyelerin kendi dövüş turnuvalarında kullandıklarından pek de farklı değildi.

"Burada kazan, oraya git," dedi Hans, asıl arenayı işaret ederek.

"Dövüşler ne sıklıkta düzenlenir?"

"Üç günde bir." Hans omuz silkti. "Ama artık hiç kimse büyük arenaya gitmiyor. O yüzden eskisi kadar çok dövüşülmüyor."

Andreas kafa salladı. Haakon'la dövüşen Moğol şampiyonu, genç Kalkan-Biraderi canını bağışlayınca dellenmişti ve ardından çıkan ayaklanmada çok sayıda Moğol muhafızı can vermişti. Ongun Han da bu olay üzerine arenayı kapatmıştı. Dövüşleri ne zaman tekrar başlatacağına veya başlatıp başlatmayacağına dair herhangi bir bilgi yoktu.

Hünern'in geçici sakinleri bekleyerek geçirdikleri birkaç haftanın ardından sabırlarını yitirmeye başlamıştı. Andreas aynı şeyin Moğol ordusu için de geçerli olduğunu farz etti. Hanlarının müsabakaya yeniden ilgi duyması için daha ne kadar oturup beklerlerdi? Sinirlerinin iyice gerilerek kırılma noktasına ulaşması ne kadar sürerdi?

Mevcut durum bir kuşatmadan çok da farklı değildi ve Andreas kapana kısıldıklarını düşünen insanların nasıl yavaş yavaş delirdiğine bizzat tanıklık etmişti.

"Moğol kampları orada." Hans elini bir tarafa doğru salladı. Soluna arenayı, sağınaysa kiliseyi alan Andreas oğlanın gösterdiği yönün İlk Meydan'ın güneydoğusu olduğunu tahmin etti. Hans daha sonra batıyı işaret etti. "Şövalyeler orada. Ve de Hıristiyanlar." Eli bu sefer kiliseyi ve onun kuzeybatısındaki bölgeyi gösterdi. "Önceden Hünern'di..." Omuzlarını silken Hans sözünün devamını getirmede. "Bazıları şimdi de öyle diyor."

"Peki biz nereden geliyoruz?"

"Fare," dedi Hans. "Orası farelerin yaşadığı yer." Oğlanın sesinde bir nebze gurur vardı.

"Fare," diye tekrarlardı Andreas. "Diğer mahallelerin de bir ismi var mı?"

Hans isimlerini sayarken her bir bölgeyi tek tek işaret etti. "Kurt, Aslan ve Kartal."

Oğlan tarafından şehrin kısımlarına verilen isimlerin basitliği ve açıklayıcılığı Andreas'ın hoşuna gitti. Hünern'in nispeten doğru bir haritasının çıkartılabileceğinden şüpheliydi ama Hans'ın iki kalıcı kent simgesine göre yaptığı bölümlenme bu geniş labirentin neresinde bulunulduğunuzu anlamayı kolaylaştırıyordu. Eğer kiliseden çok arenaya yakınsanız düşmana da yakınsınız demektir; güvende olmak istiyorsanız kiliseyi Moğollarla aranıza almanız gerekiyordu. Bu, akli başında her Hıristiyan'ın hatırlayabileceği bir kuraldı.

"O halde Livonyalılar Aslan Mahallesi'nde?" diye sordu Andreas.

"Çoğunlukla," cevabını veren Hans elini ağzına götürdü ve Andreas oğlanın belirli bir eylemin taklidini yaptığını anladı. "Heermeister içmeyi sever," dedi Hans.

Andreas gevrek gevrek güldü. "Amcanın birasını tattıktan sonra onu suçladığımı söyleyemem." Oğlanın omzunu sıvazladı. "Önden buyur genç izci. Her şeyi görmek istiyorum. Moğollardan sonra Livonyalıları da göster; nerede uyduklarını ve silahlarını nerede tuttuklarını bilmek istiyorum. Sonra da gidip efendilerini bulur ve onunla bir bardak içki içeriz."

Andreas'ın kafasında bir fikir şekillenmeye başlıyordu, hiç şüphesiz Rutger'ın kesinlikle tasvip etmeyeceği basit bir plan. Yine de kulağa çekici gelen, zarif bir yalınlığa sahipti. Evet, diye düşündü şövalye, deliklerle dolu üçlü platforma bakarken. Öyle bir an gelir çatar ki kim veya ne olduğunu daha fazla gizleyemezsin.

Kurt Mahallesi'ndeki Moğol hâkimiyeti çok baskındı. Andreas silahlı nöbetçilerle karşılaşmayı beklemişti beklemesine ama dört kişilik gezici devriye gruplarının bu kadar fazla olması onu hayrete düşürdü. Han'ın yerleşkesinin kapısını görece kadar ilerleyebildilerse de Hans daha fazla yaklaşmayı reddetti. Andreas onu suçlayamazdı; şimdiden en az üç farklı Moğol muhafız grubunun dikkatini çekmişlerdi ve öylece dikilerek kapıya bakmak daha fazla ilgi uyandırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Kapıya kadar gidip muhafızların birinden Çiçek Şövalyesi'ne bir mektup ulaştırmasını istemek gibi bir seçenekleri yoktu. Zaten Andreas da işin bu kadar kolay halledilebileceğini hiç düşünmemişti, lâkin emin olmaktan zarar gelmezdi. En azından Moğol savunmalarına bir göz atmış ve oldukça güçlü olduklarını öğrenmişti. Bir sincaptan veya fareden daha iri olan hiçbir şey Han'ın kampına gizlice giremezdi.

O ve Hans aceleyle batıya yönelip doğuyu batıdan ayıran görünmez çizgiye geri dönerek şehir boyunca kıvrıla kıvrıla uzanan isimsiz ve tabelasız ara sokaklarda izlerini kaybettirdiler. Andreas çok geçmeden yıkık dökük bir ahırın üstünde yükselen ve rüzgârda dalgalanan Livonya sancağını tespit etti. Kırmızı bir haçın altında duran kızıl kılıcın ucu gelip geçenlere "Hakiki şövalyeler burada," dercesine aşağıyı göstermekteydi.

Hans yolcusunu Livonya kampının biraz kuzeyinde kalan, kısmen çökmüş bir kemerin altından geçirdi ve yanıp kömür olmuş bir kirişin üstüne çıkardı. Tahta, ikilinin toplam ağırlığının altında gıcırdayıp eğildi, Andreas da her iki elini birden kirişin üstünde tutarak belini iyice büktü. Yıkık bir duvardan çıkıntı yapan molozlar Livonya kampını görmelerini engelliyordu, ama öteki taraftan bakıldığında onlar da görülmüyorlardı. Kirişin üstüne çömelen Hans şövalyeye son birkaç adımı sessizce geçmesini ve molozların üstünden diğer tarafa bir göz atmasını işaret etti. Andreas kendisinden istenileni yapınca Livonya kampının kuşbakışı bir manzarasıyla karşılaştı.

Kamp, damının yarısı eksik olan virane bir ahırın etrafına kurulmuştu. Ahırın içinden tembel tembel yükselen gri bir duman sütunu binanın müşterek bir yemekhane olarak kullanıldığını gösteriyordu. Andreas Heermeister'in, yani Livonya Büyük Ustası'nın binanın hâlâ üstü kapalı olan bir bölümünde kendine özel bir alan ayırttığını tahmin etti.

İplerden ve kütüklerden yapılmış bir ağıl, atları yerleşkenin doğu tarafında tutuyordu; çok sayıda yelken bezi parçası birbirine dikilerek rüzgâra karşı uyduruk bir korunak haline getirilmişti. Andreas'a kalsa ahırın bir bölümünü atlara ayırır -ne de olsa binanın asıl işlevi buydu- ve adamları çadırlarında uyuturdu; fakat Livonyalıların bineklerine farklı bir gözle

baktıkları belliydi.

Tüm yerleşke alelacele kazılmış hendeklerin arkasına yığılı enkazlardan, moloz kümelerinden ve üst üste dizili kütüklerden oluşan bölük pörçük bir istihkâm tarafından korunmaktaydı. Bunun Moğol surları kadar etkili bir engel teşkil ettiği söylenemese de şövalyelerin oraya güvenli bir biçimde yerleştiği izlenimini vermeye yetiyordu. Savaşta başarılı bir stratejinin yarısı, düşmanını gerçekte olduğundan daha güçlü olduğuna inandırmaktır, diye aklından geçirdi Andreas, saliverilmeyi bekleyen bir avcı kuş gibi tahta girişin üstünde kıpırtısızca bekleyen Hans'a göz atarak.

"Kaç şövalye var?" diye fısıldadı Andreas. "Zırhlı ve kılıçlı adamları diyorum."

Hans omuz silkti ve dengesini kaybetmeksizin parmaklarını birbirinden ayırık tutarak iki elini birden kaldırdı. Sonra da ellerini kapatıp açtı.

"Onun iki katından daha mı fazla?" diye bu el hareketini yorumladı Andreas. Hans kafa salladı.

Andreas onları gizleyen engelin üstünden aşağıya tekrar göz gezdirerek kendi sayımını yapmaya çalıştı. Görebildiği kadarıyla üç düzineye yakın at vardı, bu da Hans'ın verdiği sayıyla çelişmiyordu. Her bir şövalyenin birden fazla atı olurdu ve ortalıkta gezinen yirmiden fazla adam mevcuttu. Bunlardan bazıları asker, bazılarıysa tarikat bünyesinde hizmet veren zanaatkârlar ve silahtarlardı, yani geri hizmetliler. Kısacası hepsi de şövalye değildi. Yine de yirmiden fazla olduklarını düşünmek iyi bir tahmindir.

Kalkan-Biraderleri'nin kampında yirmi şövalye yoktu. Gençlerden bazıları birkaç yıl içinde hazır hale gelebilirdi, ama çoğu -kaybolmadan önce Haakon'un da olduğu gibi- henüz sınanmamıştı. Kılıçları süssüz, kabzaları boştu. Ümit vaat ediyorlardı, lâkin hazır değillerdi.

Bir grup Livonyalı yerleşkenin kuzeybatı köşesinde talim yapıyordu. Andreas kirişe iyice yerleşip onları seyretti. Bir süre sonra başını iki yana sallayarak bulunduğu yere oturdu ve bacaklarını tahtadan aşağı sarkıttı.

"Talim çavuşlarının bir gözü kör olmalı," diye belirtti, Hans'ın soran bakışlarına cevaben. Oğlanın yüz ifadesinde bir değişiklik göremeyince açıklamaya çalıştı, fakat bir-iki dakikanın ardından vazgeçti. "Beceriksizce," diye özetledi, silahını düşürüp kendi parmaklarını kesermiş gibi yaparak. "Pek tehlikeli değil."

Hans kafa sallayıp gülümsedi. "Çok beceriksizce," dedi. "Ve gürültülü."

"Bazı şeyler hiç değişmez," diye gevrek gevrek güldü Andreas. "Tamam," deyip kafa salladı. "Yeterince gördüm. Gidip Heermeister'in şu meyhanesini bulalım."

Kirışten aşağı atlayan Hans molozların arasındaki aralığa yöneldi. Andreas da onun hemen peşindeydi; fakat aralıktan baktığında gözüne kilisenin kulesi ilişti ve durakladı. "Bekle," dedi oğlana. Bir müddet kiliseye bakarak derin düşüncelere daldı, sonra da yüzünde büyük bir tebessüm belirdi. "Çiçek Şövalyesi'nin mektubunu bize getirmesi gereken rahibi hatırlıyor musun?" diye sordu. Hans başıyla onaylayınca da sözlerini sürdürdü. "Öyleyse kiliseye bir uğrayalım. Sanırım biraz... günah çıkartmam gerekiyor." Tebessüm etti. "Evet, en iyisi öyle diyelim. Çıkartacak günahlarım var. Tabii bunun nasıl yapıldığını hâlâ hatırlıyorsam."

Moğolların kampına giremem, diye aklından geçirdi Andreas. Ama zaten girmeme gerek yok. Onlar dışarı çıksalar da olur.

Bir saat sonra Kurbağalar'ın önünden geçen ve sokaktaki Livonyalıların varlığını kesin olarak tespit eden Hans ile Andreas binanın etrafından dolandılar ve arka duvarın orada kuytu bir yer buldular. Hans şövalyeye birkaç gözetleme deliğinden birini gösterdi ve bütün gün onları takip eden üç Kalkan-Biraderi'nin gelmesini beklerlerken Andreas içerideki Livonyalıları dikizledi.

Meyhanenin önünde yedi at vardı. Bunlardan üçü köstekli olup dördünün binicileri amaçsızca ortalıkta gezinmekteydi. Orada ne kadar bekleyeceklerini bilmeyen bir refakatçi grubu oldukları her hâllerinden belliydi.

Andreas arkasında başka birilerinin varlığını hissetti ve takipçilerini selamlamak üzere hafifçe başını çevirdi. "Yedi," dedi Eilif rapor verircesine, Andreas'ın hesabını teyit ederek.

Andreas başıyla duvardaki deliği işaret etti. "Heermeister bir çift korumayla beraber içeride."

"Rutger onlarla dalaşmamamızı söyledi," diye Andreas'a hatırlattı Maks.

"Bana kalırsa grubun tamamını kastediyordu," diye fikir yürüttü Andreas.

Tam nefes aldığı sırada güleceği tutan Styg boğulur gibi oldu. Andreas ona bir göz atarken genç adamın uzatmaya çalıştığı bir tutam solgun sakalı kafasına takmamaya çalıştı.

Rutger tüm çekincesine rağmen haklıydı, diye kendi kendine hatırlattı. Livonyalılarla kavgaya tutuşmak sadece adamlarından birinin zarar görmesine, hatta ölmesine sebep olabilirdi. Gençlerin üçü de Andreas'ın sorumluluğundaydı ve onların dernek evine sağ salim döndüklerinden emin olmalıydı.

Şövalye gözünü tekrar deliğe dayadı. Livonyalıların Büyük Ustası -beyaz cüppeler giyen diğer iki adamın tam arasındaki konumuna bakılırsa bu oydu- kaba yüz hatlarına ve omuzlarına kadar inen seyrek saçlara sahip kısa boylu biriydi. Adam o sırada maşrapasını dolduran garson kıza şehvetli gözlerle bakmaktaydı. Aklından geçenler apaçık ortadaydı. İki koruması da dikkatli ve ehil askerlere benziyordu. Herhangi bir tehlikeye karşı çabucak tepki verecekleri belliydi ve eğer Heermeister'e yaklaşmak istiyorsa Andreas'ın onlarla en sert şekilde ilgilenmesi gerekecekti.

Yanımda üç tecrübeli şövalye olsaydı bu işi kolayca hallederdim, diye düşünen Andreas derin bir iç geçirdi. Bir grup silahlı adam, bu kuralsız kentte geçimlerini sağlamaya çalışan işsiz paralı askerler olarak hep birlikte ellerini kollarını sallayarak ön kapıdan içeri girerlerdi. Sonra biri kapıyı gözetlerken diğer iki adama birer koruma düşerdi ve Büyük Usta da Andreas'a kalırdı. Kimse ne olduğunu anlamadan her şey sona ererdi ve şansları yaver giderse Livonyalıların hiçbiri ölmezdi. Tarikatın lideriyle kısaca laflayıp oradan ayrılırlar, dışarıdaki adamlar efendilerinin pusuya düşürüldüğünü öğrenmeden önce Kartal Mahallesi'nin kargaşasında izlerini kaybettirirlerdi.

Çabuk ve kansız. Üstelik görgü tanıklarından hiçbiri neler olup bittiğini anlamazdı, diye düşündü Andreas. Ama hikâyeyi kendilerine kulak veren herkese anlatırlardı. Günün sonuna doğru bütün şehir bu olaydan bahsediyor olurdu, üstelik Livonyalıları öven bir dille de değil.

Fakat yanındaki üçlünün korumalarla başa çıkabileceğinden emin değildi. Eğer yanında

üç adam daha olsaydı kendini daha güvende hissederdi ama böyle bir plan teke tekte çok riskliydi. Özellikle de her türlü beklenmedik saldırıya karşı hazır olmakla görevli adamlara karşı. Onları gafil avlamak çok zordu.

Andreas, sandalyesinde kaykılarak oturan ve kara kara düşünen Livonya Büyük Ustası'nı seyretti. Adamın gitmek için acelesi yoktu. Morali düzelene kadar orada kalıp içecekti. Belki yeteri kadar uzun kalırsa korumalarının canı sıkılır ve dikkatleri dağılılabirdi.

Andreas yere çömelip usulca güldü. "Dışarıdaki adamlar zaten canlarından bezmişler," diye açıkladı diğerlerine. "Beklememize gerek yok." Eliyle yeri temizleyerek taş ve çakıl parçalarını uzaklaştırdı. Sonra da bıçağını çekti ve toprağa basit bir harita çizmeye koyuldu. "Burası Kurbağalar. Biz buradayız, Livonyalılar burada..."

7.BÖLÜM

KARANLIKTA BİR HANÇER

Yakınlarındaki mağaraların içerisinde silahlı adamların dolaştığını anlayan Percival, Vera, Roger ve Raphael'ın ortak içgüdüleri kendilerini nasıl savunacaklarını düşünmek oldu. Bu durum cesaretlerinin veya savaşçı ruhlarının bir yansıması değildi; yalnızca ilk başta Livonyalıların -zira onların Livonya Kılıç Biraderleri olduklarından neredeyse emindiler-kendileri için orada bulunduğunu varsaydılar.

Lâkin kısa bir süre düşündükten sonra hepsi de aynı şeyi, yani bu davetsiz misafirlerin mahzenleri kullanarak Kalkan-Bakireleri'nin kalesine sızmayı ve savunmacıları hazırlıksız yakalamayı planladıklarını anladılar.

Bunun hemen ardından da Percival, Vera, Roger ve Raphael'ın orada bulunduğu dair hiçbir fikirlerinin olmadığını fark ettiler.

Aynı anda hep birlikte odanın çıkışına doğru yöneldiler. Oraya en yakın olan kişi Percival'di, fakat Roger hepsinden daha hızlıydı. İri yarı şövalyeyi kabaca itip geçerek koridora diğerlerinden önce çıktı. "Kusura bakma," diye mırıldandı adam omzunun üzerinden, "ama az sonra gerçekleşecek olan şey at sırtında kılıçla yapılan türden bir dövüş olmayacak. Karanlıkta hançerler konuşacak."

En arkadan gelen Raphael, itiraz etmeye hazırlanan Percival'ın göğsünün aldığı derin bir nefesle şiştiğini gördü. Fakat sonra adam tek kelime bile etmeden nefesini salıverdi. Hiç kimse Roger'ın yakın mesafe dövüşlerindeki ustalığıyla boy ölçüşemezdi. Adamın tutuşlar, boyunduruklar ve fırlatışlar konusundaki bilgileri neredeyse efsaneviydi ve onunla güreşen herkes bilekleri ya da giysileri Roger tarafından kavrandığında karşı koymayı denememeleri gerektiğini iyi bilirdi.

Silahlarının çoğunu ve zırhlarının tamamını yukarıda bırakmışlardı, zira eski bir azizin kemiklerini aramak için ağır bir zırh ve bir metre boyunda bir kılıç kuşanmış olarak mahzenlerde dört dönmek gözlerine budalaca gözüküyordu. Adamların hepsi birer rondel hançeri [28] taşıyordu, Vera'nın kemerindeyse tek ağızlı bir bıçak asılıydı. Şövalyelerle bu şekilde kapışacaklardı. Gündüz vakti yer üstündeyken kazanma şansları yok denecek kadar az olurdu; fakat yakın mesafede ve karanlıkta kılıçlarının uzunluğu Livonyalılara zorluk çıkaracaktı. Ayrıca zincir zırhları delmek tam da rondel hançerlerine göre bir işti.

Yine de bu çaresizce bir çabaydı ve Raphael rutubetli karanlıkta gerçekleşen bu apar topar koşuşturmaca sırasında Kiev'in altındaki tünellerde çıkmak üzere olan dövüşün

Kalkan-Biraderleri tarihçelerine intihar niteliğindeki bir son direniş olarak geçeceğini anladı. Tabii olayın haberi yüzeye kadar ulaşırsa... Diğer bir deyişle bu tam da hiç tereddüt etmeksizin, bir anda göze almak için eğitildikleri türden bir dövüştü. Raphael böyle bir şeyin üstesinden gelebileceğinden emin değildi. Büyük Han'ı bulup öldürme serüveni de en az bunun kadar ümitsizdi ama o görevin yapısı serüvenin sonunda onları bekleyen kadere karşı hazırlanabilmesi için kendisine çok daha fazla zaman tanıyordu. Buysa hekimi hazırlıksız yakalamıştı ve çok daha yüz kızartıcı bir son vaadediyordu.

O nedenle tünelin zeminindeki ağır ve yumuşak bir şeye takılıp yere kapaklandığında ve ölü bir Livonya şövalyesinin üstünde yattığını anladığında buna bir bakıma minnettar oldu. Roger adama arkadan yaklaşmış ve rondelini düşmanının anatomisindeki ani ölüm getiren bir yere saplamıştı.

Raphael elini ölü şövalyenin vücudunda gezdirerek Livonyalı'nın zincir zırhına bağlı bir kemer buldu, onu adamın sol kalçasına kadar takip edince kınındaki çelik bir kılıcın soğuk kabzasını hissetti. Kılıcı çekip apar topar ayağa kalktıktan sonra silahın ağırlığına ve sadece tek elle tutulabilen sapının boyutlarına bakarak bunun nispeten kısa yalımlı bir beylik kılıcı olduğunu, dolayısıyla da böylesine dar bir alanda kullanılmasının pek bir sakıncasının bulunmadığını anladı. Kendisini bu şekilde takviye etmesinin ardından da tökezleyerek dövüş seslerine doğru ilerlemeye başladı. Ölü Livonyalıyı keşfinin sonucu olarak diğerlerinin bayağı gerisinde kalmıştı. Tüneldeki mumlar sönmüştü; neler olup bittiğini anlamak mümkün değildi. Derken ayağı başka bir bedene değdi. Onu dürttüğü zaman zincir zırhının hafif şıngırtısını işitti ve cesedin üstünden geçti. Birkaç adım sonra bir cesede daha denk geldi. Livonyalılar onun varlığından haberdar olmadan önce Roger adamlardan en az üçünü alaşağı etmişti.

Bir şeylerin ters gittiğini sezen diğerleri artık bağırıyor ve daha ilerideki silah arkadaşlarını uyarıyorlardı. Baskın avantajlarının kaybolduğunu gören Percival bir borazanınki kadar gür ve berrak bir sesle Ordo Militum Vindicis Intactae'nin savaş narasını haykırdı ve kendini bahtsız bir savunmacının üstüne atarken son heceleri derin bir homurtu halini aldı. Benzer bir haykırış Vera'nın gırtlığından da yükseldi ve Raphael buna bakarak grupların biraz ileride, iki veya üç kişinin yan yana dövüşebileceği kadar geniş bir boşlukta karşı karşıya geldiğini tahmin etti.

Raphael tüneldeki hafif bir dönemece çarpıp geri sektikten sonra yerde yatan bir meşalenin titreyen ve tıslayan alevinin loş bir ışıkla aydınlattığı bir mağaraya girdi. Görünüşe bakılırsa Livonyalılardan birinin düşürdüğü meşale ondan sadece birkaç adım ilerideydi ve ışığı zincir zırh ile miğfer takmış, yan yan yürüyen bir adamın silueti tarafından kısmen kesilmekteydi. Raphael bu adamın Percival'in veya Vera'nın arkasına geçmeye çalıştığını hemen anladı.

Hekim bileğini esneterek beylik kılıcının ucunu yukarı kaldırdı. Aynı anda sol elini vücudunun öteki tarafından uzatıp ökçesi ile parmak uçlarını kullanarak yalımı kavradı. Adına yarım kılıç denilen bu teknik silahın ucunu daha iyi kontrol etmeyi sağlıyordu; bundan sonuna kadar faydalanan Raphael yalımını Livonyalının peçeliğinin [29] altına geçirdi ve kafatasının köküne kadar sapladı. Adamın başı geriye savrulunca Raphael bunu tuhaf buldu; tâ ki Vera'nın da aynı anda hızla arkasına dönüp bıçağının kabzasını adamın burnuna indirdiğini görünceye dek.

Livonyalı aralarında yere yığılırken Raphael bir an için kadınla göz göze geldi. Sonra dikkatlerini tekrar mağaraya, en az üç koridorun birleştiği geniş alana verdiler. Raphael kısa kısa izlenimler edindi: Roger yukarıdan gelen bir saplama hamlesini sağ eliyle durdurup hasmının kolunu arkaya büküyor ve tek bir akıcı hareketle adamı yere çalıp elindeki hançeri alıyor; başka bir düşmanın kılıç tutan kolunu kıstıran Percival bir pusula iğnesi gibi kendi eksenini etrafında dönüp ellerini aşağıya doğru iterek rakibinin omzunu çıkartıyor. En soldaki tünelden yükselip alçalan bir ışık yaklaştı, diğer Livonyalılar silah arkadaşlarının yardımına koşuyordu. Raphael çalıntı kılıcını kaldırıp o istikamete doğru bir mızrak gibi fırlattı.

Aynı anda Percival'in rakibi yere yığılarak mağaradaki tek meşaleyi söndürdü. Soldaki tünel de karanlığa boğuldu. Anlaşılan Raphael'in kılıcı hedefini bulmuştu.

"Vera! Benim!" diye seslendi hekim, kadının saçlarını hissedene kadar eliyle karanlığı yoklarken. Kalkan-Bakiresi hızla onu doğru döndü ve Raphael anlık bir endişeyle kadının kılıcının kalbine saplanacağından korktu. Fakat Vera öyle yapmak yerinde adamı dirseğinden kavradı ve kuvvetli ellerinden biriyle göğsüne hafif hafif vurdu. "İyi nişan alıyorsunuz bayım."

"Buradayım," diye seslendi Percival, sağlarından. Fakat görünüşe göre tünelden sessiz sedasız çıkan başka biriyle dövüğe tutuşan Roger'in zor durumda olduğunu sadece attığı savaş narasından anladılar. Üstelik Roger onun hakkından çabucak gelemediğine göre öncekilerden daha dişli bir rakipti bu. Çıkan seslere bakılırsa kavgaları bir boğuşmaya dönüşüyordu; her iki adam da yere devrildi ve birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken soluk soluğa kalıp homurdandılar. Raphael, Vera'nın tutuşunun yer değiştirdiğini hissettiğinde nasıl bir adamın böyle bir dövüşte Roger'ı zorlayabileceğini merak edecek çok az bir vakit bulabilmişti. Hemen ardından kadın kendi etrafında hızla dönerek hekimin sırtına sertçe yaslandı. Karanlık mağaraya başka Livonyalılar da giriyordu. Percival'in korkunç bir şey yaptığı biri Raphael'in tanımadığı bir sesle müthiş bir çığlık attı. Diğer hasımları belki de o sestten ürktükleri için içgüdüsel olarak Raphael ile Vera'nın etrafındaki sessizliğe doluştular. Fakat geldikleri yerin boş olmadığını anlamaları uzun sürmedi.

Bunu uzun ve eşine az rastlanır bir kargaşa izledi. Vücutlar itişip kakışıyor, Raphael'in hançeri durmaksızın inip kalkıyor, birbirlerinin etrafında dönerlerken Vera sırtına dayanarak onun arkasını koruyor, kılıçlar mağaranın tavanına çarpıp tınladıkça kıvılcımlar çıkıyor, insanlar acıyla bağıriyor, hamleler hedefini buldukça domuz homurtularına benzer sesler yükseliyordu. Tüm bunlar aniden mağarayı dolduran bir ışıkla sona erdi. Raphael ile Vera başlarını kaldırdıklarında elinde bir meşale tutan Jasper'ı, mızrağını doğrultan Finn'i ve arkalarındaki loşlukta sağa sola kayarak onların omuzlarının üstünden içeriye bakmaya çalışan Cnân'ı gördüler.

"Onlar bizimle," dedi Raphael, Vera'nın bıçak tutan ve dirseğine kadar kanla kaplı olan kolunu kavrayarak. Karanlıktaki arbedede yaralandığından korkarak kadının yüzüne baktı. Vera'nın üstü başı kan içindeydi ama ne yara almışa ne de azminden bir şey kaybetmiş benziyordu. Kalkan-Bakiresi yeni gelenleri merakla süzerken Jasper ile Finn de mağaranın karşı tarafındaki bir şeye ağızları bir karış açık vaziyette bakmakla meşguldüler. Raphael onların bakışlarını takip ettiğinde Percival'le karşılaştı, fakat Roger'dan bir iz yoktu.

Percival yerde yatan bir cesedin yanında diz çöküyordu ve duruşunda herhangi bir

saldırganlık yoktu. Raphael o anda şövalyenin kimin cesedinin başına çöktüğünü anladı. Roger ölmüştü.

Henüz böyle bir kaybı kabullenmeye hazır olmayan Raphael dikkatini yeniden karşısındaki sahneye verdi. Taş zeminin neredeyse her santimi ölen veya can çekişen Livonyalılarla kaplıydı. Can çekişenlerden biri ayağa kalkmayı başardı; fakat dizlerinin bağı çabucak çözüldü ve duvara dayanarak yere çöktü. Çaresiz durumdaki adam duvar boyunca yuvarlanmaya ve dar bir yan tünelin girişine giden yolu eliyle yoklayarak bulmaya çalıştı.

Livonyalı kısa bir süreliğine kanlı bir surattaki bembeyaz gözlerle onlara dik dik baktı. Sonra da tünelin içine devrildi, elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu ve emeklemeye başladı. "Kristaps!" diye seslendi. "Kristaps! Beni de yanında götür!"

Raphael o tünelin duvarlarından yansıyan çok küçük bir meşale ışığı gördü. Kristaps ölü ve yaralı silah arkadaşlarını arkasında bırakarak tabana kuvvet kaçıyordu.

Hepsi de aynı anda ve aynı şekilde tepki verdi; fakat girişe en yakın kişi Finn'di ve tünele ilk önce o daldı. Genç avcı kaçmakta olan Kristaps'a fırlatacakmış gibi mızrağını omzuna kadar kaldırdı. Ayağıyla yerde yatan yaralı Livonyalının sırtına basarak onu zemine iyice yapıştırdı ve adamın üstünden atladı.

"Finn!" diye seslendi Percival. "Dur!"

Eğer bunu öfkeyle veya emir verircesine, sert bir sesle söylemiş olsaydı Finn ona kulak asmayabilirdi. Fakat Percival yüreği yaralı birinin yakaran ses tonuyla konuşmuştu ve bunu duymak o kadar şok ediciydi ki avcı kendi etrafında hızla dönüverdi. O ve diğerleri gözlerinden yaşlar akan Percival'in yüzüne hayretle bakakaldı.

"Amacımız intikam almak olsaydı," dedi Percival, "hiç kimse onun için benden daha çok yanıp tutuşamaz veya daha büyük bir şevkle onun peşinden koşamazdı. Belki bir gün o intikamı alacağım da. Ama vazifemiz bizi günışığına çağırıyor. Kalkan-Bakireleri şu anda bile saldırı altında olabilirler. Gidip darülacezelerinin korunmasında onlara destek vermeliyiz."

Bütün o mücadele sadece birkaç dakika sürmüştü. Raphael'in dövüşe dair anıları geçen geceki rüyaları kadar sönük ve bulanıktı. Lâkin o gün gördüklerini bir ay sonra bile kafasından atamıyordu.

Günlerden beri otların ve alçak tepelerin tekdüzeliğiyle çevrili olarak bozkırlarda at sürüyorlardı. Üstlerinde ya hızla kayıp giden bulutlar, ya da sadece göz yorucu masmavi bir gökyüzü oluyordu. Raphael'in zihni bir dürtü arayarak anılarını eşeliyor ve sapkınca bir şekilde en taze ve rahatsız edici olanları, yani Roger'in ölümünün etrafındaki koşulları bulup çıkarıyordu.

Geçmeleri gereken sabit bir sınır ya da bir nehri veya tepeyi aştıktan sonra önlerinde uzanıp giden bozkırların haricinde bir şeyle karşılaştıkları bir an yoktu. Aksine, Vera ve bir düzine Kalkan-Bakiresi'yle birlikte doğuya doğru at sürdükleri haftalar boyunca arazi insafsızca düzleşmiş, nehirlerin arası açılmış, ormanlar küçülüp seyrelmişti. Yolculuklarının başında tıpkı bir moloz duvarını oluşturan taşlar gibi bir arada duran ekili tarlalar da ayrılarak denizdeki adalar misali ıssız çiftlikler halini almış, sonra da topyekûn ortadan

kaybolmuşlardı.

Günün birinde Raphael neredeyse bir haftadır herhangi bir çiftlik veya orman görmediğini, sadece ara sıra tek başına dikilen bir ağaç veya otların -ufku sinsice aşan, sonra da arkalarında kalan otların- yuttuğu, toprağa gömülü barakalara rastladığını fark etmişti.

Burada konuşan tek şey otlardı. İnsanların sesleri azalarak fısıltı halini alıyor, o fısıltılar da hafif ama devamlı rüzgârlarla okşanan otların hışırtısıyla yutuluyor gibiydi. Bu daimi ve alçak hışırtıya aylarca maruz kalmanın düşüncesi Raphael'in içini karartıyor, hekimi tekrar tekrar o korkunç anıların içine itiyordu... tâ ki en nihayetinde çaresiz kalarak bu hışırtıları yakından dinlemeye ve otların sesini tıpkı yabancı bir dilmiş gibi incelemeye karar verene kadar.

Zamanla seslerin çeşitliliğine karşı hassasiyet kazandı ve otların hava ile toprağın durumu hakkında neler söylediğini dinledi. Kiev'in yakınlarındaki yabanlık alanların iklimi çiftçiliğe müsaade edecek kadar nemliydi ve tüylü otların, yani yılın bu döneminde rüzgârda âdeta mırıldanan ipeksi sarı liflerle taçlanan dayanıklı ve gür bir bitki türünün hâkimiyeti altındaydı. Buna bol miktarda yabancı çavdar, buğday ve arpa da karışıyordu. İnsan hayatını idame ettirecek kadar çok değilseler bile Hz. Adem'in torunlarının böyle bitkileri ekip biçmeye nasıl başladıklarına ve ekmek yapma sanatını nasıl öğrendiklerine dair Raphael'e bir fikir vermeye yetecek miktardaydılar. Grup rotasını tam doğunun biraz güneyine çevirerek yola devam ettikçe iklim daha da kurak bir hal aldı ve yeri kaplayan ottan kürkün seyrelmesiyle birlikte çıplak toprak kendini parça parça göstermeye başladı. Buradaki otlar güdük olup daha ince saplara ve daha cansız başlara sahiptiler. Ayrıca bir hah gibi değil de sert kümeler halinde yetişiyorlardı. Bu dikenli öbeklerin üzerindeyse yer yer baldır hizasına kadar gelen, hoş kokulu fundalar yükseliyordu. Jasper ilk başlarda bunlara biraz ilgi gösterdi; onları pelinotu olarak tanımladı ve özellikleri hakkında bir şeyler biliyor gibiydi. Fakat önce binlercesini, ardından da on binlercesini gördükten sonra onları dikkate almaz oldu ve numune toplamaktan vazgeçti.

Kılavuzları Vera'ydı. Kadın daha önce de buralarda yolculuk etmişti. Tarikatı geçmişteki gezginlerin derledikleri eski haritalar ile el yazmalarına sahipti ve rahibeler ona okuma-yazma öğrettiğinden beri bunların üzerinde çalışmalar yapmıştı. İçlerinden çoğu Hazarlar adında, bir zamanlar bu bölgeye egemen olan büyük bir imparatorluğa dair öyküler anlatıyordu. Güneyde Müslümanlar ile Persleri, doğuda Türkleri, batıdaysa Slavları geri püskürtmüşlerdi; tâ ki günün birinde Büyük Sviatoslav, Vera'nın atalarının da takviye ettiği bir ordunun başında çıkagelip onların gücünü kırana dek. Şaşırtıcı bir biçimde Hazarlardan geriye çok fazla bir iz kalmamıştı. Arazi Vera'nın özenle uzak durduğu pek çok kent harabesiyle de dolu olabilirdi elbette. Bazı günler, insanların bir zamanlar buralarda yaşadığını gösteren yegâne emare kurganlar; yani bozkır halkı tarafından kralların, kahramanların ve -bazılarının ebatlarına bakılırsa- mağlup edilmiş orduların anısına dikilmiş höyükler oluyordu. Raphael'i en çok huzursuz eden şey de bunlardı. Çünkü Kiev'in kapılarından çıkmadan önce yaptıkları son şey Roger'ı tepedeki kilisenin mezarlığına gömmek olmuştu ve tüm yeni mezarlar gibi o da uzun ve alçak bir höyüğe, zamanla diğer hepsi gibi toprağa batacak olan küçük bir kurgana benzemişti.

Bunu düşündüğü zamanlarda eli bazen kemerindeki hançere gidiyordu. Kabzasına değil,

deri kınının üzerinden de hissedebildiği yalımına. Parmakları yalımın dış hatlarında gezinirken bu çelik parçasının Roger'ın ölümünde bir rol oynayıp oynamadığını merak ediyordu. Zira karanlıktaki dövüş sırasında belirli bir amaç doğrultusunda hareket eden silahlı biriyle çarpışmıştı ve kolu hiç düşünmeden ileri atılarak hançeri o kişinin bedenine saplamıştı. Raphael bundan emindi. Vurduğu yer bir uzuv değil, bir gövdeydi; yalımı karşısındaki kişinin kaburgalarının arasında yol alırken elindeki kabzanın hafifçe döndüğünü daha dün gibi hatırlıyordu. Yalımı köküne kadar saplanırken Raphael'in yumruğu o gövdeye çarpmıştı ve o vücudun zincir bir zırhla korunmadığından oldukça emindi.

Raphael, Hazar İmparatorluğu'nun yıkıntıları boyunca gerçekleştirdikleri bu bitmek bilmez yolculuk esnasında, görünürde başka bir şey düşünürken belki de yüz defa aşağı bakmış, parmaklarını yalımının dış hatlarını takip ederken bulmuş ve zihninin bir bölümünün tünellerdeki o dövüşü tekrar yaşadığını fark etmişti. Böyle zamanlarda da kendi kendine hep aynı şeyi söylemişti: bunun hiçbir anlamı yok. Livonyalıların hepsi zırhlı değildi. Ayrıca onlara eşlik eden ve bir zırha sahip dahi olmayan yerel keşişler de vardı.

Kalkan-Bakireleri'nin saldırıya uğradığından o kadar çok endişe duyuyor olmasalardı orada kalıp cesetleri gözden geçirebilirlerdi, böylece Raphael de içlerinden zırh giymeyen bir tanesinin kaburgalarında küçük fakat ölümcül bir hançer yarasına rastlayabilirdi. Fakat işler öyle yürümemişti. Manastırın mahzenlerini hızla aşip yukarı çıktıklarında her şeyin yolunda olduğunu görmüş, Feronantus ile diğer grup üyelerini kendilerini beklerken bulmuşlardı. Diğerleri daha sonra ölüleri toplamak için aşağı inmişti. Karanlıkta Roger'ı öldürmüş olabileceği düşüncesi o gecenin geç saatlerinde bir kâbus görene kadar Raphael'in aklından geçmemiştir. O zamana kadar da münasip bir cenaze töreni için hazırlık yapılırken kilisede teşhir edilen Roger hariç bütün cesetler çoktan toprağa verilmişti. Bir tür ahlaki ödeklilik olduğunu açık açık itiraf ettiği bir duyguya yenik düşen Raphael naşı incelemeyeği gibi dostunun işini bitiren yaraya da bakmamış, çünkü bulacağı şeyden korkmuştu. Şimdiyse o farazi hançer yarasının görüntüsü utanç verici bir damga gibi zihnini dağlamış bulunuyordu.

8.BÖLÜM

BOZKIRDA ÇIRILÇIPLAK

Uçsuz bucaksız bir boşluktan başka bir şey yok. Sanki bozkırlarda çırılçıplak yatıyormuş ve tüm yıldızlar sönmüş gibi...

Soluğu kesilen Ögeday doğrulup oturdu, sonra da çabucak yana devrilip öğürmeye ve kusmaya başladı. Sanki kafasına korkunç bir iblis girmişti ve bir meyvenin suyunu çıkartırcasına, var gücüyle beynini sıkmaktaydı. İçin için yanıyormuş gibi gelen kemiklerinin üstündeki cildi sert ve kırılıyordu. Soluk almak hem acı hem de heyecan vericiydi; sanki bu hayatta içine çekmesi için kendisine tahsis edilen nefeslerin sayısını aşmıştı ve her soluğu çalıntıydı. Dilinin arkasındaki ekşi safra tadından kurtulmaya çalışarak tükürdü. Yanakları sızlıyordu, gözlerinin önü kıpır kıpır beneklerle doluydu.

"Uyanmışsınız." Cennetten gelen bir ses artık uymak zorunda olduğu büyük bir hakikati ilan ediyordu. Ögeday hırıltılı bir sesle inleyerek sırtüstü döndü ve kendisini yeniden yatağın kenarına yollamakla tehdit eden bir bulantı dalgasına karşı koydu.

"Öldüm," diye fısıldadı.

"Pek sayılmaz," karşılığını verdi ses. "Ama bir süreliğine de olsa tekrar uyanabileceğinizden emin değildim."

Ögeday başını hafifçe çevirip sesin kaynağını aradı. Konuşmacı kararsızlık sergilemiş, her şeyi bilmediğini itiraf etmişti. Ses ilahi bir kaynaktan geliyor olamazdı; bir insanın boğazından çıkmıştı.

Ögeday bir ger'in içinde yatıyordu. Etrafındaki hava dumanlıydı. Tavandan bir buhurdanlık sarkıyor, içinde kavrulan bitkilerden hafif bir sis yayılıyordu. Sis havayı hoş bir kokuyla doldursa da soluk alıp vermeyi zorlaştırıyordu. Başka maltızlar da ışıldıyor, ger'in kaba deriden yapılma duvarlarına donuk gölgeler düşüren kırmızı lekeler oluşturuyorlardı.

Yatağının yakınındaki alçak bir taburede Çağatay'ın eniği oturuyordu.

Ögeday'ın gözkapakları ansızın kurşun gibi ağırlaşarak aşağı sarktı ve Kağan büyük bir çabayla gözlerini tekrar açılmaya, Ganşuk'un yüzüne odaklanmaya zorladı.

"Neredeyim?" diye bilmek istedi.

Ganşuk bu soru karşısında canlanarak daha dik oturdu. "Kağanım," dedi, "dün gece kendinizde değildiniz. Sizi... daha güvenli bir yere götürmem gerekti. Rahatsız edilmeyeceğiniz bir yere. İçkinin etkisi geçene kadar—"

Ögeday gözlerini sıkıca yumdu ve başına iğneler batar gibi olunca yüzünü ekşitti. Hayal

meyal bir dansçıyı hatırladı -hayır, dans eden kişi kendisiydi- ve ortada Ganşuk'un kendisine aktarmadığı pek çok rezalet olabileceğini fark ederek derin bir iç geçirdi.

"Kağanım..." diye sessizliği bozdu Ganşuk, çekinerek. "Seçtiğiniz yol hiçbir yere çıkmıyor. O—"

Ögeday elini yatağın yanına vurdu. "Bana nutuk çekmeye cüret mi ediyorsun?" Acımtırak tükürüğünü yutmaya çalışırken ağzı kontrolsüzce hareket etti.

Ganşuk hiçbir şey demedi; fakat suratındaki koyu renkli morluk ger'in kızıla çalan ışığında gerekeni söylüyordu.

Ögeday başka bir iğneleyici suçlama bulmaya çalıştı ama düşünebildiği tek şey minnettarım oldu. Biri yardımına koşmuştu; biri ona sığınabileceği bir yer temin etmişti. Boroghul, diye düşündü. Yine on yedi yaşındaydı. Khalakhaljid Çölü'nde kaybolmuştu ve ölüyordu. "Bütün sarayın gözü önünde kendimi küçük düşürdüm, değil mi?"

Ganşuk omuz silkti.

"Haklısın genç midilli," deyip iç geçirdi Ögeday. "Nasıl bir yolda yürüyorum ben böyle? Bu babamın bana çizdiği yol değil. Bu İmparatorluk'un yolu değil." Ellerinin yüzüne götürdü ve gözyaşlarını bastırmak için tüm gücüyle çabaladı. "Çok zayıf davrandım, değil mi? Öyle uzun bir zamandır kayıbım ki."

"Hayattaki en zor şey," dedi Ganşuk, "yolunuzu kaybettiğinizi itiraf etmektir."

"Hayır," dedi Ögeday, ellerini indirerek. "Yolunu tekrar bulmak daha zordur."

Ger isimsiz bir şamana aitti. Yaşlı adam bir şeyler mırıldanarak ceylan derisi çingırağını sallarken Ganşuk da Kağan'ı ikisinden birinin dairesine geri götürmeyi göze alamadığını açıkladı. Ögeday'ın akli başına gelene dek hiç kimsenin onları bulamayacağı bir yere gitmeleri lazımdı. Ögeday ilk başta delikanlının cüretine kızdı; fakat çok geçmeden Ganşuk'un doğru bir davranışta bulunduğunu anladı. Eğer birileri onları bulmuş olsaydı bu sakın zihin açıklığı anına kavuşamazlardı. Ögeday bunun tam da ihtiyaç duyduğu şey olduğunu ve böyle bir mahrumiyeti kendi başına asla bulamayacağını gönülsüzce kabullendi; çünkü ne zaman böyle bir talepte bulunsa erkanındaki hiç kimse kendisine gerçek anlamda kulak asmiyordu.

Şaman her tarafı bakır parçaları, kartal tüyleri, hayvan postları ve kurutulmuş bitkilerle bezenmiş; maviye boyanmış; kalın yünden yapılma pelerininin ağırlığı altında hafifçe kamburunu çıkartmıştı. Özenle hazırlanmış, tüylü bir başlığın altına âdeta gömülü olan yüzü neredeyse bir kafatasını andıracak kadar köselemsiydi ve sivri elmacık kemiklerinin üstündeki kara gözleri ışıltılıydı. Arkasındaki tavanda hayvan çehreli insanların kabaca oyulmuş ahşap kuklaları sallanıyor, kafaları cansızca aşağı sarkıyordu.

Konuştuğu zaman sesi Ögeday'inkinden daha boğuk çıkıyordu. "Birinin size yol göstermesini istiyorsunuz," diye hırıldadı.

Ganşuk kafa salladı. "Bilgeliğinden ve gücünden medet umuyoruz, Bilge Efendi. Kağanımızın ruhunda bir zayıflık var. Onu ortadan kaldırmalıyız."

Çingırağının ritmiyle uyumlu olarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan şaman Ögeday'ı dikkatle süzdü. "Ruhun içi boş bir su tulumu," dedi uzun bir incelemenin ardından. "Onu doldurduğun zaman zehirle dolduruyorsun."

Ögeday sertçe yutkundu. "Evet," diye itiraf etti.

"Niye yaşamla ve güçle doldurmuyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Yanında oturan, sana ait olması gereken sesle konuşan şu savaşçı... Peki ya o biliyor mu?"

Ganşuk hafifçe irkildiyse de şaşkınlığını iyi gizledi. "B-ben... bilmiyorum..." diye kekeleydi.

"Hayır," diye lafa karıştı Ögeday. "Biliyor."

"Zehir içinde yer etmiş. Ruhunu yaşamla ve güçle doldursan bile bedenin hastalıklı kalmaya devam eder. Anlıyor musun?"

"Ben... sanırım." Fakat Ögeday emin değildi. "Ne yapmalıyım?"

"Kendini bu zehirden kurtarmalısın. Sadece ruhunu değil, bedenini de." Şaman başını bir yana eğdi ve normal bir adamın duyamayacağı bir şeyler dinlercesine kulağını kuklalarından tarafa çevirdi. "Su tulumunu suyla doldurmak yetmez, çünkü bu vadinin suyu şehri yıkayarak temizleyen yağmurların -ızdırabın için dökülen gözyaşlarının topladığı her türlü pisliği taşıyor. Dünyanın hâlâ saf, vahşi ve el değmemiş olduğu bir yere gitmelisin. Uçurumlu Yer'in yakınındaki kutsal koruya." İsmi yavaşça, hürmetle telaffuz etti.

"Orası neresi?" diye sordu Ganşuk.

"Atalarımızın doğum yeri," dedi Ögeday. "Mavi Kurt'un ve Ala Geyik'in evi. Babamın mezarının bulunduğu yer."

Şaman sırttı. Ağzında kalan dişler sapsarı ve sivriydi. "İkel ruhların, avladığın ve avlayacağın tüm hayvanlara ait ruhların hâlâ yaşadığı güçlü bir yer. Orada bir savaşçının ruhunu cidden sınyacak büyük bir ruh var. Koca bir ayı. Fani soydaşlarının üç katı yüksekliğe, demirden pençelere ve dişlere, toprağı bölüp vadiler yaratacak kuvvete sahip bir hayvan."

"Bu ayıyı avlayacak mıyım?"

"Eğer gerçek bir savaşçıysan bu ormandan muzaffer olarak ayrılacaksın." Şaman basit bir şeyden bahsedercesine omuz silkti. "Değilsen de Kağan olmayı hak etmiyorsun demektir."

Basit bir şey. Ögeday kafa salladı. Kendini ispatla. Söylenecek başka bir söz yoktu; o yüzden kafasını eğerek şamanı selamladı ve ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Bekleyin." Ganşuk elini ded'inin içine sokup küçük bir ipek bohça çıkardı. "Bir şey daha var. Kılavuzluğuna ihtiyaç duyduğum bir şey," deyip bohçayı yavaşça açtı, ipek kumaşın arasından küçük bir nesne çıkardı. "Bana bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Elindeki bir ağaçtan kesilmiş minicik bir dal parçasıydı. Ona bakarken Ögeday'ın içinde muğlak bir huzursuzluk belirdi. Bunun ne olduğunu bilmeli miydi?

Şaman tomurcuğı Ganşuk'tan alıp yüzüne yaklaştırdı ve gözlerini kâh kısıp kâh açarak onu inceledi. İşi bitince de elini tomurcuğun üzerine sıkıca kapattı, gözlerini yumdu ve ruhların akıcı dilini kullanarak genizden gelen bir sesle zikretmeye koyuldu. Pelerinindeki metalleri şingırdatarak ileri geri sallanırken bir yandan da çingırağını çalmaya başladı. Çingırak hızlandıkça yüzü daha çok buruştu ve zikri giderek yükseldi. Sonunda gözlerini aniden açıp avazı çıktığı kadar bağırды.

"Bu çok güçlü bir şey," dedi adam sakın bir dille, sanki son birkaç dakika olaysız geçmişçesine. "İleride yeniden doğacak olan bir şey." Ondan bir an önce ayrılmak ister gibi dal parçasını hızla Ganşuk'a uzattı.

"Bana söyleyebileceklerin bu kadar mı?" diye sordu Ganşuk. "Ne gibi güçleri var?"

Şaman başını iki yana salladı. "Benim görüşümün ötesinde," diye fısıldadı.

Ögeday alay etmekten ziyade huzursuzluğunu gizlemek amacıyla gülüp geçti. "Altı üstü ufacak bir şey. Sakın sıradan bir dal parçası olmasın?"

"Belki de öyledir." Şaman gözlerini ardına kadar açıp onları hiç kırpmadan Ögeday'a baktı. "Ve belki sen de sıradan bir adamsındır."

"Onu nereden buldun?" diye Ganşuk'a sordu Ögeday, sonra da geçirdi. Karnındaki huzursuzluk boğazına kadar yükselmişti.

"Sarayınıza gelen ve bozkırlara kadar kovaladığım hırsızdan aldım. Hani şu..." Ganşuk sertçe yutkunup boynunu büktü. "Ya bu tomurcuğu sizden çaldı, ya da—" Delikanlının alını kırıştı, "—onu size ulaştırmaya çalışıyordu. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum ve bunu sizinle daha önce konuşmadığıma pişmanım; ama kime güveneceğimi bilemedim." Ellerini uzatıp tomurcuğu Kağan'a uzattı. "Bunu sizden saklamamalıydım."

Ögeday dal parçasına uzun uzun baktıysa da ona dokunmaya kalkışmadı. "Belki de onu saklamakla iyi etmişsinizdir midilli." Başını yavaşça iki yana salladı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu, onu daha önce görmediği kesindi, ama bilmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Sanki bu ufacak tomurcuk tüm hayatındaki en önemli şeydi fakat niye öyle olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. "Eğer o benimse, Ganşuk, belli ki kaybetmişim," dedi. "Ben bir ayyaşım. Sense bir Moğol savaşçısıydın. Belki de tam olması gereken yerdedir. Senin ellerinde."

Kağan başını çevirdi ve uyurcasına kaykılmış olan şamana bir göz attı. "Belki de sıradan bir dal parçasıdır," diye sesli düşündü. Belki ben de sıradan bir adamımdır. "Ama şimdilik sende kalması daha iyi."

Karakurum'un dışındaki ova hızlı bir değişim geçiriyordu. Bir zanaatkarlar ordusu, Torguudların dikkatli bakışları altında dingiller ile tekerlekleri birleştirmek için çalışıyor, üzerlerine devasa çadırlar kurdukları uzun platformlar inşa ediyordu. Upuzun araba hatlarına erzaklar yüklenirken sayısız baş öküz tıklım tıklım dolu ağılların içinde geziniyordu. Benzer kafa yapısındaki tüccarlar ile kabile üyeleri de bu inşaat çılgınlığının etrafında kendi kervanlarını ve ordu'larını [\[30\]](#) topluyorlardı.

Kargaşanın içinde emin adımlarla yürüyen Efendi Yelu Cucay süreci denetliyordu. Yanından geçtiği adamlar onun dikkatini çekmek istemedikleri için gözlerini kaçırıyor ve işlerine daha bir şevkle sarılıyorlardı. Herkes başdanışmanın ruh halinden haberdardı.

Festivalin ilk gecesinde Kağan kontrolünü kaybedip ana avluda ayyaşça dans etmişti ve Khevtuullar dairesine kadar ona eşlik edemeden önce oradan gizlice uzaklaştırılmıştı. Cucay, Kağan'ı götüren kişinin Ganşuk olduğunu bildiği için hem Khevtuul hem de Torguud birliklerinin giderek öfkelenen komutanlarını dizginlemiş, Kağan'ın keyifsiz olduğunu ve rahatsız edilmemesi gerektiğini söylemişti. Bu hile birileri Kağan'ın dairesinde bulunmadığını çitlatana kadar işe yaramıştı; Cucay bu dedikoduda Töregene'nin

parmağının olduğundan kuşkulanıyordu. Sonunda, tam da Khevtuullar saraya yürümenin eşigindeyken Kağan keyifli bir yürüyüşten dönüyormuşçasına çıkagelmiş ve sanki bugüne kadar hep muhafızsız olarak gezermiş gibi hareket ederek saray kapılarından içeri girmişti. Ögeday neler olduğunu veya nereye gittiğini anlatmayı reddetmiş, yalnızca festivalin geri kalanının iptal edilmesini emretmişti. Sonra da ortadan kayboluşunun yol açtığı baş ağrılarına dair en ufak bir farkındalık emaresi bile sergilemeden Cucay'a Karakurum'dan ayrılma hazırlıklarına başlamasını emretmişti.

Gidecekleri yer -ki bunu Cucay'a dertsiz tasasız bildirmişti- kış sarayı olmayacaktı. Burhan-Haldun'a [31] gidiyorlardı.

Kağanım, diye karşı çıkmıştı Cucay, tüm maiyetinizin bozkırlarda sizi takip etmesini bekleyemezsiniz.

Beklemiyorum da, karşılığını vermişti Ögeday. Ama ben sadece senin kağanın değilim. Ben herkesin kağanıyım. Ellerinden ne gelir ki?

Cucay Kağan'a baskı yapmıştı; üstelik muhtemelen yapması gerekenden daha fazla. Ne de olsa adam son birkaç gündür çok fazla içiyordu. Fakat Kağan onun sözünü kesmişti. Medeniyete çok fazla ödün verdim, demişti Ögeday, beklenmedik bir coşkuyla. Şimdi de medeniyet Moğol âdetlerine ödün verecek.

"Efendi Cucay—"

Cucay'ın yolunun üstünde ufak tefek bir adam duruyor, sanki uzun boylu başdanışmanın kendisini görmeyerek üstünden geçip gideceğinden korkuyormuş gibi görünüyordu. "Ne var?" diye çıkıştı Cucay, aniden durarak.

Adam parmağıyla bir yeri gösterdi. "Subutay'dan ve Kağan'ın oğlundan bir kervan geldi. Batıdaki seferden armağanlar."

Cucay ovaya bakarak orada toplanmış düzinelerce kervandan birini seçmeye çalıştı. Muhtemel olanı gözüne kestirdiği zaman da arabalardan pek çoğunun üstünde kafese benzer şeyler bulunduğunu tespit etti. Arabalara doğru yürümeye başlayarak ufak tefek adamın yana kaçmasına ve ona ayak uydurmak için peşinden koşuşturmasına yol açtı. "Esirler mi?" diye sordu başdanışman.

"Savaşçılar," dedi adam soluk soluğa. "Ongun Han'ın..." Oğlunun zevklerinden hazzetmeyen Ögeday'ın bu hoşnutsuzluğunun gladyatör dövüşlerini de kapsayıp kapsamadığını bilmediğinden cümlesini tamamlamadı.

Cucay yıpranmış kağnıların üstündeki kafesleri gözden geçirdi. Kafesler hırpani adamlarla, yani dünyanın uzak köşelerinden, kendisinin asla ziyaret etmeyeceği yerlerden toplanmış savaş ganimetleriyle doluydu. Egzotik denebilecek kadar koyu bir tene sahip olan bir adam kafesinin köşesinde oturarak kendi elini kemiriyordu. Görünüşüne bakılırsa bir güneyli olan ve Cucay'ı nefretle süzen bir diğerinin çehresi yetersiz beslenmeden dolayı öylesine bozulmuştu ki -dişsiz dişetleri, kabuk bağlamış dudaklar, suratında ve ellerinde çürümüş yaralar- sert yüz ifadesi korkutucudan ziyade eğlendiriciydi. Bir üçüncüsüyse o kadar iriydi ki kafesine zar zor sığıyordu.

"Onları ne yapalım efendim?"

Cucay adamın şaşkınlığını anladı. Tuluy'u anma amacıyla düzenlenen festivalin bir hafta sürmesi planlanmıştı ve Ongun'un armağanlarını getiren kervan geç kalmasına rağmen son törenlere yetişebileceği bir zamanda varmıştı. Lâkin Kağan beklenmedik biçimde

fikrini değiştirerek Karakurum'dan daha erken bir tarihte ayrılmaya karar vermişti.

"Onları da yanımızda götürelim," diyen Cucay iç geçirip bir el hareketiyle ufak tefek adamı başından savdı. "Yolculuk sırasında eğlenceye ihtiyacımız olacak."

Küçük adam kafa salladı ve yorgun kervanbaşına emir vermek üzere bağıra bağıra koşup gitti.

Cucay durakladı. Esirlerden biri kafesinin etrafındaki telaşı hiç dert etmiyormuş gibi görünüyordu. Hatta kendisini içinde bulduğu bu tuhaf dünya karşısında büyülenmiş gibi bir hali vardı.

Esir Cucay'ın kendisine baktığını sezdi ve korku yahut saldırganlık göstermeden uzun boylu başdanışmanın bakışlarına karşılık verdi.

İnce yapılı ve kaslı bir gençti, beyaz denebilecek kadar solgun saçlara ve açık mavi gözlere sahipti.

9.BÖLÜM

AYI'NIN SAHNESİ

Ocyrhoe, Orsini köşkünün genel yerleşim düzeninden haberdardı. Takip ettiği adam kapıdaki bir çift muhafızın arasından geçtiğinde kimseye görünmeden bahçeye girebilmek için arka duvarın neresinden geçmesi gerektiğini biliyordu. Yontulmamış taş duvarın üzerindeki tutamakların yarattığı gölgeleri seçmeye yetecek kadar ay ışığı mevcuttu. Genç kız duvarın üstüne çıktı, diğer taraftan sarktı ve gölgelerin içine atladı. Kadim bir elma ağacı ana binaya doğru sarhoşça eğilmişti ve Ocyrhoe binanın çatısına sessizce atlayabilene kadar onun geniş dallarına tırmandı. Binanın efendisi Roma Ayısı Orsini genellikle misafirlerini arka taraftaki teraslı göletlere bakan büyük bir odada ağırlardı. Yusuvarlak haldeki ay gökte asılıydı ve soluk ışığı Orsini'nin köşkünün altında uzanıp giden kenti gözler önüne sermekteydi.

Bakımlı çatının üst üste binmiş kiremitleri hızlı ve sessiz ilerlemeyi kolaylaştırıyordu. Ocyrhoe çatının eğimli tepesi boyunca bir sincap gibi koşturdu, şöminenin baca deliğini çevreleyen çeperin yanından geçti ve üst balkonun taş tirabzanına doğru sıçradı.

Balkonun her iki köşesindeki yıpranmış taş korkulukların üzerinde ağızlarını sessiz bir kükreyle ardına kadar açan bir çift aslan heykeli yükseliyordu. Sırtları ve arka kısımları tirabzana karışarak gözden kaybolmasına rağmen heykeltıraşlar kafalarının, göğüslerinin ve pençeli patilerine kadar ön bacaklarının her ayrıntısını yontmuşlardı. Ocyrhoe aslanlardan birinin açık ağızına tutunup ellerini alt çeneye doladı ve bir an için bacaklarını boşlukta savurduktan sonra ayağını aslanın pençesinin üstüne atmayı başardı. Vücudunu granit hayvana yaslayarak bir süre soluklandı. Genç kız akşamüstünden, yani o atın sırtına atladığı andan beri hiç durmamıştı.

Günün geri kalanı bir çırpıda geçip gitmişti. Killi yabancıya ve onun atma tutunurken kapıldığı tuhaf uçma hissi. Genç adamın ağır kokusu. Askerin kılıcı ve yabancıнын bıçağı. Elindeki miğfer ve onu askerin kafasına indirdiğinde avucunun içinde hissettiği acının miktarı. Yabancıнын kulağa sinir bozucu bir biçimde tanıdık gelen ama bir o kadar da anlaşılmasız olan kıvrak lisanı. Ocyrhoe onun ne demeye çalıştığını anlayana kadar tekrar, tekrar ve tekrar söylediği adı; Ferenc. Genç kız saklanabilecekleri güvenli bir yer bulur bulmaz uykuya dalıvermesi.

Ocyrhoe de uzanıp biraz kestirmeye çalışmıştı ama bedeni çok gergindi. İçi çok fazla enerji doluydu. Bilmediği çok şey vardı. Delikanlıyı yalnız başına bırakmaktan nefret etse

de orada oturup bütün gece onu seyredemezdi. Rahibin başına neler geldiğini öğrenmeliydi.

Bu gizemi çözmesi uzun sürmemiştir. Porta Tiburtina'daki pazaryerinin yakınlarındaki bir hana sessizce girdiği sırada o akşamüstü yaşananlar hâlâ konuşulmaktaydı. Duman dolu odada anlatılan rivayetler akla hayale sığmayacak cinstendi ve öykücülerin birden fazlası kendi versiyonunun doğru olduğunu, çünkü olay sırasında orada bulunduğunu iddia ediyordu. Kendi gözlerimle gördüm! Her şey benim dediğim gibi oldu! Bütün rivayetlerin tek ortak yanı rahibin götürüldüğü yerin fısıltıyla söylenen adıydı: Septizodium.

Bir tabağa çarpan bir bıçağın veya bir bardağa çarpan bir sürahinin çıkardığı sesi andıran metalik bir tıngırtı, Ocyrhoe'nun dikkatini mehtabın aydınlattığı çevresine geri çekti. Genç kız ağırlığını kaydırıp ve aslanın omuz kıvrımında ayağını koyabileceği bir yer buldu. Balkon tırabzanının üzerinden bakabilmek için kendini yukarı itti. Köşkün bu yanını neredeyse boydan boya kaplayan balkon epey uzundu. Genç kızın solunda çift kanatlı bir kapı, hemen önünde ise bir pencere yer alıyordu. Pencerenin panjurları açık olduğu için dışarıya ışık ve ses çıkıyordu; Ocyrhoe'nun görüş açısı pek iyi değilse de insan seslerini işitebiliyordu. Sözcükleri anlayamıyordu ama iki adamın konuştuğunu tahmin edebiliyordu.

Kendini biraz daha yukarı iterek bir dirseğini tırabzanın üstüne koydu. Vücudunu yukarı çekerken kollarındaki kaslar ona itiraz etti. Tehlikeli bir biçimde dermansızlığa yaklaşıyordu ve biraz daha koşturup zıplarsa vücudu onu yarı yolda bırakacaktı. Ocyrhoe mümkün olduğu kadar sessizce tırabzanı aştı ve evin yanındaki gölgelere saklandı.

Odanın iç duvarı boyunca asılı duran bir dizi gaz lâmbası dans eden ışık desenleri yaratmaktaydı. Odanın ortasında tahta bir masa, onun hemen yanında da iki tabure vardı. İçeride sahiden de iki adam vardı; biri ayakta duruyor, diğeri oturuyordu. Ocyrhoe'nun takip ettiği adam oturmuş yemek yiyordu. Diğeri ise Ayı'ydı.

Ayı lakaplı Mateo Rosso Orsini, misafirin yemek yemesini seyrediyordu. Orsini bu sıcakta bile büyük cüppeler giymeye meraklı, iri yarı bir adamdı ve sakin yüzü şöminenin ışığı altında kıpkırmızıydı. Ocyrhoe bir keresinde onu gülerken görmüş ve o görüntü karşısında dehşete kapılmıştı. Adam başını geriye atıp ağzını ardına kadar açmıştı ve ona bakan Ocyrhoe avını yutmak için çene kemiklerini yerinden çıkaran bir yılanı düşünmeden edememiştir. Fakat onu asıl korkutan şey adamın dişleri olmuştu. Ayı'nın ağzı bir insan başının içerebileceğinden çok daha fazla dişle dolu gibi gözüküyordu. Hele kahkahası... Gök gürültüsü gibi bir sesle karnının derinliklerinden yükselmişti.

"Bir tabak et için bunca yol." Diğer adamın yemeğine nasıl saldırdığına şaşırıp Orsini başını iki yana salladı. "Belki de dostlarına daha çok erzak göndermeliyim."

Septizodium'dan gelen adam durakladı ve dilini alt dudağına bulaşmış bir yağ zerresinde gezdirdi. "Hayır," dedi. "Rahat etmelerini istemiyorum."

"Peki ya sen? Benim masamda ziyafet çekebilmek için her gece gizlice buraya mı geleceksin? Bu hiç akıllıca olmaz. Kontrol etmediğimiz birileri seni illâ ki görür. Sonra gidip yanlış kimselerle konuşurlar ve—"

"Tüm şehir senin değil mi?"

Ayı oltaya düşmedi. "Beni kaygılandıran şehir değil, içindeki insanlar."

Adam bıçağıyla bir saniyeliğine Ayı'yı işaret ettikten sonra etini kesmeye devam etti. "İnsanlar basittir. Sığır gibidirler. Birkaçını korkutursan diğerleri de hizaya girer. Sürüden

ayrılanlarsa kaybolacaklarını bilirler. Tek istedikleri sürünün huzuruna geri dönmektir.”

“Evet, sevgili Sinibaldo—” Ayı masaya yaslandı, “—ama biri sürüyü korkuttuğunda ne olur?”

Sinibaldo denen adam omuz silkip yemeyi sürdürdü.

Adam Ocyrhoe’ya tanıdık geliyordu. Genç kız ışığa yaklaşarak daha net bir bakış açısı bulmaya çalıştı. Bu, adamın yüzünü görmek için yakaladığı ilk fırsattı. Onu Palatine Tepesi’nin eteklerinde, yani Septizodium adıyla bilinen, dedikodulara göre rahiplerin götürüldüğü yer olan o eski binanın yakınında ilk tespit ettiğinde gölgelerde yürüyen kukuletalı bir suretten ibaretti.

Ocyrhoe o sırada büyük bir ihtiyatla kentte ilerliyordu; korudukları hiçbir şey yokmuş gibi gözüken alışılmadık sayıda muhafızın farkındaydı. Sonra bu gizemli adam muhtemelen bir tür gizli kapının bulunduğu bir duvardaki koyu gölgelerin arasından çıkarak ansızın önünde belirmişti. Kukuletasını yüzüne kadar indirmiş olması adamın görüş açısını kısıtlıyordu; yoksa o da genç kıızı fark ederdi. Fakat Ocyrhoe hiç kıpırdamadan beklemişti ve adam onu görmemişti.

Aslına bakılırsa adam buraya kadarki yol boyunca birinin kendisini takip ediliyor olabileceğinden pek de endişeleniyormuş gibi görünmemişti. Ocyrhoe bu dikkatsizliği tuhaf bulmuştu, ama bu durum adamı izlemesini daha kolay bir hale getirmişti.

Adamın üstünde yalın, kahverengi bir cüppe vardı. Din adamları arasında bu kadar yaygın olan bir kıyafet onun kimliği hakkında hiçbir şey ele vermiyordu. Ocyrhoe’nun gözü onu bir yerden ısıyor, ama nereden olduğunu bir türlü çıkartamıyordu. Genç kız hüsrarla dudaklarını ısırды. Makamının sembolleri olmadan bile adamı tanınması gerekirdi. Son zamanlarda sabahları Porta Appia’daki pazaryerinin kıyısına oturup pratik yapıyor ve kalabalıkta rasgele simalar seçiyordu. Sayı yirmiye ulaştığında da oturduğu yerden ayrılıyor ve onları o keşmekeşte bulmaya çalışıyordu. İçlerinden onunu kolayca bulabiliyordu, hatta geçen gün on altıya kadar ulaşmıştı; fakat çehrelerin geri kalanını çok çabuk unutuyordu ve henüz yirmi kişinin tamamını birden bulabilmiş değildi. Varinia otuza kadar ulaşabiliyordu ve yaşça kendisinden daha büyük olan kız gerçek bir Bağcı’nın gördüğü bir surati asla unutmayacağını Ocyrhoe’ya iyice belletmişti.

“Eee,” dedi Ayı, “madem karnını doyumak için burada değilsin, o halde niye geldin?”

“Yeni bir misafirimiz var,” dedi Sinibaldo, ağzı dolu olmasına rağmen. Herhalde Ocyrhoe’nun rahibinden bahsediyordu; genç kız gizemli adamın konuyla bir bağlantısının olduğunu doğru tahmin ettiği için kendisiyle gururlandı.

“Evet,” dedi Orsini. “Duydum. Bugünün daha erken saatlerinde Porta Tiburtina yakınlarında epey bir şamata çıkmış. Adamlarımdan biri saldırıya uğramış.”

Sinibaldo bıçağını masaya bırakıp kendine biraz daha şarap doldurdu. “Bana her şeyi anlat.”

Ayı, şarabı alıp kendi bardağını da doldurdu. “Rahip ve yol arkadaşı doğudan, Via Tiburtina üzerinden gelmişler. At sırtında. Haftalardır yolculuk yapıyormuş gibi görünüyörlarmış. Rahip bir şeyler zırvalıyormuş, herhalde abuk sabuk laflar; ama adamlardan birkaçı İncil’den ayetler duyduklarına yemin ediyorlar. Diğer yabancıysa hiç kimsenin bilmediği bir dilde konuşuyormuş. Kaybolmuş gibi bir hâlleri varmış, ya da daha doğrusu gidecekleri yere nasıl ulaşacaklarını bilmiyormuş gibi.”

"Peki nereye gidiyorlarmış?"

"Papalık Sarayı'na."

'Sinibaldo' denen adamı nihayet tanıyan Ocyrhoe, ağzından sesli bir soluk kaçırdı ve genç kız elleriyle ağzını kapatıp kendini tekrar gölgelere attı. Bu Papa'nın kırmızı giyen adamlarından biriydi. Bir kardinal.

Karanlıkta çömelerek oradaki varlığının anlaşıldığına dair bir emare duymayı bekledi. Elma ağaçlarının arasında bir yerlerde bir baykuş öttü ve kuş birkaç saniye sonra havalanınca dallar hışırdadı. Genç kız başını çevirdi ve o anda yüreği ağzına geldi.

Ayı hemen orada, balkon kapısının tam eşiğinde duruyordu. Aralarında iki adımdan fazla mesafe yoktu. Şarap kadehini elinde gevşekçe tutarak teraslara göz gezdiriyordu.

Ocyrhoe göğsünün içinde vahşi bir hayvan gibi çırpınan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Nabızı kendi kulaklarına o kadar yüksek geliyordu ki adamın bu sesi duymadığına inanamıyordu. Ayı onunla oynuyor, genç kızın orada durduğunu fark etmemiş gibi yapıyor olmalıydı. Az sonra kocaman ellerinden birini uzatıp üstüne atlayacaktı. Adamın sol eli kemerindeki hançerin sapına kaydı ve Ocyrhoe bağırarak gibi oldu. Hatta bir an için bağırıldığını da sandı; fakat sonra ses aniden kesiliverdi ve duyduğu şeyin baykuş tarafından yakalanan küçük bir hayvanın ölüm çığılığı olduğunu anladı.

Ayı homurdandı, geçirdi, sonra da kadehinden büyük bir yudum içti. Elini hançerinden çekti ve açık kapıya arkasını döndü. "Arkadaşı orada bulunan şehir milisleriyle iletişim kurmaya çalışmış. Onlara bir yüzük uzatmış. Bir tür—"

"Kilise'nin kardinallerinden birinin takacağı türden bir yüzük mü?" diye onun sözünü kesti Sinibaldo.

Ayı hiçbir şey söylemedi ve cesaretini yeniden toplayan Ocyrhoe hafifçe öne eğilerek onun iri cüssesine bir göz attı. Ayı çatık kaşlı bir ifadeyle masadaki adama bakmaktaydı. "Sanırım öyle," dedi.

"Niye emin değilsin?" diye sordu Sinibaldo, sertleşen bir sesle.

Omuz silken Ayı kadehinden uzun bir yudum aldı. "Kendi gözlerimle görmedim de ondan," dedi.

Sinibaldo elini masaya vurdu ve çıkan ses Ocyrhoe'nun duvara yaslanmasına sebep oldu. Genç kız bir fareye dönüşmek ve duvarlardaki çatlaklardan birine girip kaçmak istiyordu.

"Oyun oynayacak vaktim yok," dedi Sinibaldo. Ayı karşılık vermeyince de sözlerini sürdürdü. "Nerede o yüzük?"

"Bilmiyorum," dedi Ayı. "Bir adamım onu nöbetçi komutana götürmeye çalışırken yüzük elinden zorla alınmış. Rahibin yol arkadaşı sapıtıp askeri kovalamış. Yardım da almış. Ortalık birbirine girdiğinde biri kalabalığın içinden fırlayıp yabancıнын yardımına koşmuş. Kendi vatandaşlarımızdan biri. Genç bir oğlan."

Ayı tekrar pencereye doğru döndü. "Veya bir kız," diye mırıldandı.

Orsini'nin anlattığı olayı iyi hatırlayan Ocyrhoe duvara biraz daha sokuldu. Delikanlı atını askerin üstüne sürerek adamı yere devirmişti. Ocyrhoe da attan aşağı kaymış, askerin miğferini düştüğü yerden almış ve onunla adamın başına sertçe vurmıştu. Asker sersemlemiş, parmakları gevşemişti. Ocyrhoe yüzüğü kaptığı gibi delikanlıyla atının yanına koşmuştu ve birlikte oradan kaçmışlardı.

Odayı dolduran sessizlik uzadıkça uzadı. Ocyrhoe'nun bacakları üzerlerinden aşağı akan ter damlalarından dolayı kaşınmaya başlıyor, kalbi göğsünde pır pır etmekten vazgeçmiyordu. Nihayet Kardinal Sinibaldo Fieschi, yani Katolik Kilisesi'nin en güçlü adamı genzini temizledi. Ocyrhoe bir kadehe doldurulan şarabın o belirgin şırıltısını duydu. "Bir kız mı?" diye sordu Fieschi. "Onlardan biri mi? Şehri onlardan temizleyeceğin konusunda anlaştık sanıyordum."

"Temizledim de," karşılığını verdi Ayı, dişlerini sıkarak.

Ocyrhoe cesaretini toplayabildiği kadar topladı ve hafifçe doğrularak açık pencereye yaklaştı. Bunu mutlaka duyması gerekiyordu. Soy kardeşlerine ne olduğunu öğrenmeliydi.

"Adamlarım şehrin altını üstüne getirdiler," dedi Ayı, sesi her bir heceyle birlikte hırıltı halini alarak adım aldığı hayvanınkine benziyordu. "Hepsi de saklandıkları yerlerden defedildi. Bir-iki tanesi öldürüldü, diğerlerini zincire vurdurdum ve geriye kalanlar da bir tavşan gibi kaçarak şehri terk ettiler. Artık yoklar. Şebekeleri dağıtıldı."

Fieschi'nin ses tonu alçak ve tehlikeliydi. "Öyleyse o kız kim?"

Ayı'nın elindeki kadeh adamın uyguladığı kuvvetin etkisiyle gıcırdadı. "Asıl o rahip kim?" diye aynı sertlikle karşılık verdi.

Bir kumaş hışırtısı ve masaya çarpan bazı nesnelere patırtısı duyuldu. Ayı pencerenin önünden kayboldu ve Ocyrhoe adamı uzaklaşmanın ne olduğunu öğrenebilmek için çabucak bir göz atma riskine girdi. Fieschi çüppesinin altından bir el çantası çıkarıp içindekileri masanın üstüne dökmüştü. Ocyrhoe bunun pazaryerindeki rahipten alınan çanta olduğunu anladı. "Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Fieschi. "Ama ne olduğunu biliyorum. O bir oy."

Ocyrhoe kardinali daha net görebilmek için biraz soluna kaydı. Adam sandalyesinde kaykılmış, dikkatini rahibin el çantasının içeriğine vermişti. Parmaklarıyla masaya vurarak dalgın bir edayla tempo tutuyordu.

"Öyleyse o fare deliğinden daha çabuk kurtulabilirsiniz," dedi Orsini, kardinali daldığı düşüncelerden çıkararak.

"Öyle mi?" diye azarladı Fieschi. "O adam İmparator'un ablukasını aşarak kente girdi. Demek ki İmparator onun kente girmesini istedi. Niye? Çünkü o İmparator'un adamlarından biri, yani bu seçimde oy kullanmasını istemediğimiz türde bir adam."

"Frederick'in adamı olup olmadığını bilmiyoruz," diye üsteledi Orsini, kendini savunurcasına. "Hatta tam tersi bile olabilir." Buna bir kanıt ararcasına çantanın içeriğini kabaca elden geçirdi. Bunu yaparken de çenesi kasıldı ve alnında kırışıklıklar belirdi. Ocyrhoe öne eğilerek kendini neredeyse açığa çıkardı. Gözleri keskindi ama fazla bir şey göremiyordu. Masada Kutsal İncil'e ilaveten üstünde yazılar bulunan büyük bir parşömen parçası, yalın bir kının içindeki kısa bir bıçak, birkaç tane ufak kese (biri Ayı tarafından masaya bırakıldığında sikkelerin o melodik şırıltısını çıkarmıştı) ve Ayı'nın dikkate almadığı diğer birkaç nesne daha vardı.

"Adam hasta," dedi Fieschi. "Enfeksiyondan dolayı hem zayıf hem de hezeyan içinde. Vücudunda iyi kapanmamış yaralar var. Savaş yaraları. Yeni de değil." Bu sözler Orsini kadar Ocyrhoe'nun da ilgisini çekti. "Evet, son altı ay içinde bir çarpışmaya katılmış." Fieschi öne eğildi. "Sence onun gibi bir adam bir çarpışmaya nerede katılır?"

Ayı bıçağı tekrar eline alıp kınından çıkardı. "Pek çok yerde olabilir," dedi dikkatle.

"Yollar hiç güvenli değil."

Sinibaldo güldü ve çıkan ses Ocyrhoe'nun irkmesine yol açtı. Ne kadar açıkta olduğunu fark eden genç kız geri çekildi. "Artık güvenli denebilecek çok az yer var," dedi kardinal. "Zaten o yüzden çok az kişi yalnız yolculuk ediyor. Edenler de bu işi Kutsal Roma İmparatoru'nun himayesinde yapıyor." Sanki Orsini'den bir tür tepki bekliyormuşçasına İmparator'un adını sabırsızca, üstüne basa basa vurgulamıştı.

Orsini bıçağı kınına geri sokup masaya koyarak Fieschi'yi duygusal bir tepkinin vereceği hazdan mahrum bıraktı.

Sinibaldo elini masaya vurdu. "Orsini! Adamların o rahibin kim olduğunu veya kime bağlılık duyduğunu öğrenme zahmetine bile katlanmadan onu Septizodium'a attılar. Onu adi bir suçluymuş gibi sokaktan toplayıp içeri tıktılar. Herif başımıza kaldı. Artık seçimde onun da oy hakkı olacak. Hatta içine düştüğümüz çıkmaz yüzünden büyük ihtimalle seçimin sonucunu o belirleyecek." Kardinalin sesi sertti ve bu sözcükleri çok uzun zamandır içinde tutuyormuşçasına hızlı hızlı konuşuyordu. "Bildiğimiz tek şey senin o yarım akıllı adamlarının Aziz Peter'in tahtını kendi elleriyle Frederick'e sunmuş olabileceği. Bu adamın kim olduğunu bilmiyoruz ve eğer Frederick'in adamıysa kendini iyi koruyacaktır. Yeni bir oylama yapana kadar kime sadakat beslediğini öğrenmemiz—"

"Evimde misafirsin Sinibaldo," diye çıkıştı Orsini, diğer adamın sözünü keserek. "Diline biraz hâkim olmanı öneririm. İçinde bulunduğumuz şartların talihsizliğini ben de biliyorum ama elindeki gücü abartma merakından yola çıkarak onun bu kafa karışıklığından istifade etmeni öneririm. Adam sahiden de hezeyan içindeyse onu yanına çekmenin bir yolunu bul." Bu bir meydan okumaydı.

Bir süreliğine karşılıklı bakiştılar, sonra Fieschi başını çevirdi ve bıçağını alıp yemeğine geri döndü. "Pekâla. Diyelim ki Frederick'in oyuncağı değil," diye konuştu ağzı dolu olarak.

Orsini parşömen parçasını eline alıp ışığa tuttu. "Bu ne?"

Ayı tüm dikkatini diğer adamın tepkisini fark edemeyecek kadar sayfaya vermişti; fakat Ocyrhoe'nun gözü kardinalin üstündeydi. Fieschi'nin ellerinin durduğunu, çatal-bıçağını masaya bıraktığını gördü. "O mu? Hiçbir şey," dedi rahip. "Resimli bir el yazmasının bir parçası. Kitaba—"

"Ya bu?" Ayı sayfadaki bir şeyi işaret etti. "Burada, kenarda."

Fieschi bardağını alıp yavaşça içti. "Bir delinin karalamaları," dedi. "Çok istiyorsan tercüme ettir ama ne dediğini ben sana söyleyebilirim. Kâfirce saçmalıklar, astrolojik zıvalarla dolu bir kehanet, Satürn ile Jüpiter'in etkisine dair referanslar. Doğal olarak Kilise'nin çöküşünden bahsediyor ve her şeyin on iki yıldan kısa bir zaman içinde sona ereceğini imâ ediyor. Bu tam da yanlış türden bir adamın eline geçmesi halinde vatandaşları galeyana getirecek türden bir kıyamet kışkırtmacası."

Ayı sayfayı masaya bıraktı. "Kim bu adam?" diye sordu.

Fieschi uzunca bir süre bekledi ve iri yarı adam masadaki nesnelere kurcalamaya başladığında gülümsedi. Orsini kardinalin yüz ifadesini fark edince ciddileşti. Hoşnutsuzluğunu belli etmemek için şarap sürahisini aldı ama içeceği sarsakça doldurarak bir kısmını eline ve masaya sıçrattı.

Kardinal alçak bir kahkaha attı. "Senin de önerdiğin gibi hezeyan içinde olduğu ve benimle aynı yerde tutulduğu müddetçe onu kontrol edebilirim. O yüzden niye

“korkuyorsun ki?” Biraz öne eğildi. “Ama kız ve dostu ayrı mesele. Tabii bir de yüzük. Onlar kontrolümün dışında. Cadılar şebekesini dağıttığından kesinlikle emin misin?”

Orsini’nin yüzü kızardı. “Artık yoklar,” diye üsteleyip şarabını yuttu. “Yüzüğü bulacağım. Sen kendi işine bak.”

“Elbette,” dedi Fieschi, usulca. “Dediğin gibi; o da bir oy ve belki bize yardımcı olmaya ikna edilebilir. Yola İmparator’un adamı olarak çıktıysa bile yeteri kadar delllenmişse ne yapacağını bilemeyebilir. Aklının başında olmaması işimize yarayabilir.”

Tam o anda Ocyrhoe’nun çok yakınında bir baykuş öttü. İrkilen genç kız elini kazara pencerenin çerçevesine vurdu. Hemen balkonun zeminine uzandı ve bir saniye sonra tırazanı aşp taş aslandan aşağı inmeye başladı. Bu sefer çok fazla gürültü çıkarmıştı; onu duymuş olmalıydılar. Aslanın ayağına indikten sonra bacaklarını boşluğa sarkıtarak asılı durdu. Pencereyi göremese de yeniden pencerenin önüne gelen Orsini’nin neden olduğu gölge ve ışık oyununu seçebiliyordu.

Parmaklarına kramp girse de tutunmayı sürdürdü; fakat ışık değişmedi. Hâlâ orada. Genç kızın kolları yorgunluktan kopacak gibiydi. Daha ne kadar orada duracak?

Ocyrhoe’nun sol eli tutunduğu yerden kaydı ve genç kız korkusunu bastırmak için dilini ısırıldı. Taş sıcak ve kaygandı. Daha fazla bu şekilde duramazdı. Yerden çok yüksekte değildi; aşağı kolayca atlayabilirdi. Fakat bunu sessizce yapamazdı. Orsini aşağıdaki çatının kiremitlerine düşen birinin sesini illâ ki duyardı. O zaman da alarm verirdi ve köşkün bahçesi askerler ile meşalelerle dolardı. Ocyrhoe yakalanır, büyük ihtimalle oracıkta öldürülürdü. Artık yoklar, demişti adam. Geriye bir tek Ocyrhoe kalmıştı. Hiç kimse onu kurtaramazdı.

Ağaçtaki baykuş tekrar öttü. Orsini homurdandı ve bir şey genç kızın başının üstünden uçarak geçti. Ayı’nın kadehi, arkasında kırmızı şaraptan bir yağmur bırakarak ağacın gövdesine çarptı ve takırtılar eşliğinde dalların arasından düşerek baykuşu ürküttü.

Takırtılar sürerken Ocyrhoe tutunduğu yeri bıraktı.

10.BÖLÜM

HAZARLARIN DİYARINA

İlk hafta, Livonyalılardan aldıkları Avrupalı atlar sayesinde hızlı ilerlediler. Yanlarına bir miktar da hayvan yemi almışlardı. Yem bittiği zaman tempoyu yavaşlattılar ve atları yabancı tahılın bölgeye özgü tüylü otlarla karıştığı terk edilmiş tarlalarda otlamaya bıraktılar. Yolculuklarının ikinci haftasının sonunda Vera onları büyük bir nehrin kenarındaki bir ticaret kasabasına getirdi. Orada atlarını bozkır midillileriyle takas ettiler. Bu hayvanlar daha ufak tefek olmalarına rağmen taze ot dışında hiçbir şey yemeksizin devamlı yol alabiliyorlardı (hatta hayvan yemini ağızlarına bile sürmüyorlardı). Burası şehir veya kasaba olarak adlandırabilecekleri son yer oldu. Vera, Raphael'in nereye gitmek istediğini biliyordu; fakat grubu hedeflerine -Volga'nın doğusundaki bir dizi alçak tepeye- düz bir çizgi üzerinde götürmektense atların hem yatay bir araziden, hem de daha gür bir bitki örtüsünden yaralanabilecekleri kuzeydeki uzun tüylü otlar ile daha güneyde yaygın olan dikenli makilerin arasındaki görünmez sınırdan gitmelerine izin verdi.

Zeminin yapısındaki belli belirsiz bir değişim, uzaktaki kuşların uçuş düzenleri ve esintideki hoş bir koku onlara büyük nehrin havzasına inmekte olduklarını haber verdi. Vera bunun çok uzun bir süre boyunca görecekları son nehir olduğu konusunda grubu temin etti. Etrafta ne bir köprü ne de bir sığınak vardı; karşı tarafa bir tekneyle geçmeleri gerekecekti. Bu da onları o geceyi bir ateşin etrafında geçirmeye ve bir savaş konseyi düzenlemeye mecbur kıldı. Sönük bir parıltıdan ibaret olan ateş civardaki ağaç eksikliğini yansıtıyordu ve Raphael bunun toplantıdan çıkacak sonuca yönelik kötü bir alâmet olmamasını umuyordu.

Hep beraber bir çember kurarak toplanmalı ve bu şekilde karşılıklı oturmamalı şaşılacak derecede uzun bir zaman geçmişti. Doğru düzgün yaktıkları kamp ateşlerinin sayısı çok seyrekti. Bozkırın açıklığı grubu ayrı durmaya itiyordu; bazen kervanlarının uzunluğu bir buçuk kilometreyi geçebiliyor, kampları bir dönüme kadar yayılabiliyordu. Birbirlerini uzak mesafelerden bile görebildikleri için bu durum kuzeydeki ormanlarda yaşanan kaybolma endişelerine yol açmıyordu. Geniş bir kamp atların otlamasını kolaylaştırıyordu. Ayrıca kervanın uzaması bir Moğol akıncı birliğinin bütün grubu birden pusuya düşürüp kuşatmasını da zora sokardı. Legnica'dan başlayan yolculukları boyunca birbirlerini bol bol gören Kalkan-Biraderleri bir araya toplanma ihtiyacı da hissetmiyorlardı zaten. Vera'nın komutasındaki on iki atlı skjaldid [\[32\]](#) ise grup üyeleri arasındaki hoş bir

değişiklikti. Birbirlerinden çok uzun bir zaman önce ayrılan Petraathen kökenli bu iki kolun sohbetleri sayesinde pek çok uzun yürüyüş ve kamp akşamı çabucak geçiyordu. Aradaki dil engeli yüzünden o sohbetler ağır aksak edilse bile...

Vera'nın yanında getirdiği skjalddislerin sayısı ilk başta Raphael'i endişelendirmiş ve Kiev'deki keşişhanede çok az kişinin kaldığını düşünmesine yol açmıştı. Fakat Vera bu kaygıya gülüp geçerek Kiev'de buradakinin üç katı Kalkan-Bakiresi'nin bulunduğunu belirtmişti. Hem zaten surlarda da sadece bir düzine kişiye yetecek kadar yer vardı.

Bu akşamki konsey sebebiyle on iki Kalkan-Bakiresi nöbete durarak ateşin çevresinde, merkezden yaklaşık bir ok atımı mesafesi genişliğinde, gevşek bir halka oluşturmuşlardı. Sadece Vera yarınki manevralarını tartışmak için biraderlere katılmıştı. Kadın savaşçı, Cnân'ın solunda oturuyordu. Bağcı ilk başta Kalkan-Bakireleri'ni son derece tuhaf bulmuş ve imâli bir tavırla onlardan uzak durmuştu. Fakat haftalar geçtikçe onların âdetlerine alışmış ve yaşam tarzlarına ilgi duyar olmuştu.

Vera'nın solunda Feronantus vardı. Yaşlı adam Kiev'den yola çıktıklarından beri her zamankinden daha çok içine kapanır olmuştu. Raphael onu genellikle diğerlerinin çok önünde at sürerken görüyordu. Yaşlı adamın bunu grup adına gözcülük etmek için değil de, bozkırda yalnız olduğu illüzyonundan hoşlandığı için yaptığından şüpheleniyordu. Feronantus, Taran'ın kılıcını hep yanında taşıyordu; tıpkı artık Percival'in de Roger'ın kılıcını yanından ayırmadığı gibi. Cnân yolculukları sırasında bu konuya değindiğinde Raphael ona yitirdikleri yoldaşlarının kılıçlarını asırlar boyunca savaşlarda can veren diğer biraderlerinininkilerle yan yana sergilenmesi amacıyla Petraathen'deki silah salonuna geri götürmenin kendileri için bir onur meselesi olduğunu izah etmişti. "Öyleyse artık arkadaşlarımızı yitirmemeye bakalım," diye belirtmişti Cnân, "yoksa sağ kalanlar taşınamayacak kadar ağır bir yükü dünyanın öteki ucuna kadar götürmek zorunda kalacaklar."

Feronantus'un solunda Percival oturuyordu. Yaşlı adamın o tarafa doğru attığı kaçamak bakışlar, Percival'in Taran'ın öldüğü gün tecrübe ettiği o sanrıdan, halüsinasyondan veya ilahi ziyaretten beri bu iki adam arasında var olan garip gerilimi hatırlatıyordu Raphael'e. Percival bu durumdan habersizdi. Roger'ın ölümünden iki hafta sonra bile neredeyse hiç kimseyle konuşmuyordu. Yolculukları sırasında kervanın kanatlarının çok ötesine açılarak uzaklara bakıyor, bir yandan yas tutarken bir yandan da düşüncelere dalıyordu.

Raphael o düşüncelerin şövalyenin atıldığı budalaca serüvenle ve o serüvenin olumsuz sonuçlarıyla ilgili olduğunu kolayca tahmin edebiliyordu.

Sağ kalan biraderler arasında Percival'in serüveninden haberdar olan tek kişi Raphael'di. Percival ondan ilk defa Vera'nın, Raphael'in, Roger'ın ve Illarion'un yanındayken bahsetmişti. Roger ölmüştü, Illarion ise Kiev'de kalmaya karar vermişti. Adam henüz tamamen iyileşmemişti ve ülkesi onu çağırıyordu; orada kalıp gücünü toplayarak Moğollara daha büyük bir darbe vurabileceğine inanıyor, Büyük Han'ın başkentine yapılacak bir yolculuğun riskine girmektense onlarla doğrudan yüzleşmeyi daha uygun buluyordu. Dolayısıyla Percival'in bu serüven konusunda sergilediği tuhaf davranışın yegâne şahitleri artık Raphael ile Vera'ydı ve Kalkan-Bakiresi Percival'i daha evvelden tanımadığı için bu onun gözünde neredeyse hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Çemberde sola doğru devam edildiğinde diğerlerinin yanında oturan bir sonraki kişi,

bekaret yeminli bir keşiş için Kalkan-Bakireleri'nin ahbablığından çok fazla hoşlanıyorsa benzeyen, rahat ve mutlu bir haldeki Eleazar'dı. Onun ardından bezgin ve asık suratlı Jasper geliyordu. Mağaralardaki çatışmanın ardından Livonyalıların liderinin, yani Kristaps adlı o adamın tüneller vasıtasıyla kaçarak nehrin yakınındaki manastıra döndüğünü ve kuyu evinden çıktıktan sonra Jasper'ın atını çaldığını öğrenmişlerdi. Yani bir süredir içki damıtma projesi için sabırla topladığı metal parçalarının yanı sıra bir testi aqua ardens'le yüklü olan bineğini... Tabii o zamandan beri dört tarafı açık kırsal kesimlerden başka bir şey gördükleri yoktu, bu da Jasper'ı sıradan bir aktar durumuna düşürmüştü. Jasper'ın yanında oturan Istvan manalı denebilecek bir şekilde Feronantus'un tam karşısına geçmişti ki iki adam aradaki alevlerin üstünden birbirlerinin gözlerinin içine bakabilsin. Onun ardından da Raphael, Finn ve Raedwulf gelmekteydi.

İki gündür ortalarda olmayan Finn ile Raedwulf kampa henüz yeni dönmüşlerdi. Yanlarında iç organları temizlendikten sonra yedek bir midillinin sırtına vurulmuş küçük bir antilop leşi vardı. Ciddi bir toplantıda asla rahat duramayan Finn hayvanı keserek kendisini meşgul ediyordu. Raphael daha sonra tadına varacakları kızarmış eti düşünürken ağzının sulanmasını engellemeye çalışıyordu. Bozkır, toprakta yaşayan ve neredeyse avlamaya değmeyecek kadar küçük olan hayvanlarla doluydu. Moğolların kısrak sütünü niçin bu kadar çok tükettikleri giderek daha bariz bir hal alıyordu. Bol sinirli ve ağır olmasına rağmen antilop eti burada bir ziyafetti.

"Getirdiğiniz eti yemenizde size seve seve yardım ederiz," dedi Feronantus, "ama peşinden koştuğunuz av bu değildi, öyle değil mi?"

Finn belki de bu nükteli sözlerin tercümesinde kendine güvenemediğinden duymamış gibi davrandı. O yüzden gözler Raedwulf'un yüzüne çevrildi.

"Onu apaçık gördüm," diye duyurdu İngiliz. "Bildiğiniz gibi Finn iki hafta önce izimizi süren bir adam tespit ettiğini ve onun Taran'ın öldüğü dövüşte elimizden kaçan gri saçlı Moğol olduğunu söylediğinde hepinizden daha yüksek bir sesle gülüp geçmiştim." Yolculuk boyunca Finn'in peşleri sıra bölgede gezmesini ve grubu takip ediyor olabilecek birilerini aramak için göze çarpmayan yerlere saklanıp beklemesini alışkanlık haline getirmişlerdi. "Ama onu ben de gördüm ve gri saçları yanılığa yer bırakmıyor. Aynı adam. Ondan şüphe duyduğum için Finn'den özür diledim."

"Ona ne kadar yaklaştınız?" diye sordu Feronantus. Diğer herkes şaşkınlığını dile getirirse de o hâlâ ikna edilme ihtiyacı duyuyordu. Ya da, diye düşündü Raphael, bir liderin yapması gereken şeyi yapıyor: herkes aynı görüşü paylaştığında bile -hatta özellikle o zaman- şüpheli davranmak.

"Bir ok atımından daha yakın."

"Bir Moğol yayıyla mı, yoksa—"

"Benim yayımla." Raedwulf çok uzaklara ok atabilirdi.

"Peki o oku atmayı hiç düşündün mü?" diye sordu Feronantus, yüzünde belli belirsiz bir tebessümün iziyle.

"Elbette," dedi Raedwulf, "ama nerede olduğumu biliyordu."

"Yine de onu vurabilirdin!" diye çıkıştı Istvan.

Raedwulf'un gözleri Macar'a doğru çevrildi. "Adamın atış menziline girmesi bana tuhaf geldi."

“Peki bu tuhaflık için bir açıklaman var mı?” diye sordu Percival.

“Var,” dedi Raedwulf. “Sanırım Galler’e özgü uzun yayın [\[33\]](#) ve kullandığımız okların niteliklerine yabancı.”

“Yani güvende olduğunu sanıyordu,” dedi Feronantus.

Raedwulf kafa salladı. “Ona yanıldığını gösterebilirdim,” dedi, “ama rüzgâr değişkendi ve—”

“Eğer ıskalasaydın,” dedi Percival, adamın cümlesini tamamlayarak, “başka bir fırsat yakalayamazdın.”

Buna müteakiben çöken sessizlik yalnızca ateşin çıtırtılı tıslamalarıyla ve de Finn’in antilop leşini kesen bıçağının akıcı, hızlı hareketlerinin sesiyle bölündü.

“Şu Griyele’nin bizi inatla takip etmesinden nasıl bir sonuç çıkarmalıyız?” diye sordu Raphael, sonunda.

Canı biraz sıkın gözükten Feronantus hemen cevap vermedi. Bu tam da onun aklından geçen soruydu elbette.

“Belirli bir otoriteye sahip olduğu kesin,” dedi Feronantus, “aksi takdirde derhal komutanına gider ve meseleyi ona havale ederdi. Fakat öyle yapmaktansa bizi takip etmek ve incelemek için haftalar harcıyor. İyi de neden?”

“Neyin peşinde olduğumuzu bilmek istiyor,” dedi Raphael. “Merakını uyandırdık.”

“Hem belki de doğuya gitmek için kendince sebepleri vardır,” diye fikir yürüttü Eleâzar.

“Eğer öyleyse bu da Moğollar arasında önemli biri olduğunun başka bir kanıtı,” dedi Feronantus.

“Güzel bir bulmaca,” diye lafa karıştı Vera. “Boş zamanınızda tadını çıkarabilmek için dua edin. Fakat yarın Volga’yı geçmek isteyip istemediğınızı mutlaka öğrenmem gerekiyor.”

“Eğer karşıya geçerse,” diye belirtti Raedwulf, “Griyele hedefimizin daha da doğuda yattığından kuşkulananacaktır.”

“Ah, bana kalırsa o kadarını çoktan biliyor,” dedi Feronantus. “Hayır. Bu yolculuk şimdiden umduğumdan daha uzun sürdü. Başka bir gecikme olmadan nehirden geçeceğiz. Eğer Griyele bizi takip etmeyi sürdürürse ona bir tuzak kurarız. Raedwulf da bu sefer okunu atar.”

Karşıya geçişleri Feronantus’un umduğu kadar çabuk olmadı. Nehrin kıyısındaki büyükçe yerleşim alanları, yani teknelere kolayca ulaşabilecekleri her yer Moğolların kontrolü altındaydı. Bu yüzden karşıya geçebilecekleri bir yol bulabilmek için Volga’nın kıyısı boyunca keşif yaparak iki gün harcadılar. Sonunda Vera’nın yardımcısı olan Alena grubu ve atları nehirden geçirmeyi kabul eden bir balıkçı köyü saptadı. Köylüler bu iş için Feronantus’un hayret verici olduğunu iddia ettiği bir ücret istediler. Fakat Kalkan-Biraderleri hareketlerini Moğol yetkililerden gizlemeye çalıştıklarını çok belli etmişlerdi, bu nedenle çok para harcamaları kaçınılmazdı. Kalkan-Bakireleri’ni de yanlarında götürerek iki katı ücret ödemek ve birkaç gün sonra onları geri göndermek için tekrar ödeme yapmaktansa Alena’nın diğer kadınlarla beraber nehrin batı kıyısında kalmasına ve Vera’nın dönüşünü beklemelerine karar verdiler.

Aslına bakılırsa nehrin doğu yakasına vardıklarında Vera hiçbir işlerine yaramadı.

Kadının Slav dillerine olan hâkimiyeti Kiev yakınlarında çok büyük fayda sağlamıştı elbette, bozkır coğrafyasındaki uzmanlığı da nehre kendi başlarına becerebileceklerinden daha çabuk ve güvenle ulaşmalarına imkân tanımıştı. Fakat hem o hem de Alena balıkçılarla konuşurken çok zorlanmış, en sonunda da çareyi toprağa şekiller çizmekte bulmuşlardı. Doğu yakasında grubun yanına yaklaşmayı göze alan az sayıdaki köylüye bambaşka bir ırk olup tek kelime bile Rusça, Yunanca ya da Latince bilmiyorlardı. Hıristiyanlık Âlemi'nde kullanılan diğer dillerden herhangi birini de öyle elbette.

Cnân onları bir tür Türk olarak tanımladı ve köylülerle konuşmanın bir yolunu buldu. Kiev'den ayrıldıklarından beri genç kadının becerileri pek bir işe yaramamış ve grubun peşinde gezen bir gölgeden farkı kalmamıştı. Şimdiyse bir kez daha onun yardımı olmaksızın daha fazla ilerleyemeyecek bir duruma düşmüşlerdi. Bu gelişme karşısında aşırı bir memnuniyete kapılan Raphael grubun aktif bir parçasıyken Cnân'ın varlığından daha çok hoşlandığını fark etti.

"Ne aradığımı biliyorsun," dedi Raphael ona, Türk görünümlü halkın yaşadığı küçük bir yerleşim yerine yaklaşırlarken. "O nedenle doğru olduğunu hissettiğin bir anda sormaktan çekinme."

Bunu köy muhtarının yaşadığı kulübede geçen uzun bir sohbet izledi. Cnân Feronantus ile Raphael'in tercümanlığı görevini üstlendi. Daha doğrusu içeri girmeden önceki planları böyleydi. Fakat ilk baştaki hoşbeş faslının ardından genç kadın tercüme etmeyi bıraktı ve bazen başını çevirip de şövalyelere tek kelime etme zahmetine bile girmeden on beş dakika boyunca muhtarla konuştuğu oldu. Yine de ses tonlarına ve yüz ifadelerine bakılırsa muhtarın merakını tatmin ettiği ve kapısında beliren bu silahlı Frenk grubuyla ilgili endişelerini giderdiği belliydi. Bu nedenle Feronantus ona çatmadan öylece oturup heybetli görünmekle yetindi ve terbiyeyi elden bırakmadı.

Yapacak daha iyi bir işi olmayan Raphael bir tür günlük ve karalama defteri niyetine yanında taşıdığı defterin boş sayfalarından birine bir şeyler çiziktirdi.

Sonunda Cnân dönüp İkilie hitap etti. "Sanırım artık ona sormanın bir sakıncası yok." Latince konuşmuştu ve başını defterinden kaldığında Raphael'in de gördüğü gibi sözleri doğrudan ona yönelikti. Şaşırın hekim hafifçe omuz silkip Feronantus'a bir göz attı. Yaşlı adam kafa salladı.

Cnân muhtara doğru döndü ve onunla biraz daha konuştu. Raphael o konuşmada Hazar ve Yahudi, İbrahim ve Musa sözcüklerini, yani bu toprakların yerlileri tarafından bilindiğini umduğu kelimeleri duyar gibi oldu.

Muhtar derhal karşılık verdi. Cnân dönüp Raphael'e baktı. Genç kadın hemen hemen hiçbir zaman gülümsemezdi, lâkin şu anda tebessüm ediyordu. "Henüz hepsinin ölmediğini söylüyor," diye ilan etti, "ve yaşadıkları yere giden yolu bize gösterebilirmiş. Küçük bir bedel karşılığında elbette."

"Elbette," dedi Feronantus.

Hazarlar belirli bir noktada, belki de üç asır önce Museviliğe geçmişlerdi. Hahamları olmadığı için de gençlerinden bazılarını büyük din okullarında eğitim görsünler diye Kudüs'e, Bağdat'a ve Kahire'ye göndermişlerdi. Planları, eğitimlerini tamamlayan

gençlerin evlerine dönmeleri üzerine kuruluydu elbette ve ilk bir-iki yüzyıl boyunca, yani Hazar İmparatorluğu altın çağını yaşarken işler sahiden de öyle yürümüştü. Fakat gerileme dönemine girmeleriyle beraber göçler artmış, nüfus azalmıştı.

İmparatorluğun küçülmesi ve gerilemesi sebebiyle topraksız kalan, yahut sadece ülkenin istikrarsızlığına bağlı olarak kendilerini güvende hissetmeyen Musevi Hazarlar, taşıyabilecekleri her şeyi yanlarına alarak güneye yolculuk etmişlerdi. Hazar hahamlık öğrencileri tarafından kurulan ufacık koloniler batının ve güneyin büyük şehirlerinde büyüyerek başlangıçta kesin çizgilerle ayrılan mahalleler halini almış, fakat ilk göçmen dalgalarının torunları yerel Yahudilerle evlendikçe bu semtler giderek daha da yayılmıştı. Yine de ne aradığınızı biliyorsanız küçük fakat belirgin bir azınlık olarak tanımlanmaları mümkündür.

Raphael, İslam dünyasındaki seyahatleri sırasında, tâ Endülüs'te bile onların izlerine rastlamıştı. Toledo'dayken Obadiah adında, Hazar soyundan gelen genç bir adamla arkadaşlık kurmuştu. Hazarların geçmişine duyduğu merak Raphael'e Obadiah'ın evinde düzenlenecek bir Hamursuz Bayramı [34] seder'ine [35] davetiye kazandırmıştı. Raphael orada Obadiah'ın inanılmaz derecede yaşlı olan büyük amcasını soru yağmuruna tutmuştu. Bu ve benzeri araştırmalar sonucunda da Hazarların zenginliğinin ve gücünün büyük ölçüde ipek Yolu'ndan geldiğini öğrenmişti. Öyle ki imparatorluk en parlak dönemlerini yaşarken bir Hazar tüccarının doğuda Çin kıyılarını yıkayan okyanusun, batıdaysa Hıristiyanlık Âlemi'ne ait başkentlerin ve ticaret şehirlerinin sınırladığı bir alan dahilinde faaliyet göstermesi şaşırtıcı bir durum olarak karşılanmıyordu. Obadiah'ın ailesi tarihlerine ilgi duyan genç bir Hıristiyan'la tanışmaktan öyle memnun olmuştu ki Raphael'in zihnini arzuladığından çok daha fazla bilgiyle doldurmuşlardı. Zira Raphael o günlerde sadece Hazarları değil, her şeyi merak ediyordu ve Obadiah sayısız, hatta bazen yersiz sorularla başının etini yediği çok sayıdaki arkadaşından sadece biriydi.

Lâkin son zamanlarda o seder'de daha az şarap tüketmiş ve Obadiah'ın büyük amcasını daha dikkatli dinlemiş olmayı dilemek için sebepleri olmuştu. Çünkü Kalkan-Biraderleri grubu bir sorunla karşı karşıyaydı: yaz mevsimi şimdiden sona eriyordu ve önlerinde kat etmeleri gereken çok uzun bir yol, fakat harçayabilecekleri çok az zaman vardı. Cnân'ın rehberliği olmasaydı çok daha yavaş hareket ederlerdi elbette, ama onun yardımıyla bile yeteri kadar hızlı değillerdi. Raphael de ipek alıp satmak için doğuya giden tüccarlarla bir tür ittifak kurmaları halinde bozkırları daha hızlı ve güvenli bir biçimde aşabilecekleri fikrini ortaya atmıştı. Diğer bir deyişle ne yaptığını iyi bilen, geçimlerini o yolları düzenli bir şekilde kullanarak sağlayan insanlarla...

Kulübedeki sohbetten bir gün sonra Volga'nın doğu yakasındaki koyu renkli ve yüksek tepelere çıkan dolambaçlı bir patikayı tırmanmalarının sebebi işte buydu. Tepelerin rengi koyuydu, çünkü üzerlerinde ağaçlar vardı; ama her yerde değil, sadece bayırlarda ve korunaklı yamaçlarda. O tepelerde kıt kanaat geçinen az sayıdaki insan Raphael'in gençliğinde tanıdığı, genellikle varlıklı ve iyi beslenmiş şehirliler arasında dağlar kadar fark vardı. Buna rağmen görünümündeki, kıyafetlerindeki ve dillerindeki belli başlı ayrıntılar Raphael'e son Hazarlara baktığını ve de bu kuş uçmaz kervan geçmez tepe dizisinin Hazar İmparatorluğu'nun son kalıntısı, zor durumdaki atalarının yüzlerce yıl önce geri çekildikleri nihai sığınak olduğunu söylüyordu. Diğer herkes gibi onlar da Moğollara

vergi ödüyor olmalıydılar ama Moğollar onları rahat bırakırsa benziyordu. Ağaçlık tepeler midillilere uygun olmadığı için bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Vera günlerdir gruba bir yarar sağlamadığını ve eğer bu Hazarlar kendi tarihlerine dair bir şeyler biliyorlarsa -Sviatoslav'ın istilacı ordusunda onun tarikatına mensup kadınların da yer aldığını hatırlayacakları için- tam tersine ayak bağı olacağını belirtti.

Feronantus kadınla gönülsüzce hemfikir olarak Finn'i, Raedwulfu ve Eleazar'ı Volga nehrine kadar ona refakat etmekle görevlendirdi. Böylece Vera orada para karşılığı nehri geçebilecek ve Alena ile diğerlerine katılabilecekti. Grubun geri kalanı onunla vedalaştı ve tünellerde sırt sırta dövuştüğü bu becerikli kadını tekrar görme ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu iyi bilen Raphael güçlü duygulara kapıldı. Bu sefer Vera'yla göğüs göğse sarıldı ve yüzündeki acıyı daha fazla belli etmeden önce ona arkasını döndü.

Grup Feronantus'un önceden belirlenmiş bir ücret ödediği rehberin öncülüğünde oradan uzaklaştı.

Feronantus, Raphael, Istvan, Yasper, Percival ve Cnân ağır aksak ilerleyeceğini varsaydıkları bir projeye, kendilerini Hazar İmparatorluğu'nun son mensuplarına tanıtma ve onların güvenini kazanma işine giriştiler. Bu fikri akıl eden Raphael bile planın işe yarayacağına pek ihtimal vermemekteydi. Ama zaten gittikleri yere varabilmek için bu bölgeden yahut buna benzer başka bölgelerden geçmek zorundaydılar ve Vera'ya refakat eden biraderlerinin kendilerine yetişmesini imkânsız hale getirmek istemiyorlarsa fazla acele edemezlerdi. Beklerken yollarının üzerindeki yerel halkla dostluk kurmaktan zarar gelecek değildi ya?

Bir süre sonra dağınık kulübelere ve hatta kocaman ortak salonlara sahip birkaç tane büyük kütük evden oluşan bir tepe kasabasına vardılar. Yosun tutup çürümüş binalar geçmişte kalan şanlı günleri hatırlatır gibiydi. İhtiyatlı adımlarla merkezî bir meydana çıktılar ve hem göze çarpmak, hem de kimseye zarar vermek gibi bir niyetlerinin olmadığını göstermek için taş cepheli bir kuyunun etrafına dizildiler. Yerli halk, belki de bir zamanlar kasabalarını yakıp yıkan Varegleri [\[36\]](#) hatırladığından olacak, bir süre gruptan uzak durdu. Fakat nihayetinde su ihtiyaçları onları yaklaştırmaya mecbur bıraktı.

Bu ilginç insanlar Moğollarinkine benzeyen geniş ve basık suratlılara sahip olsalar da gri renkli bol pantolonlarının üzerine gri-gümüş nakışlı, uzun ve siyah kaftanlar giyiyor, geniş siperlikli kürk şapkalar takıyorlardı. Kadınlar beyazımsı gri ve boz renklerin hâkim olduğu uzun ve dolgun etekleri yeğliyordu; bluzları kalın, iyi tabaklanmış, güzelce dikilmiş ve gösterişli samur kürklerle süslüydü. Bazıları tahta kovalarla kuyudan su çekerken Raphael'e işçilik olarak Yunan, fakat tasarım olarak İskit tarzı gelen zarif altın boyunluklar ve farklı mücevherler sergileyecek kadar cesurdu.

Raphael bu halkın tarihinden ve dininden biraz anladığını, onların Diyaspora'daki uzak kuzenleriyle dostane ilişkiler kurduğunu çeşitli el işaretleriyle göstererek haham olduklarını düşündüğü bazı yaşlı adamlarla muhabbet etmeye çalıştı. Onlarla nasıl anlaşabileceğini bilen Cnân da bu konuda hekime yardım etti, zira Hazarların dili bir diğer Türkmen lehçesiydi. Raphael tıpkı beklediği gibi ilk başlarda çok az yanıt aldı; fakat nihayet konaklamalarının üçüncü gecesinde Kudüs'e ve Bağdat'a kadar seyahat etmiş ve önemli sayılabilecek bir hahamın bakımlı evine davet edildi. Haham İbranice ve Arapça konuşabiliyordu. Raphael bu dillerin ilkinden birkaç kelime bildiği, ikincisiniyse nispeten

akıcı bir şekilde konuşabildiği için artık iyi kötü sohbet etmesi mümkündü. Bu görüşmenin büyük bölümü selamlaşmalara ve havadan sudan laflamalara ayrıldı. Lâkin sonlara doğru Raphael asıl amaçlarına değinmeyi başardı: Doğu'nun uzak köşelerine kadar gitmek için yardıma ihtiyaçları vardı, hem de mümkün olan en kısa sürede.

Haham bunu ilginç bulsa da konu hakkında fazla bir şey söylemedi. Tam olarak böyle bir şey bekleyen Raphael o akşam için harika bir ilerleme kaydettikleri kanaatindeydi. Daha da önemlisi artık onlara misafirperver davranılacak ve bir miktar müsamaha gösterilecekti, zira bu haham oranın sinagogundan sorumluydu ve gruba artık kullanılmayan bir evde kalmaları teklifinde bulunmuştu. Köklü bir aile orayı asırlar önce boşaltıp Antakya'ya veya Kudüs'e taşınmıştı ve kasaba halkı binayı ahır olarak kullanmaktaydı. Yıldızlarla bezeli gökyüzünün altında pek çok gece geçirdikten sonra başlarını kütükten ve samandan yapılmış bir çatının altına sokmak büyük bir lüks gibi geliyordu. O çatı delik deşik ve üzerlerine pisleyip duran sığircıklarla dolu olsa da...

Ertesi gün Finn, Raedwulf ve Eleâzar gruba yetişip nehre kadar Vera'ya eşlik ettiklerini, sonra da Kalkan-Bakiresi bir balıkçı kayığıyla karşı kıyıya geçerken yolculuğunu gözlemlediklerini rapor ettiler. Önceden belirlenmiş bir duman sinyali kadının diğer Kalkan-Bakireleri'yle buluştuğunu göstermişti. Üçlü bunun ardından geldikleri yoldan dikkatle geri dönmüş ve izlerini sürüyor olabilecek kimselere karşı ara sıra Finn'i saklanabileceği yerlerde bırakmayı da ihmal etmemişti. Finn öyle bir şeye rastlamamıştı.

O akşam öncekinden daha uzun bir toplantı düzenlendi. Raphael artık Feronantus ile haham -adı Aaron'du- arasında tercüman vazifesi görüyordu. Konuşmanın çoğu yine hoşbeşle geçti ve Raphael bir İpek Yolu kervanına kapağı atmalarını sağlayacak bir anlaşmaya varmaları halinde zorlu arazide haftalarca körü körüne yolculuk etmekten kurtulacaklarını kendine hatırlatarak sabırsızlığını dizginlemeye çalıştı. Asıl isteklerini açıklamaya doğru azar azar yaklaştılar. Yine de Aaron'un yüzündeki ifade ve sorularının türü gerek karşısındaki Frenkler, gerekse de Doğu'nun içlerine kadar yolculuk etmeye yönelik anlaşılmaz arzuları karşısında şaşkına döndüğünü belli etmeye yetiyordu.

Ertesi günü istirahat günlerini nasıl harcıyorlarsa öyle geçirdiler: teçhizatlarını onararak, atlarının bakımını yaparak ve yolculuğun bir sonraki ayağında ihtiyaç duyacakları malzemeleri temin ederek. Haham Aaron bir yolculuğa çıkmıştı; bölgede az sayıda haham olduğu için geniş bir alan dahilinde gezmesi gerekiyordu. Bu yüzden akşam yemeklerini yerel avcılardan satın aldıkları yiyeceklerle kendi evlerinde yiyip erkenden yattılar.

Bir sonraki gün Aaron hali vakti yerinde görünen bir Hazar tüccarıyla beraber kasabaya geri döndü ve görüşmelerine o akşam devam edeceklerini bildirdi.

Varlıklı tüccar (adamı zengin olarak tanımlamak abartıya kaçmak olurdu) tam da aradıkları şeye, yani kervancılık işinden iyi anlayan birine benziyordu. Görünüşe göre, ismi Benjamin olan bu adama gizemli Frenkleri ölçüp biçme fırsatı vermek için düzenlenen ilk görüşmeleri sırasında fazla bir şey yaşanmadı. Yine de hahamın böyle birini getirmeye zahmet etmesi bile belli ki hayra alâmetti, bu nedenle işi ağırdan aldılar ve ertesi gün yolculuk hazırlıklarını iki misline çıkarttılar.

O günün Şabat [\[37\]](#) olduğu ortaya çıktı ve bu nedenle hiçbir şey olmadı; fakat bir sonraki gün Haham Aaron ile Benjamin öğlen vakti ahıra uğradılar. Adamlar görüşmeyi sürdürmeye hevesli gibiydiler.

Görüşmenin ilk bir saati epey iyi geçti. O noktada Vera kanla ve sargılarla kaplı bir biçimde açık kapıdan içeri girdi, grubun ortasına kadar sendeledi ve yere yığıldı.

İçeridekiler ilk şoku atlatır atlatmaz hep beraber neler olduğunu anlayabilmek için ileri atıldılar. Kadının omzu, kolları ve bir bacağı çamura bulaşmış, kanlı sargılarla sarılıydı. Lâkin Vera onları iteledi ve evvela dışarı çıkıp Alena'yla ilgilenmeleri konusunda ısrar etti.

Alena bitkin bir Moğol midillisinin üstünde kamburunu çıkarmış bir vaziyette oturuyor, sıcak bir akşamüstü olmasına rağmen kontrolsüzce titriyordu. Percival ile Eleâzar kadını ellerinden geldiği kadar nazik bir biçimde midilliden indirdiler, sonra da Raphael'in onu muayene edebilmesi için içeriye götürüp ot bir şiltenin üstüne yatırdılar. Alena da çeşitli yerlerinden yaralanmıştı ve yaraları beceriksizce sarılmıştı. O yaralardan bir tanesi, bir ok tarafından açıldığı çok bariz olan koldaki derin bir delik Raphael'i özellikle endişelendirdi. Yara cerahat toplamıştı ve Alena'nın cildinde yaradan başlayarak kadının koltukaltına doğru uzanan üç belirgin kırmızı çizgi göze çarpıyordu. Raphael bu tip izlerle daha önce de karşılaşmıştı. Genellikle hayra alamet olmazlardı.

"Nehrin bu yanında ne işiniz var?" diye Vera'ya soruyordu Cnân. "Diğer Kalkan-Bakireleri nerede?"

"Hepsi öldü," diye mırıldanan Vera'nın çenesi titriyordu, kadın öylesine yorgundu ki sözcükleri zar zor telaffuz edebiliyordu. "Batıya doğru yola çıkar çıkmaz bir Moğol birliği tarafından pusuya düşürüldük."

"Kaç kişilerdi?" diye sordu Istvan.

"Bir jaghun... yüz adam," dedi Vera. "Ama artık daha azlar."

"Sence bu talihsiz bir rastlantı mıydı?" diye sordu Feronantus. "Yoksa...?"

Vera başını iki yana salladı. "Bizi bekliyorlardı," dedi kadın. "Komutanları da şu Griyele dediğiniz adamdı."

11.BÖLÜM

İYİ BİR STRATEJİST

Düşünürken aşırıya kaçmak kolaydır, demişti Andreas, himayesindeki üç biraderine. İyi bir stratejist düşmanın her hareketini tahmin etmeye çalışmaz; sadece adamlarının her türlü eyleme karşı hazır olmalarını ve nispeten iyi bir konumda bulunmalarını sağlayacak şekilde plan yapar. Tıpkı Taran'ın size tek elli kılıç kullanma tekniklerini öğretmesi gibi. Rakibiniz size çeşitli şekillerde saldırabilir; fakat niye hepsini birden tahmin etmeye çalışarak işinizi yokuşa süresiniz ki? Bırakın o size gelsin; hazır olun yeter.

Eğitimin büyük bölümü imtihanlardan ve tekrarlardan ibarettir. Andreas onların ikisini de yeterince aldığını biliyordu, iyi bir liderin bir sonraki görevi adamlarına güven aşılmasıdır ve Andreas son birkaç hafta boyunca Taran'ın emeklerinin nasıl o vasfı da ortaya çıkardığını görmüştü. Tüm bu savaşçıların son tav için ihtiyaç duydukları şey gerçek bir dövüştü.

Bu da Andreas'ı örnek bir liderin üç vasfından sonuncusuna getiriyordu: çatışmada adamlarına önderlik etmek. Tabii bu sefer çatışmanın hiç kimse için ölümcül olmayacağını umuyordu, o ayrı. Rakiplerinin düşmanlığını kazanmayı değil, sadece dikkatlerini çekmeyi istiyordu.

Andreas elinde değneğiyle meyhanenin arkasından aheste aheste çıktı. Kurbağaların önünde bekleyen dört Livonya şövalyesinden hiçbiri onun varlığından veya başka bir şeyden endişelenirmiş gibi görünmüyordu. Dietrich von Grüningen'in onlara aşılması istediği disiplin her neyse belli ki yüreklerine kök salmamıştı ve Heermeister meyhanede yerel içkilerin tadını çıkarırken refakatçileri güneşin altında bıkkın ve uykulu bir halde dikiliyordu.

Adamlar çamurlu yolda belirli aralıklarla konuşlanmışlardı. Bir tuğla duvarın alçak kalıntıları boyunca tek sıra halinde bağlanan atları başları eğik, gözkapakları sarkık ve kulakları önde olacak şekilde bekliyordu. Hayvanlar ön ve arka bacaklarını dönüşümlü olarak kaldırıyor, sinekleri kovmak için kuyruklarını sallıyordu.

Dört şövalyeden ikisinin içi geçmek üzereydi; Andreas'ın en yakınındaki bir diğeri son bir saattir beylik kılıcının yalımını çentiklere ve lekelere karşı kontrol etmekten iyice mayışmış gözlerle duvara yaslanıyordu. Andreas yaklaşırken başını kaldırıp baktı. İlk başta ilgisi gelip geçiciydi; fakat bir terslik olduğunu anlayınca Andreas'ın gözlerinin içine bakarak sırtını doğrulttu. Sağ eli kılıcının kabzasını sıkıca kavırken sol eli yalımı okşamaktan

vazgeçti.

Şövalyenin bu haline aldırış etmeyen Andreas bakışlarını yedi atın üstünde gezdirdi. "Atlar pek güzelmiş," dedi, sonra da dikkatini yeniden Livonyalıya çevirdi.

Livonyalı onu süzerek cüppesini inceledi, sonra da duruşunu biraz gevşetti ve homurdanarak tepki verdi. Andreas'ın sahte kılığı -tozlu ve pis kokulu cüppe, eğri yürüyüş değneği, tahta ve deri haç- ani bir tehdit ortaya koymamasına rağmen Livonyalı bütünüyle ikna olmuş değildi.

"Sanırım onları alacağım," diye sözlerini tamamladı Andreas ve eğri yürüyüş değneğini sıkıca kavradı.

Livonyalı burun kıvırdı. "Satılık değiller ihtiyar."

Andreas omuz silkti. "Satın alacağımı söylemedim ki."

Konuşmalarına kulak misafiri olan ikinci Livonyalı bu muhabbeti yeterince ilginç ve tuhaf bulmuş olacak ki mahmurluğunu üstünden atıp elini kılıcının kabzasına koydu.

İlk Livonyalı tam kendini duvardan ittiği sırada Andreas değneğinin ucunu şövalyenin karnına doğru savurdu. Dengesiz durumdaki şövalye kılıcını çalgınca savurarak Andreas'ın hamlesini engellemeye çalıştı. Çeliğin kuru tahtaya çarpması sonucu değnekten kopan parçalar tozlu bir çatırtı eşliğinde etrafa saçıldı. Andreas değneğin ucunun dönerek geri gelmesine izin verdi, sonra da diğer ucunu bir kamçı gibi hızla savurarak rakibinin miğferli şakağına indirdi. Darbeyi yiyen Livonyalı toprağa yığıldı ve kılıcını bırakıp kafasını tuttu. Miğferinin tepesindeki dekoratif kabartmada derin bir göçük oluşmuştu. Çıkan bu ses -ani ve yüksek bir tang- karşılama hamlesininkinden çok daha dikkat çekiciydi ve uyuklamakta olan diğer iki Livonyalıyı ürkütmüştü.

İkinci Livonyalı o esnada kılıcını çekme aşamasındaydı; fakat amacına ulaşmadan önce Andreas elinin tersiyle onun suratına bir tane patlattı. Burnundan kanlar fişkırان Livonyalı kılıcını tamamen unutarak tıpkı son derece dokunaklı bir vaazdan etkilenen bir adam gibi dizlerinin üzerine çöküverdi. Andreas değneğini sert bir bilek hareketiyle savurarak adamın miğferinin yan tarafına vurdu ve asker duvara çarpıp sekti. Miğfer darbenin büyük çoğunluğunu emse de Livonyalının kafası şöyle okkalı, beyin sarsıcı bir darbe yemekten kurtulamadı.

Andreas yere düşen adamın üstünden geçerek dikkatini geriye kalan diğer iki şövalyeye verdi. Yerlerinden kalkıp kılıçlarını çekmiş olan adamlar onu ihtiyatla süzüyorlardı. Tüm şaşkınlıkları geçmişti; Andreas'ın ciddi bir tehdit olduğu belliydi ve şövalyeler ona en iyi nasıl hücum edeceklerine karar veriyorlardı. Andreas da durakladı ama bambaşka bir sebepten dolayı. Bu geçici çıkmaz Andreas'ın sağındaki üçüncü Livonyalının omzuna aniden saplanan bir okla bozuldu.

Andreas'ın arkasındaki gizli bir konumdan atış yapan Eelif iyi hedeflenmiş bir atışla dövüşçüler arasındaki güç dengesini bozmuştu.

Livonyalı acıyla homurdanarak geriye doğru birkaç adım sendeledi ve başını eğip iyice derine girmiş olan okun sapını inceledi. Yalnızca bir yürüyüş değneği taşıyan, rahip kılığındaki birinin nasıl olup da koluna bir ok atabildiğini çözmeye çalışırken suratından şaşkınlık akıyordu.

Ok, dördüncü Livonyalının da dikkatini çekti. Andreas adamın dikkatinin dağılmasından istifade ederek ona bir adım yaklaştı ve bileğine sertçe vurdu. Bunu iki ağır darbe izledi -

biri surata, diğeri alna- ve rakibi bir kemik çuvalı gibi yere yığıldı.

Andreas omzuna ok saplı Livonyalıdan gözünü ayırmaksızın silah arkadaşlarına ısıklık aldı ve üçü de çabucak yanında belirdi. Eilif sersemlemiş haldeki Livonyalılarından birinin içinde dövüşme arzusu kalması ihtimaline karşılık yayına ikinci bir ok sürmüştü.

"Atlar," dedi Andreas, başıyla sıra halindeki binekleri işaret ederek. Artık kafalarını kaldırmış ve kulaklarını havaya dikmiş olan binekler meraklanmış ama henüz paniğe kapılmamışlardı. "Biri hariç hepsini alıp buradan gidin."

Omzuna ok saplanan Livonyalı, Kurbağalar'ın ön kapısına doğru ağır aksak yürüyerek içerideki Heermeister'ine seslendi. Andreas beylik kılıçlarından birini yerden kapıldığı gibi kaçan adama fırlattı. Kılıç, adamın omzundan sekerek onu yere devirdi. Okun sapı kolunun daha da içlerine gömülen Livonyalı bir çığlık attı.

"Birazdan yanınızda olacağım," diyen Andreas ani bir hareketle diğerlerini kışkırladı. "Hele mesajımı bir iletelim de."

Dietrich von Grüningen maşrapasının dibinde kalan acı tortuyu da içtikten sonra yanındaki çarpık masada bulunan ıslak lekelerle somurtarak baktı. Bir tane daha mı içmeliydi, yoksa farelerin istilası altındaki bu yerden çekip gitmeli miydi? Sigeberht geride kalıp daha sonra garson kızla beraber gelirdi; kız Dietrich'in bozuk moralini düzeltecek kadar eğlence sağlayabilirdi.

Bir adamın haykırışları sayesinde içine düştüğü ikileme daha fazla kafa yormaktan kurtuldu. Çığlıklar, Kurbağalar'ın eğri büğrü kapısı tarafından boğuluyordu; fakat müşterilerin çoğu kendilerini loş birahaneden bir an önce dışarı atma çabasıyla itişirken sokaktan gelen alarm çığlıkları daha net duyulur hale geldi. "Heermeister!" diye bağırarak birisi Dietrich'in dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Dietrich doğrulmaya çalıştı, ama ayağı birahänenin toprak zemininde kaydı. Yakınındaki Burchard şimdiden kalkmış, kapıya doğru hücum ediyordu. Dietrich elini dengesiz masaya koyarak oradan destek almaya çalıştı. Kahrolası masa oynamayı sürdürdü; maşrapası devrilip masanın kenarından aşağı düştü. Sigeberht tarafından kolunun tutulduğunu hissetti ama silkinerek korumasının yardımını reddetti. "Bu berbat yerden kendi başıma da çıkabilirim," diye hırıldadı Heermeister. "Hiç kimse bana yardım etmeyecek."

Kurbağalar'dan dışarı adım atarken güneş ışınları gözlerine saplandı ve Dietrich yüzünü örtmek için bir elini havaya kaldırdı. Sonra da kısmak zorunda kaldığı gözlerinden akan yaşları sildi.

Burchard kılıcını çekmişti ve omzuna ok saplanmış, ağlaşan bir adamın yanında durmaktaydı. Yaralı adamın kendi şövalyelerinden biri olduğunu anlayan Dietrich hızla gözlerini kırıştırdı ve mahmur bakışlarla sokağı tarayarak diğer adamlarını aradı. Bu bulanık, iç karartıcı sahnede neyin eksik olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Atlar yerlerinde yoktu. Onları korumakla görevlendirdiği adamlar duvar boyunca sere serpe yatıyordu. Hiçbiri ölmemişti, tabii ölselerdi onlar için daha iyi olabilirdi çünkü alt edilip okkalı bir dayağa maruz kaldıkları her hâllerinden anlaşılıyordu. Hepsi de ustaca ve isabetli hamlelerle sopalanmıştı; ne duvarda ne de çamurda kan vardı.

Adamlarının köprüde yedikleri dayağı hatırlayan Dietrich yüzünün kızardığını hissetti.

Dengesizliğini unutarak sert adımlarla yaralı adamın yanına kadar gitti ve kaburgalarına sıkı bir tekme attı. Haykıran adam bir solucan gibi kıvrıldı. Omzundaki okun tüylü ucu yukarı-aşağı oynadı.

"Ne oldu size böyle?" diye sordu Dietrich, hırıltılı bir sesle.

"Heermeister," dedi Burchard usulca, Dietrich'in dikkatini yaralı adamdan uzaklaştırarak.

Sokağın biraz aşağısında kirli ve yırtık pırtık cüppeli bir adam vardı. Adam bir atın üstünde oturmaktaydı.

"Doru aygırım!" diye köpürdü Dietrich.

"Onlara ben oldum," dedi adam. "Dikkatini çekebildim mi?" İri yarı adam belirgin yüz hatlarına sahipti: etkileyici gözler, ağzının ciddi duruşuyla sertleşen tebessüm çizgileri ve tavırlarında haşin bir meydan okuma. Bir elinde aygırın dizginleri, diğerindeyse önceden Dietrich'in şövalyelerinden birine ait olan bir beylik kılıcı vardı.

"Hem de tüm dikkatimi," cevabını verdi Dietrich. Ellerini kınındaki kılıcının kabzasına koyarak etkilenmediğini imâ eden bir duruş takındı. Burchard yanı başında kıpırdanırken adamın üzerindeki derinin gıcırdadığını işitti. Pekâla, diye düşündü. Bu gösteriş meraklısının ağzından çıkacak her söz çekeceği azabı daha da arttıracak.

"Tarikatının günahları unutulmadı," dedi adam, "ve o borçların henüz ödenmediğini hatırlasan iyi edersin."

Burchard çamura tükürüp atlı adama doğru yürümeye başladı. Adamın dizginleri sallamasıyla birlikte hayvan birkaç adım yana kaçtı. "Bekle," diye seslendi Dietrich korumasına. Burchard durunca da sözlerine devam etti. "Sana hiçbir şey borçlu değilim," dedi küçümseyici bir edayla. "Asıl adamlarıma şiddet uyguladığın için senin bana bir kan borcun var."

Yabancı güldü. "Bir kan borcu mu? Görev başındayken uyuyakalan miskinlere ne olduğunu anımsatmak için onları şöyle bir patakladım, hepsi bu. Herhalde sen de onları benzer şekilde disipline sokardın, Heermeister."

"Olabilir," diye doğruladı Dietrich, "ama o karar sana değil, bana ait."

"Rahiple sahte bir mektup gönderme kararı da mı sana aitti?"

Dietrich biniciye dik dik baktı, gözlerini ve zihnini kaplayan pus artık tamamen dağılmıştı, parmakları kılıcının kabzasını hafifçe okşamakla meşguldü.

Adam o bakışlara aynı gözü karalıklarla karşılık vererek cevap vermesi için Dietrich'e meydan okudu. Burnundan soluyan Heermeister vereceği yanıtı düşündü. Hiç şüphe yok ki bu adam Kalkan-Biraderleri'nin o küstah piçlerinden biriydi ve sorduğu soru bariz bir tuzaktan başka bir şey değildi. Cevabı zaten biliyor, diye aklından geçirdi Dietrich. Onu doğrularsam ortalığı karıştırdığımı itiraf etmiş olurum. Ama sözlerini reddettiğim takdirde de adamlarımın gözü önünde bana yalancı der. Her iki şekilde de sonuç aynı olurdu: Kalkan-Biraderleri iki tarikat arasında husumet çıkarmak için bir bahaneye kavuşurlardı.

Bu tuzağa aygırının çalınmasından daha çok kızan Dietrich omuzlarını kabarttı, bıkkın bir edayla uzun bir nefes aldı, sonra da yaramaz bir çocuktan gına gelmişçesine gevşedi. Ardından kayıtsız, neredeyse umursamaz bir poz takındı. Al sana cevap, seni gidi kendini bir şey sanan pezevenk. Yine de gözleri fıldır fıldır dönerek etraftaki okçuları arıyordu. Diğer herkes gibi Dietrich de üstüne gelen oklardan hazzetmezdi.

Binici böyle bir tepkiyi beklercesine gülümsedi. "Öyleyse sana bir nasihat vereyim Heermeister," diye seslendi. "Gireceğin çatışmaları selefinden daha iyi seç."

Dietrich kılıcının kabzasını sıkıca kavrayıp yalımı kınından bir parmak çıkardı. "Seni gidi kendini bilmez orospu çocuğu," diye sövdü.

Binici bir kahkaha attı. "Adamlarına bir bak Heermeister. Sanırım bu kadar çene çalmak yeter." Eli bir söğüt dalını aratmayan bir süratle ileriye doğru savruldu ve beylik kılıcı havada uçarak Burchard'ın ayaklarının dibine saplandı.

Ardından topuklarını yeni atının karnına vurdu ve dizginlere asılarak hayvanı döndürdü. Aygır dörtnala koşmaya başlarken, "Birbirinden güzel bu destriyerler [\[38\]](#) için teşekkürler," diye bağırdı. Hayvanın toynakları yere vurdukça çevreye çamur ve toprak saçılıyordu.

"Heermeister—" Sigeberht arkasına kadar gelmişti. Dietrich korumasına doğru öyle sert bir hareketle döndü ki uzun boylu Livonyalı bir adım geriledi.

"Bırakın gitsinler," diye hırıldadı Dietrich. "Hepiniz yerleşkemize kadar yürüyeceksiniz ve şu da—" Çamurda yatan adamı işaret etti. "—oraya gidene kadar kolundaki oku çıkarmayacak." Belki yürüyüşün sarsıntısı onu öldürür, diye düşündü, buruk bir edayla. Böylece ben de ihtiyacım olan tek bahaneye kavuşmuş olurum. Bu olay onları bir kez daha küçük düşürmüştü.

Dietrich korumasını kabaca itip geçti ve sert adımlarla Kurbağalar'a yöneldi. "Ben burada dönüşünüzü bekleyeceğim," dedi.

"Ama," diye başladı Sigeberht, "güvenliğiniz ne olacak?" Adam kollarını gevşekçe sarkıtarak ne yapacağını bilmez halde sokağın ortasında dikildi.

"Eğer Kalkan-Biraderleri beni öldürmek isteselerdi," diye belirtti Dietrich, "sizden hiçbir fayda gelmezdi. O yüzden niçin gidip işe yarar bir şey yapmıyor ve bana bir at getirmiyorsunuz?"

Meyhaneye girince kapıyı arkasından çarptı ve beş para etmez adamlarını dışarıda bıraktı. Özel koltuğuna oturup parmaklarını alnına bastırdı ve sıcak tenine masaj yaptı.

Tek kelime etmeksizin onun yanına koşan tavernacı Dietrich'in yere düşen maşrapasına bakındı. Onu bulduğunda da alıp masaya koydu ve titreyen ellerle maşrapayı ağzına kadar doldurdu. Dietrich adamın işini bitirmesini bekledi, sonra da kolunu sertçe savurarak maşrapayı uzağa fırlattı. Üstüne bira sıçrayan tedirgin adam sarkık dudaklarını endişeyle yaladı.

"Sahiden de pis bir bardaktan içmemi mi bekliyorsun?" diye sordu Dietrich, sesinde ölümcül bir dinginlikle. Korkudan tir tir titreyen tavernacı daha uygun bir içki bardağı bulmak üzere fırlayıp gitti. Yeniden koltuğuna kurulan Dietrich parmaklarını bir kez daha alnına bastırdı.

Dernek evine at sırtında dönmek hem daha hızlı hem de ormanda yapılan aheste bir yürüyüşten daha heyecan vericiydi. Andreas, Ordo Militum Vindicis Intactae'nin genç üyelerine Koischwitz'ten pek de uzak olmayan bir yerde yetişti. Bu tam da yapmak için eğitildikleri ve tarikatlarının uzman olduğu şeydi: daha iyi silahlara veya zırhlara sahip düşmanlarını kesin suretle mağlup etmek, hasımlarından aldıkları atlarla açık arazide gılginca koşturmak ve tarikatlarının zayıf düştüğünü zanneden bir rakibe kafa tutmanın

verdiği o baş döndürücü özgürlüğün tadını çıkarmak. Kazandıkları bu zafer diğerlerinin moralini düzelterek ve bu dünyadaki rollerinin ne olduğunu hepsine hatırlatacaktı. Düşmanları bir araya toplanıp üzerlerine doğru saldırıya geçerse onları geri püskürtmek için ihtiyaçları olan tek şey güçlü bir kol ve güçlü bir irade olacaktı. Çok uzun bir süredir boş oturuyoruz, diye düşündü Andreas, rüzgâra karşı gülerek. Kim olduğumuzu unuttuk.

Ormanın korunağına girdiklerinde patikanın daralmasıyla beraber atları düzenli bir tırısaya geçti. Andreas hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes alarak ağaçların hoş kokusunu içine çekti. Livonyalıları alt etmenin verdiği heyecan hâlâ kanını kaynatsa da böyle bir coşkunun kontrolü ele almasına izin vermek tehlikeliydi. Bu zaferin ardından gelebilecek şeyleri kestirmek için aklını başında tutmalıydı. Büyük bir savaşın içindeki küçük bir çatışmayı kazanmışlardı ve tüm akılsızlıklarına ve beceriksizliklerine rağmen düşmanları değişen şartlara uyum sağlayacaktı.

Davul gibi atan kalbi yavaşlarken dikkatini ormanın bereketine verdi. Havada uçuşan sayısız toz zerresi, ağaçların arasından geçen ve cennetten inen bir kutsamayı andıran güneş ışığı huzmelerini açığa çıkarıyordu.

Biz de bu toz zerrelere gibiyiz, diye aklından geçirdi Andreas, ve bizi bir araya getiren şey İlahi Işık'ın planı. Işık'ın tamamını göremeyiz ama içinden geçerken ona bir şekil verebiliriz.

Bu düşünce bir zamanlar Petraathen'de dinlediği eski bir hikâyeye, Kalkan-Biraderleri'nin kökeniyle ilgili sık sık anlatılan öykülerden birine benziyordu.

Andreas, uzun zaman önce kötü hava şartları yüzünden devrilmiş yaşlı bir ağacın çentikli gövdesinin yanında duraksadı. Eyerinin yüksekliğine rağmen en üstteki dalların koptuğu yerler başının çok yukarısında kalıyordu; ağacın çotuğu tepedeki orman örtüsünün arasındaki bir delikten sızan güneş ışığının altında bir güneş saatinin gölgesini oluşturuyordu. Yaşlı ağaç ölüyken bile ebedi görünüyordu ve Andreas onun korunaklı gölgesinde süzülen ufak bir toz zerresinden başka bir şey değildi.

Halk efsaneleri ormanı korkutucu bir yer, şeytanî ruhların evi olarak gösterirdi ve yalnızca gerçekten güçlü yahut çaresiz kimseler ormana girmeyi göze alırdı. Güneş ışığının altında ağacın pürüzlü gövdesine bakarken Andreas'ın zihnini yıllardır hissetmediği bir merak ve korku duygusu kaplıyordu. Artık büyümemesine rağmen ağaç hâlâ canlıydı ve benek benek yosunlarla kaplı, kırık gövdesinin içinde her türlü küçük yaratığı barındırıyordu. Gölgesinin altında böcekler vızıldıyor, gizlenen kuşların semavi korosunun altında kaybolan alçak bir uğultu çıkarıyorlardı. Andreas gözlerini kapadı ve kendisini belli belirsiz seslerden oluşan bu dünyanın, yalnızca her şey aynı anda konuştuğunda işitilebilen gizemli bir diyarın içinde buldu.

Styg'in atı sallana sallana yanından geçerken atlar birbirine sürtündü ve delikanlının bacağının kendi bacağına değdiğini hisseden Andreas bu dalgın sükuneti bir kenara bıraktı. Dizginlerini hafifçe şaklatırken gözleri kırık ağacın köklerine takıldı. Kökler kalın bir sarmaşık öbeği gibi açıkta duruyor, onların ısrarcı ve daimi baskısı altında bile parçalanmayacak kadar büyük ve eski bir granit parçasının etrafını sarıyordu. Andreas artık ağacı sadık kökleri tarafından yerinde tutulan taş bir sütun gibi görüyordu. Taş ve ağaç, onun zihninde varlıklarını bir arada sürdürüyordu.

Oradan uzaklaşırken bu görüntüyü yüreğine kazıdı.

Yakında dernek evine ulaşacaklardı. Belki Rutger'a ağaçtan ve taştan bahsedebilirdi, hatta belki de Hans'a ve Hünern'in diğer sahipsiz çocuklarına ait olan o gizli sığınağa da değinirdi. Lâkin Livonyalılar ve atlarıyla yaşananlardan dolayı Rutger'in kendisini azarlamakla daha çok ilgileneceğinden kuşkulanıyordu.

Yine de bunlar çok güzel atlardı.

12.BÖLÜM

HAZIRLIKLAR

Ögeday kıpırdandı ve bir gözünü sonuna kadar açtı. Eli bilinçsiz bir şekilde hemen sağındaki alçak sehpayı yoklamaya başladı. Ganşuk'un verdiği dev kupa, yarısına kadar solgun bir şarapla dolu olarak sehpanın üstünde duruyordu.

"Ongun'dan gelen kervanlar hakkında bilgi vermeme istemiştiniz," diye Kağan'a hatırlattı Ganşuk.

Ögeday dudaklarını yalayarak doğrulup oturdu. Arayış içindeki eli kupayı bulduğu sırada gözlerini kısarak Ganşuk'a baktı. "Oğlum ne göndermiş?" Şarabı yudumlarırken eli hafifçe titredi. Ganşuk, Kağan'ın kendisinden tarafa bakan gözlerinin nasıl seğirdiğini fark etmemiş gibi davrandı. Ona zaafını hatırlatıyorum.

"Haraç," dedi Ganşuk. "Rus topraklarından alınan ganimetler ve..." Kağan'ın şimdiki habere nasıl tepki vereceğinden emin olmadığı için duraksadı. "Düzenlediği bir müsabakada esir alınan dövüşçüler göndermiş."

Efendi Cucay, Moğol ordusunun yabancı kaleleri kuşattığı aylar boyunca Ongun'un kurduğunu arenaları ona kısaca izah etmişti. Ganşuk bu tür bir faaliyetin altında yatan stratejiyi anlamasına, hatta zihninin bir kısmı böyle bir turnuvada mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmesine rağmen bu fikri bir Moğol'a yakıştıramıyordu. Ona göre bu durum İmparatorluk'un giderek hızlanan gerilemesinin ve Mavi Kurt'un Moğollara verdiği esas yoldan çıktıklarının kesin bir göstergesiydi.

"Kaç adam göndermiş?" diye sordu Ögeday.

"On iki. Ayrıca muhafızlar kızıl saçlının iki adamdan daha iri olduğunu söylüyorlar. General Subutay'dan bile daha iriymiş."

"Hiç sanmam," deyip güldü Ögeday. "Öyle olsaydı bile yetenekleri generalinkilerin yanına yaklaşmazdı. Subutay'ın dehası yakın dövüş üzerine değildir." Kupayı yeniden kaldırdı, ama sonra fikrini değiştirdi ve hiç içmeden onu indirdi. Çaktırmadan Ganşuk'un eline bir göz atarken yaptığı hareket tedirgin ve suçlu bir çocuğunkine benzemekteydi. Ganşuk'un elleri boştu; yanında bir şişe getirmemişti. "Peki ya diğerleri?" deyip iç geçirdi Kağan, çenesini göğsüne dayayarak.

"Hıristiyanlar ve bir de Müslüman. Hangi ülkelerden geldiklerini bilmiyorum. İçlerinden birinin beyazımsı sarı saçları ve çok solgun gözleri var. Bir kuzeyli."

"Hepsi de dövüşçü mü?"

"Evet, kağanım. Anladığım kadarıyla öyleler. Bazıları oğlunuzun arenasında galip gelmiş."

"Ölümüne mi dövüşmüşler?"

"Biri hariç hepsi." Ögeday'ın kalkan kaşına cevaben Ganşuk açıklamaya girişti. "Kuzeyli dövüşçü Ongun'un ronin'iyle kapışmış. Dövüşün sonunda ronin'in naginata'sını almış ve isterse onu kullanarak rakibini öldürebilirmiş. Ama öyle yapmaktansa canını bağışlamayı seçmiş."

Ögeday gözünü biraz ötedeki Ruh Sancağı'na dikti. "İlginç," diye mırıldandı.

Ganşuk, Çin'in ötesindeki adalarda yaşayan savaşçılarla ilgili öyküler duymuştu. O rivayetlere bakılırsa insandan çok birer iblis olan bu savaşçılar öylesine korkusuzdu ki Çinliler bile o hünerli kılıç ustalarından oluşan küçük bir orduyla savaşa girmeden önce iki kez düşünürlerdi. Bir ronin gözden düşmüş bir savaşçı, efendisini kaybettikten sonra sadece kendi kılıcına sadakat duyan ve o adalarda bir hayalet gibi dolaşan biri demekti. Ongun'un dövüşçüleri arasında öyle birinin bulunması bile neredeyse inanılmayacak kadar olağanüstüydü; kendisi de bir hayalete benzeyen bir kuzeylinin o adamı alt etmesiye akla hayale sığmıyordu. Ganşuk kervan muhafızlarından dinlediği her şeyi saçma sapan birer söylenti, ancak uzun bir yolculuk sırasında can sıkıntısından dolayı kanılacak türden aptalca birer masal olarak nitelendirme eğilimindeydi.

Lâkin Kuzeyli'nin ronin'e merhamet gösterdiği yönündeki ayrıntı onun da merakını uyandırmıştı.

"Başka?" diyen Ögeday'ın dikkati dağılıyordu. "Oğlum başka ne hediyeler göndermiş? Yabancı ülkelerden getirilen şaraplar da var mı?"

İçi burkulan Ganşuk kafa salladı. "Evet, kağanım." Bildiği kadarıyla Ögeday kupayla ilgili ricasına riayet ediyor, kendisini günde tek bir kupa şarapla sınırlıyordu. Fakat Ganşuk bu özdenetim her an bozulabilecek zayıf bir anlaşma olduğundan kaygılanıyordu. Delikanlı Karakurum'dan bir an önce ayrılmalarını istiyordu. Burhan-Haldun'a yapılacak yolculuk, o dövüşçülerin de dahil olduğu pek çok oyalanmaya gebe olacaktı. Lâkin burada kaldıkları sürece Ögeday'ın kara kara düşünmekten başka yapacak bir işi yoktu.

Ganşuk kara kara düşünmekle nasıl mücadele edileceğini bilmiyor, aynı şeyin Kağan için de geçerli olmasından korkuyordu.

Uyku platformunun üstünde oturan Lian dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını da onların etrafına dolamıştı. Odasının zemininde içi giysilerle ve yanına alması gereken diğer eşyalarla yarisına kadar doldurulmuş, büyük bir deri çuval durmaktaydı. Ama çuvalını hazırlama işi bile genç kadına ağır gelmiş ve yatağının emniyetine çekilmesine sebep olmuştu. Lian dalgın gözlerle odasının ufak penceresinden dışarıya bakıyor, güneş batarken renkleri değişen bulutların farkına bile varmıyordu.

Lian dün gece başarısızlıkla sonuçlanan kaçma teşebbüsünü düşünüyordu. Herkes kendini Tuluy'u anma törenindeki kutlamalara kaptırmıştı ve Lian da oradan sıvışmaya çalışmıştı. Fakat bir ara sokakta muhafızlarla karşılaşmıştı ve bu tecrübe ona planının ne kadar aptalca olduğunu açıkça göstermişti.

Muhafızlara tesadüfen rastlamıştı. Ancak ellerinden kurtulup dairesine döndükten sonra

sarhoşça yaptıkları sarkıntılıkların ne kadar büyük bir lütf olduğunu anlamıştı. Adamlar daha az -veya çok- çakırkeyif olsalardı ona tecavüz edebilirlerdi. Hele bir de planının farkına varsaydılar muhtemelen onu hemen oracıkta öldürürlerdi. Pratik zekâsı ve cesareti onu öyle korkunç bir kaderden kurtarmakta büyük bir rol oynamıştı; fakat genç kız Efendi Cucay'ın hoşnutsuzluğuna dair savurduğu tehdidin faydasını da göz ardı edemezdi. Eğer Karakurum'un dışındaki bozkırlara kaçmayı başarabilmiş olsaydı bu güvenliğin getirdiği ayrıcalıklardan da mahrum kalırdı. O zaman çok daha savunmasız bir hale düşerdi ve bir bakıma yağmacıların saldırısına uğramak bile umabileceği en tatmin edici son olurdu.

Lian çenesini dizlerine dayadı. Ara sokaktaki adamların anısı kayboldu ve daha eski anılardan oluşan yıkıcı bir sel onu alıp götürdü. Çocukluğuna, ailesinin hâlâ yaşadığı bir zamana ait görüntüler, sesler ve hisler zihnini doldurdu. Gözlerini öfkeyle silerek bu anıları ve dökülme tehdidinde bulunan yaşları bastırdı. Hayır. Düşünmeliyim. Plan yapmalıyım.

Bir suç ortağına, kendisini koruyabilecek bir savaşçıya ihtiyacı vardı. İyi ama Ganşuk'u kendine yardım etmesi, kağanına ve kabilesine sırt çevirmesi için ikna edebilir miydi? Ganşuk bir Moğol savaşçısı olmaktan tüm kalbiyle gurur duyuyordu ve kültürünün eskimiş prensiplerine duyduğu bağlılık Lian'ı etkiliyordu; fakat Lian onun bu bağlılığında kusurlar görmüştü. Ganşuk, imparatorluğun değişiminde nasıl bir rol oynadığını merak etmeye başlıyordu. İçindeki memnuniyetsizlik kıvılcımları körüklenerek açık bir isyana dönüştürülebilir miydi? Lian için ne kadar ileri gitmeyi göze alabilirdi?

Acaba Lian onu... baştan çıkarabilir miydi? O kadarı yeterli olur muydu? Bunu düşünmek Lian'a belirli bir zevk -planının ihtiyaçlarıyla pek de ilgisi olmayan bir zevk- vermiyor değildi ve genç kadın bir müddet bu fikri kafasında evirip çevirdi.

Kağan'ın Burhan-Haldun'a yapacağı seyahat haftalar sürecekti. Maiyetinin muazzam kervanı İmparatorluk Muhafızlarının dikkatini dağıtacak; kaçmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı. Bu sefer tereddüt edemem. Ne gerekiyorsa yapmalıyım.

Azmini geri kazanan genç kadın dikkatini yeniden önündeki can sıkıcı işe verdi, yani yolculuk hazırlıklarına. Cucay ona büyük bir seyahat çuvalı temin etmişti ve tamamen dolduktan sonra Lian'ın kendi başına taşıyamayacağı kadar ağır olacaktı. Bu Cucay'ın küçük hatırlatmalarından biriydi: Lian geniş bir özgürlüğe sahipti, ama o özgürlük aynı zamanda da bir yükü. İsterse kendini çok sayıdaki kaftanından ve de sıkça kullandığı losyonlardan, yağlardan ve pudralardan mahrum bırakabilirdi; lâkin öyle yapmak basit bir saray kölesinden daha üstün bir şey olmak için ihtiyaç duyduğu araçlardan vazgeçmek anlamına gelirdi. Efendi Cucay'ın gözündeki değeri, seyahat çuvalını ağzına kadar dolduran ipeklerin çokluğuyla rahatça ölçülebilirdi.

Her şeyi geride bırakırsam bu çuvala sığabilirim, diye düşündü, iyi katlanmamış yeşil bir ipek kaftanı dalgın bir edayla çuvalın ağzına tikiştirirken. Ganşuk'un at sırtında Kağan'ın kervanından uzaklaştığını hayal etti. Deri çuval eyerin üstüne atılmıştı ve genç kadının ayakları çuvalın büzülmüş ağzından dışarı çıkmıştı. Özgürlüğüme kavuşurum.

Çuvala kısmen soktuğu kaftanı dalgın bir biçimde çekiştirerek bakışlarını odada gezdirdi. Hangisi daha önemliydi? Hapishanesindeki süsler mi, yoksa özgürlük mü? O veya bu şekilde para kazanabilir ve yeni kaftanlar satın alabilirdi. Bunlar kadar güzel olmazlardı ama bunun ne önemi vardı ki? Yağları ve losyonları özlemesine özlerdi; fakat daha önce de onlarsız yaşamıştı. Moğollar Qingyuan'ı fethettiklerinde her şeyini yitirmişti. O günlerde

koru içindeki bir diğer mahkûmdan, kurumuş ve çökmüş boş bir kabuk halini alıncaya kadar azgın Moğol savaşçıları arasında paylaşılacak yabancı bir kadından başka bir şey değildi. Ama Efendi Cucay'ın dikkatini çekmişti ve bunun sebebi kaliteli kıyafetleri, makyajlı yüzü veya hoş kokusu değildi. Onu kurtaran duruşu ve dili, yani kendisinden alınamayacak iki şeydi.

Varını yoğunu geride bıraksa bile hâlâ Lian olarak kalacaktı ve bu bir kez onu kurtarmaya yetmişti.

Gezinmeyi sürdüren bakışları eğitim malzemelerini taşımakta kullandığı küçük omuz çantasına takıldı. Çantanın omuz askısı hayati bir ihtiyaçtı, çünkü bu sayede elleri boşta kalabilirdi. Yanında bir çuval taşırken tırmanabilir, ata binebilir veya dövüşebilir miydi? Başını iki yana sallayarak eşya yığınını eşelemeye başladı. Her şeyi geride bırakabilirdi ama bu tam da korku içindeki bir köle kızın yapacağı türden bir şeydi. Lian o kız değildi. Dayanıklı pabuçlar, bir su tulumu, erzak. Birkaç önemli öteberi toplamaya koyuldu. Mücevherler satılabilir.

Şafak sarayın çatısının uçlarını boyamaya başlarken Efendi Cucay ışığın sırlı kiremitlerden aşağı damlamasını seyrediyordu. Işık onun durduğu yeri, yani Kağan'ın bahçelerindeki açıklık alanı ısıtana kadar bir saat daha geçecekti. Lâkin Cucay üşüyor değildi; saray duvarlarının dışındaki kamplarda bulunan horozlar öterken qi egzersizlerine başlamıştı ve günışığı sarayın üst katındaki balkonlara ulaşmadan çok önce işini bitirmiş olacaktı.

Son birkaç haftadır çok az uyuyordu. Kağan'ın Burhan-Haldun'a gitme kararı çok sayıda lojistik sorun doğurmuştu ve yolculuğa bir an önce çıkabilmesi için tüm vaktini hazırlıklara harcamıştı. Şimdiden üç hafta geçmişti ve Kağan'ın sabrı tükenmek üzereydi.

Kağan daha az içer olmuştu ve Efendi Cucay bu küçük zaferinden dolayı Ganşuk'u kutlamıştı. Lâkin her iki adam da kaydedilen ilerlemeyi yitirmek istemiyordu.

Cucay bacaklarını sabit tutarken ileriye doğru imkânsız bir biçimde eğilerek uzun bedenini ikiye katladı. Gergin durumdaki kolları büyük bir kaplanı kucaklıyormuşçasına yavaşça uzandı ve yükseldi. Parmaklarını kaskatı tutarak ellerini şafağın boyadığı saraya doğru uzattı ve bir ayağını ağır ağır kaldırdı. Sonra da ellerindeki hayali kaplanın altına girerek onu omuzlarına atarmış gibi yaptı. Qi'si yerin derinliklerine kadar indi ve yetişkin kaplanın hayali ağırlığını omzuna attığı sırada onun dengesini sağladı. Kalçalarını döndürerek bu sefer diğer ayağını kaldırdı ve bahçenin güney duvarına doğru uzattı. Belindeki kaslar segirene kadar bu pozunu koruyarak Sarı İmparator'un [\[39\]](#) Dahili Düzen [\[40\]](#) metninde bulunan soru-cevap dizilerinden birkaçını içinden tekrarlardı. Bu sorular qi egzersizleriyle bir arada kullanıldığında zihni ve vücudu temizleyecek şekilde tasarlanmıştı.

Sarı İmparator'un verdiği bilgileri enine boyuna düşündükten-sonra omuzlarını çevirip kollarını kaldırdı. Kaplan devasa bir leylek halini aldı ve Cucay o kuşun havalanmak üzereyken yapacağı hareketin gergin bir taklidiyle vücudunu açabildiği kadar açtı. Ciğerleri havayla şişene dek nefes aldı; soluğunu verirken de kollarını gevşetti ve bacağının yere inmesine izin verdi.

Ancak o zaman şafağın doğu ufkunu delmesinden beri yakınlarda bekleyen tedirgin köleye seslendi. "Evet?"

"Efendim," diyen köle eğilerek selam verdi, "Lian Hanımefendi bana seyahat çuvalını verdi ve onu diğer eşyalarınızla beraber arabaya yükledim."

Cucay kaftanının manşetlerindeki düğümleri çözerek onları açtı. "Çuvalı inceledin mi?"
"Evet efendim. Giysilerden ve bir kadının yanında taşıdığı diğer eşyalardan başka bir şey yoktu."

Cucay dalgın bir edayla kafa salladı. Ne yiyecek ne de para. Kaçmayı planladığını gösteren hiçbir iz yok. Elini sallayarak köleyi uzaklaştırdı. Yine de gözünü Çinli kadının üstünde tutacaktı. Lian uzun zamandır hanesinin bir parçasıydı ve Cucay genç kadının huyunu suyunu iyi bilirdi. Lian ondan bir şeyler saklıyordu. Her ne kadar bunun Ganşuk'a yönelik ahmakça bir karasevdadan fazlası olduğunu düşünmese de kadının aklında başka bir şey bulunmadığından emin değildi.

Lian zeki biriydi ve Cucay'ın yok saymayı göze alamayacağı hayvansı bir kurnazlığa sahipti. Cucay onun yerinde olsaydı Burhan-Haldun'a yapılacak seyahat sırasında kaçmayı düşünürdü. Bu yolculuk öyle bir şey için en iyi zamandı.

Cucay yaptığı qi meditasyonu ile zihinsel gücünü yenilemiş olarak bahçenin pastoral kucağını terk etti. Bahçe, saray arazisinin şişip kabarmış kargaşasının içinde yumuşak bir sükunetti. Başdanışman ana avluya doğru yürürken kendini bir kez daha saray hazırlıklarının kızılca kıyametinde buldu.

Avluyu dolduran faaliyet, savaşa hazırlanan bir kenttekinden pek de farklı sayılmazdı. Yüzlerce insan avluda koşuşturuyor, itişip kakışarak karşılıklı bağırıyordu. Bir zamanlar uzun ve düzenli bir araba hattı kurmaya yönelik girişimler karmakarışık bir hal almıştı. Eşyalar oradan oraya fırlatılıyor, taşınıyor, sağa sola itekleniyor, elde ne varsa tekerlekli bir şeylere yükleme çabasıyla gelişigüzel bir biçimde üst üste yığılıyordu. Kurutulmuş meyve ve et kasaları, fiçılarca kımız ve şarap, çantalar dolusu giysi ve tefrişat, tıbbi malzemeler, sökülmüş ger'lerin ağır bohçaları, silahlar, kısacası Kağan'a eşlik eden yüzlerce yolcunun ihtiyaçlarını karşılayacak olan her tür malzeme.

Altı yüz dört. Cucay arabalara kaç fiçı kımız ve kaç kasa kurutulmuş et yüklendiğini bildiği gibi yolcuların sayısını da tam olarak biliyordu.

Aslında Ongun'dan gelen esirlerle beraber sayı altı yüz on altıydı; fakat Kağan birkaç gün önceki ayık bir anında ona bu adamların Burhan-Haldun'dan öteye gitmeyeceklerini hatırlatmıştı.

Kağan'ın tekerlekli ger'i tüm bu faaliyetin ortasındaydı. Çadırın tahta iskeletine sıkıca gerilmiş olan hayvan postları beyaza boyanmıştı ve sabah güneşinin altında ışıltılı parlatılmaktaydılar. Sekizli bir öküz grubu sabırsızca kıpırdanıyordu; altı adet malzeme arabası ger'in arkasında alelacele hazır hale getirilmekteydi.

Cucay önceki günün geç saatlerinde tüm hazırlıklarının gündeğümüne kadar tamamlanmasını emretmişti. Ögeday'ın öğleden önce dairesinden ayrılacağını pek sanmasa da Kağan seyyar çadırının bulunduğu platforma çıkar çıkmaz kervanın yola koyulmaya hazır olmasını istiyordu. Kervanbaşları hazır olmadıkları takdirde geride bırakılacaklarının farkındaydılar ve hiçbiri Kağan'ın peşinden bozkırlarda koşturmanın utancını yaşamaya hevesli değildi.

Daha küçük boyutlardaki üç adet tekerlekli ger, Ögeday'ın ger'i ile malzeme arabalarının kuzeyinde kaba bir sıra oluşturuyordu. Bunlardan ikisi Ögeday'ın karıları içindi, sonuncusuysa Cucay'ın ve diğer birkaç önemli danışmanın kullanımına tahsis edilmişti.

Ögeday üstünkörü bir biçimde o çadırda Ganşuk'a da yer verilmesini beklediğinden bahsetmişti ve Cucay kafa sallamakla yetinmişti. Ama aslında Ganşuk ile Lian'ın aynı ger'de uyumalarına göz yummak gibi bir niyeti yoktu. Bir müddet bu fikre epey bozulmuştu, özellikle de tepkisinin Kağan'ın kıdemli bir danışmanından ziyade korumacı bir babaya yakıştığını fark ettikten sonra. Neyse ki Ögeday aynı beklentiyi Ganşuk'a da iletmişti ve delikanlı bu teklifi reddetmenin en iyi yolunu sormak için Cucay'a akıl danışmaya gelmişti. Biraz...kafa dinlemeye ihtiyacım var, demişti Ganşuk. Kendi ger'imde kalmayı yeğlerim.

Üç ger'in arkasına sıralanmış İmparatorluk Muhafızları kalabalığına bakarken Cucay onun bu ihtiyacına anlam verebiliyordu. Üç jaghun dolusu süvari, Munokhoy'un seçkin askerleri ve her biri yüz adamdan oluşan iki bölük. İkmal konvoyları saray kapılarının dışına kadar uzanıyordu: aşçılar, doktorlar, sığır güdücüler, arabacılar. Cucay'ın gözüne o sırada ikmal konvoyu boyunca gösteri yapan küçük bir akrobatlar grubu takıldı. Ögeday'ın eşlerinden biri olan Mukha akrobatların yolculuğa katılmayacaklarını öğrendiği zaman yarım gün boyunca bağırıp çağırmıştı, en sonunda Cucay da sırf onun çenesini kapatmak için pes etmişti. Başdanışman içten içe Çinli bir akıncı birliğinin onları savunmasız bir malzeme kervanı zannetmesini umuyordu.

Ganşuk'tan ve Lian'dan herhangi bir iz yoktu. Cucay henüz endişeli değilse de gözünü üzerlerinde tutmaya kararlıydı.

13.BÖLÜM

SIGNA HODIE LUMEN VULTUS TUI SUPER ME [41]

Gregory öldü.

Duyduğu bu iki sözcük Rodrigo'yu afallattı. Bu basit beyan bir şaşkınlık fırtınasına yol açtı. Papa öldü. Rodrigo şimdi mesajını kime iletcekti? Yükünü başkalarına devretmesinin hiçbir yolu yokken Tanrı onu niye buraya göndermişti? Karşıt gruplar üste çıkmak için yarışırken Kilise altüst olacaktı ve Rodrigo yeni bir papanın seçilmesini bekleyemezdi. Hıristiyanlık Âlemi saldırı altındaydı. Doğudan çok büyük bir tehlike geliyordu ve Rodrigo'ya Kilise'yi uyarma görevi verilmişti.

Somercotesli Robert kardinallerden, Kilise'ye olan vazifelerinden ve sede vacante'den [42] bahsederek sohbeti sürdürmeye çalıştı. Fakat Rodrigo diğer adamın söylediklerinden hiçbirini idrak edemiyordu. Papa'nın ölüm haberi aklını başından almıştı. Yiyecek ve su bile yorgunluğunun ve de görevinin yükünü bütünüyle hafifletemezdi. O ağırlığın altında ezilen Rodrigo tekrar şilteye uzandı, sonra da hafif hıçkırıklarla ağlayarak rüyasız bir baygınlığa kapıldı, uykuya değil; hem zihnen hem de ruhen tam bir şuarsuzluğa. Vücudu istirahat talep ediyordu. Yolculuğu henüz sona ermemişti ve eğer sağ kalmak istiyorsa hem vücudunun hem de ruhunun güçlenmesi gerekiyordu.

Uyandığında o iki sözcük hâlâ başının içinde çalkalanıyordu. Gregory öldü. Fakat şuarsuz baygınlığının bir yerinde gizli bir güç kaynağı tespit etmişti. Taşdığı yükün adil olduğuna inanmaya devam ettikçe Tanrı ona sırt çevirmezdi. Yeter ki inancını kaybetmesin.

Rodrigo yüksek tavanlı ve ufak odadaki ışığın sıcak tonlarına bakarak gündüz vakti, havanın nispi serinliğine bakarak da halen sabah olduğunu anladı. Sonra karnının guruldadığını hissetti, sanki midesi hastalıklı bir çocuktaki kadar nihayet şikayet edecek kadar iyileşmişti. Rodrigo'nun bu duruma gülesi geldi.

Her tarafı sızlayan ve hâlâ biraz ateşi olan rahip sendeleyerek ayağa kalktı ve açık kapıya doğru birkaç kararsız adım attı. Yürüyebiliyordu; hatta belki de kısa bir mesafeyi kat edecek kadar. Tanrı'ya şükürler olsun. Ayaklarını sürüyerek taş bir koridor boyunca dikkatle ilerledi. Her iki yanında da düzensiz aralıklarla kendisinininki gibi odalara açılan kapılar yer alıyordu; lâkin ilk bakışta görebildiği kadarıyla bazılarında daha çok mobilya veya en azından giysilerin, daha doğrusu din adamlarına özgü pelerinlerle cüppelerin aşılacağı yerler vardı.

Rodrigo koridorun sonuna yaklaştığında bu bölümün üst katın çökmesi sonucu oluşan

bir taş ve moloz yığınının ibaret olduğunu fark etti. Duvara yaslanarak bakışlarını geride bıraktığı kapı sırasında gezdirdi. İçlerinden birinde başka bir çıkış, bu koridordan ayrılmasını sağlayacak bir kapı bulunmalıydı. Mutlaka başka bir yol olmalıydı.

Tabii önceki ziyaretçisi tıpkı rüyalarından hatırladığı o delikanlı gibi hayal gücünün yüksek ateşe bağlı bir ürünü değilse. Acaba Rodrigo delikanlının yaşlı halinin ziyaretini de kendisine verilen kıt yemekle beraber hayal mi etmişti? Bu düşünce onu endişeye sevk etti, çünkü eğer doğruysa hâlâ kâbusunun pençesinde demektir. Karnındaki tokluk hissi bile hummalı rüyasının bir parçası olabilirdi.

Yıkık koridorun karanlık bir köşesinin, ilk başta gölgeli bir nişten fazlası olmadığını düşündüğü bir noktanın dar bir aralık olduğunu fark etti. Bir elini duvarda tutarak gediğe doğru ağır aksak yürürken bir çıkış yolu, uyandığına ve artık rüya görmediğine yönelik bir kanıt bulma ihtimaliyle içi kıpır kıpırdı. Aralıktan geçebilmek için yan dönmek, iki elini birden duvara dayayıp düşmüş kayaya sürtünmek zorunda kaldı. Bunu yaparken de ağır taşlara iyice sokulup ellerine odaklandı. Sağdakini soldakine değdiriyor, soldakini geri çekiyor, böyle böyle inatçı bedenini ilerlemeye zorluyordu.

Yıkıntının öteki tarafındaki duvarlar farklı bir renkte olup taşlar griden ziyade pembeydi ve tavanın genel durumu çok daha iyiydi. Günişliğinin sızabildiği aralıklar yoktu. Ayrıca bu koridor herhangi bir kapıya sahip değildi; birkaç düzine adım boyunca uzanıyor, sonra da zemindeki büyük bir delikle son buluyordu. Delikten birkaç ayak boyu çıkıntı yapan tahta bir merdiven, kalın bir halat ve demir kazıklar vasıtasıyla duvara tutturulmuştu.

Şaşkın vaziyetteki Rodrigo merdiveni kullanarak aşağı inmeye başladı. Önce bir diğer katı, sonra da toprağın kendisini geçti. En dipteki ana kayanın içine büyük bir oda kazılmıştı. Bu odada, tahmin ettiği kadarıyla az önce yolculuk ettiği koridorla aynı istikamette uzanan tek bir tünel vardı.

Gidecek başka bir yolu olmayan Rodrigo çekinerek tünele girdi. Geriye dönmek umudunu kaybetmek, Tanrı'nın mesajını taşıyacak kadar güçlü olmadığını kabul etmek anlamına geliyordu.

"İşte buradasın. Tanrı'ya şükür."

Tünel düz devam etmemişti ve görünür bir çıkış noksanlığından dolayı Rodrigo kendini ebediyen buralarda başıboş gezecekmiş gibi hissetmişti. Gel gör ki bir ışık kaynağı keşfetmiş ve oraya yaklaşırken başka bir adama rastlamıştı.

Bu adam Peder Rodrigo'dan daha uzun boyluydu ve başını tünelin tavanına çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyordu. Rüzgâr ve güneşten yıpranmış yüzü onun da tıpkı Rodrigo gibi bu yeraltı mekânının sürekli bir sakini olmadığına işaret ediyordu. Burnu bir zamanlar mağrur görünüyordu; fakat artık yana doğru yamuktu ve köprü kısmının üstü bir yara dokusuyla büzülmüştü. Ak sakalı, sol yanağından aşağı uzanan daha büyük bir yara izini neredeyse kapatacak kadar gürdü. Sağlam dişlerle dolu ağzının tebessümü, bir ateşin donmak üzere olan birine gözükebileceği kadar hoştu.

"Somercotes kendine geldiğini söylemişti," dedi adam.

"Evet," karşılığını verdi Peder Rodrigo. "Tanrı'ya şükür," diye ekledikten sonra başka ne diyeceğini bilemediği için ellerini geleneksel dua pozisyonuna kaldırdı.

"Fukara bir rahip rolünü iyi oynuyorsun." Adam ellerini Peder Rodrigo'nunkilere doladı. Rodrigo kendini kurtarmaya ve bir şekilde niyaz etmeye çalıştı; fakat uzun boylu adam onun bu girişimlerine direndi. "Bu oyunu sürdürmene lüzum yok. Burada saklanman gereksiz."

Rodrigo'nun aklına Somercotesli Robert'la yaptığı konuşmanın bir bölümü geldi. Yeni bir papa seçilene kadar tüm kardinaler burada hapis tutuluyor. Bu anıdan doğan mantıksız bir dehşet Rodrigo'nun tüm bedenini kapladı: onun da bir kardinal olduğunu zannediyorlardı. Ya Moğolların bir zamanlar Macaristan olan yeri yok edişi sırasında gerçekleşen katliamla kıyametsel çılgınlıkta Rodrigo'nun sevgili amiri -sırdaşı- öldüyse ve Rodrigo da onun halefi seçildiyse? Acaba Şansölye Bânca gizlice kardinallik makamına yükseltilmişti de Rodrigo o hummalı halinde hak ettiği için değil, başka kimse kalmadığı için unvanın kendisine verildiğini unutmuş muydu? Yoksa -ki bu ihtimal de öncekinden daha düşük değildi- Şeytan'ın uşaklarından biri, bu iyi kalpli adamların Rodrigo'yu Vâcz Dekanı gibi görmelerini sağlamak için onu sahte bir kılığa mı sokmuştu?

Rodrigo kendini sakin sakin soluk almaya zorladı. "Elbette," karşılığını verdi. Korkusunu gizleyerek parmaklarını diğer adamın tutuşundan kurtardı ve o elleri daha uygun bir biçimde kavradı. "Adım Rodrigo," dedi, kendini gerçek ya da hayali herhangi bir unvandan yoksun bırakarak. "Rodrigo Bendrito."

Bu adama basit bir köy rahibinden başka bir şey olmadığını söylemesi gerekiyordu, ama dilini tuttu. Zihninin derinlerinde hummanın kıvılcımını hissediyor ve bu onu korkutuyordu; lâkin onu daha çok korkutan bir şey varsa o da mesajını iletememektir. Sırf Kilise'yi kurtarmak için başka biri gibi davranırsa Tanrı onu affeder miydi? Bu aldatmaca Tanrı'nın onu soktuğu imtihanın bir parçası mıydı? Mesajını vereceği kişinin böyle bir yükü üstlenecek kadar güçlü olmasını garantilemek amacıyla yeni papanın seçimine katılması mı lazımdı?

"Evet," dedi diğer rahip. "Ben de Giovanni Colonna." Adam yeniden gülümsedi ve güven verici yüz ifadesi Rodrigo'nun şaşkınlığını azalttı. "Gel," dedi Colonna, bir elini Rodrigo'nun omzuna koyarak. "İzin ver sana yol göstereyim."

Rodrigo oradan götürülmeye ses çıkarmadı. "Neredeyiz?" diye sordu. "Ortak dostumuz Somercotes'e göre... Septizodium denen bir yerin içindeymişiz."

Colonna gevrek gevrek güldü. "İçinde ha? Hayır. Septizodium yukarılarda bir yerde." Elini kaldırıp alçak tavana dokundu. "Septizodium, Palatine Tepesi'nin eteklerine yakın bir yerdedir. Eskiden gerçek bir tapınaksa bile bina ortadan kaybolmuş durumda. Geriye sadece kadim ve unutulmuş tanrılara adanmış bir cephe kaldı. O arkasındaysa boş bir kabuk, son birkaç yüz yıldır dik durmayı becermiş dört duvar var."

Adam Rodrigo'nun adımlarıyla uyumlu olarak yavaşça yürüyordu. Rodrigo uzun boylu meslektaşının sabrına minnettardı. Colonna, Roma'dan Paris'e kadar cefasızca yolculuk yapabilecek birine benziyordu; adımları kilometreleri zahmetsizce kat edecek kadar uzundu.

"Görüyorsun ya, burada saklı tutuluyoruz," diye sözlerini sürdürdü Colonna. "Kilise'nin düşmanları yerimizi bulsalar bile bize ulaşamazlar; çünkü duvarlara tırmanmak dışında Septizodium'dan, bu taş kutudan çıkmanın hiçbir yolu yok. O duvarlar da Ayı tarafından korunuyor."

"Ayı mı?"

"Roma Senatörü Mateo Rosso Orsini. Bizler onun gözetimindeyiz."

"İyi ama dışarı çıkamıyorsak ben nasıl içeri girdim?" diye sordu Rodrigo. "Daha önceden yediğim yiyecekler nereden geldi?"

"Melekler," deyip güldü Colonna. "Seni buraya melekler getirdi."

Ferah bir mağaraya ulaştılar. Artık ışığın kaynağına daha yakındılar. Tünelden çıkarlarken Rodrigo başını kaldırdı. Bu çukurdan da bir başka merdiven çıkıyordu; diğer bir rahip basamakların diğer ucunda çömelmiş vaziyette bekliyordu. Işık -hakiki günüşiği- adama arkadan vurarak silüetini açığa çıkarıyor, uzun ve kıvrımlı sakalını aydınlatarak yüzünün beyaz bir bulutun üzerinde yüzüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Colonna önce onun çıkmasına izin verdi. Merdiveni tırmanan Rodrigo yukarıya ulaştığı sırada diğer adamın uzattığı eli tuttu. Yakından bakıldığında sakal o gizemli parlaklığının bir kısmını kaybetse de en az önceki kadar tuhaf ve egzotik görünüyordu. Ayrıca yalnızca adamın beline ulaşacak kadar uzun olmakla kalmıyor, aynı zamanda da kıvrılarak bir sarmal çiziyordu. Beyaz kıl tutamları önce birer örgü haline getirilmiş, sonra da merkezi demete eklenmişti. Tüm bu tasarım adamın yüzünden sarkan hayaletimsi bir sarmaşık demetini andırıyordu. Gözleri suratındaki birer arduvaz parçasından farksızdı ve süssüz takkesi başının tepesindeki tüm saçları siyah kumaşıyla örtecek kadar aşağı çekilmişti.

"Ah, Rainiero," dedi Colonna, Rodrigo'nun peşinden yukarıya ayak basarken. "Tanrı bize yeni bir güneşli gün lütfetti. Bugünün şu canavarımsı sakalını O'na bir adak olarak sunacağın gün olduğunu öngörüyorum."

Rainiero adlı adam Colonna'nın uzattığı eli sıktı. Gülümsediği zaman sakalı ayrılarak pembe bir ağzı ortaya çıkardı. "Acizliğime duyduğun inancın, Tanrı'nın sıcaklığıyla gelen imtihanlara katlandığım için beni bekleyen mükafata duyduğum inanç kadar güçlü olmadığı gerçeğiyle huzur buluyorum Giovanni." Ellerini Rodrigo'nun omuzlarına koyup yüzüne dikkatle baktı. "Tanrı seni korusun evladım. Umarım bir gecelik istirahatın sayesinde gücünü toparlamışsındır."

"Rainiero Capocci," diye sakallı adamı tanıttı Colonna. "Taş döşemekle ve duvar örmekle meşgul olmadığı zamanlarda Viterbo valisidir. Tabii bir papa seçmediği zamanlarda da. Rainiero, bu Rodrigo Bendrito."

Rodrigo kafa salladı ve Capocci'nin elini sıkmasına izin verdi. Adamın avucu sert ve nasırlı olmasına rağmen sıcaktı da; tutuşu kalın önkollarında yatan kuvvet düşünülüşünde şaşılacak kadar nazikti. "Tanrı seni korusun," dedi Rodrigo, biraz sarsakça. Böylesine yoğun bir samimiyet gösteren ve ona akranları gözüyle bakan bu adamlara nasıl hitap etmeliydi ki?

"Bir süredir uzaklardaydın, değil mi?" diye sordu Capocci, Rodrigo'nun elini bırakırken.

"Öyle," diye bocalayarak itiraf etti Rodrigo.

Capocci kulağına dokundu. "Evet, kısa süre önce uzun bir şekerlemeden uyanmış biri gibi konuşuyorsun. Hâlâ nerede olduğundan pek emin değil gibisin."

"Değilim," diyen Rodrigo içinde fırtınalar estiren tüm sorulara, korkulara ve şaşkınlıklara rağmen daha fazla konuşmamak için dilini ısırıldı.

Dikkatlerini dağıtan yeni bir ses Rodrigo'nun imdadına yetişti. "Günaydın sevgili din kardeşlerim!" Capocci'nin arkasında Rodrigo'nun hayal meyal farkına vardığı bir salon

mevcuttu. Salon güneşli bir açıklığa, dikdörtgen biçimli düzgün bir kapıya çıkıyordu. O sırada kafası gür ve siyah saçlarla kaplı, uzun-ince bir rahip onlara doğru yürüyordu. Adam yanlarına yaklaşırken Rodrigo onun yüzünü inceledi ve aklına ilk gelen şey bir tilki oldu. Adamın bakışları surattan surata atlıyor, Rodrigo'nun kolunu tutmakta olan Capocci'nin eli de dahil olmak üzere hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. "Bu sabah ne tür bir münazara sizi böylesine şevke getiriyor?" diye sordu adam, sahte olduğu anlaşılan eğri bir tebessümle.

Colonna köpek havlamasına benzer sert bir kahkaha attı ve hemen Rodrigo ile tilki suratlı adamın arasına girdi. "Münazara mı?" deyip alaycı bir homurtu çıkardı. "Rainiero yeni dostumuzu çiftliğindeki atları inceler gibi inceliyor. Az sonra onun ağzını açıp dişlerine de bakacağından eminim."

Capocci asılarak Rodrigo'yu iyice yakınına çekti ve daha genç olan rahip sendeleyerek sakallı adamın kollarına düştü. "Bittabi," dedi Capocci. "Bir adamı ölçüp biçmenin en iyi yolu çene kaslarına bakmaktır." Elini Rodrigo'nun çenesinin altına koyup onun başını kaldırdı. "Bakalım konuşmaya mı yoksa yemeye mi meraklı."

Rodrigo tilki suratlı adamın Colonna'nın heybetli cüssesini geçmeye çalıştığını göz ucuyla gördü, zira Capocci'nin son derece sıkı tutuşu başını çevirmesine engel oluyordu. "Ne öğrendin?" diye Capocci'ye sordu yeni kardinal, nihayet ötekilerin oynadıkları oyuna boyun eğerek.

Capocci parmaklarını çene hattının yakınından Rodrigo'nun yanaklarına batırarak rahibi ağzını açmaya zorladı. Sonra da sakalları Rodrigo'nun burnunu gıcıklayacak kadar yüzünü onunkine yaklaştırdı. "İçerisi çok karanlık," diye duyurdu Capocci. Güya sabah ışığı rahibin boğazını daha iyi aydınlatsın diye Rodrigo'yu çevirdi; fakat bu pozisyon değişikliği Capocci'nin keskin suratlı kardinale sırtını dönmesini sağladı. "Kimin adamısın sen?" diye bilmek istedi Capocci, doğrudan Rodrigo'nun kulağına yönelttiği haşin bir fısıltıyla. "Burada her şey ihtilaftan ve entrikadan ibaret. Kullanacağın oy seçimin sonucunu belirleyebilir. O yüzden sakın acele etme."

Rodrigo'nun gözleri hayretten faltaşı gibi açıldı ve genzinden boğuk bir ses çıktı. Tutuşunu gevşeten Capocci rahibin suratına bir tokat attı. Rodrigo acıdan çok şaşkınlıktan dolayı sendeledi.

Dostunun yaptıklarını daha iyi seyretmek için başını çevirmiş olan Colonna bir kahkaha attı. "Amma da konuşkanmış."

Capocci diğer iki adama doğru döndü. "Bir at kadar faydasız. Bıraksan bütün gün tarla sürmekten iyi anlamadığına ve düz bir çizgi üzerinde yürüyemeyeceğine beni ikna etmeye çalışır." Eliyle Rodrigo'yu işaret etti. "Şunu bir dinleyin. Şimdiden mızmızlanıyor."

Rodrigo'nun ağzından tek kelime bile çıkmamıştı. Elini karıncalanan yanağına bastırarak hâlâ Capocci'nin fısıldadıklarına anlam vermeye çalışıyordu. Sorular kafasının içinde vızıldıyor ve başını döndürüyordu. Bir adım geri çekildiğinde Capocci onu kolundan tutup ağzı açık olan çukurdan uzağa çekti. Rodrigo silkinerek sakallı adamın yardımını reddetti ve bir süre ortalıkta dolandıktan sonra duvara yaslandı.

Yüzünü sıcak basmıştı. Ateşinin tekrar çıktığından korkuyordu. Tilki suratlı adam Colonna'nın etrafından dolanıp Rodrigo'ya yaklaştı ve neredeyse yalakaca denebilecek bir tavırla elini rahibin omzuna koydu. "İyi misin? Giydikleri cüppeleri hak etmeyen o şaklabanlardan da bu beklenir. Kendi dışkıyla oynayan iki

hödük işte.”

Colonna tilki suratlı adamın arkasından Rodrigo’yla göz teması kurdu ve bir parmağını ikaz edercesine salladı. Kardinal, Rodrigo’nun yüz ifadesinde bir değişiklik görmüş olacak ki arkasına bakmak için hızla döndü; Colonna hemen parmağını burnuna sokup geniz boşluğunda saklanan bir şeyi aramaya koyuldu. Capocci ise karşı duvara yaslandı ve bıyığının ucunu burarak abartılı bir ciddiyetle Colonna’nın çabalarını gözlemledi.

“En iyisi onlara hiç aldırış etmemek,” dedi koyu saçlı kardinal. Colonna parmağını çıkarıp keşfinin sonuçlarının incelemeye başlarken tilki suratlı kardinal başını iki yana salladı ve Rodrigo’yu aydınlık kapı aralığına doğru çevirdi. “Gel. Gidip diğerlerini bulalım ve daha medeni bir sohbe katılalım.”

“Peki,” diyebildi Rodrigo, yeniden yönlendirilmeye göz yumarak. “Biraz nezaket hoş bir değişiklik olur.”

“Adım Rinaldo,” dedi kardinal, İkiliden uzaklaşırken. “Conti de Segni. Belki ailemi tanıyorsundur?” Çocukların ebeveynleri önünde maymun gibi oynatılmadıkları soylu bir aile, diyordu ses tonu.

Asıl derdi bu yabancı insanların isimlerini aklında tutmak olan Rodrigo başını iki yana salladı. Aylar boyunca bir tek Ferenc’le ahbaplık ettikten sonra bu yeni suratlar, isimler, sesler ve karşıt gruplar sağanağıyla başa çıkmakta zorlanıyordu.

Deus Peter, orationem mean confirma, et intellectum mum agiue et memorial... Çok uzun bir zaman önce, eğitimini başlatan yolculuk sırasında -Padua’dan Cologne’ye- Albertus Birader’den öğrendiği pek çok dersten biri olan o duayı hatırladı. Ad suscipiendum, diye aklından geçirdi. İdrakıma ve hafızama güç ver.

Oradan yola çıkarak duvar ustası Capocci’nin kaba bir sakalı ve kabiliyetli elleri olduğunu ezberledi. Kabasakallı kabiliyetli Capocci. Belki çocukça bir yöntemdi ama işe yarıyordu; isimlerden ve suratlardan biri böylece Rodrigo’nun hafızasına kazınmış oldu. Bir de onu tünelde karşılayan ilk kardinal vardı: Colonna. Adam bir kolon kadar uzun boylu ve sağlam yapıydı. Kolon gibi Colonna. Kabasakallı ve kabiliyetli Capocci.

İnsan ancak isimleri, erdemleri ve sözcükleri tevazuuyla muhakeme ederek Tanrı’yı anlayabilir, diye aklından geçirdi, ezberlediği derslerden birini daha hatırlayarak.

“Nereden geliyorsun?” diye sordu Rodrigo’nun sessizliğini çekingenlik sanan de Segni. “Zorlu bir yolculuk atlattın, değil mi?”

“Evet,” diye doğruladı Peder Rodrigo. “Hem de çok zorlu.” Rinaldo, diye içinden geçirirken bu adamları hatırlama meselesini artık çok daha kolay buluyordu. Çocuk masallarındaki tilki Rinaldo gibi. Tilki Suratlı Rinaldo.

Rodrigo çaktırmadan arkasına bir göz attı. Onun uzaklaşmasını seyrederken Capocci ile Colonna’nın suratlarındaki tüm neşe kaybolmuştu. Colonna parmağını cüppesine sildi. Capocci ise belli belirsiz bir baş selamı verdi ve daha uzun boylu kafadarının saniyeler önce yaptığı gibi bir parmağını ikaz edercesine kaldırdı.

“Keşke Tanrı Roma’da toplanmamız için bize başka bir sebep verseydi ama...” dedi de Segni, gözlerini gökyüzüne doğru çevirerek. Ben kimim ki Tanrı’nın niyetini sorgulayayım? diyordu bakışları. Rodrigo nihayet tepkisizliğinin farkına vararak kafa salladı ve sessiz bir mutabakatla boynunu eğdi. “Lombardy’de elçilik yaptığı zamanlarda Papa Hazretleri’nin yanındaydım,” diye sözlerine devam etti de Segni, bir süre düşündükten sonra. “Onunla

akrabayız... akrabaydık. Ailelerimiz hâlâ..." Elini sallayarak bu düşünceleri kafasından attı. "O artık Tanrı'nın yanında ve hiç acı çekmiyor. Hiçbirimiz bundan daha fazlasını arzu edemeyiz."

Sanki biri böğründeki kazığı çıkardıktan sonra yerine yeni bir tanesini saplamış ve şimdi onu yavaşça bedenine çakıyormuş gibi Rodrigo'nun acısı geri gelmeye başlıyordu. Çok kısa bir zamanda çok fazla yol yürümüştü ve kapıya doğru attığı her adım bir öncekinden daha zordu. Papa Dokuzuncu Gregory'nin ölecek bu dünyayı uygun bir zamanda terk edip etmediğini düşünmekten kendini alamıyordu. Daha gidecek öyle çok yolum var ki, diye içten içe dert yandı Peder Rodrigo. Üstelik yüküm çok ağır.

Sonra kapıya ulaşır ışığa adım attılar.

14.BÖLÜM

LEVAZIMCIBAŞININ DİLİ

Rutger'in özel odası sade ve süssüzdü: biri yüksek bir pencereyle bölünen dört çıplak duvar, yıllarca kullanılmaktan tuğlaları is bağlamış boş bir şömine ve zemindeki döşeme taşlarının arasından sızan neme uzun zaman önce yenik düşmüş küflü, çöktü çökecek bir bank. Lâkin odanın sağlam bir kapısı vardı ve kapandıktan sonra Andreas ile Rutger'a belirli bir miktar mahremiyet sağlamaktaydı.

Rutger rütbesinden ileri gelen bir resmiyetle kolaylıkla karıştırılabilecek bir katılıkla hareket ediyordu; fakat Andreas adamın kuvvetini tüketen bir eklem hastalığından muzdarip olduğunu biliyordu. Kendisinden daha yaşlı olan biraderi tıpkı can çekişen bir meşe gibi kuru ve kırılıgandı; Legnica'nın çevresindeki ağaçlara yapışıp kalan ısrarcı sis, elleriyle ayaklarının şişmesine sebep oluyordu. Andreas çocukken köyündeki zanaatkarların ve işçilerin de benzer hastalıklara tutulduklarını görmüştü. Çekilen acı bir insanı yürüyemez hale getirebilir, en kötü durumlardaysa mesleğini yapma becerisini elinden alarak pek çok kişi için ölümden beter bir kadere mahkûm edebilirdi. Lâkin Rutger hâlâ sırtı dik yürümekte ve kendisini iyi zamanlarında hırçın, kötü zamanlarındaysa öfkeli ve önyargılı kılan ızdıraplı bir ağırbaşlılığı elden bırakmamaktaydı.

"Livonyalılara dair verdiğim emir neydi?" diye çıkıştı levazımcıbaşı, rengi yeşile çalan banka acı verici aşamalarla, yavaş yavaş otururken. "Onları hatırlamıyor musun?"

Andreas ellerini arkasında kavuşturmuş bir vaziyette Rutger'in önünde duruyordu. Adamın ne emrettiğini çok iyi biliyordu; onları diğerleri de duymuş, hatta birahanedeki kavgadan hemen önce Maks onları Andreas'a hatırlatmıştı. Andreas kararını verirken emirlere karşı geldiğinin bilincindeydi. İsterse kavgadan kaçınabilirdi, ama doğru bir karar aldığına da farkındaydı. Şimdi tek yapması gereken bu gerçeği Rutger'a da göstermekti.

"Saygısızlık etmek istemem ama," dedi başını eğerek, "işimize karıştılar ve bunun sonuçlarına katlanmadan hareket etmelerine izin vermek ruhumuzdaki bir zayıflığı ortaya koymak olurdu. Eninde sonunda onlarla çarpışacaktık ve kibirlerinin sonuçlarını onlara şimdi hatırlatmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Rutger elini tahta banka sertçe vurdu. "Bu kararı bana danışmadan, benden izin istemeden verdin. Komutanından aldığı emirlere uyup uymayacağına güven olmayan, disiplinsiz bir paralı asker misin sen? Petraathen'deki küstahlığına dair rivayetlere pek kulak asmamıştım, ama o bedhahça söylentilere inanmayarak hepimizi tehlikeye atmış

olabileceğimden—”

“Komutanım,” diye onun sözünü kesti Andreas. “Özür... özür dilerim, Rutger Birader. Haddim olmadan konuştuğumun ve öyle yaparak belki de Petraathen’de istenmeyecek kadar katlanılmaz biri olduğum saçmalığını doğruladığının farkındayım ama...” Cüppesinin sağ kolunu sıyırıp önkoluna dağlanmış mührü gösterirken dimdik ve gururla durdu. “Kalkan İmtiham’ndan geçtim, Yemin’i ettim ve kılıcımı hakkımla kazandım. Kendimi bedenen, zihnen ve ruhen Bakire Meryem’e adadım. Eğer yeminime ve biraderlerime olan bağlılığımı sorgulamak istiyorsan bunu elinde bir kılıçla yapsan iyi edersin, çünkü öyle bir suçlamaya ancak bu şekilde cevap veririm.”

Rutger sükunet çağrısıyla bir elini kaldırdı. “Gardını düşür Andreas. İdeallerimize bağlılığına veya onları uygulamadaki şevkine saldırmıyorum. Savaşlarda gösterdiğin yiğitlik iyi biliniyor ve buraya gelişinin haberi bizim için büyük bir neşe kaynağı oldu. Varlığın grubumuzun değerini daha da arttırıyor; konuyla ilgili sözlerimde bir art niyet arama. Lâkin bu dernek evi ümitsiz ve sıra dışı bir ihtiyaç yüzünden kuruldu. Tek yumruk gibi düşünecek kadar uzun bir süredir silah arkadaşı değiliz ve o zamana dek disiplini korumaya çalışmaya mecburuz. Elimizdeki en akıllı muharebe stratejisti olduğuna dair kafamda tek bir şüphe dahi yok; fakat birliğimizin iyiliği adına emirlerime uyup uymadığını merak etmekle vakit harcamamam gerek.”

Biraz gevşeyen Andreas gözünü yere dikti. Karşılık verecek gibi olduysa da başını iki yana sallayıp sessiz kaldı. Herhangi bir cevaba gerek yoktu. Böyle bir hatırlatmayı beklemiş ve kendini ona göre hazırlamıştı; yine de onunla karşılaştığında böyle bir şeye karşı koymaya gücünün olmadığını görmüştü. Bu tarz bir hareket, aceleci ve kötü bir lider olduğunu düşünen Rutger’in endişelerini kuvvetlendirmekten başka bir işe yaramazdı. Biraz tevazu göstermek, suçlamayı kabul etmek ve önem taşıyan asıl meselelere geçmek daha iyi sonuç verebilirdi. Gireceğin çatışmaları iyi seç, diye akıl vermişti Heermeister’a. Bu, kendisine de hatırlatması gereken çok iyi bir nasihatti.

“Feronantus’un başarısı gizliliğe bağlı,” dedi Rutger, daha yumuşak bir ses tonuyla. “Eski rakiplerimizin dikkatini üzerimizde toplamamız veya uzadıkça uzayan bir sidik yarışına girmemiz hiçbir işimize yaramaz. Öyle bir şey bize ne kazandırır?”

“Saygı,” cevabını verdi Andreas, kısa bir süre sonra.

“İdeallerimiz arasında diğer tarikatlardan saygı beklemek var mı?”

“Hayır. Ama ben bunu onların saygısını kazanmak için yapmadım.”

“Ya kimin saygısını kazanmak için yaptın?”

“Kendi biraderlerimizin.”

Rutger iç geçirip bir elini griye çalan kısa saçlarında gezdirdi. Andreas iddiasını desteklemek için hemen atıldı. “Henüz kalkanlarını almamış olabilirler ama adaylarımızın becerisine diyecek yok. İki ayrı hedefle karşı karşıya kaldığımda Eelif çabucak tepki verdi. Eğer yanımda olmasaydı onları alt edebilmek için içlerinden birini yaralamam gerekirdi. Onlara Livonyalılarla dövüşeceğimi ve tehlikeye düştüğümü sezmedikçe kavgaya karışmamalarını söyledim. Beni korumaları için onlara güvendim. Korudular da.” Yüzünde büyük bir tebessüm belirdi. “Aralarından birinin tek başına iki Livonyalıyla birden başa çıkabileceğine bahse girerim. Artık çocuk değiller.

“Hem zaten Livonyalıların Heermeister’i gücümüzün doruğunda olmadığımızdan

şüphelense bile bundan emin olamaz; lâkin bizimle dövüşmeyi seçerse büyük kayıplara uğrayacağını artık biliyor. İhtiyatlı davranacak, çünkü başka çaresi yok; Moğollar etrafta olduğu sürece kendi gücünü koruması gerek. Artık bize karşı harekete geçmeyi düşünmeyecek. Onun yerine ne zaman içi yansa birahaneye giderken yanına kaç adam alması gerektiğini merak edecek. Geceleri yatağına uzandığında bir türlü uyuyamayacak, çünkü yerleşkesinin güvende olmadığından kaygılanacak. Bunlar asılsız korkular değil Rutger; çünkü ihtiyaç duymamız halinde adamlarımız o tür bir taarruzu başarıyla gerçekleştirebilir.”

“Öyle bir şeye ihtiyacımız olmadığını sana hatırlatmak isterim,” diye cevabı yapıştırdı Rutger. “Buraya gelmekteki asıl amacımızın iki nedeni var. Birincisi, Moğol güruhlarının buradan batı denizine kadar uzanan topraklarda cirit atmasını önlemenin bir yolunu bulmak. Feronantus ile ekibi bu işi çoktan üstlendi.” Kaşlarını çattı. “Görevimizin ikinci kısmıysa burada hattı müdafaa etmek ve düşmanlarımızın dikkatinin Sirk’ten ayrılmamasını sağlamak.”

“Peki ormandaki yıkık bir kilisede saklanarak bunu nasıl başaracağız?” diye sordu Andreas. “Arenaya bir adam yolladık, adamımız dövüşü kazandıdaysa Han onu bizden çaldı. Bu hakarete verdiğimiz tepki ne oldu? Hiçbir halt yemedik. Eğer hâlâ yaşıyorsa Haakon hakkımızda ne düşünür? Biraderimizi terk mi ettik?”

“Hayır,” diye homurdandı Rutger.

“Öyleyse onu nasıl geri alacağız? Daha nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Halen yaşayıp yaşamadığım da.” Andreas iç geçirdi. “Aşırı derecede tedbirli davranıyoruz. Evet, Feronantus büyük savaşçılarımızdan çoğunu yanında götürdü ama onlar burada değiller diye gücümüzün azaldığını düşünmek, kendi onurumuzu koruyamayacak kadar zayıf olduğumuza inanmaktır. Haakon’u kurtarmak, hattı müdafaa etmek, Livonyalılara bizi dürtmenin iyi bir şey olmadığını göstermek... Yapabileceğimiz, hatta yapmamız gereken şeyler işte bunlar.”

Andreas ne düşündüğüne dair bir belirtiyeye rastlamak amacıyla saçları ağaran levazımcıbaşının yüzüne baktı. Sözlerinde fazla ileri gittiğinden endişelense de o düşüncelerin dile getirilmesi lazımdı. Tıpkı Rutger gibi o da bazı öyküler duymuştu; Rutger’in bu kadar suskun olmadığı, kafesteki bir aslan yavrusu gibi değil de bir aslan gibi davrandığı günlerin öykülerini. Böyle hararetli bir nutuk atmak bir kumardı ama Rutger’in yüz ifadesinde çabalarının boşa olmadığını gösteren bir parıltı görür gibi olmuştu. Adamın gözlerinde hâlâ öfke mevcuttu fakat bastırılmış bir gururun izleri de yok değildi. İşte böyle kardeşim, diye aklından geçirdi Andreas. Kim olduğumuzu hatırla. İsmimizi çelikle ve bileğimizin gücüyle duyurduk; gölgelere sinerek ve sonun gelmesini bekleyerek değil.

“Aklında başka bir şey daha var,” dedi Rutger, uzun bir sessizliğin ardından.

Andreas kafa salladı. “Dövüşler olmayınca Moğolların canı sıkılıyor. Zaten burada oyalanıp o arenayı inşa etmelerinin tek sebebi de buydu. İçlerinden çoğu çekip gitti ama geriye kalan ordu hâlâ tek başımıza savaşamayacağımız kadar kalabalık. Şehirdeyken Çiçek Şövalyesi’yle iletişim kuramasam da sanırım ona nasıl ulaşacağımızı ve bunu yaparken de Moğolların dikkatini nasıl tekrar çekeceğimizi biliyorum.”

Andreas konuştuğu heyecanlandığını hissedebiliyordu. Aktif direnişin pasif beklemeye galip gelmesi fikri ruhunda biriken enerjiyi açığa çıkarıyordu. “İlk Meydan diye bir yer var.

Haakon arenada dövüşme hakkını orada kazandı ve Moğollar arenayı kapattığından beri derecelendirme müsabakalarına gerek duyulmuyor. Bunu değiştirmemiz lazım; oraya gitmeli ve herkese meydan okumalıyız. Sancağımızı kaldırıp demeliyiz ki, 'Kendimizi ispatlamaya geldik ve Moğolların Hanı arenanın kapılarını yeniden açmaya tenezzül edene kadar da öyle yapmaya devam edeceğiz.' Ongun eninde sonunda farkımıza varacaktır; hatta belki de şampiyonlarından birini bile gönderir."

Rutger onu dikkatle süzdü. "Yani gönderecekleri şampiyonun Çiçek Şövalyesi olacağını mı düşünüyorsun?" Andreas kafa sallayınca yaşlı adam homurdandı. "Planın çok riskli ve fazla bir başarı şansımız olduğuna inanmıyorum. Han'ın kaç şampiyonunun bulunduğu veya yerleşkesinin dışında yaşananları artık umursayıp umursamadığına dair hiçbir şey bilmiyoruz." Sözleri karamsar ve küçümseyici olmasına rağmen ses tonu çok daha hafifti; beyninin aptalca olduğunu bildiği, fakat yüreğinin doğru olduğunu söylediği bir şeyden kendini vazgeçirmeye çalışan biri gibi konuşmaktaydı.

"Şansımız düşük bile olsa elimizdeki en iyi seçenek bu," dedi Andreas. "Moğol yerleşkesi iyi korunuyor ve ne yerleşim düzeni, ne de muhafızlar hakkında adamlarımızı o duvarların üzerinden gönderme riskine girecek kadar fazla şey biliyoruz. Öyle yapmaktansa o yerleşkenin içinde yaşayan birinin güvenini kazanmak daha çok işimize gelir."

İçinde buldukları durumun ciddiyetini, onun her an bozulabilecek dengesini iyi bilen Andreas bu noktada duraksadı. Bıçağın ağzındayız. "Ayrıca Sirk'i tekrar başlatmak için en iyi fırsatımız da bu," dedi. "Han'ın dikkatini şu an çadırında, kendini bu yerin geri kalanından tecrit ettiği yerde her ne yapıyorsa ondan daha eğlenceli bir şeye çekmeliyiz."

Kendilerini bekleyen akıbet bir kez daha aklına geldiğinde kendi tebessümünün de neşesini kaybettiğini hissetti. "Han'ı eğlendirebildiğimiz takdirde kazandığımız zamanın kıymeti çok büyük olur. Sadece şu tehlikeli göreve atılan biraderlerimiz için değil, bizim için de. O zamanı nasıl değerlendireceğimizi henüz bilmiyor olabiliriz; fakat bu oyunun sonunu ne kadar geciktirebilirsek o kadar çok plan ve hazırlık yapabiliriz. Eğer karanlıkla yüzleşseksem bunu hazırlıklarımı tamamlamış bir şekilde yapmayı yeğlerim, hiçbir şey bilmeden bekleyerek ya da acemi bir seyis yamağı gibi gafil avlanarak değil. Bizimkisi haklı bir mücadele Rutger. Zayıfları ve masumları korumakla yükümlüüz. Bizler gecenin karşısında saklanmayız; onu geri püskürtürüz. Dik durmak ve şafağın gelişini müjdelemek bizim vazifemiz."

Rutger sessiz kaldı; fakat gözleri ışıltıyor, uzun bir uykudan yeni kalkmışçasına fıldır fıldır dönüyorlardı. "Aslanları uzak tutması için bir ejderhayı kışkırtıyorsun," deyip iç geçirdi. Kılıç kullandığı elini esnetti. Yaptığı bu hareketlerin acı verici olduğu kesindi ama o kadar çok işine işlemişt ki kendine hâkim olamıyordu. Kılıç bir kere kavrandı mı daha sonra bırakılsa bile bir şövalyenin elini asla tam olarak terk etmezdi; hem ağırlığı hem de onunla beraber gelen yeminler ve sorumluluklar ihtiyarlıkta bile hatırlanırdı.

"İkisinden biri her hâlükarda bizi yutacak," dedi Andreas. "Nasıl öleceğini kendin seçmek istemez misin?"

Rutger güldü. "Bu yaşlı yüreği böylesine coşturacak sözler edebildiğine göre Tanrı ve Bakire Meryem seni seviyor olmalı çocuk."

Rutger'in elinin açılıp kapanmasını seyrederken ve gözlerinde ne eğitimin ne de iradenin gizleyemeyeceği o acı kıpırtısını görürken Andreas levazımcıbaşının doğru söylediğini

biliyordu. Bakire onu sahiden de seviyordu ve Andreas bunun karşılığında o sevgiyi Rutger'la paylaşmak istiyordu. Bırak alnımıza yazıldığı gibi ölelim, diye dua etti. Kendi seçtiğimiz bir savaş meydanında, ellerimizde bir kılıçla.

15.BÖLÜM

TÜNDER SİHRİ

Ferenc eski püskü battaniyeyi üstüne çekerek samanlara iyice gömüldü. Önce güneş sonra da ay batmış, virane ahırın içi epeyce serinlemişti. Delikanlı ısıya ve havada uçuşan tozlara aldırış etmeyerek derhal mayışmıştı. Ne gariptir ki onu nihayet uyandıran şey sabahın erken saatlerinin sessizliği ve huzuru oldu.

Bilinci ilk açıldığında afallayıp dehşete düştü; sonra baş döndürücü bir anilikle nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini hatırladı. Daha doğrusu hatırlar gibi oldu. Peder Rodrigo'yu yüzüstü mü bırakmıştı? O korkunç ve bitmek bilmez yolculuktan, kutsal kişinin hummalı rüyalarından ve sayıklamalarından sonra ona destek mi olmuş, yoksa onu terk mi etmişti?

Hayır, etmemişti. Edemezdi. Mareska'nın oğlu Budalı Ferenc öyle bir şey yapmazdı. Belki baba tarafına mensup birinden öyle bir davranış beklenebilirdi, ama o zaman bile böyle bir ihanette bulunabilmesi için yıllar süren ahlaki bir yozlaşmaya maruz kalması gerekirdi. Ferenc'in halkı o denli katı, gençlerine nasıl yaşamaları gerektiğini öğretmek konusunda o denli gayretliydi ki itaatsizlik korkusunu yenmek yıllar sürerdi. Sadece dedesinin yaşındakiler yardım etmekle yükümlü oldukları birine sırt çevirecek kadar uyumsuz ve duyarsız bir hale gelebilmişti.

Peder Rodrigo'yu terk etmemişti. Bu gerçeği kendisine hatırlattıktan sonra biraz gevşemeyi göze alabildi. Tek yaptığı o acayip kızın sözünü dinlemek olmuştu. Kalabalık ve çalkantılı pazaryerinin o mutlak kargaşası sırasında kız ansızın atının arkasında belirmiş, bir sülük gibi ona yapışmıştı. Kız daha önce hiç ata binmemişti, o kadarı Ferenc'e tutunuş şeklinden belliydi. Sonra da delikanlının kulağına bağırarak, onu koşmakta olan askerin peşinden yönlendirmişti.

Ferenc'in elleri hâlâ beline bağlı duran el çantasına indi ve yüzüğü bulana kadar içindeki nesnelere sert dış hatlarını yokladı. Kız, yüzüğü baygın durumdaki askerin kasılmış parmaklarından aldıktan sonra Ferenc'e geri vermişti.

Kimdi o kız? Yüzüğün ne anlama geldiğini biliyor muydu? Bu küçük nesne epey bir hengâmeye yol açmıştı ve Ferenc bunun nedenini hâlâ bilmiyordu.

Genç adam yattığı yerden kalkmadan aşağıdaki bölmelerde duran atlara kulak kabarttı: güçlü dişlerin arasındaki samanların düzenli çıtırtısı, gürültüyle verilen soluklar, bölmelerin çarpık tahtalarına sürtünen kuyruklar, arada bir yükselen karşılıklı kişnemeler. Sesler

kendisini güvende hissetmesine neden oluyordu; evinden kalan anılara en yakın şey onlardı.

Delikanlı sırtüstü dönüp tavana baktı. Tavan arası duvarının yukarılarında kalan dar bir pencereden içeri günışığı sızılmaktaydı. Ferenc parmak uçları altın sarısı ışıkla aydınlanana kadar elini saman yığının içinde kaydırıldı. Çektiği uzun uykuya rağmen bitap durumdaydı. Sırtındaki ve bacaklarındaki sızı ona ne kadar yorgun olduğunu hatırlatıyordu. Bir süre daha burada yatmaktan zarar gelmezdi. Sadece birazcık daha.

Özellikle de şimdi ne yapacağına dair hiçbir fikri de yokken. Sadece bunu düşünmek bile neredeyse dünkü kovalamacadan daha yorucuydu.

Saman yığınının iyice derinlerine battıkça delikanlının gözkapakları kırıştı ve soluğu yavaşladı. Birkaç saat içinde ahıra saman indirmekte kullanılan kapaktan giren ışık dosdoğru suratına vuracaktı. Nasılsa o zaman uyanırdı. Bundan adı gibi emindi. Birkaç saat daha, diye düşündü miskinçe. Eli hızla kalkarak hayali bir böceği kovaladı, sonra kolu tekrar gevşeyip samanların üstüne düştü. Başı yana kayarken soluğu yavaş ve düzenliydi.

Sonra atlardan gelmeyen bir ses duydu ve elini bıçağına atarak hızla doğrulup oturdu. Samanlıkta biri daha vardı.

Hem de yanı başında.

"Hey!" diye bağırdı ve bıçağı önünde tutarak ayağa kalkmaya çalıştı. Onun gibi bir avcı nasıl olur da bir yabancıнын kendisine bu kadar yaklaşmasına izin verirdi?

"Şşşşt!" Fısıltı net bir biçimde kadınsıydı. Rahatlayarak iç geçiren Ferenc bıçağını biraz indirdi. Bu o kızdı. Onun solgun tenini ve dar, kemikli omuzlarını sabah ışığının altında hemen tanıdı.

"Ferenc," dedi kız, bu bir şifreymiş gibi genç adamı göstererek.

"Ocyrhoe," dedi Ferenc, neredeyse özür dilercesine. Fakat hâlâ temkinliydi; bir baş selamı vererek bıçağı indirdiyse de kınına sokmadı.

İletişim kurmak adına şimdiye kadar kat edebildikleri tek mesafe birbirlerinin isimlerini söyleyebilmek olmuştu. Genç kız çabuk ve abartılı el hareketleriyle hızlı hızlı konuşmaya başlayınca Ferenc hiçbir şey anlamadığını ona anımsatmak için başını iki yana sallamak zorunda kaldı.

"Peder Rodrigo?" diye onun sözünü kesti, kızın ağzından dökülen sözcük sağanağını yavaşlatmaya çalışarak. "Rodrigo?"

Kız tuhaf bir ses duyan bir köpekmişçesine başını yana eğip kaşlarını çattı.

Ferenc rahibin ismini bir kez daha tekrarlayıp kendini gösterdi. "Ferenc." Ardından parmağını kıza doğrulttu. "Ocyrhoe." Sonra da yapacağı canlandırma dolayısıyla kendini kötü hissederek atının üstünde iki büklüm olmuş, gözleri yukarı kaymış Rodrigo'yu taklit etti. "Peder Rodrigo," dedi açık bir şekilde.

"Ah," diyen, kız birkaç defa haç çıkardı ve ellerini dua pozisyonunda kavuşturup Gregory tarzı [\[43\]](#) bir ilahi mırıldandı. "Peder Rodrigo?"

"Peder Rodrigo," diye onayladı Ferenc. Kızın vurgusu onunkinden farklıysa da sözcükler gayet açıktı. "Nerede? Nerede o?"

Kız başını iki yana sallayıp omuz silkti. Ferenc hüsrarla homurdandı. Bu omuz silme hareketi nerede olduğunu bilmiyorum mu demek oluyordu, yoksa bana ne sorduğunu anlamıyorum mu? Ferenc aradaki farkı ayırt edemiyordu. Bu sefer de kız bir soru sorunca

tıpkı onun gibi başını iki yana sallayıp omuz silkmekle yetindi.

İletişim konusundaki acizliklerini düşünürken Ferenc'in sırtından yukarı bir ürperti yayıldı. Bu bir sıkıntı değildi; bir felaketti. Ferenc kendi anadili haricinde uzun yolculukları sırasında Peder Rodrigo'dan öğrendiği birkaç kelime de Latince biliyordu ama hepsi bu kadardı. Hiçbir şey onu kısa zaman önce tamamladığı bu yolculuğa hazırlayamazdı; Mohi'deki muharebeden önce hayatı boyunca bir kez bile kendini anadilinin konuşulduğu sınırların dışındayken hayal etmemiştir.

Delikanlının kaygısını sezen Ocyrhoe onun gibi davranmaktansa nazik ve uzun bir nefes alarak büyük bir çabayla kendini sakinleştirdi. Elini genç adamın koluna koyup nefesi tekrarladı ve ona da aynı şeyi yapmasını işaret etti. Ferenc surat asmasına rağmen genç kızla beraber nefes alıp verdi. Sonunda kendini daha sakin hissetti de. Tabii bunun asıl sebebi kızın dokunuşu, bir insanla kurduğu temas da olabilirdi.

Ocyrhoe onu bıraktı ve eline birkaç tel saman aldı. Onları dikkatle kıvrarak kuru samanları gevşek bir düğüm haline getirdi. "Peder Rodrigo," deyip saman burgusunu delikanlıya uzattı. Tavan arasına bir göz gezdirerek duvara dayalı duran, kısa saplı bir yaba tespit etti ve gidip onu aldı. Delikanlıya Rodrigo'nun saman bebeğini yere bırakmasını işaret ettikten sonra yabayı Ferenc ile düğüm haline getirilmiş tellerin arasına koydu ve genç adamı ciddi gözlerle süzdü.

Hareketleri Ferenc için hiçbir anlam ifade etmedi. Eğer genç kızın niyeti meseleyi görsel olarak açıklamaksa niçin saman tanelerinin yabanın dişleri arasından geçebileceği gibi Peder Rodrigo da kendisini tutan şeyin açıklıklarından geçip gitmiyordu? Onun yüz ifadesini gören Ocyrhoe gözlerini yuvarladı ve saman demetini eline aldı. Samanlar kızın öfkeli dokunuşu altında dağılıverdi.

Genç kız yabayı kenara çekti ve Ferenc'in karşısında çömeldi. "Peder Rodrigo," diyerek bir denemede daha bulundu ve kendini işaret edip bu sefer elleri bağlı olan, serbest kalmaya çalışan birinin çok iyi bir taklidini yaptı. Tavan arası boyunca sürükleniyormuş gibi davranarak deri sandaletlerini yerlere saçılmış samanlar boyunca sürüdü. Ferenc bir hayret nidası attı ve Ocyrhoe onu kolundan tuttuğunda genç kızın kendisini tavan arası penceresine kadar götürmesine izin verdi. Ocyrhoe sağ tarafı işaret etti. Ferenc o yana baktığında hâlâ kentin göbeğinde, alışkın olduğundan çok daha fazla sayıda binayla çevrili bir halde olduklarını fark ederek hayrete kapıldı. Çevrede donuk sabah ışığı altında uzanıp giden kızıl, kahverengi ve gri renkli koca bir çatı denizinden başka görülecek pek fazla şey yoktu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Ferenc, hüsrarla. Ocyrhoe rahibin tutsak alındığını biliyorsa -ki olup bitenleri düşündüğünde bu durum Ferenc için de apaçık ortadaydı- nereye götürüldüğünü de biliyor muydu? Eğer bu sorunun cevabı evetse o yeri Ferenc'e nasıl açıklayacaktı? "Beni oraya götürebilir misin?" diye sordu delikanlı.

Sabırsız bir ifadeyle kaşlarını çatan Ocyrhoe'nun ne kastettiği belliydi: Niye anlamadığımı bildiğin sözcükler kullanarak konuşuyorsun? Genç kız önce kendini, sonra da onu işaret edip ellerini kavuşturdu ve isimlerini hiç aralık bırakmadan telaffuz etti: "FerencOcyrhoe." Biz.

Bu Ferenc'in o ana kadar duyduğu en iyi haberdirdi. Genç kız onu terk etmeyi planlamıyordu ve tabii bu da Ferenc'in niyetini açıkça anladiğini gösteriyordu. Delikanlı

kafa salladı ve kızın bileşik sözcüğünü tekrarlardı. FerencOcyrhoe. Birlikte. Zihninde beliren bir görüntünün etkisiyle ağızından küçük bir kahkaha kaçtı. Bundan bir düzine yıl sonra, serin bir kış gecesinde bu inanılmaz maceralarının öyküsünü bir ateş çukurunun etrafına dizilmiş huşu içindeki çocuklarına ve komşularına anlattığını hayal etti.

Ocyrhoe yeniden pencereyi, dosdoğru Peder Rodrigo'nun bulunduğunu söylediği yönü gösterdi. Sonra ikisini birden -FerencOcyrhoe- belirterek parmağını yine o tarafa doğrulttu. Tüm bu süre zarfında beklenti içinde Ferenc'e bakıyordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştıran Ferenc kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi başını hızla geriye attı. "Ne?" dedi. "Aklını mı kaçırdın? Onu oradan nasıl çıkarabiliriz ki? Ne tür bir yerde tutuluyor? Onu bulsak bile nereye götüreceğiz? Bu tavan arasında kalamayız. Bu şehirde kalamayız... kalamam."

Sözleri Ocyrhoe'nun dili ile dişlerinin ürünü olan tiz bir ısıklıkla kesildi. Çıkan sestten toplu halde ürken atlar iplerini zorlarlarken bina suni bir gök gürültüsüyle sarsıldı. Genç kız hayvanların sakinleşmesini bekledi, sonra yine konuşmaya başladı. Ferenc yavaşlaması için ellerini havaya kaldırırsa da Ocyrhoe ona aldırış etmedi ve birkaç saniyenin ardından delikanlı duyduğu her şeyin kulağına anlamsız gelmediğini fark etti. Kelimelerden bazıları Latinceye benziyordu; fakat Ferenc belli başlı sözcükleri anlamasına rağmen onlarla ilişkilendirebileceği bir bağlamdan yoksundu. Tanıdığı sözcükler arasında bona, malus, ecclesiam, sacerdos ve Summuş Pontifex de vardı.

Roma Piskoposu. Evet, Peder Rodrigo'nun mesajı. Hani şu Papa'ya iletmeyi umduğu mesaj.

Kız konuşurken Ferenc gözünü onun suratından ayırmadı. Kıpır kıpır, ufak tefek biri olan Ocyrhoe ondan daha gençti ama aralarındaki yaş farkını kestiremiyordu. Yetişkinliğe adım atmışsa bile fazlasıyla sıska ve fark edilebilecek göğüslere sahip olamayacak kadar minyondu. Bu civarlarda epey yaygın olan bir saç rengine sahipti fakat cildi bir kuzeylininki kadar solgundu. Puslu sabah ışığında bir tunder'e, yani Ferenc'in anavatanına özgü bir periye benziyordu. Bir szfyasszony -güzeller güzeli, doğaüstü bir kadın- değildi elbette lâkin haylazlığa yatkın olan orman perileri bile kendilerine kazık atılmadığı sürece karşılarındaki kişiye iyi davranırlardı.

Bu seferki iyi niyetli olduğunu ve bir ihtimal sihirli güçleri bulunduğunu çoktan ispatlamıştı. Ferenc perilerden korkmazdı. Kız sahiden de bir tunder'se eninde sonunda Ferenc'in de anladığı bir dili, perilerin kendi dilini bildiğini belli edecekti.

Ocyrhoe konuşmayı kesti ve bezgin bir edayla iç geçirdi. Ferenc bir süredir suratında boş bir ifadeyle ona alık alık bakmakta olduğunu fark ederek mahcup oldu.

Genç kız gözlerini gökyüzüne çevirip bir şeyler mırıldandı. Ferenc onun orada bulunmayan birinden özür dilediği gibi bir hisse kapıldı. Belki de önemli birinden. Sakın o kişi kızın kendi tanrılarında biri olmasındı? Sonra Ocyrhoe bir kez daha iç geçirip ufak ve kemikli sağ elini delikanlının göğsüne sertçe bastırdı. Parmakları kirli ve solgun, tırnakları bakımsızdı. Hatta delikanlınıninkilerden bile daha bakımsızdı.

Kızın saçları dikkatini dağıtıyordu. Ocyrhoe konuşmaya başladığında genç adam başını iki yana salladı ve elini kızın saçlarındaki bir düğüme doğru uzattı. Onun saçlarının da tıpkı haftalar süren yolculuğunun ardından kendisinininkiler gibi kirlenip keçelediğini sanmıştı ama işin aslı başkaydı. Kızın saçları ona tanıdık gelen, belirli bir düzende düğümlenmişti.

Bir hayret nidası atan Ferenc etrafına bakınarak boş yere Rodrigo'nun saman bebeğini aradı; tâ ki onun dağıldığını hatırlayana kadar. Bunun üzerine eğilip yerden uzun bir saman demeti aldı ve kızın attığı düğümü anımsamaya çalıştı. Düğüm elbette ki tanıdıktı, çünkü Ferenc annesini de onu atarken görmüştü. Bu basit ilmek genellikle atlarda ve çuvallarda kullanılırdı; insanın bir şeyi kısa bir süreliğine zaptetmek istediği zaman farkında bile olmadan attığı türden bir düğümdü.

Ocyrhoe delikanlının hantal parmaklarını bıkkın bir ifadeyle izledi; fakat Ferenc işini bitirdiği anda gözleri yuvalarından uğradı. Delikanlının bileklerini sıkıca kavradı ve düğüm yapılmış samanı onların arasında tuttu. O bilekleri birkaç defa sıkarak parmaklarıyla genç adamın teninde karmaşık desenler çizdi.

"Evet!" diye haykırdı Ferenc, kızın uyguladığı basıncın ritmini anlayınca. Bu sahiden de tündür sihriydi. "Evet," dedi. "Bağ düğümü."

Ocyrhoe bulutların arasından yüzünü gösteren güneş gibi bir tebessüm ederek bembeyaz dişlerini meydana çıkardı. Delikanlının ses tonu söylenenleri anladığını belirtmeye yetiyordu. Genç kız gülerek onun bileklerini tekrar sıkı.

Seni anlıyorum.

16.BÖLÜM

EXTERGE LUTUM OCULOROU M MEORUM, UT VIDEAM [44]

Kardinaller Paris parklarındaki sincaplar gibiydiler: kayıtsız gibi gözükseler de beslenebileceklerine dair en ufak bir belirtiyi karşılaştıklarında coşkulu ve dostane bir yaklaşım sergiliyorlardı. O anda Septizodium'un tuhaf ve gölgeli avlusunda dolanarak sabah havasında ısınmaya çalışıyorlar, fakat başarılı olamıyorlardı. Güneş doğmasına rağmen henüz Septizodium'un iç kısmında yer alan, ayaklar altında çiğnenmiş otlara tepeden bakacak kadar yükselmemişti.

Burası Colonna'nın da dediği gibi üstü açık, lâkin görünür bir girişe veya çıkışa sahip olmayan, dört duvarlı bir binaydı. Tabii duvarlardan birinin dibine yakın bir yere açılmış dikdörtgen biçimli kapı hariç. Rodrigo içinde buldukları mahpusluğun doğasını artık anlıyordu. Septizodium hapishaneleri olmasına rağmen aynı zamanda da bir kutudan başka bir şey değildi. Kardinaller görünüşte bu kutuda esirdiler ama aslında Septizodium buldukları konum itibarıyla dış dünyayla iletişim kurma yollarıydı. Asıl hapishaneleri bu tarihi sembolün çevresindeki harabeleri delik deşik eden o karmakarışık tüneller ve çatlak koridorlar yığınıydı.

Rinaldo Conti de Segni, Peder Rodrigo'yu Septizodium'un merkezine götürmek istemişti. Lâkin Rodrigo hâlâ duvarlara tutunan gölgelerin içinde durmayı yeğleyerek geride kalmıştı. Diğerleri açık alanda toplanmıştı ve Rodrigo henüz hepsiyle birden tanışmaya hazır değildi. Şimdilik herhangi bir etki altında kalmadan, Capocci'nin ellerindeyken katlandığı gibi itilip kakılmadan onları değerlendirmek istiyordu.

Gruptakilerin de onun varlığından haberdar olduğunu ve onların da kendisini aynı şekilde değerlendirdiğini huzuru kaçacak kadar iyi biliyordu. Kullanacağı oy seçimin sonucunu belirleyebilir.

Tanrı'nın neden kendisini buraya yolladığını bir türlü anlayamıyordu; hem de böyle ümitsiz bir konuda... Mantıklı bulduğu tek açıklama Tanrı'nın henüz kendisiyle işinin bitmemiş olmasıydı. Belki de Tanrı şu anda bile bu adamların sözleri vasıtasıyla ona yol gösteriyordu. Tanrı'nın mesajına layık bir alıcıyı keşfetmenin en iyi yolu o kişinin ihya olmasında rol oynamak değil miydi?

Capocci ile Colonna, veya de Segni'nin deyimiyle hödükler, avluda Somercotesli Robert'la, yani geçen gece uyandığı zaman karşılaştığı ilk adamla bir araya gelmişti.

Somercotes başıyla Rodrigo'ya selam verdi; etrafında dönen dolaplarla ilgili hemen hemen hiçbir şey bilmediğinin rahatsız edici bir şekilde farkında olan Rodrigo, bu üçünün birbirleriyle sıkı fıkı olmasının bir anlam ifade etmesi gerektiğini düşündü. Ama ne? Hiçbir fikri yoktu.

Üçlü o sırada derme çatma ve taş bir bankta, birkaç eski sütunun tabanlarının üstüne konmuş granit bir levhada oturmaktaydı. Rodrigo bu doğaçlama mobilyayı Capocci'nin üretip üretmediğini merak etti. Tozlu günışığının altındaki diğer kardinalleri seyrederken başının yaptığı belli belirsiz hareketler de olmasa sabit oturan Somercotes'i ağarmış bir heykel sanmak işten bile değildi. Capocci ise ona kıyasla âdeta bir hareket silsilesiydi. İstemiyor gibi gözükmesine rağmen o da oturuyordu ve otururken bile ellerini kıpırtısız tutamıyordu. Bankın ona yakın tarafında bir moloz yığını mevcuttu. Boş durmak istemeyen Capocci yığından bir avuç taş aldı ve hiç bakmadan her bir taşı birbirinden ayırıp sınıflandırdı. Tıpkı bir hokkabaz gibi onları bir elinin parmakları arasında büyükten küçüğe doğru dizdi.

Yaşça Rodrigo'dan çok da büyük olmayan kıvrıkcık saçlı bir adam, yakınlarda bir yerde süslü püslü bir lavtayla rasgele notalar çalmaktaydı. Avlunun genişliği ve adamın ilgisizliği sesin büyük bir alana yayılmasına izin vermiyordu ve şarkısı kulağa saman kaplı bir çatıya yağan yağmur gibi geliyordu. Adamın gözleri kapalıydı, dudaklarıysa şahsi bir duayla kıpır kıpırdı. Ya da şarkının müstehcen bir kıtasıyla. Hangisinin doğru olduğunu kestirmek güçse de bir mısrayı vurgulamak istercesine dudaklarını yukarı kıvrıran ozana bakan Rodrigo ikinci ihtimali seçti.

De Segni, rahibin bakışlarını lavtacıya kadar takip etti. "O Tommaso da Capua," dedi hoşnutsuz bir ses tonuyla.

Da Capua... bir müzik terimi olan da capo [\[45\]](#) gibi, diye aklının bir köşesine not etti Rodrigo. Hatırlaması kolay bir isim daha.

"Yüz ifadesinden de anlaşıldığı gibi," dedi de Segni, "yüreği pek de temiz sayılmaz." Adam hırıltılı sesini alçaltarak sözlerini neredeyse bir fısıltı şeklinde sürdürdü. "Oyu da bu özelliğini yansıtıyor elbette." Her zamankinden daha tilkimsi bir ifade takınarak kurnaz gözlerle Rodrigo'ya baktı.

Rodrigo bu sözlerden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Oyu da bu özelliğini yansıtıyor elbette. Hoşnutsuzluk. De Segni ile Tommaso zıt taraftaydılar. İyi de aday kimdi ve niye ortada bir uyuşmazlık vardı? Nasıl oluyordu da bu din adamları, Hıristiyanlık Âlemi'nin bu liderleri birbirlerine karşı böylesine bir husumet besleyebiliyorlardı?

Rodrigo düşman nedir iyi biliyordu. Bunu Mohi'nin ölüm meydanlarında öğrenmişti. Roma'daki birinin Roma'daki başka biriyle gerçekten düşman olması mümkün değildi. Eğer iyi kalpli bir Hıristiyan, özellikle de Kilise'nin bir mensubu başka türlü davranıyorsa bunun tek bir sebebi olabilirdi.

Ahir zaman, diye aklından geçirdi Rodrigo. Kıyamet Günü. Gördüğü düş, o ısrarcı ve daimi kâbus kaçınılmaz olarak gerçekleşiyordu.

Yükü hâlâ tüm ağırlığıyla omuzlarındaydı.

Rodrigo topluluğa, topluluk da ona bakmayı sürdürdü. Avlunun karşı tarafında oturan küçük bir kardinaler kümesi kafa kafaya vermiş, sessizce sohbet ediyorlardı. İçlerinden iki tanesinin yaşı bayağı ileriye; yüzleri Septizodium'un taşları gibi yıpranıp çatlaklarla

dolmuştu. Öyle yapıyor gibi gözükmezsiniz Rodrigo'yu seyretmeyi sürdüren de Segni rahibin dikkatinin nereye yöneldiğini fark etti. "Daha saygıdeğer kardeşlerimize mi ilgi duyuyorsun?" diye beğeniyle sordu. Rodrigo şaşırarak de Segni'yi ilk kez herhangi birinden beğeniyle bahsederken duyduğunu fark etti.

Yaşlı kardinal İkilisinden birinin suratı öylesine sarkıktı ki sanki iskeleti vücudunun içinde küçülüp gitmişti. Diğeri bembeyaz bir yeleye ve onunla uyumlu kaşlara sahipti. Bu kombinasyon adamın suratına aslansı ve antik bir hava katmaktaydı. "Romano Bonaventura ve Gil Torres," dedi de Segni, hâlâ çaktırmadan Rodrigo'nun tepkisini ölçerken (ama bu adamların hiçbirini tanımadığı için Rodrigo'nun tepki verdiği yoktu). "Yanlarındaki ikisi, hani şu genç olanlar da Goffredo Castiglione ile hemşerim Stefano de Normandis dei Conti."

O ikisi gerçek anlamda büyüklerinin gölgesinde duruyor, hem tavır hem de ilgi olarak itaatkâr bir görünüm sergiliyordu. Başını iki yana sallayan Rodrigo bu gruba uygun bir hatırlatıcı düşünemediği için kendine kızdı. Onları toplu olarak, tilki suratlı Rinaldo'nun beğendiği grup diye düşünebilirdi herhalde; fakat bu yakıştırma Rodrigo'ya onlarla veya loş avluya hâkim olan gergin havayla ilgili hiçbir şey söylemiyordu.

Yüzünde tatlı bir tebessüm bulunan beşinci bir adam, büyüklerinin münazarasını dikkatle dinliyordu. Sözde hödükler hariç oradaki tüm kardinaler içinde en rahat olanı bu adamdı. Tebessümü ne mesut ne de alıkçaydı; sadece sakin ve rahat bir adamın doğal yüz ifadesiydi. "Şu gülümseyen Riccardo Annibaldi," dedi de Segni, gevşemiş kardinalin yüz ifadesini paylaşmaksızın. "O bir... özgür düşünürdür."

Yani güvenilmez, diye tercüme eden Rodrigo ona da akılda kalıcı bir yakıştırma bulmaya çalıştı. Güvenilmez Annibaldi... İdare ederdi.

Şaşırarak, avlunun girişinde bekleyen bir kardinal daha olduğunu fark etti. Bu adam, tıpkı kısa süre önce beslendiği için başka bir kurban bulmakta acele etmeyen, yine de zayıflık belirtilerine karşı sürüyü gözetleyen yırtıcı bir hayvan misali tüm grubu, ama en çok da de Segni ile Rodrigo'yu izliyordu. Peder Rodrigo'yla göz göze geldiğinde hafifçe gülümsedi, fakat yüz ifadesi rahibin içini titretti ve başını çevirmesine yol açtı.

Rodrigo öyle bir niyeti olmamasına rağmen de Segni'nin gözlerinin içine baktı ve boğulmak üzere olan bir adamın sudaki bir tahta parçasına tutunması gibi o gözlerden medet umdu. De Segni ufak ve mahrem bir tebessüm etti. "Tanıdığın birini mi gördün?" diye sordu.

Rodrigo başını iki yana sallayıp dikkatini yeniden Capocci, Colonna ve Somercotes üçlüsüne verdi. "Hayır," dedi ve kendini başka bir şey söylemekten alıkoydu. Kötülüğün yüzünü gördüm, o kadar, diye aklından geçirirken bu kadar ahmakça bir tepki verdiği için kendini azarladı. Adam etkileyici biriydi, hepsi bu. Sadece içeri girmeye tenezzül ederken sergilediği ilgisizlikle bile bir odaya hâkim olabilen türde bir adam.

"Sinibaldo Fieschi," dedi de Segni, omzunun üzerinden o tarafa bir göz attıktan sonra. "Müteveffa Pontif'in sağ kolu. Dokuzuncu Gregory'nin arzularını ve ümitlerini en çok paylaşan kişi. Seni onunla tanıştırmamı ister misin?" Rinaldo'nun bakışları öylesine delici, öylesine keskindi ki genç rahibin başının dönmesine neden oluyordular.

Yukarıda bir şamata koptu. Avluya bağrışlar ve halat gıcırtiları geldi. Tanrı'ya şükür, diye düşünen Rodrigo o anı Rinaldo'dan kurtulmak için kullandı ve neler olup bittiğini daha

net görebilmek istiyormuş gibi davrandı. Duvarların üstünde kalın halatlara bağlı kovalar taşıyan askerler vardı. Gizli düzenekler halatları salmaya başladı ve askerler kovaları Septizodium'un avlusuna indirdiler. Hızlı çalışan adamlar belli ki bu işi tekrar tekrar yapmışlardı. Hareketleri etkili ve pratik bir hale gelmişti.

Miğferinde siyah tüylerden yapılmış bir sorguç bulunan bir adam aşağıdaki kardinallere el salladı. "Günaydın ekselansları!" diye bağırdı. "Bugün limon ve portakal getirdiğimizi görmek sizi sevindirecektir."

"Çok güzel, Baş İnzibat Alatrinus." De Segni komuta subayına bakarak haç çıkardı. "Tanrı bu güzel günde seni ve adamlarını korusun."

"Teşekkürler ekselansları," diye seslendi baş inzibat. Rodrigo'yu görünce genç rahibe bir asker selamı verdi. "Ekselansları," dedi. "Umarım size de bir oda ve yatak tahsis edilmiştir."

"Evet," cevabını verdi Rodrigo, askerin bir başkasıyla konuşmadığına ikna olunca. "Çok... sıcak karşılandım," dedi, de Segni'ye göz atarak.

Asker önce bir kahkaha attı, sonra da kendine hâkim oldu. "Bugün hava yine sıcak olacak," diye seslendi de Segni'ye. "Korkarım sadece akşamüstüne kadar. Oradan göremiyorsunuzdur ama hava bozmak üzere." Parmağıyla bir yeri işaret etti. "Doğuda bulutlar toplanıyor. Kâhinler bugün çok yağmur yağacağını söylüyorlar." Ellerini kaldırdı. "Herhalde onlar da doğuya bakmayı bizim kadar iyi biliyorlar. Akşamüstü geri gelemezsek diye adamlara ilave bir öğün koydurdum. Bir ilerleme kaydettiniz mi?" Çekingen bir ümitle sözlerinin havada asılı kalmasına müsaade etti.

De Segni başını iki yana salladı. "Bir karara dünden daha yakın değiliz evladım." Kardinal gevrek gevrek güldü, "inan bana, karar verdiğimiz zaman bundan haberin olacak."

"Umarım elinizi çabuk tutarsınız ekselansları," dedi asker. "Hepimizin iyiliği için."

"Elbette," karşılığını verdi de Segni. Ses tonu yumuşak ve sakin olmasına rağmen azarlayıcı bir tını taşımaktaydı.

Fazla laubali davrandığını fark eden baş inzibat belini kırarak cafcıflı bir selam verip oradan ayrıldı. Rodrigo'ya göre gereğinden fazla bir telaşla... Kovaları indiren askerlerden çoğu da onunla beraber gitti. Geri kalanlarsa amaçsızca dikilerek kardinallerin sabah kahvaltılarının bitmesini beklediler.

De Segni uzun adımlarla kovaların indirildiği duvara kadar gitti ve getirilenleri gözden geçirdi. "Gelin," dedi, bulduklarından tatmin olarak. Herkesi kapsayacak biçimde kollarını açtı. "Bu bereketli yemeğin tadını çıkarmadan önce dua edelim." Başını eğdi, ellerini bitişirdi ve Latince bir şükran duasına başladı.

Rodrigo ne Fieschi'nin ne de Somercotes'in dua sırasında başını eğmediğini fark etti. İkisinin bakışları karşısında yüzü kızardı ve hemen başını eğdi; fakat de Segni'nin takdisi sırasında sürekli boynu kaşındı. İki kez göz ucuyla baktı. Her iki adam da gözlerini kaçırmamıştı. "Amin," dedi de Segni'nin duası sona erdiğinde, belki de gereğinden yüksek bir sesle. Ardından ellerini indirdi ve her iki kardinale de tekrar bakmaktan kaçınarak aceleyle kovaların bulunduğu yere gitti.

Ben de sincaplardan biriyim, diye düşündü Rodrigo, kovaların etrafındaki diğer adamlarla hafifçe itişirken. Tedirgin ve kıpır kıpırdı; yakınlardaki yırtıcıların muhtemel

varlığından fazlasıyla haberdardı. İki lokma alabilmek için uğraşiyor, sonra da bir çalının veya ağacın emniyetine sığınarak zar zor kaptığı yemeği alelacele mideye indiriyordu.

Burada kim dost kim düşmandı? Bu adamlardan bazılarını düşman olarak görmek ne kadar da saçma bir fikirdi. Lâkin "özgür düşünür" Annibaldi hariç hepsi de birbirine güvenmemeye pek meraklı gibiydi.

Bu arada Fieschi'nin kovalara yaklaşmayıp girişin hemen içinde kaldığı, avluyu bir şahin gibi izlediği de gözünden kaçmadı.

Fieschi kardinallerin avluda dolanmalarını seyrediyor, gözleri sık sık yeni gelene kayıyordu. Adam hâlâ çok takatsiz görünüyordu, belki de henüz ateşi düşmemiştir ama hezeyanının geçtiği belliydi. Yürüyebilecek ve diğerlerinin ipe sapa gelmez fikirlerinden etkilenebilecek durumdaydı.

Veya diğerleri onunkilerden.

Adamın kimliğini ele veren hiçbir şey yoktu ve Somercotes ile yalakalarının onu izleyiş biçimlerine bakılırsa onlar da bu yabancıyı kim olduğunu veya neyi temsil ettiğini bilmiyorlardı. Fieschi, hapisane arkadaşları farkına varmadan önce adamın el çantasını aşırarak çatinabilecek her şeyi çalmıştı. Orsini'nin paranoyasını ve kuşkularını sömürerek bu yeni rahibin Frederick'in ehli kardinallerinden biri olduğu fikrini ortaya atmıştı ama kendisi de bundan pek emin değildi. Adam kâfirce bir deliliğin pençesindeki sıradan bir rahipten başka bir şey de olmayabilirdi, gerçi Fieschi bundan da bir şekilde faydalanabilirdi. Peki yabancıyı kimliğindeki gizemi kendi yararına kullanmanın bir yolu var mıydı?

Colonna ile Capocci'nin, yani belli ettiklerinden daha akıllı olan o iki tehlikeli şaklabanın yeni rahibe nasıl sırnaştıkları gözünden kaçmamıştı. Fieschi ne yaptıklarını çok iyi biliyordu; ama görünüşe göre aynı şey de Segni için geçerli değildi. Bu durum diğer kardinalin değişmeyen bir özelliğiydi. Ahmaklar, diye düşündü Fieschi, buruk bir edayla. Etrafım ahmaklarla sarılı.

Gözlerini kardinallerin üstünde gezdirirken onlarla beraber böyle sefil bir hayat sürdürmekten tiksiniyordu. Castiglione bile bir banyo ve kuştüyü bir yatakta çekeceği deliksiz bir uyku karşılığında papalık adaylığından vazgeçecekmişçesine bezgin ve somurtkan görünüyordu.

Castiglione, diye soğuk bir tavırla aklından geçirdi Fieschi. Sofu bir rahip rolü oynayarak böyle bir tevazu göstermesine müsaade etmeyeceklerini bilmiyormuş ayağına yatıyor. Kutsal Roma İmparatoru'nun kahrolası ajanları onu kendi papalık adayları olarak göstermekte kararlıydılar. Tabii Colonna, Capocci, da Capua, Castiglione ve özellikle de Somercotesli Robert'tan oluşan grubun, yıkık tünellerden oluşan bu labirentin içinde keşfettikleri derme çatma sığınağın en kötü odalarına yerleştirilmesi tamamen bir tesadüftü. Fieschi, askerlerini tavanlarında delikler bulunan o odaların tam üstünde ihtiyaç gidermeye teşvik etmesi için Orsini'ye talimat vermişti. En rutubetli, pis, kokuşmuş odalar da dahil olmak üzere kardinalleri buradan bir an önce ayrılmaya heveslendirecek ne varsa kullanıyorlardı. İçlerinden sadece biri bile Castiglione aleyhine oy kullanacak kadar sefil bir duruma düşürülebilirse iki karşıt grup arasındaki çıkmaz sona erecek ve Orsini herkesi

serbest bırakacaktı. Sede vacante sona erecekti. Yeni bir Roma Papazı, hem de Roma ile Kutsal Roma İmparatoru arasındaki zaruri ilişkiyi doğru düzgün anlayan biri seçilecekti. Romano Bonaventura bu rol için düşünölmekten fazlasıyla memnundu ve o seçilirse her şey normale dönebilirdi.

Fieschi en rahat yatağa sahip, en iyi, en serin, en rahat ve en güvenli odaya yerleşmişti. Castiglione aleyhine oy kullanan kardinallere, yani Bonaventura (diğerlerince aday gösterildiği düşünöülürse bu çok doğaldı), Torres, Stephano dei Conti ve Rinaldo'ya da bu konudaki sebatlarının teşvik edilmesi için yine nispeten güzel odalar verilmişti.

Tanrı O'nun çıkarlarını gözetenlere göz kulak olur. Bu, Fieschi'nin Roma'daki işinin bir parçasıydı. Hepsi de bunun farkındaydı ve hiçbirisi son on yıldır kendileri için yeterince iyi iş gören bu dinamiği altüst etmeye yanaşmamaktaydı.

Sonra bir de Annibaldi vardı. Geçmişte İmparator'a karşı sözünü sakınmamasına rağmen şimdiye kadar her iki aday için de oy kullanmayı reddeden o kahrolası, küstahça bağımsız Annibaldi. Adam haftalardır tatlı bir dille gerçek bir münazara çağrısında bulunuyor, siyasi ittifaklara kayıtsız kalarak her iki adayın vasıflarına dair kanıt talep ediyordu. Fieschi kendi çıkarlarına hizmet ettiği sürece böyle bir azme saygı duyardı. Çıkarları zedelendiği zamanlardaysa bunu çileden çıkarıcı bulurdu. Hem de giderek artan bir ölçüde.

Fakat artık Annibaldi'nin münazara isteğini hiçe sayabilirdi. Yeni adam aradaki dinamiği değiştirecek olan oyu kullanacaktı. Bonaventura'ya verilecek fazladan bir oy diğerlerini direnişin anlamsız olduğu yönünde ikna etmeye yetecekti. Colonna ile Capocci ellerini çabuk tutarak yeni rahibin kanına girdiyse bile, hatta Somercotesli Robert asıl vazifelerinin Kutsal Roma İmparatoru'yla kurulacak bir ittifak sayesinde barış getirmek olduğuna dair onu şimdiden ikna etmeye başladıysa bile Fieschi başkalarını kendisi gibi düşünmeye ikna etme konusundaki yeteneklerine güveniyordu.

Hasta rahibin bir elma ile yağlı bir etin but kısmını beceriksizce taşımamasını seyretti. Ya ihtiyaçlarıma doğrudan hizmet edecek, ya da onu kullanarak diğerlerinin aklını çeceleğim. Her hâlükarda kendime mükemmel bir araç buldum.

Sanki bu yabancıyı Fieschi'ye Tanrı göndermişti.

17.BÖLÜM

ÖLÜMÜMÜN SÖYLENTİLERİ

Masöz omuzlarını yoğurup parmaklarını gergin kaslarına batırırken Kim bir homurtu çıkardı. Gözleri kapalı olarak dar bir platformda yatıyordu ve kadının kullandığı yağlar zihnini başka yerlere götürüyordu. Pişmanlık ve keder duymak Kim'in âdeti değildi, yitirdiği bir şeyin ardından kara kara düşünmek de öyle. Yine de kokular ve sesler güçlü şeylerdi. Gevşemeye çalışan Kim kendini anıların kucağına bıraktı.

Kitapları hatırlıyordu, altın sarısı günışığının pencerelerinden içeriye dolarak ipeklere bürünmüş nedimleri aydınlattığı öğrenme salonlarını. Savaş ve barış zamanlarında kardeşler ile dostlar arasında paylaşılan ter ve kanı da hatırlıyordu. Bir de uzun zamandır gizli tutulan bir kardeşliğe ait sırların nesilden nesle aktarıldığı karanlık mağaraları. Anılar tatlıydı; hem de gerçeklerden daha çok. Fakat anıların doğası böyleydi: zaman akıp gittikçe geçmiş gümüşe döner ve ışıl ışıl parlamaya başlardı. Çekilen zorlukların zamanla silikleşmesi çoğu kimse için bir lütuftu ama anılarınızın yüreğinizi sızlatmaması da bir tür işkenceydi.

Masöz, sol kürek kemiğinin altındaki bilhassa sert bir boğumu bulunca Kim tekrar homurdandı. Bu sefer çıkardığı ses bir öncekine nazaran daha telaşlıydı. Kızın elleri durakladı ve hemen ardından kayboldu. Kim, kızın hızla soluk alıp verdiğini duydu. Korku, diye düşündü dövüşçü. Kız ufak fakat kaslı elleriyle ona zarar verdiğinden korkuyordu.

"Ellerin değil," diye Moğol dilinde özür diledi Kim. Gözlerini açıp kıza baktı. "Bana acı veren şey geçmişim." Kız bir Moğol değildi ve doğrusunu söylemek gerekirse onun hangi dilleri konuştuğuna dair Kim'in hiçbir fikri yoktu. Yine de masöz söylenenleri anlamışa benziyordu.

Kadın, büyük Moğol Güruhu'nu takip eden, sonu gelmez bir yük arabası dizisiyle batıya getirilmiş hoş bir Çinliydi. Uzun siyah saçları başının üstünde toplanmış, bir çift lakeli çubuk yardımıyla topuz yapılmıştı. Yüzü hüzünlü olmasına rağmen yumuşak ve gençti. Kaliteli giysiler giyiyor, mesleğinin yağlarının kokusunu taşıyordu. Genç kız, Kim ile diğer dövüşçülerin zevkini çıkardıkları konforlardan, nerede olduklarını ve oraya niçin getirildiklerini unutmalarını kolaylaştıran süslü püslü şeylerden biriydi. Fakat güzelliği ve kokusu tam tersi bir etki yaratıyor, Kim'e kaybettiği şeyleri hatırlatıyordu. Nihayetinde o da Kim'in kafesindeki parmaklıklardan biriydi, hepsi bu.

Kim platformdan kalkmaya davranmadı. Kendisinden beklenen şeyden emin olamayan

genç kız diz çöker bir vaziyette kıpırdandı. "Lütfen," dedi Kim. "Benden korkmana gerek yok."

Kız, rahatlama ile teslimiyet arası bir ifadeyle, başını tekrar platforma koymasını işaret etti. Kim'in sözlerinden izin almışçasına parmaklarını daha sert çalıştırdı ve Kim dişlerini sıktı. Bazı acılar iyidir; bazıları da gereklidir.

Morluklarının çoğu geçmişti ama vücudu hâlâ yer yer sızlıyordu. Tegusgal'ın adamlarından yediği dayak çok daha ağır olabilirdi ve bu masajın keyfini çıkarmasına izin vermeleri bile çektiği cezanın sertlikten çok formalite icabı olduğunun bir işaretiydi. Yaralarından hiçbir kalıcı, hatta güçten düşürücü değildi. Sadece ikaz edilmiş, kafesinin anahtarının kimde olduğu hatırlatılmıştı. Han kıymetli köpeğinin sakatlanmasını değil, sadece terbiye edilmesini istiyor.

Zug'un durumu da iyiye gidiyordu. Yaşanan son olayların ardından canlanmış, gücünü toplamaya başlamıştı. Henüz dövüşmeye hazır değildi ama İki Köpek'in kuvveti, elini sakınmadan vurduğu hazırlıksız bir adamı idman sahasının karşı duvarına fırlatabilecek bir seviyeye kadar yükselmişti.

Yakında, diye düşündü Kim, kız ellerini onun saçlarında gezdirirken. Çinli masözün parmakları ense kökünü yoğurmaya başladı. Zug kuvvetini toplamakla meşgulken plan yapma işi Kim'in üstüne kalmıştı ama Japon dövüşçü çok geçmeden naginata'sini yeniden eline almaya hazır olacaktı.

Gül Şövalyeleri'nden herhangi bir haber veya işaret gelmemişti. Kim hem kendi mektubunu hem de rahibin yazdığı sahte mektubu Hans'la beraber göndermiş, oğlanın köprüdeki olayları şövalyelere anlatacağına güvenmişti. İzin verilenden daha uzağa gittiği için aldığı ceza hafif olmasına rağmen Tegusgal, yani Ongun'un en kıdemli komutanı ve şiddet düşkünü dövüşçü koleksiyonunun sağlığı ile güvenliğinden sorumlu olan adam, kampın çevresindeki güvenliği arttırmıştı. Aslında bu bir güç gösterisiydi. Kim bu hareketin daha çok Han'ın gözünü boyamaya yönelik olduğunu tahmin ediyordu. Ama arttırılan devriyelerin talihsiz bir yan etkisi de kampa mesaj getirip götürmenin iyice zorlaşmış olmasıydı. Aynı şekilde Kim de kamptan ayrılarak değneğini çaldığı marangozun yanına dönemez ve ona parasını ödeyemezdi. Bu üzücü bir durumdu, zira zanaatkâr Kim'in sipariş ettiği asıl değneği tamamlamaktan vazgeçebilirdi; fakat değiştirilemeyecek bir şey için endişelenmenin hiçbir anlamı yoktu.

Kim'in tek yapabileceği iyileşmek, idman yapmak ve sabırlı olmaktı.

Öte yandan, kilitlenen ve başına muhafız dikilen bir kapı insanları belirli bir yerde tutabilirdi, lâkin söylentilerin yayılmasını engelleyemezdi. Kim, onlar sayesinde şehirde yaptığı gezintinin boşa çıkmadığını anlamasını sağlayan birkaç şey öğrenmişti. Görünüşe bakılırsa köprünün yakınında diğer şövalyelere, hani şu kızıl haç ve kılıç deseni taşıyanlara attığı dayağı sokaktaki bir kavga izlemişti. Ortalıkta pek çok farklı dedikodu dolaşsa da içlerinden çoğu bu ikinci utancın failini Gül Şövalyeleri olarak göstermekteydi.

Henüz bir mesaj yoktu ama şövalyeler şehre kadar gelmişlerdi. Şimdilik kendisinden beklenen tek şey sabırdı.

Genç kız çekingen bir edayla onun omzuna dokunarak sırtüstü dönmesini işaret etti. Kim öyle yaparken masöz ona küçük bir toprak kavanoz gösterdi ve içindekileri Kim'in suratına sürmek istediğini belirtti. Kim'in göğsündeki morluklar geçmişse bile yanaklarında

ve göz çevrelerinde halen çirkin kızarıklıklar mevcuttu. Oralara da kalıcı bir hasar verilmemişti ama surat daima vücuttan daha yavaş iyileşirdi. Kim kafa salladı ve ellerini karnının üstünde birleştirerek platforma daha rahat yerleşti.

Kız, ağır bir kâfur ve nane kokusu taşıyan soğuk maddeyi sağ yanağına yaymaya yeni başlamıştı ki Kim sahile çarpan okyanus dalgalarını andıran ani bir ses işitti ve bir an için Byeokrando'nun yakınlarındaki kumsallar hayalinde canlandı. Nefesini tutarak sesin yinelenmesini bekledi; tekrarlandığındaysa duyduğu şeyin insan bağırsıkları olduğunu anladı. Tezahüratlar.

Kızın elini nazikçe iterek suratından uzaklaştırdı ve platformdan indi. Ayağa kalkarken gerindi ve omzundaki inatçı kas yumağının gevşediğini, eklem hareket kabiliyetini bütünüyle geri kazandığını hissederek memnun oldu.

Çadırın sarkık kanadını kenara çekip güneşin altına çıktı. Yerleşkenin içi kalabalık değildi ve hâlâ bir maç düzenlenmediğine göre sesler arenadan geliyor olamazdı. Gürültü, bu yakınlardaki başka bir yerden geliyordu. Kalabalık tekrar bağırdığında başını sesin geldiği tarafa çevirip kulak kesildi. Duyduğu şey arenanın duvarlarıyla güçlenen o kükremelerden biri değilse bile aynı türden bir coşkuya sahipti. Bu çok daha açık bir alanda toplanmış, daha küçük bir kalabalığın sesiydi.

İlk Meydan, diye aklından geçirdi Kim. Birileri deneme sahasında dövüşüyordu.

Zug'un Sirk'teki yenilgisinden beri İlk Meydan boş kalmış, arada bir amaçsızca birbirini yumruklayan dövüşçü grupları dışında hiç kimse tarafından kullanılmamıştı. Gerçek turnuva dövüşleri düzenlenmediği için Han'ın savaşçıları tek tük gelen dedikodularla yetinmek zorundaydılar. Bazıları Ongun Han'ın sıkıldığını fısıldıyordu; bu diyar çok kolay fethedilmişti ve Han'ın çağrısına cevap veren dövüşçüler onun doğulu savaşçılarının insafına bırakılmaya bile layık değillerdi. Diğer söylentiler Mohi'deki ana Moğol kuvvetinden ve Batu'yla diğer hanların hâzinelerle dolu koca koca depoları ele geçirmesinden bahsediyordu: mücevherler, sikkeler ve sefahat düşkünü Han ile adamlarının asla paylaşamayacağı başka servetlerle. Bazıları Han'ın göklerden bile daha sabırlı olduğuna, batılı dövüşçülerin yarışmak için yanıp tutuşmalarını beklediğine ve müsabakaları ancak ondan sonra tekrar başlatacağına yeminler ediyordu. Başka rivayetler, bunların ve hatta daha çılgınca söylentilerin çeşitli varyasyonları da mevcuttu. Kim, hepsini tekrar tekrar dinlemişti ve hiçbir Ongun arenasını başka şehirlerde kurduğu zaman duyduklarından farklı değildi.

Moğol kampının ana kapısına doğru yürümeye başlamıştı ki masöz tarafından durduruldu. "Teşekkürler," dedi kıza, "ama bugünlük bu kadar yeter." Dövüşçünün nabızı yanağındaki sıcak derinin altında şiddetle atıyordu. Aslında kızın işini bitirmesine izin vermeliydi ama tezahürat sesleri kıpırtısız yatamayacak kadar kanını kaynatmıştı.

Genç kız başını iki yana sallayarak Çince bir şeyler söyledi. Sonra bir bez gösterip yüzünü silmiş gibi yaptı. Adamın yanaklarındaki merhemi silmeye fırsatı olmamıştı. Kim kafasını hafifçe eğerek bezi kabul etti. "Özür dilerim," dedi, yüzünü silerek temizlerken. "Seni tekrar çağırıırken çabalarını övmeden geçmeyeceğim." Kız bezi geri alırken yerlere kadar eğilerek onu selamladı ve yine Çince bir şeyler mırıldandı. Kim, duyduğu sözlerin kendi görkemine ve şefkatine dair bir şükür duası olduğunu varsaydı.

Kim, kızın yanından karışık duygularla ayrıldı. Çinli kız burada en az onun kadar tutsaktı.

Kim masajdan ne kadar tatmin olduğunu kızın duyguları üzerinde yarattığı etkiyi daha evvelden kafasına takmazdı, ne de olsa sadece işini yapıyordu. Fakat burada ikisi de Ongun Han'a ait birer ganimetti. Hayatta kalmaya yönelik ortak arzuları onları yoldaş kılıyor, insanlıklarını unutmamak için birbirlerine bağımlı hale getiriyordu. Durum tam da Zug'un ona ikide bir hatırlattığı gibiydi: tekrar özgür kalma ümidini daha ne kadar koruyabilirlerdi ve öyle olmak için ne kadar fedakârlıkta bulunmaları gerekirdi?

Kapıdaki muhafızlar bir ulağın, Moğol yerleşkesinin dışından gelen bir adamın etrafında toplanmıştı. Kim, telaşsız adımlarla yanlarına yaklaşırken ulağın silahlı Moğol kordonundan geçmesine izin verildi. Muhafızlardan biri Kim'in bulunduğu tarafı işaret etti, doğrudan onu değil; Ongun'un dövüşçülerini gözetmekle sorumlu adamların kaldıkları çadır kümesini. Kim olduğu yerde kaldı.

Ulak yerleşkeyi koşarak kat etti ve Kim avını gözüne kestirmiş bir yırtıcının peşinden giden bir leş yiyici misali onu takip etti. Adamın İlk Meydan'da yaşananlarla ilgili haber getirdiğini sezmemekteydi.

Tegusgal o sırada müsait değildi. Nefes nefese kalan ulak bu nedenle raporunu Tegusgal'ın yardımcısına, yani Aşak-temür adlı iri yarı bir adama verdi. Adamın adı "demir miğfer" anlamına geliyordu. Muhtemelen atalarından geçen bir isim olmasına rağmen adamın kendisi de zamanla ona layık bir hale gelmişti. Cüssesinin büyük bölümünü bir zamanlar kaslı olan bedenini kaplayan şiş bir göbek oluşturmuyordu; hiç saçı yoktu ve ense kökündeki deri, yağ birikimiyle katman katman olmuştu. Tegusgal pratik zekâlı ve kurnazdı; Aşak-temür ise asabiydi ve karşısındakini elleriyle yahut kalın bir sopayla terbiye etmeye pek hevesliydi.

"İlk Meydan'a bir Frenk geldi," diye bildirdi ulak. "Sancağını dikti ve kendisiyle yüzleşmeye cesaret edebilecek herkese meydan okudu. Şimdiden beş kişiyi devirdi ve Han'ın kapışmaya değer bir şampiyona sahip olmadığını haykırmaya başladı."

Geniş bir divanda oturmakta olan Aşak-temür bu haber karşısında hiç istifini bozmadı. "Bırak bağırırsın," diye homurdanıp geniş karnını aylak aylak kaşdı. "Han barbar bir dövüşçünün isteklerine cevap verecek değil." Elini sallayarak ulağı kışkırladı.

Bir Frenk! Bahsi geçen dövüşçünün bir Gül Şövalyesi olma ihtimaliyle heyecanlanan Kim öne çıktı. "Küstahlığımı bağışlayın efendim," dedi, şişman gardiyanının önünde eğilerek, "ama konuşmalarınıza kulak misafiri olmadan edemedim. Haşmetli hanımızdan büyük bir hürmetle bahsettiğinizi duymama rağmen size hizmetlerimi sunabilir miyim?" Böyle bir argüman uyanık Tegusgal üzerinde işe yaramazdı ama Aşak-temür daha kolay kandırılabilirdi. Ne de olsa kafası epey kalındı; içinde bir beynin sığabileceği çok fazla yer olamazdı.

"Ne istiyorsun, Kim?" diye sordu Aşak-temür. Kim, bir uşaktan veya evcil hayvandan fazlası değilmişçesine laubali bir dille hitap ediyordu. Bu Kim'in kanıksadığı bir durumdu ve adamın aşağılayıcı ses tonuna artık kızmıyordu. Hatta onun bu hakir gören tavırları Kim'in gardiyanını bu plana ikna etme arzusunu güçlendiriyordu.

"Şu Frenk belli ki boşboğaz zıpcıktının teki ve dövüşteki maharetinin Kağan'ın dikkatine layık olmadığından eminim. Belki de meydana gidip onunla dövüşebilirim." Kim, masözün o merhemi morluklarına yeterince tatbik etmediğine şükrederek yüzünü işaret etti. "Bana bir bakın. Çirkin ve meymenetsizim. Han'ın harikulade dövüşçü koleksiyonunun önde

gelen şampiyonlarından biri olmam imkânsız. Frenk'in arsızca meydan okumasına uygun bir tepki değil miyim?"

"Ya seni yenerse?"

Kim gülümsedi. "Size öyle bir zevki tattırır mıyım sanıyorsunuz?"

Aşak-temür anıırcasına güldü. "Küstahlığın beni hep eğlendirmiştir Kim. Dayak yiye yiye o küstahlıktan mahrum kaldığın gün kadehimi hüznle kaldıracağım." Adam yakındaki bir çift muhafıza el etti. "Bu akılsız köpeğe İlk Meydan'a kadar eşlik edin. Anlaşılan onu yeterince pataklamamışız. Bırakın bu işi bizim yerimize biraz da Frenk yapsın. Sonra da onu geri getirin."

18.BÖLÜM

UÇURUMLU YER'E DOĞRU

Ganşuk ağzını genç kızın ensesine yapıştırdı ve ellerini Lian'ın ince bedeninden aşağı kaydırarak kalçalarının şişkinliğine doğru indi. Kuzey deposunun arkasındaki dar ara sokakta böyle bir şey yapmaması gerektiğinin farkındaydı. Buldukları yer fazlasıyla umumiydi; her an keşfedilebilirlerdi. Çok tehlikeli.

Lian delikanlının başını kaldırdı ve dudaklarını kendisinininkilerle ezerek onun mırıldanmalarını susturdu. Deponun gölgeli duvarına sırtını dayayıp kalçalarını ileri çıkardı. Kadının bedeni kendisinininkine baskı yaptıkça Ganşuk onu daha sıkı tuttu. Bırakması lazımdı; bu davranışı teşvik etmemesi gerektiğinin bilincindeydi. Fakat aynı zamanda her şey tam hayal ettiği gibiydi. Hayır. Burada olmaz. Böyle olmaz.

Lian delikanlının bileklerinden birini tutup elini kendi sırtına doğru kaydırdı. Dili Ganşuk'un dudaklarına dokundu, delikanlı onu yakalamaya çalıştığı anda da dilini Ganşuk'un ağzının içine sokup dişleri boyunca gezdirdi. Arzularına teslim olan Ganşuk diğer elini de uzattı ve genç kadını yerden kaldırıp duvara yasladı.

Hafif bir nida atan Lian şaşkınlığını bir zevk iniltisine çevirdi ve bacaklarını ayırdı. Ganşuk'un ağırlığını desteklemesiyle birlikte o bacakları delikanlının beline doladı. Lian uzun kaftanının altına kalın bir yün pantolon, bir binici kıyafeti giymişti ve Ganşuk kendini hüsrarla ona sürttü. Çok fazla giysi, çok az zaman vardı. Ganşuk'un üstünde de deri bir pantolon mevcuttu ve eyerin üstünden işeyebilmek için ipek iç çamaşırlarını yana çekmekte tecrübeli olsa da şimdi aynı işi yapmakta zorlandığını fark etti. Zaten yapabilseydi bile genç kadının giysilerini de çıkarması gerekirdi.

Lian'ı bırakıp dizlerinin üstüne çöktü. Kadının kaftanını kabaca kaldırırken karnının yumuşak ve sıcak tenini okşadı. Lian genizden gelen bir homurtu çıkardı ve Ganşuk ellerinin altındaki karnın kıpırdandığını hissetti. Lian delikanlının saçlarını iki eliyle birden tutup yüzünü kendine doğru çekti ve Ganşuk bir taraftan şehvetle onun karnını yalarken diğer taraftan da kadının pantolonuna asıldı. Sağ eli kadının bacak arasını keşfetmeye başlayarak kıyafetinin üstünden ona bastırdı ve Lian sol bacağını genç adamın sağ omzuna attı. Ganşuk artık onun kokusunu alabiliyordu. İhtiyacı dayanılmaz boyutlardaydı.

Delikanlı kendi bacaklarındaki binici pantolonunun düğümünü çekiştirirken lanet olasıca giysiyi çıkarma konusundaki beceriksizliğine öfkeliydi. Sakar elleri duyduğu arzuyu açıkça belli etmekteydi ve tam kendini pantolonundan kurtarıırken Lian donup kaldı.

Delikanlının saçlarındaki parmakları kasılarak onu hareketsiz kıldı.

Ganşuk hırıltıyla alıp verdiği solukları bir düzene sokmaya çalıştı. Birileri mi geliyordu? Eğer öyleyse bu pozisyonda yakalanmamalıydılar. Gözlerden uzak değillerdi. Ganşuk kadının ellerini zorlayarak etrafa bakınmaya çalıştı; fakat Lian hafif bir tıslama çıkarıp onu sıkıca tutmayı sürdürdü.

Ganşuk omzunu silkerek kadının bacağını üstünden attı ve ellerini başından uzaklaştırdı. Etrafına bakındığında ara sokakta kimseciklere rastlamadı. Ana avludan gelen insan seslerinin oluşturduğu arka plandaki daimi uğultuda bir değişiklik yoktu. Ganşuk kızı ürküten şeyi duymak için kulak kabarttı; bir söz, ayak sesleri, metalin metale sürtmesinden doğan ufacık bir hışırtı, bulunma tehlikesinde olduklarını gösterecek herhangi bir şey aradı.

Lian pantolonunu düzelterip kaftanına çekidüzen verdi. Ellerini saçlarında gezdirerek başıboş tutamları yine tek bir demet haline getirirken soluk alış verişleri bir düzene girdi. Yüzü ve boynu hâlâ kızarıktı. Ganşuk onu tekrar kavramayı, başladıkları işi bitirmeyi düşündü...

Lian delikanlının niyetini gözlerinde açıkça okudu ve bir adım öne çıkıp yüzünü onunkinin dibine kadar soktu. Ellerini Ganşuk'un beline indirdi ve yumuşamakta olan erkeklik organını tutarak hafif bir nida atmasına yol açtı. Organı tekrar pantolonun içine sokarken dudaklarını onunkilere sürttü. "Üçüncü gece," diye fısıldadı. "Şimdi zaman yok. Karakurum'dan ayrılışımızın üçüncü gecesinde birbirimizi bulalım. İstedığımız kadar uzun süre birlikte olabiliriz."

Ganşuk hafifçe homurdanmasına rağmen vazgeçti. Genç kadın haklıydı. Ara sokakta yapmaya başladıkları şey göz açıp kapayıncaya dek sona erecekti. Beklemek ne kadar zor olursa olsun böylesi daha iyiydi. Delikanlı kafa salladı ve Lian ona bir kez daha ateşli bir öpücük kondurup kollarının arasından sıyrıldı.

"Önce ben gideyim," dedi kadın, ara sokağın başında buluştukları ve delikanlıyı öğle gölgelerinin içine sürüklediği sırada omzunda olan çantasına bakınarak. Çantanın yerini tespit etti ve onu omuz askısından tutup kaldırdığı sırada içinden mavi renkli ipek bir kese düştü. Kese yere çarpınca bir şingirtı çıkardı. Onu eline alan Ganşuk ağırlığını ve içindeki nesnelere hareket ediş şeklini hissetti.

Kesenin içinde ne olduğunu içgüdüsel olarak bilecek kadar çok savaş ganimeti bölüşmüştü.

Lian gözlerini onunkilerden kaçırıyordu. Ganşuk keseyi geri vermekte tereddüt etti. Bu kadar çabuk vazgeçmeyecekti. En azından genç kadın ona bakana kadar.

Lian başını kaldırıp gözlerini onunkilerle buluşturdu. Ganşuk o gözlerdeki korku ve azim karışımı karşısında şaşırıldı. Kadının yüz ifadesi yumuşadı ve Ganşuk orada bir şey daha fark etti: göğsünün sıkışmasına sebep olan sessiz bir çaresizlik.

Kadının ona ihtiyacı vardı.

"Gitmemiz lazım," dedi Lian, içi sikke ve mücevher dolu keseyi delikanlının gevşek elinden çekip alarak. Keseyi dikkatle çantasına yerleştirdi, ardından duraklayıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Başka bir şey daha söyleyesi vardı ve Ganşuk onun konuşmasını bekledi; lâkin genç kadın fikrini değiştirip ona umutlu bir tebessüm etti.

Lian çantasını sıkıca tutarak kalabalık avluya doğru tez adımlarla uzaklaştı.

Ganşuk düşüncelere dalmış bir vaziyette onun gitmesini seyretti.

“Ganşuk’u gördün mü?”

Bu soru Lian’ı korkuttu. Efendi Cucay’ın geldiğini görmediğinden değil; ama bir anlığına adamın her şeyden haberi olduğunu sanarak paniğe kapıldı. Cucay onları ara sokakta görmüş olmalıydı; genç kadının bu kadar özenle sakladığı kesede neler olduğunu biliyordu. “H... hayır, hayır,” diye kekeledi Lian. Az öncesine kadar atlı İmparatorluk Muhafızlarının safları boyunca ilerliyor, başını eğerek gözlerini bezgin savaşçılardan kaçıyordu. Elinden geldiğince görünmez olmaya çalışıyordu. “Dünden beri görmedim,” diye ekledi, ara sokaktaki buluşmaya dair kafasının içinde cirit atmaya sürdüren anıları bir kenara itmeye çalışarak. “Görürsem,” dedi, kendini biraz daha kontrol altına alınca, “onu aradığınızı söylerim.” Hafifçe eğilerek başdanışmanı selamladı ve yürüyüp gitmeye davrandı.

“Bekle.” Cucay sırf irade gücüyle tüm sırlarını okuyabilirmiş gibi, şaşmaz bakışlarla onu bulunduğu yere mıhladı. Genç kadınla arasında yarım adımlık mesafe kalana dek yaklaştı ve delici gözlerini Lian’ın ellerindeki çantaya doğru çevirdi. “Tüm eşyalarını arabaya yüklediğimizi—”

“Lian!” Ganşuk alnını kırıştıran öfkeli bir yüz ifadesiyle Cucay’ın arkasından yanlarına geldi. “İşte buradasın.”

Telaşlanan Lian, sebebini tam olarak bilmemesine rağmen bu karışıklığa minnettardı. Eğilerek genç savaşçıyı selamladı. “Ganşuk,” dedi, Cucay’ı işaret ederek. “Efendi Cucay seni arıyordu.”

Ganşuk bir saniyeliğine Kağan’ın uzun boylu danışmanına göz attı, sonra dikkatini tekrar kadına yöneltti. “Ben de seni arıyordum,” dedi ve Lian’ın taşıdığı omuz çantasını işaret etti. “Yine davranış biçimleri üzerine ders mi vereceksin?” diye sordu. “O iş daha bitmedi mi?”

Lian başdanışmana kaçamak bir bakış atmaya göze aldı ve başını sağa sola salladı. “Avlanmayı ömür boyu öğrenmez misin?” diye çıkıştı, bir anda kendini çok daha sağlam bir zeminde bularak. “Onlarda da yay kullanmakla aynı derecede ustalaşincaya kadar derslere devam edeceğimizi söylemiştim.” Ayağını yere vurdu. “Bozkırlarda benden kaçabileceğini mi zannettin?”

“Kafamı nezaket kurallarıyla ilgili derslere gömmektense yıldızları seyretmeyi iple çekiyordum,” diye yakındı Ganşuk. Yalvaran gözlerle Cucay’a baktı, ama uzun boylu adam omuz silkip sakalını sıvazlamakla yetindi. Ganşuk derin bir iç geçirerek elini Lian’ın çantasına doğru uzattı. Genç kadın da hiç tereddüt etmeden çantayı ona verdi. “Bu iş hiç bitmeyecek,” diye homurdanan Ganşuk çantayı omzuna astı.

“Yakında,” diye onu temin etti Cucay. “Çok yakında bitecek.” Bakışları yumuşasa bile Lian başdanışmanın bu ilgisizliğinde bütünüyle samimi olduğundan emin değildi.

Ganşuk homurdanarak İmparatorluk Muhafızlarının saflarını gözden geçirdi. “Günün birinde yola çıkabilecek miyiz bari?” diye sordu.

“Her şey Kağan’a kalmış,” dedi Cucay. Lian hemen Kağan’ın harikulade varlığına istinaden başını eğerek saygısını gösterdi. “Ama biz hazırız. Kağan, Burhan-Haldun’a

doğru yola ıkılmayı ister istemez gidebiliriz.”

Ganşuk hevesle kafa salladı. “Güzel. Bu boğucu saraydan kurtulmayı ve yeniden gök kubbenin altında uyumayı dört gözle bekliyorum.” Sözlerinin ardından yumruğunu çantaya vurdu. Mücevher ve sikke kesesinin bariz bir ses çıkarmasını bekleyen Lian irkilmemek için kendini zor tuttu. “Bu şeylerin hapishanem olmasına izin vermeyeceğim. Ben özgür bir adamım.”

Ganşuk her ikisini de başıyla selamlayıp oradan ayrıldı. Cucay ile Lian onun omzundaki çantayla beraber Kağan’ın ger’inin bulunduğu yöne doğru kalabalığın arasında gözden kaybolmasını seyrettiler. Delikanlı az önce bir güreş maçını kazanmışçasına caka satarak yürüyordu.

“At düşkünü,” diye arkasından laf yetiştirdi Lian. Oysa ki içinden bir koşu gidip onu öpmek geliyordu. Bu hararetli dürtü kanını kaynatıyor, ara sokaktaki buluşma hem zihnindeki hem de bedenindeki tazeliğini koruyordu. Fakat kendini o şekilde açığa vurmak Cucay için yarattıkları illüzyonu bozmak olurdu. Tabii öyle bir şeyi başarıp başaramadıkları da belli değildi; başdanışmanın ifadesiz yüzü bunu kestirmeyi güçleştiriyordu.

“Saray yaşantısı konusunda çok şey öğrendi, değil mi?” diye belirtti Cucay. “Ama tüm girişimlerimize rağmen hâlâ bir bozkır göçmeni.” Elini saray duvarlarına doğru salladı. “Onun dünyası dışarısı.”

Başdanışmana cezbedici ama mesafeli tebessümlerinden birini eden Lian yüz ifadesinin yanlış anlaşılmasını, Ganşuk’u hiç de akıllı bulmadığının sanılmasını umuyordu.

Lâkin gizliden gizliye delikanlının tam da öyle olmasına güveniyordu. Ganşuk yardımına o kadar çabuk ve zahmetsizce koşmuştu ki... Bu iş gerçekten de bu kadar kolay olabilir mi?

Ögeday Han’ın dairesine açılan kapının önünü kapatan Töregene uşaklara, muhafızlara ve diğer eşlere, kısacası işitme mesafesine girme cüretini gösteren herkese emirler yağdırmaktaydı. Ögeday ise odanın ortasındaki devasa bir sandalyeye yayılmıştı. Dalgın bir biçimde deri bir kının içindeki kemik saplı, büyük bir bıçakla oynayarak vakit geçiren Kağan etrafındaki kargaşaya kayıtsızdı. Kimi zaman uşaklardan biri bir mobilyanın veya bazı kaftanların nakliyle ilgili kendisine yol gösterilmesi niyetiyle Kağan’a yaklaşıyor, fakat Kağan anlaşılmaz bir homurtu çıkarmakla yetiniyordu. Tabii karşılık vermeye tenezzül ederse... Böyle durumlarda Töregene hemen şaşkın uşaklara çıkışıyor, sivri diliyle onları ürküterek oradan kaırtıyordu.

Ögeday Karakurum’dan ayrılmaya hazırdı. Töregene kocasının bu kayıtsızlığının bıkkınlıktan doğduğunu sezebiliyordu. Kağan tüm hazırlıkların gerekli olduğunu, onları aceleye getirmenin işi daha da uzatacağını biliyordu; fakat Burhan-Haldun’a yapılacak uzun yolculuğa bir an önce başlamak için de can atıyordu. Çoğu erkek gibi Kağan da beklemekten hoşlanmazdı. Babası bu vasfı edinmeyi başarmıştı ama maalesef onu oğullarından hiçbirine aktaramamıştı.

“Artık gidiyoruz,” diye tiz bir sesle ilan etti Töregene. “Kağan bu odayı terk edene kadar hazır edilemeyen her şey burada kalacak.” Hayrete düşen uşaklar ve diğer eşler kısa bir sessizliğin ardından bir faaliyet çılgınlığına kapılarak zaten ağzına kadar dolu olan sandıklara başka eşyalar tikiştirmeye çalıştılar.

Ögeday dudaklarında küçük bir tebessümle ona bakıyordu. Kağan elini sallayarak karısını yanına çağırdı ve Töregene odayı kat edip ayaklarının dibine bağdaş kurarak oturdu.

“Sen olmasan ne yapardım?” diye sordu Ögeday.

Töregene'nin tebessümü içtendi. “Neyse ki bu soruya asla cevap bulman gerekmeyecek kağanım. Şimdi ve ebediyen seninim.”

Ögeday kafa salladı. Sonra da tebessümü kayboldu. “Karım, senden bir ricada bulunmak zorundayım.”

Töregene tüm vücudunu kocasına doğru çevirdi. “Ne istersen kağanım.”

“Burada kalmanı istiyorum.”

“Ne?” Bu ricanın sebebini kestiremeyen Töregene ona bakakaldı. O İlk Eş'ti. O Ögeday'ın kadınıydı, daima kocasının yanındaydı. Bu Töregene'nin hakkıydı. Ögeday onu niye yanına almayacaktı ki? Adamın yüzü ifadesizdi; ricası onu huzursuz ediyorsa bile bunu göstermiyordu.

Bu bir rica değil.

“T... tabii kağanım,” diye mırıldandı Töregene, boynunu bükerek. Elini bir anlığına adamın dizine koydu, Ögeday kılını kıpırdatmayınca da indirdi. “Madem öyle istiyorsun,” demeye çalıştı. “Eğer... eğer dileğin buysa.”

Töregene göz ucuyla odadaki tüm faaliyetin durmuş olduğunu gördü. Uşaklar odadan dışarı taşıdıkları sandıkların arkasına saklanmaya çalışıyorlardı. Diğer eşler son toplanma telaşına olan tüm ilgilerini kaybetmişlerdi. Ögeday ile Töregene'ye açıkça bakan Jaçın sevincini gizlemek için hiçbir çaba harcamıyordu.

Kağan'ı gücendirecek ne yaptığına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Töregene kendini sakinleştirmeye çalıştı ama Jaçın'ın sevinci onu daha da kızdırmaktaydı.

“Töregene,” diye gümbürdedi Ögeday. Elini kadının başına koyarak saçlarını okşadı ve dokunuşu Töregene'nin öfkesini biraz yatıştırdı. “Sen ilk Eş'sin,” dedi, “ve evimin başında senden başkasının bulunmasını istemem.” Töregene adamın eline yaslanıp kolunu tuttu ki saçlarını okşamayı kesmesin. Ögeday odadaki herkes söylediklerini duysun diye sesini yükseltti. “Bu ava gitmek zorundayım ve başarılı olmak için tüm dikkatimi toplamalıyım. Senin için endişelenirsem—”

“Benim için endişelenmene hiç gerek yok,” diye sözünü kesti Töregene. Yalvarmak gibi bir niyeti yoktu ama Jaçın'ın kendisine tercih edilmesi hâlâ katlanamayacağı kadar ağırdı. “Öğle zamanındaki gölgeler gibi olurum. Beni—”

Ögeday elini kadının yüzüne koyarak parmaklarıyla ağzına bastırdı. “Burada kalmana ihtiyacım var,” dedi. “Biri işlerimle ilgilenmeli. Güvenebileceğim biri.”

Arkasındaki Jaçın bir hayret nidası attı ve Töregene dolu dolu olan gözlerini hızla kırıştırdı. Ögeday elini çekerken kendini saldı ve sonra toparlanmaya çalıştı. “Kağanım...” diye başladı ama Ögeday artık sandalyesinde değildi.

Elini babasının bıçağının sapında tutan Ögeday geniş adımlarla kapıya doğru yürüdü. “Ava gidiyoruz!” diye haykırmasıyla birlikte odadaki tüm faaliyet kaldığı yerden devam etti. Kağan yaklaşırken muhafızlar kapıyı açtı ve ağzına kadar dolu çantaların altında ezilecek gibi olan uşaklar onun peşinden koşular.

Töregene'nin gözüne Kağan'ı takip eden Jaçın'ın yüz ifadesi ilişti. ikinci Eş sevinçten

göbek mi atması, yoksa öfkeden deliye mi dönmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Töregene her iki şekilde de onu memnun edecek bir şey yapmadı. Vücudu tir tir titrer bir halde sandalyeye yaslanmayı sürdürdü. Sonunda tüm eşler ve uşaklar odayı terk ettiler.

İlk Eş dimdik doğruldu ve geride kalan muhafızlardan birini yanına çağırdı. "Oğlumu bulun," dedi.

"Kervanda olduğundan eminim," karşılığını verdi muhafız.

"Bulun onu," diye çıkıştı Töregene. "Eşyalarını da." Muhafız tereddüt edince arzusunu daha açık izah etti. "O gitmiyor. Ben burada kalacaksam o da kalacak."

Muhafız kafa salladı ve yanına bir adam daha alarak Güyük'ü bulmaya gitti.

Töregene parmaklarını kalın örgülerine sarılmış kurdelelerde gezdirerek saçlarını düzeltti. Kanı hâlâ kaynıyor, elleri hafifçe titriyordu. Fakat zihni yaşadığı şoku atlatmıştı; hatta kafasının içinde bir nehir varmış gibi hissediyordu. Düşünceleri kışın soğuk esaretinden kurtulmuş bir dağ pınarı gibi fıkır fıkır kaynıyordu.

Kağan onu işlerin başında bırakmıştı. Eğer geri gelmeyecek olursa...

"Güyük," diye fısıldadı Töregene. Oğlum. Kağan'ın oğlu.

Cengiz'in oğullarından hiçbiri yeteri kadar sabırlı değildi. Töregene'nin aksine...

Ögeday saraydan çıkarken onu Efendi Cucay karşıladı. Uzun boylu danışman yerlere kadar eğilerek bu sabah Ögeday'ın huzurunda bulunmanın önemini belli etti. Kağan sarayını terk etmişti ve harikulade tekerlekli ger'ine çıkar çıkmaz Karakurum'dan ayrılacaktı. "Güneş bu sabah pek parlak, ey yüce Kağan," dedi Cucay. "Uzun yolculuğunuza başlamanız için elverişli bir gün."

Ögeday düşünceli bir edayla kafa sallayıp orada toplanmış olan kervanı gözden geçirdi. Yüzlerce araba ve tekerlekli çadır; binlerce at; İmparatorluk Muhafızları; nedimler; koca bir tüccarlar, zanaatkârlar ve göçebe siviller topluluğu. Hepsi de Mavi Kurt'un Ala Geyik'le çiftleştiği yere, Moğol ırkının doğduğu ve babasının gömülü olduğu kutsal koruluğa kadar onu takip etmeye hazırdı. Kaderiyle yüzleşmek için gitmesi gereken mekâna... Bu benim imparatorluğum, diye düşündü Ögeday ve güneşin ısınıyı yüzüyle göğsünde hissetmesine rağmen hafifçe ürperdi. Nereye gidersem gideyim arkamdan gelecekler.

"Her şey hazır kağanım," diye ona hatırlattı Cucay. "Emrinizle yola çıkmaya hazırız."

"Vakit geldi," dedi Ögeday. Cucay kafa salladı ama başka hiç kimse bu sözlere tepki vermez gibi gözükünce Kağan tüm kalabalığa hitap etmek için sesini yükseltti. "Ben Cengiz'in oğlu Ögeday Kağan'ım!" diye gürledi. "Ve bugün Burhan-Haldun'a, Uçurumlu Yer'e gidiyorum!"

Kağan oradaki insanların tezahüratları eşliğinde sarayın merdivenlerden indi ve kükreyişler onu serseme çevirse de yürümeyi sürdürdü. İtişip kakışan insan kalabalığına yaklaşırken adımları yavaşladı; fakat topluluk onun önünde ikiye ayrılarak seyyar çadırının yanına konmuş tahta basamaklara kadar giden bir yol açtı. Ögeday açılan boşlukta geniş adımlarla ilerlerken dört bir yandan uzanan eller ona dokundu, onu tuttu. Ögeday yine de bakışlarını önünden ayırmadı ve duruma uygun olduğunu umduğu çatık kaşlı, haşin yüz ifadesini bozmadı. Gürültü sağır ediciydi ve azalacak gibi görünmüyordu. Ögeday kendini bunun kuma gömülmeye veya taşkın bir nehirde boğulmaya benzeyip benzemediğini

merak ederken buldu.

Basamakların sonundaki iki görevli ger'in kapı kanatlarını açık tutuyordu. Kağan başını eğerek çadıra girdi ve görevliler kanatları onun arkasından indirdiler. Ögeday gözlerinin içerideki loş ışığa alışmasını bekledi. Çadırı oluşturan kalın deriler dışarıdaki tezahüratları ve bağrırları büyük ölçüde boğuyordu.

Ger saraydaki odasının bir kopyası olacak şekilde hazırlanmıştı. Yarım düzine insan ona hizmet etmek için bekliyordu. Taş kaplı büyük bir çukurda ateş yanıyor, Ögeday'ın burnuna ve kulağına pişen etin kokusuyla sesi geliyordu. Yer hayvan postlarıyla kaplıydı, sarayın ana salonundaki büyük koltuğu ger'in arka kısmında duruyordu. Koltuğun yakınındaki alçak divanlara kurulmuş olan Borakçin ile Mukha bir saray davetine gidercesine giyinmişlerdi ve elbiselerindeki altın iplikler mum ışığında parıltıyordu. Ögeday'ın sağında Mukha'nın en gözde göstericileri, yani bir Çinli akrobatlar ekibi baş döndürecek kadar çok sayıda renkli topla hokkabazlık yapıyordu.

"Babam böyle avlanmazdı," diye iç geçirdi Ögeday.

Ger'in sürücüsü öküzleri harekete geçirirken altındaki zemin önce sarsıldı, sonra da hafif hafif sallanmaya başladı.

19.BÖLÜM

GRAVE GRAVATAE [46]

Ferenc kendi rızasıyla Ocyrhoe'yu kent boyunca izliyor, hatta yürürken iki genç sevgiliymişler gibi elinden tutmasına izin veriyordu. Kalabalıkların arasından geçerken birbirlerinden ayrılma riskine girmişler ve Ocyrhoe şaşkın bakışlı köylü çocuğunun insan seliyle birlikte sürüklenip gidebileceğinden endişelenmişti. Ferenc ilk başta bir yabancı olarak göze batacağından korkmuştu; fakat genç kız kentin yarısını yabancı ülkelerden gelen insanların, hepsi de farklı farklı kıyafetler giyen her renkten rahiplerin, hacıların, tüccarların ve yolcuların oluşturduğunu gösterince bu korkusu çeyrek saate kalmadan geçmişti.

Sonunda Ocyrhoe ana caddeden ayrılıp daha küçük, neredeyse boş denebilecek bir ara sokağa saptı. Taş döşenmemiş bu tozlu yolda bir ok atımlık mesafe boyunca ilerlediler. Her iki yanlarındaki binalar taştan yapılmış ve eskiydi; üzerlerinde hiçbir süsleme yoktu ve çok azı bir pencereye sahipti. Ocyrhoe bir kez daha sağa, penceresi olmayan iki yüksek binanın arasında kalan dar bir ara sokağa saptı. Burası serindi; belki de yaz ortasının öğle vakitleri hariç o duvarların arasına hiç güneş düşmüyordu.

Sokak binalarla aynı yerde, yani üçüncü bir binanın önünde sona eriyordu. Sanki derin mi derin bir kanyondaydılar: tepelerinde dar bir gökyüzü dilimi, altlarındaysa gölgeler mevcuttu ve geldikleri yer dışında hiçbir çıkış yolu yoktu. Ortada ne bir kapı ne de daha küçük bir ara sokak görünüyordu. Ocyrhoe ufalanmakta olan taş ve tuğla duvara yaklaşmış bir çatlak ararcasına onu incelemeye koyuldu. Sonuçsuz kalan birkaç saniyenin ardından döndü ve ümitle Ferenc'i süzdü. Delikanlı ona boş ve şaşkın bir bakış atıp başını iki yana salladı.

Ocyrhoe, soy kardeşlerinden öğrendiği ve kadim bir lisanda Rankos Kalba, yahut Rankalba olarak bilinen sessiz bir dilde iletişim kurabileceklerini fark ettikleri zaman apar topar gerçekleştirdikleri ilk "sohbet" sırasında bunu delikanlıya izah ettiğinden emindi. Aslında bir erkeğin bu kodu biliyor olması onu hâlâ şaşırtıyordu ama şimdi öyle şeylere kafa yoracak vakti yoktu.

Belki de Ferenc kendisine söylenenleri gerçekten anlamamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse Ocyrhoe mesajını basitleştirmişti.; Septizodium'u, seçimleri, Orsini ile Fieschi'yi ve diğer pek çok şeyi tek tek açıklamaya çalışmak çok zaman alırdı. Genç kız içinden Bağcı Anaya bir dua etti: Ah, lütfen beni anlamasını sağla.

Ocyrhoe serin taş duvara bir şaplak attı, sonra da Ferenc'in bileğini tuttu ve parmaklarıyla delikanlının zayıf tenine dönüşümlü olarak dokundu: tekli, çiftli, üçlü, dördü, kavra, sonra üçlü, sonra tekli... ve bu böyle sürüp gitti. Yaptığı şey uzun bir tahta parçasına ya da pervaza çentikler bırakmış veya bir ipe yahut kendi saçına düğüm atmış gibi bu işaretlerle temel mesajın varyasyonlarını iletmekti. "Peder Rodrigo içeride. Tutsak." Ferenc gözlerini kırıştırdı, ardından kafa salladı. "Pek çok binada pek çok oda," diye devam etti Ocyrhoe. "Birbirine tünellerle bağlanan farklı odalar. Yakınız. İçeri girmeliyiz." Ferenc'in yüz ifadesinde şaşkınlık okudu. Çok hızlı gittim, diye düşündü. Ona Rankalba'yı her kim öğretmişse dersleri tamamlamamış. "Anladın mı?" diye sordu, delikanlının kolunun iç kısmına ve bileğine daha yavaş dokunarak.

Ferenc bir süre düşündü, sonra da kafa salladı; lâkin yüz ifadesi hâlâ kararsız olduğunu gösteriyordu. Alt dudağını ısırarak Ocyrhoe önce yukarı, sonra da aşağı baktı, ardından tozlu zemine bir harita çizmeye karar verdi. Elini uzattı. "Pugio?" diye sordu, Latince sözcüğü kullanarak. Delikanlının boş ifadesi karşısında bir bıçağı tutarmış ve onu havaya saplarmış gibi yaptı, sonra elini tekrar uzattı.

"Pugio," diyen Ferenc bıçağını verirken kelimeyi bir kez daha tekrarladı. Ocyrhoe onun bu Latince sözcüğü yeni öğrendiğini anladı.

Genç kız yere çömeldi ve hem içinde buldukları sokağın, hem de yakın çevrelerindeki sokaklarla binaların kuş bakışı bir krokisini çizdi. Bunun ortasına Septizodium'un dış cephesini, sonra da onun etrafındaki yapıları yerleştirdi; tüm bunların tünellerle birbirine bağlandığını söylentiler vasıtasıyla biliyordu, fakat sokakları çizdikten sonra bunu nasıl belirteceğinden emin olamadı. İşi bittiğinde başını kaldırıp delikanlıya baktı. "Mappa?" dedi, yine Latince bir sözcük kullanarak.

Uysalca kafa sallayan Ferenc kızın yanına çömeldi. Ocyrhoe haritaya çizdiği binalardan birinin yanına küçük bir X koydu. "FerencOcyrhoe," diye açıkladı, işareti göstererek. Yeniden taş duvara vurdu, sonra da haritada o duvara karşılık gelen çizgiyi daha derin kazıdı.

Ferenc kafa salladı. Haritadaki binanın içini parmağıyla gösterdi. "Peder Rodrigo?" dedi.

Ocyrhoe delikanlının bileğine dokundu. "Belki," anlamında sıklıkla, sonra da başını iki yana salladı. Septizodium'un gerçekte tapınak olmayan bir tapınak, alelade bir binadaki süslü bir duvardan ibaret olduğunu açıklamak çok uzun sürerdi. Onun yerine haritadaki çeşitli binaları işaret edip her seferinde delikanlının bileğini "belki burada" manasında sıklıkla; tâ ki Ferenc kafa sallayarak anladığını belli edene kadar. Rahip yakınlardaydı ve onu arayıp bulmaları gerekiyordu.

"Gizli kapı," diye ekledi Ocyrhoe. Ferenc, buraya ilk gelişlerinde kızın duvarı niçin incelediğini işte o zaman anladı. Delikanlı aramayı sürdürme telaşıyla ayağa kalktı; fakat genç kız başını iki yana salladı ve dikkatini tekrar haritaya çekmek için koluna asıldı.

"Rahip," dedi, küçük binaları sırasıyla göstererek. "Rahip, rahip, rahip, rahip, rahip."

Ferenc'in gözleri yuvalarından uğradı. Anadilinde bir şeyler geveledi, sonra da kızın bileğini tuttu ve çekinerek sinyal verdi. "Daha. Daha. Ve daha." Ardından kaşlarını çatarak kendinden daha emin bir üslupla düzeltme yaptı. "Çok. Tutsaklar?" Rankalba dilinde soru sormak kolay değildi; fakat genç kız kaşlarını kaldırış biçimine ve genel yüz ifadesine bakarak onun ne demek istediğini anladı.

Ocyrhoe kafa salladı. "Pek çok tutsak," dedi işaret dilinde. Bu tam olarak doğru sayılmazdı, ama neyle karşı karşıya olduklarını iyi kötü anlatması için yeterliydi. Ferenc gözlerini kırıştırdı ve ellerini iki yana açarak omuzlarını silketti; yani kafa karışıklığının, anlamak istemenin ve bilememenin evrensel hareketini yaptı. Ocyrhoe yüzünü ekşitti. Senatör Orsini'nin kim olduğunu veya yeni papa seçilene kadar kardinalleri esir tuttuğunu anlatmaya vakit yoktu. Bunları ona ifade etmenin basit bir yolunu bulabilse dahi, rahibe ulaşma planını anlamasına faydası dokunmazdı.

Zaten genç kızın Peder Rodrigo'ya ulaşmak için bir planı değil, sadece bir fikri vardı. Üstelik de muhtemelen çok zayıf bir fikir.

Ferenc, dikkatini çekmek adına genç kızın koluna hafif hafif dokundu ve eliyle bir şeyleri silip süpürür gibi yaptı; bir grup rahibin niçin hapsedildiğini öğrenmek için acelesi yoktu. "Peder Rodrigo," dedi nazikçe.

Ocyrhoe delikanlının fazla bir açıklamaya gerek duymadan asıl meseleye odaklanmasına sevinerek kafa salladı. Ferenc bu sefer ayağa kalkmaya davrandığında genç kız ona engel olmadı.

Ferenc duvara hafif hafif vurarak genç kızın daha evvelen yaptığı şeyi taklit etmeye başladı: gizli bir kapı aramak. Kıza bir göz attığında Ocyrhoe kafa salladı. Ferenc bir yanağını ve onunla zıt taraftaki elini taşlara dayayıp duvarı incelemeye başladı. Bir öğle vakti pazaryerini boydan boya geçmeye yetecek kadar uzun bir süre boyunca buna devam etti. Ardından başını iki yana sallayarak duvardan uzaklaştı.

Delikanlı elini kaldırdığında Ocyrhoe ona bileğini uzattı. "Burada değil. Diğer duvarlara bak," diye sinyal verdi Ferenc. Yavaş ve beceriksizdi, hareketlerinde kızın akıcılığından eser yoktu; fakat ne yapmaları gerektiğini açıkça anladığı belliydi. "Şimdi nereye bak?" diye sordu.

Ocyrhoe dudaklarını büzdü ve kısa bir duraksamanın ardından haritadaki iki farklı yeri daha gösterdi. Delikanlı yeniden onun yanına çöküp kızın parmağını takip etti. "Yeraltı," diye işaret verdi Ocyrhoe, tüm bu binaların yeraltı tünelleriyle birbirine bağlı olduğu fikrini aktarmaya çalışarak.

Ferenc kafa salladı. "Tavşanlar gibi," sinyalinin verdi.

Ocyrhoe ona minik bir tebessüm etti. Delikanlının önlerindeki işi bütünüyle anlamaması belki de daha iyiydi. Ferenc basit bir azme sahipti. Aptal veya kıt zekâlı falan değildi; sadece bir şeyi kafasına koydu mu başka hiçbir şeyi dert etmiyordu.

Ocyrhoe onu ara sokaktan çıkarıp yeniden yakıcı güneşin altına soktu, oradan da ana caddenin karşı tarafındaki başka bir ara sokağa götürdü. Fieschi'nin o odalar ve tüneller labirentinden kaçmak için bu iki ara sokaktan birini kullandığından eminse de asıl çıkış yeri gizemini koruyordu.

Genç kız, Ferenc'in sabrının tam da yalın bir taş duvarda gizli kapı bulmak için gereken türden bir özellik olduğunu fark etti. Tüm dikkatli yoklamalarına rağmen çatlaklar kendisine çatlaktan başka bir şey gibi gelmiyordu. Ferenc'in elleriyse bir şekilde onların başka bir şey olduğunu anlıyordu. Delikanlı bir noktaya bastırdı; hiçbir şey değişmedi. Yarım adım soluna kayıp başka bir noktaya daha bastırdı.

Ferenc'in dokunuşuyla birlikte duvarın kol genişliğindeki bir kısmı ansızın, ürkütücü bir sessizlikle hareket ederek kendi ekseninde döndü ve Ocyrhoe'nun burnuna yeraltı

havasının o küflü kokusu çarptı.

Rodrigo'nun bir yanı tekrar bir kâbus gördüğünün, gerçek dünyadan kayıp gittiğinin farkındaydı. Gerçekleşecek olan şeyden kaçmaya çalışmanın yararsız olduğunu biliyordu. Neyin geldiğini bilerek onu tekrar tekrar yaşamak, bir defa yaşayıp atlatmaktan daha kötü olsa bile... Kâbusa katlanmak zorunda olduğunu biliyordu. İmtihanının, taşıdığı yükün bir parçası da buydu.

Rahip ters dönmüş bir araba tekerleğinin çamur kaplı kenarına oturdu ve birkaç hafta öncesine kadar kalabalık bir köy olan yere baktı. Önceden nehir balık, yakınlardaki tarlalar mısır, çiftliklerin etrafındaki bahçelerse her türden kök sebze ihtiyacını karşılardı. Bal tüccarları tatlı mı tatlı toprak testilerini Kral Bela tarafından kiralanan ve çamurlu tarlaların daha kuru kısımlarında kamp kuran paralı askerlere satarlardı. Bu askerler düşük mevkileri itibariyle Bela'nın müstahkem kampında barınamazlar, yiyip içtiklerinin parasını kendi ceplerinden ödedikleri için homurdanıp dururlardı. Derme çatma yerleşkelerini taşan nehirden uzağa taşidikça bu homurdanmaları daha da artardı. Bataklıklar, karınlarını doyururken akkor halindeki bisturileri andıran at sinekleriyle ve sivrisineklerle dolup taşardı. Tıpkı şu anda leş yiyici böceklerle dolup taşıdığı gibi... Rodrigo'ya göre cehennem muharebeden önce bile oraların eline su dökemezdi.

Muharebe başka türlü bir sel olmuştu, kandan ve ufalanıp parçalanan insanlıktan oluşan bir sel... Rodrigo yapılan tüm hesap ve planları, köprüdeki muzaffer taarruzu, ardından gelen püskürtmeyi ve etraflarının sarılışını, seçkin birliklerin kaçışını, bunu takip eden taş, patlayıcı kap ve ok yağmurunu hatırlayamıyordu. Atların ve insanların çığlıkları, şaşkınlık, kaçış. Siyah haçlarla süslü beyaz binici ceketlerinin içindeki ana Toton Şövalyeleri'nin saflarını çoktan ezip geçmiş olan Moğolların, cesaretleri kırılan paralı asker sürülerine yaptığı bitmek bilmez baskı. Rüzgârda dalgalanarak katliamın dört bir yanında ileri geri mekik dokuyan; bazıları alev alarak, diğerleriye taşıyıcıları bir okla veya palayla can verdiğinde kanlı balçığın içine devrilip ayaklar altında ezilerek yok olan sancaklar. Bela ile Başpiskopos Csâk'ın askerleri yanan, bombardımana maruz kalan istihkâmlardan kaçmaya çalışırken aralarına dalıp çıkan, bağıran, sırtan ve kılıçlarını savuran Moğol akıncıları. Surlarda yüzer yüzer ölen askerler; uçan, yerden seken, araba tekerleği ebatlarındaki kayaların ezdiği düzinelerce atlı. Ya da kayalarla birlikte düşüp dumanlar saçan, alev alev yanan, infilak eden o kapların ateşli patlamalarına yakalananlar.

O kadar çok insan ölmüştü ki. Bundan tek faydalananlar yukarıda daireler çizen akbabalar da değildi. Gündüzleri muharebe meydanlarında uçuşan binlerce kırlangıç hem canlılara hem de ölümlere musallat olan sineklerle kendilerine ziyafet çekerlerdi. Geceleriye köselemsi kanatları leş kokulu havada fısıltılar çıkaran yarasalar çıkagelir, yalnızca yaşayanların başına bela olma nezaketini gösteren sivrisineklerle beslenirlerdi.

Rodrigo kendi kaçma teşebbüsünü bir dizi kesit halinde hatırlıyordu. Bindiği atlar aldıkları yaralardan veya yorgunluktan dolayı birbiri ardına ölmüştü. Sonra da yola yaya olarak, kaçan şövalye gruplarından yorgun argın sakınarak devam etmişti. Çoğu zırhlarını ve haçlarını çıkarıp atmıştı ve katliamın arasında ellerinden geldiği kadar hızlı bir biçimde, düşe kalka ilerlemekle meşguldüler. Panik halindeki bir çaresizlikle çiftlikleri

yağmayacakları; çiftçileri, ailelerini ve hizmetkârlarını öldürecekleri güney ve batı istikametlerine doğru gidiyorlardı.

Şövalyelerin Moğollardan ne farkı vardı? Aslına bakarsanız neredeyse hiç. Muharebe öncesinde ya da galip geldikleri o sayılı günlerde bile kafayı çekip kaleden ve çadır sıralarından oluşan kamplarından ayrılarak köylerdeki kadınlara, kızlara, hatta yaşını başını almış kocakarılarına tecavüz etmeye gitmişlerdi. Muharebede yenik düştükleri zaman da tecavüze ve cinayete, yağmaya ve yakıp yıkmaya geri dönerek Moğollar hayrını göremesin diye ülkede taş taş üstünde bırakmamaya yönelik beyhude bir çabaya girmişlerdi. Siyah haçlı şövalyeler Rodrigo'nun imanını derinden sarsan ve Haçlı Seferleri'ne, Hıristiyanlık Âlemi'nin iyi kalpliliğine, Moğolların kötülüğüne yönelik tüm gençlik görüşlerini altüst eden bir gaddarlıkla kendi halklarına saldırmışlardı.

Rodrigo'ya göre bu vahşilik, insan uygarlığının sonunun geldiğinin bir kanıtıydı. Artık yaşayan iki insan arasındaki hiçbir duygu, hiçbir etkileşim gerçek bir anlam taşıyamazdı; hepsi de bir yanıltmaca, insanoğlunun gerçek doğası olan katıksız kötülüğün üstüne örtülmüş sahte bir medeniyet peçesiydi. Güneşin altında edepli, iyi kalpli veya Hıristiyanlık Âlemi'ne yakışır hiçbir şey kalmamıştı. Topraktaki dar yarıklardan dışarı cehennem ateşinin pis kokusu püskürmüştü. Rodrigo ölseydi bile cehennem onu almazdı; daha kötü azaplar da vardı ve bunlar gelip Rodrigo'yu bulurdu.

Rodrigo araba tekerleğinin üstünden kalktı ve çamurların arasında sendelerken öğürdü. Üzerlerine bulaşmış pislik yüzünden midelerini bulandıran kıyafetlerini yırtıp atmaya çalıştı ama bunu bile beceremeyecek kadar dermansızdı. Sağanak şeklinde bir yağmur yağıyordu. Rodrigo çamuru soluyabilseydi ciğerlerindeki, kalbindeki ve karaciğerindeki ateşi belki söndürebilirdi. Çamur geriye kalan tek yalın şeydi ve artık ona bile hem kâfirlerin hem de Hıristiyanların kanı karışmaktaydı. Hayır, hepsi de kâfir kanıydı; geriye hiç Hıristiyan kalmamıştı. Mohi'deki tek Hıristiyan kendisiydi ve eğer kaderin oyununu bozamazsa tüm dünyadaki yegâne Hıristiyan olup çıkacaktı.

Nereye gittiğini bilmeksizin körü körüne ilerledi. Ruhu öyle bir panik halindeydi ki çektiği acıya ve hissettiği yorgunluğa rağmen yürümeye devam etmeye ihtiyacı vardı. Elinde olsa koşardı da, fakat attığı her adımla birlikte ayakları ve bilekleri çamura gömülüyordu.

Bir savaş meydanı muharebe sona erdiğinde bile asla sessiz değildir. Ölen insanların ve atların iniltileri, havada daireler çizen ve sonra gelip yere konan leş yiyici kuşların haykırıları asla eksik olmaz. Burada bir de yağmurun pırtıtısı vardı. Fakat Rodrigo tüm bu gürültüye rağmen kendisine yalvarırcasına seslenen bir insan duydu: "Kutsal kişi, bana yardım et." Söylediği tek şey buydu.

Rahip durdu ve görünmez bir güç tarafından zorlanırcasına, otomatik olarak sesin geldiğini tarafa doğru döndü. Ceset yığınlarının arasında herhangi bir yaşam belirtisi görmüyordu. Ah Tanrım, orada canlı bir oğlan var. Delikanlı bir asker değil, oranın yerlisiydi. Rodrigo onu tanıdı. Ferenc. Adı buydu. Ferenc. Buda'dandı ve geçimini avcılık yaparak sağlardı. Annesi bir falcı, aktar ve şifacıydı.

Muharebeden hemen sonra, yani bundan yaklaşık iki gün kadar önce Rodrigo'nun artık neredeyse tamamen tükenmiş bir kuvvetle Ferenc'i zaptetmesi gerekmişti. Oğlan o sırada debelenerek onun elinden kurtulmaya, kendisini ölmek üzere olan kanlar içindeki annesine sırayla tecavüz eden altı kişilik bir Moğol grubunun üstüne atmaya çalışıyordu.

Sonsuzluk kadar uzun gelen o iki gündeğümü öncesinde Rodrigo oğlanla güreşecek, onu sürükleyerek o dehşet manzarasından uzaklaştırıp hırpalanmış bir çalılığın ve kurtlarca çignenmiş bir at leşinin arkasına çekecek kadar güçlüydü. Her nasılsa vahşet sona erene kadar oğlanı yere mihlamayı becermişti. Sonunda kadın ölmüş, saldırganlar da yollarına devam etmişti. İşte o zaman Ferenc'in kendisini itip kakmasına, hatta tekmeleyip yumruklamasına izin vermişti. Çamurun ve pisliğin içine devrilmiş, oğlanın koşarak annesinin yanına gitmesini seyretmişti.

Şu ana kadar Ferenc'i en son o zaman görmüştü.

Oğlan, ezilmiş bir ölüer yığını ile tek bir Moğol cesedinin arasına sıkışmış halde sırtüstü yatmaktaydı. Moğol'un gözlerinden biri yukarıda daireler çizen kuşlara kayıtsızca bakıyordu, bir bıçakla oyulmuş olan diğeriye yerinde yoktu. Zar zor nefes alabilen oğlan solgun ve kıpırtısızdı.

Rodrigo ona kısa bir süre bakarak elinden neyin gelip neyin gelemeyeceğini düşündü. Bitkin, aşırı yük altındaki bir adamın gri ve ruhsuz hesaplamalarını yaptı.

Sonunda oğlanın şimdi ölüp gitmesinin, böylece mevcut ve ileriki ızdıraplarından kurtulmasının onun için en iyisi olacağına karar verdi. Belki de cennetin kapıları insan ırkının bu nesline kapanmadan önce genç Ferenc'in içeri girmesine izin verilir. O kapılar oğlanın suratına kapansa ve ebediyete kadar Araf'ta kalsa bile bu sonuç onu Dünya'da bekleyenlerden çok daha iyiydi.

Rodrigo gözlerini yumup arkasına dönmeye başladı. Fakat sonra sakin ve kararlı bir fısıltı duydu. Konuşanın Ferenc olup olmadığını görmek için başını çevirdi ama hayır; oğlan yalnızca onu izlemekle yetiniyor, cansız ve ümitsiz bir tavırla bir elinin parmaklarını yavaş yavaş açıp kapıyordu.

Rodrigo ansızın hem sıcak hem de soğuk bir şey hissetti ve bilinmeyen bir yaradan kan kaybedip kaybetmediğini, omuriliğinin delinip delinmediğini merak ederek peleriniyle gömleğini yokladı. Hayır, yeterince sağlıklıydı; ne bir ok, ne de beklenmedik bir kesik vardı.

Dudaklarında donakalmış imkânsız bir selamlamayla tekrar yavaşça dönerek gözlerini uzak ufuklarda gezdirdi.

Hemen sonra olanlar onu afallattı. Rodrigo savaş meydanında yalpaladı ve bir diğerceset yığınının üstüne düşecek gibi oldu. Gökyüzü gözlerini kör etti. Işık şelalesi renksizdi, derinliksizdi, ama sessiz değildi: Rodrigo'nun yanıp kavrulan görüş alanının ortasında, o beklenmedik kör edici parlaklığın içinde dile getirilmeyen milyonlarca sözcük haykırıyor; zihninin içine yankı yapıyor; ezellerden ve imkânsızlıklardan bahsediyor; varlıkların, tarihlerin, imâların ve bağlantıların sonsuz bir detaya sahip döngüleri şeklinde varolan tüm hakikatleri açığa çıkarıyor; rahibin ruhunu bir girdap gibi kâh emip kâh tükürüyordu.

Dizlerinin bağı çözülen Rodrigo yere yığıldı. Bir süreliğine her şeyi unuttu ve hiçbir şey hissetmez oldu; ne ellerindeki veya dizlerindeki çamuru, ne başına ve sırtına düşen yağmuru, ne de savaş meydanının azalmakta olan seslerini... Duyduğu huzur kapıldığı şaşkınlık kadar yoğun; nihayet etrafındaki tüm ürkütücü gerçekliklerden, hayatın tüm çözülemez ikilemelerinden ilahi bir kurtuluşa erişmişti.

Daha sonra, şimdi ve burası olan yerde kapılar açıldı. Rodrigo o kapılardan baktığında sonsuz sayıda çirkin ve şahane ayrıntıyla resmedilmiş manzaralarla karşılaştı. Görüntüler

yer değiştirip birbirine karıştı ve Rodrigo bu sefer de dünyanın nasıl sona erebileceğini; tarihin dönmekte olan çarklarının tüm yaşamı, ümidi, günahı ve sancıları nasıl un ufak edebileceğini; sonsuz imâ bulutlarını ve şeytani entrikaların ateşli fırtınalarını apaçık bir Şekilde gördü. Karşısındaki manzara, kıyameti haber veren tüm peygamberlerin ağızlarından çıkan her Şeyden daha korkunçtu. Rahibin içi dehşetengiz, haşmetli, ebedi düşünce ve oğretilerle -talimatlarla!- doluyordu. Rodrigo korkunç ve felç edici bir netlikle bu buyrukları emmeye zorlandığını; iinin bir sosis gibi anlaması gereken her bilgiyle, gitmesi gereken her yerle ve hayata geçirmesi gereken hey eylemle, kısacası yapması gereken her Şeyle acımasızca ama bir o kadar da ustaca doldurulduğunu fark etti.

Derken bu idrak seli yavaşlayıp yeniden bir damlama halini aldı, ardından fiziksel bedeninin çamuruna ve küllerine karışıp yok oldu. Rodrigo kendini gözlerini açmaya ve ayağa kalkmaya zorladı.

Toz zerrelere dönüşen çarklar dne dne bulutlara doğru yükseldi. Sanki bir değiş tokuş gerekleşircesine gökyüzünden bir tüy düştü ve Rodrigo'nun burnunun birkaç santim önünde ileri geri süzüldü. Tıpkı bir ocuk gibi, onu tutup incelemek amacıyla kirli ve nasırlı parmaklarını uzattı Rodrigo. Fakat tüy elinden kaçıp ayaklarının dibine kondu.

Bu bir güvercinin değil, bir akbabanın tyyd.

Rodrigo hem korkmuş hem de rahatlamıştı, ama yine de yaşadığı bu büyük kaybın -o bağlantının, o hakikatlerin kaybının- yasını tuttu. Kapıldığı his büyük bir nehrin aniden tıkanmasına benziyordu. Kısa bir süreliğine ebediyetin bir parçası olmuştu. Şimdiyse egemenliğin ve yaradılışın bir parçasıydı.

Bir kez daha çamurdan ve külden ibaret, sıradan bir adamdı. İçi yıldışımlarla ve güneşle dolu değildi.

Fakat artık yapacak işleri vardı; nispeten açık bir biçimde önünde uzanan işler. Tüm kararlar verilmişti. Rodrigo tekrar oğlana doğru döndü. Gözleri yeniden yavaşça açılıp kapanan o ele, her Şeyi gören l Moğol'un altına sıkışıp kalmış cılız bedene çevrildi.

Artık bir insanın ahbablığına tıpkı bir nefes gibi muhtaçtı. Yalnız kalmak kaybını hatırlamasına sebep olurdu ve böyle bir Şeye katlanamazdı. Mohi'de sağ kaldığını bildiği tek kişi Ferenc'ti.

Bir elini oğlana doğru uzattı. "Kurtuluşum," diye fısıldadı, sonra da acılı bir ifadeyle yüzünü ekşiterek başını çevirdi. Bu savaş meydanının, bu cesetlerin, hatta karşısındaki oğlanın bile upuzun bir rüyanın parçaları olduğunu; bunları gerçekten de yaşamadığını ve tüm bunların sadece körelmiş gayesini bilemek için kendisine hatırlatıldığını anımsamaya çalıştı.

Eğer o çarklara bir kez daha yakından bakabilseydi belki her Şeyi idrak edebilirdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Akbabaların, a kırlangilarla yarasaların, durmaksızın çırpıp zikreden meleğimsi kanatların çarkları...

Bir fark yaratmazdı. nemli değildi.

Dünyadaki tüm empati, keder, Şefkat ve hiddet ruhuna dağlanmıştı; tüm bunların nasıl sona ermesi gerektiğini anlıyordu. Yalnızca azizlere mahsus bir Şey olduğunu sandığı ilahi bir zihin açıklığıyla bu dünyevi kötülüğün durması için neler yaşanması gerektiğini de anlıyordu. Gördüklerinin muazzamlığı iini titretiyor, kendi idrakından saklanması geliyordu. Fakat kaçış yoktu; o, Peder Rodrigo Bendrito, mütevazı bir rahip, Tanrı tarafından bu

gılgnlığı bitirmekle görevlendirilmişti. Böyle bir yükü arzulamıyordu, duyduğu isteksizlik şiddetli duygulara yol açıyordu, ama ona teslim olmaktan başka bir çaresi de yoktu.

Gereken tüm ahlaksızlığı, rezilliği, suçu ve günahı sırtlanacak; ne kadar sefalet çekerse çeksin Tanrı'nın ayak izinden gidecekti. Çilesi büyük olacaktı ama İsa'nın çilesiyle kıyaslandığında bu bir hiçti ve en nihayetinde tüm bunlar doğasını yalnızca Rodrigo'nun tam olarak anladığı O'na hizmet etmek içindi. Dünya çok yakında alevler içinde sona erecekti; Rodrigo bunu tâ ruhunun derinliklerinde duyumsuyordu, hem de gerçek hayattan daha canlı bir biçimde... Ateşin ısını hissedebiliyor, kokusunu alabiliyor, kükreyişini işitebiliyordu. Dünya alevli bir sona yaklaşıyordu ve yaşanması gerekenlerden o, sadece o sorumluydu.

Düşünden hiç kimseye bahsedemezdi. Onunla dalga geçerler, onu hapse atarlar, ona kâfir damgası vurup işkence ederlerdi. O anı itiraf etmenin düşüncesi bile kâbusunu Mohi'den alıp bir engizisyoncunun dumanla, ısıyla, vidalarla ve çelikle dolu korkunç sorgu odasına dönüştürdü. Dehşet verici araç gereçler etrafını kuşattı: bazılarının ipleri ve makaraları; bazılarının çivileri, askıları, ağırlıkları, ilmikleri ve zincirleri vardı. Cüppeli bir suret uzun, kemikli elleriyle onun koluna doğru uzandı ve yabancıнын soğuk teni kendisinininkine değer değmez Rodrigo can havliyle haykırdı.

Geçmişinin anılarıyla iğrenç kâbusu titreyen bir sel olup akarak hayata ve var olmaya dair daha yüksek bir şuurla birleşti. Tanrı'ya şükürler olsun. Kan ter içinde uyanan Rodrigo başını acıyla kaldırıp etrafına bakındı. Soluğu gürültülü ve de hırıltılıydı. Odanın karşı tarafındaki boş yatağın üstünden bir akrep geçti ve taş duvar ile zemin arasındaki bir çatlağa girerek gözden kayboldu. Odada sadece tek bir yatak vardı, iyi ama kimindi o?

Aklı karışan Rodrigo başını kaldırdı ve alnından akan terler yüzünden gözlerini kırıştırdı. Evet, kendi odasındaydı; fakat anlaşılan kâbusunun telaşlı ve bilinçsiz çırpınışları sırasında yatağından çıkmış ve odanın daha serin olan bu köşesine kadar sürünmüştü. Kendisi çırpınırken o akrebin vücudunun üzerinde geziniyor ve şu anda onun zehriyle can çekişiyor olabileceğini fark edince içini bir bulantı kapladı. Belki sahiden de sokulmuştu; bu durum gördüğü düşü açıklardı. Sapkınca bir niyetle sıvayı ve taşları bir kenara atıp o akrebi bulmayı, onu dürtmeyi ve boz renkli, korkunç kuyruğunu kaldırtana dek onu kızdırmayı istedi. Mohi'deyken kendisini gözetten öfkeli meleklerin verdiği bu feci sorumluluğun yanında ölümün lafı bile olmazdı.

Başını yeniden taş zemine dayadı. Akrep, gördüğü kâbus kadar korkutucu değildi. Bu odada başka akrepler de var mıydı acaba? Ya da diğerlerinde? Bir akrebin ısırığı daima ölüm anlamına mı gelirdi? Bir akrep karşısındaki insana içgüdüleri gereği mi saldırırdı, yoksa tahrik edilmesi mi gerekirdi?

İçindeki daha yaşlı bir ses -Başpiskopos'a aitmiş gibi gelse de Rodrigo'nun öyle olmadığını bildiği bir ses- onu azarladı. Quoniam iniquitates meae supergressae sunt caput meum. Günahlar taşınması zor bir yükür. Grave gravatae, diye aklından geçirdi Rodrigo, bir sonraki ayeti hatırlayarak. Roma'ya yaptığı yolculuk sırasında mesajını, yani kehanetini Papa'ya iletirse o yükten kurtulacağına ve gençliğinin şehrinde huzurlu bir ölümü hak edeceğine inanır olmuştu. Tek isteği istirahat etmektir. Ürkütücü mesajını İsa'nın dünyadaki temsilcisine ilettikten sonra öfkeli melekler dinlenmesine muhakkak izin verirlerdi.

Fakat Gregory ölmüştü ve yerine geçecek biri seçilmemişti. Bu da Rodrigo'nun yani geleceği, neler yaşanması ve neler yapılması gerektiğini bilen tek insanın hayatta kalmasını mecbur kılıyordu. Tanrı Gregory'i öldürerek Rodrigo'nun paçayı kurtarmasını engellemiştir. Bu muazzam göreve seçildiği için onur duymalı ve tevazu göstermeliydi ama o duygulardan hiçbirini hissetmiyordu. Tek hissettiği bu yük tarafından mütemadiyen sindirilirmişçesine içini kaplayan bir boşluktu.

Boşluk büyüdükçe geriye sadece mesajının yakıcı coşkusu kalıyordu.

20.BÖLÜM

BASİT BİR PLAN

Raphael gece boyunca Vera'nın durumunun da tıpkı Alena'nınki gibi kötüye gittiğinden kaygılandı. Kadının yaraları savaşı kazanıyor gibiydi; ateşi yüksek, cildi solgun ve nemliydi. Ne zaman ölüme oldukça yakın uykusundan uyanmayı becerse gözlerini hızla kırıştırmaktaydı. Vera'daki değişim Raphael'i derinden üzüyordu. Aslında kadının durumunu bu kadar dert etmemesi gerektiğinin farkındaydı. Bu bir yatağın başında tuttuğu ilk nöbet değildi ve iki insan arasında kurulabilecek bir bağın tehlikesini biliyordu. Sıra sevdiğiniz kimselere geldiğinde ölüm nadiren adil veya kestirilebilir olurdu.

Yine de orada kalarak titreşip sönen muşları yeniledi. Sık sık içi geçmesine rağmen bir eli daima kadının bileğinde, diğeryse alınıdaydı. Gece şafağın erken saatlerine karışırken cereyanlı ve eski evin kapısının önünden gelen ayak sürüme sesleri onu şaşırttı. Ardından kapı belli belirsiz çalındı. Kapıyı açmaya giden Feronantus kadınlı erkekli bir grubu, o mahallede yaşayan Hazarları içeri buyur etti. Komşular üstleri el örgüsü bezlerle kapatılmış iki geniş kap içinde et suyu çorba ve yulaf lapası getirmişti. Raphael bunları minnetle kabul etti. Feronantus yardımları için onlara teşekkürlerini sundu ve Vera'nın rahatsız edilmemesi gerektiğini el işaretleriyle açıklayarak beş kişilik meraklı grubu oradan gitmeye ikna etti.

Raphael bu ziyareti dikkate değer buldu. Yabancıları Moğollara teslim etmek Hazarlar için çok daha güvenli bir seçenek olurdu, zira Griyele'nin jaghunu Volga Nehri'nden geri dönecek değildi. Muhtemelen en yakındaki münasip bir sığılıktan karşıya geçmişlerdi ve şimdi bile ya izlerini sürüyor, ya da başka bir pusu kuruyorlardı.

Raphael çorbayı Kalkan-Bakiresi'ne azar azar içirdi. Dudakları hafifçe birbirinden ayrılan kadın yavaş yavaş kâsenin üçte birini tüketti. Fakat sıra yulaf lapasına geldiğinde Vera başını hızla yana çevirdi, neredeyse kâseyi şövalyenin elinden düşürüyordu. Onun bu davranışını cesaret verici bulan Raphael kâseleri bir kenara bırakıp nöbetine kaldığı yerden devam etti; tâ ki ince bir günışığı huzmesi karşısındaki pencereden girip gözünü kamaştırana dek. Vera da tam o anda kıpırdanıp konuştu.

"Griyele'nin Moğolları planımızı tahmin etmiş olmalılar," dedi kadın. Raphael'in yardımıyla doğrulup oturdu, mahmur gözlerle etrafına bakındı, sonra da ellerini havaya kaldırarak bir işaret yaptı. Raphael bu sefer çorbadan değil de lapadan istediğini anladı. "Araziyi güzelce keşfedip pusularını düzgünce kurmuşlardı." Kadın bir müddet hamurumsu

karışımı ufak lokmalar halinde yedi, ardından tüm dikkatini Raphael'e verdi. "Yanımdakinin sen olduğunu biliyordum. Her zaman..."

Karyolaya yakın bir taburede oturmakta olan Feronantus kollarını göğsünde kavuşturup yüzünde hafif bir tebessümle Raphael'e baktı.

"Bu benim görevim," dedi Raphael ve anında kendini mahcup hissetti. Vera ile Feronantus öyle olmadığını biliyordu; açık yürekli ve sözünü esirgemez biri olan Vera, Raphael'in görgülü tavırlarının aldatmacalarından ve tedbirlerinden yoksundu.

"İlk devriyelerinden sakınmak için yolumuzu değiştirdik ve hiçbir çıkışı bulunmayan bir kanyona girdik," diye sözlerini sürdürdü Vera. "Neler olacağını tahmin etmeliydik ama ileri gözcümüz Sofiya Kardeş'i çoktan öldürmüşlerdi..." Sesi kısılarak kesildi ve birkaç saniyeyi boşluğa dalıp gitmeye ayırdı. Çatışmada ölen kardeşlerinden ne zaman bahsetse böyle yapıyordu.

Artık bunu hepsi için yapması gerekecekti, zira gecenin erken saatlerinde Alena'nın iltihaplı yarasından başlayarak kolu boyunca uzanan kırmızı çizgiler kadının koltukaltına, oradan da Raphael'in tahminince kalbine kadar ulaşmıştı. Genç kadın bir dizi kasılmayla can vermişti. Bu kasılmalar o kadar kötüydü ki Raphael onları haftalar boyunca kâbuslarında göreceğini biliyordu. Yalnızca çene kaslarını etkilediğinde kazıklı humma ölmek için o kadar da kötü bir yöntem değildi; Raphael'i asıl dehşete düşüren şey omuriliğin kalın lifleri üzerindeki etkisi olmuştu.

"Ayrıntılar önemli değil... Zaten bu konuşmayı bir cenaze vaazına dönüştürmeden onları tek tek anlatamam... öyle bir şey de bütün günümüzü alır," dedi Vera nihayet.

Feronantus ile Percival aralarında bakıştılar. Raphael adamların aklından geçenleri biliyordu: Güzel- Zavallı kadın kendini toparlıyor; içinde bulunduğumuz tehlikeyi ve acele etmemiz gerektiğini anlıyor.

Vera çorbadan biraz daha içip üstüne az miktarda lapa yedi. Yedikçe yüzüne renk geldi ve kendi kendini doyurabilmek için tahta kaşığı tuttu. Yine de konuşurken sesini yükseltmek zorunda kalmasın diye Raphael ona iyice sokuldu.

"Moğollar bizi gönüllerince doğrayamasınlar diye kuvvetlerinin en zayıf kısmı gibi gözüken noktaya hücum ettik," dedi kadın.

Raphael kendini o ahmakça ve şanlı hücumu tanıklık edebilmek için orada olabilmeyi dilerken buldu.

"Temas sağladıktan sonra," dedi kadın, onun bakışlarından habersizce, "muhtemelen bir düzinesini öldürüp aralarından çıkmayı başardık. Batıya kaçmamız imkânsızdı, istedikleri anda geri çekilip bize ok yağdırabilirlerdi. Yalnızca onları nehirle aramıza alarak yakın mesafede dövüşebilirdik. Bu yüzden biz de birbiri ardına Kalkan-Bakiresi kaybederek o tarafa doğru ilerledik ve suyla aramızda duran herkesi yendik. Moğollara zayıat verdirmek için en etkili ve tek yol buydu.

"Ama çok kalabalıktılar. Zamanla onları büsbütün dağıtamayacağımızı anladık. O andan sonra tek ümidimiz nehir oldu. Bir kez daha saflarını yarıdık ve ağaçlar ile çalıların nehir kıyısı boyunca sık yetiştiği bir yere doğru kademeli olarak ricat ettik. Sona doğru... her şey birbirine girdi. Altı kişi kaldık. Sonra dört..." Gözlerini yumdu. "Kalkan-Bakirelerim caka satan, pis pis sırtan Moğolların eline düşmektense kendilerini bir kız kardeşlerinin kılıcına teslim ettiler. Sonra o da kendi gırtlığını kesti."

Tekrar uzanıp gözlerini tavana dikti. Raphael'in yakalamasına fırsat kalmadan önce hem kâse hem de kaşık yere düşüp takırdadı. "Sonunda geriye sadece Alena'yla ben kaldık. Çalıkların arasında saklanarak zırhlarımızı çıkardık. Karanlık insaf edip çöktü. Sessizce Volga'ya girip yüzdük. Karşıya geçene kadar akıntı yönünde kilometrelerce sürüklendik ve bir köyün yakınında karaya çıktık. Bizi oradan buraya getiren maceranın da ilginç bir öyküsü var, ama—"

"Ama önemli olan tek şey," dedi Feronantus, "arkanızda iz bırakıp bırakmadığınız. Griyele dün ilk ışıkla birlikte nehri geçmiştir." Yaşlı adam duvardaki eğri büğrü bir deliğe, eskiden bir pencere olan yere göz attı. Şafağın pembe ışıkları altın sarısına çalmaya başlamıştı. Moğollar yirmi dört saattir Volga'nın bu yakasındaydılar. "Griyele'nin kanı kaynıyordur Vor'u kazandıktan sonra hepimizi birden mezara gömmeden önce onu bırakacak türde bir adam değil."

"İzlerimizi gizlemek için makul önlemler aldığımızı söyleyebilirim," dedi Vera, "ama bir yerlerden sargı bezi bulmak zorundaydık. Onları su çekmek ve çamaşır yıkamak için sabahleyin nehre inen köylü kadınlardan temin ettik. Yani her şey Griyele'nin o insanları sorguya çekip çekmemesine bağlı."

"Sen kendini toplar toplamaz yola çıkmalıyız," diye sonuca vardı Feronantus.

"Ben sizi geciktirmekten başka bir işe yaramam," karşılığını verdi Vera. "Bensiz gitmeniz gerek."

"Çok yüce gönüllüsün," dedi Feronantus, "fakat Hazarların burada kalmana izin vereceklerini farz ediyorsun."

Feronantus bunları söylerken Vera'nın haberdar olamayacağı bazı gelişmelere dem vuruyordu.

Vera ile Alena'nın dün akşamki şaşırtıcı gelişinden bu yana Hazarların davranışları Raphael'in merakını uyandıracak kadar karmaşıktı. Başka hiçbir halk yaralı Kalkan-Bakireleri'nin yardımına onlardan daha fazla koşamazdı. Fakat sadece buna bakarak gereğinden fazla sonuç çıkarmak yanlış olurdu, zira bu insanlar bir dağ kabilesiydi ve o tür halklar misafirlerine karşı daima konukseverlik gösterirlerdi. Vera ile Alena oraya geldikleri sırada Kalkan-Biraderleri'yle konuşmakta olan haham Aaron ile tüccar Benjamin'in tavırları çok daha ele vericiydi. Aaron, yaralı iki Kalkan-Bakiresi'nin bir Moğol birliğini dosdoğru köye çekmiş olabileceği haberi karşısında epey endişelenire benzemişti. Tabii bu da onun zeki biri olduğunun ispatıydı.

Gösterilen konukseverlikte henüz gözle görülür bir çatlak belirmemişse de adamın tedirginliği barizdi. Evindeki pencerelerden dışarıya yayılan ışıklara bakılırsa gecenin büyük bölümünü Benjamin'le konuşarak uyanık geçirmişti. Benjamin de sabahın ilk ışıklarında yolculuk hazırlıklarına başlamıştı.

Kendini o sırada işe yaramaz hisseden Raphael -ne de olsa Vera iyileşme aşamasındaydı ve hekim için beklemekten başka yapacak bir şey yoktu- izin isteyip virane binadan ayrıldı ve kısmen terk edilmiş köyde sakin bir yürüyüş yaparak yaklaşık bir ok atımı uzaklıktaki Haham Aaron'un daha mütevazı ama bir o kadar da bakımlı olan evine gitti.

Benjamin ahır avlusunda huzursuzca volta atıyor, bir yandan da kısa bir beygir katarına mallar ve çantalar yükleyen bir çift uşağı gözlüyordu. Raphael'in yaklaştığını gören tüccar,

şövalyenin niyetini tahmin etti. Fakat sohbe Alena'nın ölümünün ardından taziyelerini sunarak ve Vera'nın sıhhatini sorarak başlayacak kadar da kibar davrandı.

Konuşurlarken Benjamin'in iyi bildiği *lingue franca*'yı [47] kullanıyorlardı. Benjamin gençliğinde Bizans'ta yaşamış ve İtalya'nın büyük ticaret şehirlerinden gelen tüccarlarla hatırı sayılır miktarda iş yapmıştı. Bu dilde konuşmak adama daha güzel ve bereketli günleri hatırlatıyor gibi gözüküyü için İbranice yerine onu tercih ediyorlardı.

İlk tanıştıkları zaman Raphael tüccarın böyle bir macerada gruba eşlik edemeyecek kadar yaşlı ve şişman olduğuna kanaat getirmişti. Lâkin sonraki her karşılaşmalarında Hazar'ın yaşına yönelik tahminini biraz daha azaltmış ve nihayet ilk başta yağ sandığı şeyin sadece ağır giysilerle iyice kabaran sıra dışı bir gürbüzlük olduğunu anlamıştı. Benjamin muhtemelen henüz ellisini görmemişti. Vücudu zindeydi ve şu an üzerinde kafa yordukları yolculuğa çıkmaya elverişli gibiydi.

Raphael onu kaybetmeyi hiç istemiyordu.

"Belki," diye söze girdi hekim, başıyla yük beygirlerini işaret ederek, "bizimle iş yaptığın takdirde elde edeceğin getirilerin asabi bir Moğol birliği tarafından bozkırlarda avlanmaya değmeyeceğini düşünüyorsundur."

Benjamin gülmedi, öyle bir şey için fazlasıyla ciddi ve resmiydi, ama alaycı bir neşe takınmayı da ihmal etmedi. "Birbirimizi daha iyi tanısaydık," dedi, "böyle meşum şartlar altında sizinle ortaklık etmeyi kabul edebilirdim. Veya neyin peşinde olduğunuza bir anlam verebilseydim... çıkarlarımızı aynı hizaya sokmanın bir yolunu bulabilirdim. Fakat her iki koşul da sağlanmıyor."

Raphael cevap veremedi önce Percival'in sesi ahır avlusunu çevreleyen tahta çitin arkasından yükselerek sohbetlerini böldü. Şövalye sadece birkaç metre ötedeydi.

"İzin verirseniz her iki meseleyi de birkaç sözcükle çözeyim," dedi Percival. Hemen sonra kapının orada belirip avluya girdi. Raphael'in sıkkin yüz ifadesine bakarak sözlerini sürdürdü. "Sizi gizlice dinlemiyordum, sadece Cnân'ı takip ediyordum. Ama korkarım onu kaybettim."

"Gene neyin peşinde?" diye sordu Raphael, Benjamin'den tarafa bir göz atarak.

"Vera'nın öyküsünün sonunda sıvışıp gitti."

"Bunu fark etmemiştim."

"Şüphesiz o da böyle olmasını istiyordu. Ama ben o kadar dalgın değildim ve tesadüfen onu midillilerimizden birini ödünç alırken gördüm."

"Veya çalarken."

"Hayır, geri gelecek," dedi Percival, Raphael'i hem büyüleyen hem de delirten yumuşak başlı bir kendine güvenle.

Cnân hakkında yaptıkları yan sohbet sırasında Kalkan-Biraderleri yine Latince'ye geçmişti ve Benjamin kelimelerden birkaçını anlamış olabilirdi. Fakat o Cnân'a ilgi duymuyordu. Tüccar asıl Percival'in ilk açıklamasını merak ediyordu.

"Her iki meseleyi de birkaç sözcükle çözmekten bahsederken ne kastediyordun?" diye sordu Benjamin, *lingue franca*'ya dönerek.

"Bizi daha iyi tanımanın ve çıkarlarımızın nasıl uyuştüğünü görmenin en basit yolu ne yaptığımızı sana anlatmam," dedi Percival.

Raphael doğal olarak dostunun ayaküstü zekice bir aldatmaca düşündüğünü varsaydı.

Percival belli ki tüccara atıldıkları görevle ilgili akla yatkın ve Hazarların korkularını dindirecek kadar masum bir masal anlatacaktı.

İşte bu yüzden tasasızca gidip Feronantus ile Haham Aaron'ı da aldı ve kısa yoldan elde edilecek bir başarı beklentisiyle herkesi hahamın küçük evinde bir araya topladı. Percival kurnazca öyküsünü anlatmaya hazır bir halde karşılıklarına geçti.

Lâkin şövalye ağzını açar açmaz Raphael bunun korkunç bir hata olduğunu anladı. Percival daha tek kelime dahi etmeden önce Raphael bunu dostunun yüz ifadesine, o dürüst ve çocuksu saflığa, ne zaman içine bir melek yahut iblis girip onunla bir oyuncak gibi oynamaya kalksa etrafını saran o tuhaf ışıltıya bakarak fark etti.

"Haftalar önce bir sanrı gördüm," diye duyurdu Percival. "Kiev'e doğru yola çıkmamız ve orada paha biçilmez bir şey bulmamız gerekiyordu. O şey olmadan serüvenimiz başarısızlığa mahkûmdu."

Benjamin kıpırdanarak Raphael'e asabi bir bakış attı. Belli ki içgüdüleri ona oradan kaçıp gitmesini söylüyordu. Beygirler ahır avlusunda huzursuzca kişniyorlardı. Gel gör ki onlar doğaüstü sanrılar gören bir Frenk'le aynı odada kısıp kalmışlardı.

Feronantus'un saygın bir lider rolü oynamaktan ve bunun böyle olacağını daha en başından beklemişçesine işi tamamına erdirmekten başka bir seçeneği yoktu.

Ortamdaki gerginliğin farkında bile olmayan Percival konuşmasını sürdürdü. "İlk başta o takdisin bir tür kutsal emanet olacağını varsaydım. Vera bize şehrin altındaki hâzinelerle dolu tünellerden ve dehlizlerden bahsettiğinde de doğal olarak aradığım şeyin orada olduğunu farz ettim. Fakat birkaç öteberinin dışında hiçbir şeye rastlamadık ve oradaki dövüşte en yakın dostumu kaybettim."

Percival'in yüzü karardı, hem de kelimenin tam anlamıyla. Işıltısı grimsi bir renge çalarken Raphael bu olayı hem panikle hem de derin bir merakla izledi. Dönüp Benjamin'e bir göz attığında başını yana yatırmış ve ağzını hafifçe aralamış olan adamın bu sahneyi ilgiyle izlediğini fark etti. İkilinin bakışları buluştu. Raphael belli belirsiz omuz silkti.

"Ondan sonraki haftalarda," dedi Percival, "dua edip başımızdan geçenler üzerinde enine boyuna düşündüm ve bana bir anlayış bahşetmesi için Tanrı'ya yalvardım. Tanrı bu sabah dualarıma cevap verdi. Kiev'e gitme nedenimiz bir nesneyi değil, Kalkan-Bakireleri'nin bizzat kendilerini bulmak içindi. Vera'nın grubumuza geri dönüşü Tanrı'nın takdirini teyit ediyor. Bize katılmak ve bizimle beraber doğuya gitmek daha en başından beri Vera'nın kaderinde vardı."

Benjamin utanmış gibiydi. "Aklımda tutamayacağım kadar çok serüven peşinde koşuyorsunuz," diye mırıldandı.

Percival hoşgörülü bir biçimde başını iki yana salladı. "Bizim için yalnızca tek bir tane var," dedi.

"Sizi kervan yolları üzerinden doğuya götüreni mi kastediyorsun?"

"Aynen öyle."

"Peki serüveninizin amacının ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Sakın!" Feronantus öne eğilerek bir kolunu Percival'e doğru uzattı. Ama artık çok geçti.

"Moğolların imparatorluğunun kalbine gideceğiz. Orada Büyük Han'ı bulup öldüreceğiz."

Feronantus anadili olan Gotçayı kullanarak bir keşişin ağzına hiç yakışmayan bir dizi ağır küfür etti. Raphael küfrün içinde en az iki pagan tanrısının isimlerini duyar gibi oldu.

Yaptıkları küçük toplantı bir Babil Kulesi [48] olup çıkmıştı. Benjamin aşıp kalmış hahamla Hazar Türkçesi'nde konuşup büyük ihtimalle ona Percival'in sözlerini tercüme etmeye başladı. Sonra da Raphael'in kesinlikle anlamadığı o dili kullanmaya devam ederek eziyet gibi geçen bir süre boyunca aralarında tartışılar.

Sonunda Feronantus başını ellerinin arasına gömüp yeniden karamsarlığa kapılırken Benjamin başını Raphael'e doğru çevirdi. Tüccar yüzündeki çatık kaşlı ifadeyi yumuşattı, omuzlarını doğrulttu, ellerini uzattı ve gülümsedi.

"Niye daha en başından öyle demediniz ki? Bu küçük köyde yaşayan kuzenlerim adına konuşamam elbette. Ama bana göre Büyük Han'ı öldürmeye ve imparatorluğunu karışıklığa sürüklemeye sizin kadar kararlı gözüken insanlar Nevi'im'in [49] öngördüğü bu korkunç zamanlarda bizim kardeşimiz sayılırlar. Amacınıza ulaşmanıza yardım etmek için yapmayacağım neredeyse hiçbir şey yok."

Haham derin düşüncelere dalmışken huyu olduğu üzere parmaklarını sakalında gezdirdi. "Böyle diyeceğinize güveniyordum," karşılığını verdi Percival, hayret dolu sessizliği bozarak.

"Tüm bunları bir sanrıda mı gördün?" diye sordu Benjamin.

Percival başını kaldırıp gülümsedi. Yüzündeki ışık yine belirgindi. Raphael diğerlerinin de bunu gördüğüne neredeyse emindi. Yaşayan, nefes alan, günahkâr insanların Percival'in etrafındayken kendilerini huzursuz hissetmeleri için pek çok sebep vardı.

"Sen sahiden de kutsal bir budalasınsın," dedi Benjamin, "çünkü ben garip bir adamım ve bin tüccardan biri bile benim gibi tepki vermezdi." Benjamin bunun ardından Raphael'e doğru dönüp İbranice konuştu. "Lütfen diğerlerine cesaretinizden dolayı size hürmetlerimi sunduğumu ve serüveninizde iyi şanslar dilediğimi ilet. Fakat burada kalması gereken bizler ölümcül bir tehlikenin içindeyiz. Sadece Moğolların hayatta kalan Kalkan-Bakireleri'ni bıkip usanmadan arayacaklarını umabiliriz." Raphael duyduklarını çabucak tercüme etti.

Feronantus'un verdiği karşılık kısa ve özdü. "Onları sizden uzaklaştıracağız," dedi. "Sonra da ortadan kaldıracacağız."

21.BÖLÜM

QUOD DEBUIMUS FACERE, FECIMUS [50]

"Niye gitmesine izin verdin ki, seni ahmak?" diye tersledi Fieschi, de Segni'ye hüsrarla sırtını dönerek. "Tam burada, yanı başındaydı ve onunla dostluk kuruyordun. Peki ya sonra? Bir an için başımı çevirdim ve bir de baktım ki Somercotesli Robert onu resmen kucaklıyordu!"

Fieschi kırk yılda bir çileden çıkar, çıktığında da aylarca içinde biriken öfkeyi toplu halde dışarı atardı ve şu anda sesini istediği kadar yükseltemediği için hiddeti kızgın bir buhar gibi tıslayarak dışarı taşmaktaydı. Rinaldo Conti de Segni yüzünü buruşturdu. Onun yatak odasında duruyor olmalarına rağmen adamın oradan kaçıp gitmek istediği her halinden belliydi; Fieschi yalnızca gazabını kullanarak mekâna hâkim olmuştu. "En azından bir açılış hamlesi yaptım," dedi de Segni, ürkekten ziyade kibirli gözükmeye çalışarak. "Onunla yakınlık kurdum. Sen o kadarını bile yapmadın. Beni yeterince faaliyet göstermemekle suçlamadan evvel bunu da hesaba kat."

Fieschi bezgin bir ses çıkarıp tekrar de Segni'ye doğru döndü. "Ona hezeyan içinde olduğu bir sırada yaklaştım. Çantasını elinden aldım. Hakkında bildiğimiz az sayıda şeyi benim sayemde biliyoruz. Eğer bugün avluyu kat edip yanına yaklaşıyordum o bile bir şeylerin peşinde olduğumu anlardı. Somercotes ve ben âdeta bir halat çekme yarışına girip adamcağızın kollarını kopartırdık. Öte yandan sen ona masumane bir karşılamada bulunmuş gibi yaklaşmayı becerdin. Onu küçük cehennemimize buyur edip yardım ve takdim teklifinde bulundun. Sonra da gidip onu kendi ellerinle düşmana teslim ettin!" Başını iki yana salladı. "Seni aday göstermeyi düşündüğüme inanamıyorum."

De Segni'nin tutumu sertleşti. "Senin şu kıymetli Bonaventura'ndan çok daha iyi bir seçenek olurum."

Fieschi'nin burun delikleri kabardı ve gözakları meşale ışığında parıldadı. "Bonaventura'ya verdiğin desteği kesersen yemin ederim yatağında bir akrep bulursun."

De Segni bir darbeden korunmak istercesine ellerini kaldırdı. "Oyum tabii ki onun, Fieschi. Ama bu onu tasvip ettiğim anlamına gelmez." Sözlerini daha buruk ve yumuşak bir sesle sürdürdü. "En azından sana oy vermek zorunda değilim."

Fieschi'nin az öncesine kadar öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olan yüzü ansızın ifadesizleşti. Beceriksizlikten hazzetmez, hakaretlerdense etkilenmezdi. "Neden Pontifik makamı için daha kötü bir aday olduğunu göstermiş bulunuyorsun," dedi, neredeyse muzafferane bir

tavırla. "Bir adayın kişiliğini esas alarak Roma Papazı'nı seçmek bencil ve dar görüşlü insanların işidir. Ortada mühim meseleler var; kişisel tercihlerimizi veya egomuzu tatmin etmeyi göze alamayız. Ben de Bonaventura'dan hoşlanmıyorum ama—"

"Sen hiç kimseden hoşlanmazsın Fieschi," diye onun sözünü kesti de Segni, artık kibrinin kontrolünü tamamen ele alarak. "Tabii kendin hariç."

Fieschi başını yavaşça iki yana salladı. "Bu tam da Frederick'in adamlarının içine düşmemizi istediği türden bir didişme. Bırak bunları Rinaldo. Hemen," dedi ve gerisingeri dönüp sert adımlarla de Segni'nin odasını terk etti.

Fieschi, Somercotesli Robert'tan ne kadar nefret ederse etsin hünerli bir düşmana duyulması gerektiği gibi ona da saygı duyuyordu. İngiliz kardinal hızlı ve kolay bir zaferi Bonaventura'nın elinden almış, Castiglione'yi karşıt bir aday olarak ortaya sürmek için gereken oyları çabucak toplamıştı. Böylece birbirine zıt iki grup bir çıkmazın içine düşmüştü. Bu kadar çok sayıda kardinalin Kilise'ye değil de Kutsal Roma İmparatoru'na hizmet edecek bir adaya oy vermeyi düşünmesi Fieschi'yi çileden çıkarıyordu. Somercotes ne yapıp edip entelektüel açıdan onları kandırmayı başarmıştı. Adaylardan birinin Katolik Kilisesi'nin bir sonraki lideri olabilmek için üçte iki çoğunluğa ihtiyacı vardı. Bu da yeni gelen gizemli rahiple sayılarının bir düzineye çıkması sebebiyle sekiz oya karşılık gelmekteydi. Yeni rahip, kararsız kardinalleri yerlerinden oynatmak için gereken kaldıracın üstüne konulacak bir dayanaktı. Fakat kahrolası Somercotesli Robert da bunun farkındaydı ve sülük gibi yapıştığı yabancıyı nadiren yalnız bırakıyor, onu bir an bile gözünün önünden ayırmıyordu.

"Uykunda bağırdığını duydum," dedi Somercotes nazikçe, ıslak bezi Rodrigo'nun alnından ensesine kaydırarak. "Biraz hekimlikten anlarım ama muhafızlar ilaçlarının getirilmesine izin vermezler. Fieschi, kardinal kardeşlerimi uyuşturup akıllarını çeceğimden korkuyor." Adam buruk bir kahkaha attı. "İtiraf etmeliyim ki şifalı otlarımın sahiden de o tür güçleri olsaydı bu noktada öyle bir şeye kalkışmayı ciddi ciddi düşünürdüm."

Rodrigo başını iki yana salladı. Saçları terden sırlıslamdı ve gördüğü kâbusun etkisiyle hâlâ titriyordu. Somercotes'in sesi teskin edici bir etkiye sahip olsa da sözcükleri ancak aheste bir dalga kadar anlam taşıyor ve üstünden geçip gidiyordu. "Hiçbir şey anlamıyorum," demeyi becerdi.

"Öyleyse kendini şanslı say," dedi Somercotes sakin bir üslupla. "Gel, doğrulup oturmayı dene. Bir sonraki yemeğimiz getirilene kadar sana sudan başka verecek bir şeyimiz yok. Yine de en azından birkaç yudum içmeye çalış." Rahibe tahta bir bardak uzattı. Bardağa temkinli gözlerle bakan Rodrigo içindekileri dökmeksizin içebileceğinden emin değildi.

"Ben sana yardım ederim," dedi Somercotes hemen, onun yüz ifadesini okuyarak. Kardinal bardağı dikkatle Rodrigo'nun kurumuş dudaklarına dayadı ve rahip onları ayırarak suyun diline dökülmesini sağladı. Hızlı hızlı yutkundukça dahasını da isteyen Rodrigo refleks icabı başını bardağa doğru eğdi. Somercotes bardağı biraz daha kaldırdı ve boştaki elini Rodrigo'nun başının arkasına koyarak ona destek oldu. Rodrigo tekrar yutkundu, sonra titreyerek taş duvara yaslandı. Kâbusunun sona ermesinden memnundu ama uyanık

olmaktansa ölmeyi yeğlerdi.

"Anlamalıyım," dedi boşuk ve titrek bir sesle.

"Yeni bir papanın seçilme yöntemine yabancı mısın?" diye soran Somercotes öne eğildi ve bardağı yere bıraktı. Oraya bir göz atan Rodrigo'nun aklına kısa bir süre önce zeminin aynı kısmından geçen o akrep geldi. Bundan Somercotes'e bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşündü.

"Sede vacante," diye sözlerini sürdürdü Somercotes.

"Evet," dedi Rodrigo, düşüncelerinden sıyrılarak. "Roma Papazı yok. Yeni birini seçmeliyiz. Süreci biliyorum."

"Bir çıkmazın içindeyiz," dedi Somercotes. Sormak istediği sorular varmış ama cevaplarını duymak istediğinden emin değilmişçesine Rodrigo'yu ihtiyatla süzdü. "Her iki aday da yeterli oyu toplayamıyor. İkisinden biri, ya Castiglione ya da Bonaventura seçilene kadar burada hapis kalacağız."

"Seçilince de o kişi papa olacak," dedi Rodrigo kendi kendine. "Ve mesajımı ona iletebileceğim."

"Neymiş o mesaj?" diye bilmek istediği Somercotes, ansızın sertleşen bir sesle.

Rodrigo donuk bakan gözlerini yere çevirdi. "Mesajım sana değil. Bunun için haline şükretmelisin."

"Kimden geliyor ki?" diye üsteledi Somercotes, daha dikkatli bir ses tonuyla.

Rodrigo bitkin bir halde başını sağa sola salladı.

"İmparator'dan mı, yoksa Orsini'den mi?" diye sordu Somercotes. Kullandığı ya o ya bu vurgusundan kafası karışan Rodrigo soruya aldırış etmedi.

Fakat sonra aklına bir şey geldi ve biraz daha dik oturdu. "Her iki adayla da tanışmak istiyorum," diye duyurdu. Taşdığı hayati mesaj ve onun akla hayale sığmaz önemi düşünüldüğünde Mohi'deki kızgın melekler ona adaylardan hangisinin Roma Papazı olmayı hak ettiğini muhakkak ki gösterirlerdi. Rodrigo işte o zaman atanmayla ilgili teferruatları beklemeksizin yükünden kurtulabilirdi. Zaten öyle önemsiz törenlere ayıracak vakitleri yoktu.

Somercotes genzini temizledi. "Adaylar sadece birer insan. Asıl önemli olan hangi değerleri temsil ettikleri ve İlahi İrade'ye olan bağlılıkları."

Gözleri ansızın berraklaşan Rodrigo kafa salladı. "Zaten bu yüzden onlarla tanışmalıyım," dedi. "İlahi İrade'nin hangisini seçeceğini görmeliyim."

Somercotes bu mantığa karşı çıkmak üzere ağızını açtı, sonra çabucak kapadı. "Öyle bir şey gerçekleşmeden önce bunu nasıl görebilirsin ki?" diye sordu, farklı bir taktiğe başvurarak.

Rodrigo ansızın ve nihayet bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Göreceğim. Gördüklerimi... hayal bile edemezsin."

Somercotes üstelemekten vazgeçti. "Pekâla," dedi. "Belki sonrasında mesajından ve buraya nasıl geldiğinden bana bahsedersin."

"Belki," diye fısıldadı Rodrigo. Sonra bakışlarını tekrar kaçırdıkça gözlerindeki donukluk geri geldi.

Ocyrhoe kemerinde hep bir kütük mum taşırdı ama onu yakmasının hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden ilk yüz metreyi zifiri karanlıkta kat ettiler. Dik bir merdiveni (genç kızın saydığı kadarıyla otuz iki basamaklıydı) inmelerinin ardından yolculukları biraz daha kolaylaşmıştı. Gereğinden daha sıkı bir şekilde el ele tutuşarak ve sol taraflarındaki serin, küflü duvarı yoklayarak Ferenc önde o arkada yürüyorlardı.

Delikanlı, önünde bir geçit açılınca aniden durdu. Hava hafifçe onlara doğru esiyordu ve Ferenc'in keskin burnuna insan kokuları geliyordu. Ocyrhoe'nun elini bıraktı ve onu bileğinden tutup sinyal verdi. "Bu taraftan." Yine el ele tutuşup mutlak bir karanlık ve sessizlikte yola devam ettiler.

Ocyrhoe bu sözde kurtarma girişimi için ne kadar hazırlıksız olduğunun Ferenc tarafından anlaşılıp anlaşılmadığını merak ediyor, delikanlının bir tür gizli numara için kendisine güvenmediğini umuyordu. Çünkü öyle bir numarası yoktu. Ferenc nerede bulduklarını artık onun kadar iyi biliyordu, hatta iz sürme becerileri düşünülürse belki daha bile iyi. Genç kızın tek bildiği kentle ve onun tarihiyle ilgili efsaneler ve söylentilerdi; Ferenc ise keskin duyularının kendisine aktardıklarının farkındaydı ve Ocyrhoe onlara cahil yerli halkın kulaktan dolma dedikodularından daha çok güveniyordu.

Yirmi adım kadar sonra Ferenc ansızın durup kızın elini bıraktı ve yine bileğini kavrayıp hızlı parmaklarını onun teninde gezdirdi. Ocyrhoe karanlıkta parmak saymakta zorlansa da içinde buldukları durumun bağlamı aradaki eksikleri tamamlıyordu. "İleride iki kişi," diye kıza bilgi verdi Ferenc. Ocyrhoe şaşırды; kulağına hiçbir şey çalınmamıştı. "Köşeyi döndükten sonra. Işık."

Ocyrhoe başını hızla yana eğip onun ötesine baktı ve içinde yürüdükleri siyahlıktan azıcık daha açık bir siyahlıkla karşılaştı. "Takip et," diye sinyal veren Ferenc yine kızın parmaklarını tuttu. Ocyrhoe onun önden gitmesinden duyduğu huzur karşısında utanarak delikanlıyı adım adım izledi.

Duvar boyunca yavaşça, yan yan giderlerken ilerideki karanlık önce griye, sonra grimsi kehribar sarısına döndü. Ocyrhoe çok geçmeden bazı sesler duyabilmeye başladı ama bunlar insan sesi değildi. İşittikleri kafasını karıştırdı; bunlar bir inşaatın veya belki de bir madenin o ritmik, yumuşak patırtılarıydı. Sanki birileri toprağı kazıyordu. Ardından insan sesleri geldi, fakat hâlâ ortada bir konuşma yoktu. Tek duyulan emek harcarken doğan homurtular ve ağır iç geçişlerdi.

Kısa bir süre sonra, Ferenc'in ilk durduklarında fark etmiş olması gereken şeyi Ocyrhoe da açıkça anladı: biraz ilerilerinde, bu tünelin sağ tarafında başka bir tünele dönen bir köşe vardı ve seslerle loş ışık oradan geliyordu. Ferenc yeniden durup elini duvardan çekti ve genç kıza nazikçe yeraltı koridorunun karşı tarafına doğru sürükledi. Boştaki elini kaldıran Ocyrhoe sağındaki kayaya dokunana kadar onu havada tuttu. Lâkin temas ettiği şey kaya değildi. Daha topraksı bir kokuya sahipti ve sıkıştırılmış bir kil yahut toprak katmanına daha çok benziyordu. Köşeye yaklaşırlarken Ocyrhoe bir kez daha delikanlıyı adım adım takip etti.

Ferenc oraya varmalarına ramak kala durup kıza doğru döndü. Ocyrhoe tünelin ilerisinden sızan zayıf ışıkta onun silüetini hayal meyal seçebiliyordu. Ferenc kızın bileğine dokunarak yine işaret diline başvurdu. "İki adam. İri. Genç değil. Yirmi beş adım ötede," diye güç bela sinyal verdi. "Tehlikeli?"

Bu sefer de Ocyrhoe onun bileğini kavradı. "Bilmiyorum," dedi ve delikanlının gerildiğini hissetti. Ferenc, tüm tez canlılığına rağmen kızın bu konuda uzman olmadığını herhalde daha yeni anlıyordu. "Belki esir rahipler," diye sinyal verdi Ocyrhoe. "Belki."

Kısa bir tereddüdün ardından Ferenc yine parmaklarını kullandı. "Gidelim," deyip köşeye doğru döndü.

Oradan saptı. Ocyrhoe da onu takip etti.

Biraz ilerilerinde iri yarı iki adam vardı. Ocyrhoe üzerlerindeki yırtık pırtık giysilerin eskimiş birer rahip cüppesi olabileceğini tahmin etti. Yani adamların esir alınan kardinallerden ikisi olması mümkündü. Kocaman bir sakala sahip ve daha iri kıyım olanı âdeta duvara saldırmaktaydı. Ocyrhoe'nun görüş alanına girdiği sırada adam sıkıştırılmış toprağa daha az önce bir kazık saplamış gibi görünüyordu. Sonra kazığı çıkarıp yere attı ve onun açtığı küçük deliği çıplak elleriyle kazmaya başlayarak etrafa öbek öbek toprak saçtı. Hali hazırda ayak bileklerine kadar yükselen bir moloz yığınının içindeydi. Daha ince fakat uzun boylu olan diğer adamsa onun karşısında durarak meşaleyi tutuyordu. Sakallı adamınkinden daha çok ışık alan yüzü sadece sakın gözükmekle kalmıyor, aynı zamanda arkadaşının çabalarından keyif alıra benziyordu.

"Gidelim?" diye Ocyrhoe'nun bileğine dokunarak sordu Ferenc.

Genç kızın hiçbir fikri yoktu; bu kararı kendisine bıraktığı için genç adama neredeyse öfkeliydi. "Evet," diye işaret verdi sonunda. Rahibi bulmak için buradaydılar; onun nerede olduğunu büyük ihtimalle bilen insanlardan sakınarak amaçlarına ulaşamazlardı.

Hem Ocyrhoe hem de Ferenc ses çıkarmadan yürüyebiliyordu. Önlerindeki iki adam yaptıkları işe öylesine dalmıştı ki meşaleyi tutan başını kaldırıp da onları fark etmeden önce İkiliye epey yaklaşmışlardı. Görüldüklerini anlayınca donakaldılar. Meşaleli adam gözlerini kırıştırdı, şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra da sırttı.

"Capocci," dedi tatlılıkla. "Ağır ol. Ziyaretçilerimiz var." Adam İtalyanca konuşuyordu.

Capocci adındaki homurdanarak başını işinden kaldırdı. "Ha? Ne var?" Meşaleli olan loş ışığın ötesine doğru bir hareket yaptı. Capocci'nin gölgeli yüzü onlara doğru dönerken Ocyrhoe da meşaleli adamın kullandığı lehçenin aynıyla çabucak konuştu. "Biz dostuz. Başka bir dostumuzu arıyoruz."

Capocci gevrek gevrek güldü. "Duydun mu Colonna? Sadece dostmuşlar."

"Kimin dostu?" diye sordu Colonna, bir akşamüzeri pazaryerinde tanıdıklarıyla ayaküstü sohbet edercesine.

"Peder Rodrigo," dedi Ocyrhoe, cüretkâra kaçan bir sesle.

İki adam derhal ciddileşti. Capocci bir adım geri çekilirken ayaklarının etrafında biriktirdiği toprak yığınının üzerine basıp tökezledi. Artık Colonna'yla aynı boy hizasındaydı ve meşale ışığında parıldayan dört adet koyu renkli göz genç çifte ilgiyle bakıyordu.

"Demek Peder Rodrigo. Ne kadar ilginç," dedi Colonna, düşünceli bir duraksamanın ardından. "Eh, duruma uygun giyindiğiniz belli; ikiniz de onun buraya ilk gelişindeki halinden bile daha hırpanisiniz."

"Yaşıyor mu?" diye sordu Ocyrhoe, sesini sakın çıkmaya zorlayarak. "Durumu iyi mi?"

"Yaşıyor ama pek iyi değil," cevabını verdi Capocci. "Merakınızı merak ediyoruz."

Ferenc kızın bileğini kavradı. "Ne diyorlar?" diye bilmek istedi. Ocyrhoe delikanlının elini silkip attı.

"Bizi ona götürebilir misiniz?" diye sordu Ocyrhoe. "Karşılığında biz de size buradan çıkmanın bir yolunu gösteririz. Böylece dışarıya kadar tünel kazmanız gerekmez."

İki adam aralarında bakiştılar, sonra da yüzleri sevinçle yumuşadı. "Bunu mu diyorsun?" diye konuşan Capocci kir pas içindeki elleriyle etrafındaki yıkımı işaret etti. "Ben bu işi egzersiz niyetine yapıyorum."

"Daha şimdiden iki tünel kazdık bile," diye açıkladı Colonna. "Ayrıca Fieschi'nin çıkışından da haberimiz var. Buraya oradan mı girdiniz? Orası sadece güneş battıktan sonra korunur."

"Sunabileceğiniz bir şeyinizin olmamasına şaşırmadım," diye neşeyle noktayı koydu Capocci. "Ama size yardımcı olmamız için bizi ikna etmeye çalışmaktan sakın vazgeçmeyin. Can sıkıntısını giderecek yeni bir oyalanma hiç fena olmaz, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Colonna içtenlikle. "Hatta geldiğiniz için Tanrı'ya şahsen şükrediyorum. İsteddiğiniz tam olarak nedir?"

Orsini'nin evine güpegündüz gitmek son derece kötü bir fikirdi. Fieschi bunun farkındaydı. Fakat Somercotesli Robert'in izin istemeksizin yeni rahibin odasına girdiğini ve kapıyı arkasından kapattığını da biliyordu. Kapı aralığından içeriği dinlediği için bildiği bir diğer şey de ikilinin uzun uzadıya konuştuğuydu. Veya en azından Somercotes konuşmuştu; hasta rahibin yine hezeyan geçirirmiş veya en azından akli başka yerdeymiş gibi bir hali vardı. Fieschi ne yapmak istediğinin tam olarak farkındaydı; lâkin Orsini'ye danışmadan öyle bir işe kalkışacak değildi. Havanın kararmasını beklemek daha güvenli olabilirdi ama Somercotes elini çabuk tutuyordu. İngiliz'in güneş batmadan önce yeni rahibi ve buna bağlı olarak da Kardinaller Heyeti'nin belirleyici oyunu yanına çekmeyeceğinden emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Somercotes'in o adamı bizden çalmasına izin verdiği için Rinaldo'ya lanet olsun, dedi Fieschi kendi kendine, son bir saat içinde belki otuzuncu defa. De Segni sabah kahvaltısını alan ilk kişi olmak istediği için hayati bir fırsatı tepmişlerdi. Budala. Bencil, tembel, dar görüşlü budala. Tıpkı diğerleri gibi.

Fieschi tanınma riskine girmeye karar verdi. De Segni'nin odasından fırtına gibi çıkıp gittikten sonra üstündeki kardinal cüppesini çıkardı ve kendi odasının önünden geçerken onu içeri attı. Altına basit bir rahip cüppesi giymişti; belki öğle vakti alışverişe çıkmış kalabalıkların arasına kimliğini belli etmeden karışabilirdi. Bulunduğu tüneldeki yerleşimin sınırlarını teşkil eden odasının önünden bir de meşale kaptı.

Karanlığın içine girip koridordaki ikinci boş odaya doğru yürüdü. Odanın girişinin büyük bölümü kırık bir giriş tarafından kapatılıyordu. Fieschi tecrübeden gelen bir beceriyle vücudunu büktü ve elindeki meşaleyle beraber küçük odaya daldı. İçerisi boş olmasına rağmen karşı taraftaki duvarda karanlık bir yarık mevcuttu. Fieschi oraya kadar gitti ve daha rahat hareket edebilmek için vücudunu yan çevirip dar aralığa girdi. Meşaleyi öndeki elinde tutarak dar ve zikzaklı tünelde ilerledi. Otuz adım kadar sonra tünel hafif bir yokuş kazandı, ardından daha geniş bir tünele açıldı. Fieschi sola dönerse kısa süre sonra istediği özgürlüğe kavuşacaktı.

Fakat meşalesinin tıslamaları arasından kulağına bir ses çalındı. Yürümeyi kesti. Tünele

girmesine rağmen hiçbir şey görmedi. Sesin hangi taraftan geldiğini kestiremiyordu. Derken bir ses daha duydu. İnsan sesi. Konuşmalar. Tünel çıkışının bulunduğu tarafa bir göz attı. Eğer kendisiyle çıkış arasında birileri varsa onları meşale ışığının uç sınırlarında azıcık da olsa görebilmesi lazımdı. Fakat orada kimsecikler yoktu.

O nedenle sağa döndü ve yavaş bir tempoyla yürüdü. Bir insan sesi daha geldi. Bu seferki beklenmedikti. Bir kız sesi.

Konuşan pazaryerindeki o genç kız olabilir miydi? Hani yabani delikanlıyla beraber at sırtında kaçıp giden?

Seslere doğru koşup gidesi gelse de kendine hâkim oldu ve adımlarını daha da yavaş atmaya başladı. Konuşmalar devam etti.

Kahkahalar. Fieschi kısa bir süreliğine yeniden durdu; bu kahkahaları tanıyordu. Capocci ile Colonna. O ikisi Castiglione'den, yani Somercotes'in adayından yanaydılar. Fieschi aniden bastıran müthiş bir dehşet dalgasına kapıldı. Somercotes kimseye belli etmeden, burnunun tam dibinde topyekün bir komplo mu yürütüyordu? Şeytanî Roma İmparatoru'nun şakşakçısı sahiden de o kadar maharetli olabilir miydi?

Fieschi şimdi de sağındaki köşeden gelen bir ışık görüyordu. Tereddüde kapılan kardinal kendi meşalesini söndürüp oraya gizlice yaklaşmaya çalışıp çalışmaması gerektiğini merak etti. Fakat o tür bir çaba işe yaramazdı; meşalenin duman kokusunu hemen alırlardı. Üstelik öyle bir durumda tek meşale ışığı karşı tarafta olacağı için Fieschi onların insafına kalırdı.

Fieschi bütün bu olup bitenlere, ama özellikle de vaziyetin buraya varmasını önleyebilecekken önlemeyen de Segni'ye sövüp sayarak geniş adımlarla ilerledi ve sağa ayrılan tünelin ortasında durdu.

"Tünaydın," dedi yüksek sesle. "Ne kadar ilginç bir duruma düşmüş bulunuyoruz."

Capocci ile Colonna'yı hemen tanıdı elbette. Kızı ve delikanlıyı daha önce hiç görmemişti ama ikisi de pazaryerindeki tariflere birebir uymaktaydı.

Dördü de ona bakıp donakaldı. Çokbilmiş bir tebessüm eden Fieschi onlara doğru yavaş, neredeyse kibirli denebilecek birkaç adım attı. "Yeraltı buluşmalarının nahoş bir yanı vardır," dedi, kelimeleri tembel tembel telaffuz ederek. Sözlerini bir çita kadar zayıf olan kıza yöneliyor, keskin bakışlarıyla onun yüzünü ezberliyordu. "Umarım bu rezillikler için sana iyi para ödüyorlardır genç bayan."

"Senin kadar ödeyemeyeceğimiz kesin. Ne de olsa biz Orsini'nin cebinde yaşamıyoruz," diye homurdandı Capocci.

İki iri kardinal hiçbir uyarıda bulunmaksızın veyahut aralarında konuşmaksızın aniden yerlerinden fırladı ve neredeyse kusursuz bir uyumla zemindeki molozların üstünden atladı. Colonna meşalesini düşürdü ve nemli toprağa değen ateş anında söndü. Her iki adam da yeni gelenlerden birini tuttu. Colonna neredeyse hiç çaba harcamadan kıza sırtına attı. Capocci ise harcadığı efor yüzünden biraz oflayıp puflasa da kısa süre içinde delikanlıyı geniş omuzlarına kaldırdı. Sonra yine önceden provasını yapmışçasına ikisi birlikte döndü ve tünellerin zifiri karanlığına doğru kaçıp gittiler.

Hayretler içindeki Fieschi peşlerinden koştu. Beyhude bağrışlarına aldırış eden olmadı. Colonna'nın kahkahaları birkaç kez duvarlarda yankılandı, ama sonra onlar da karanlığın içinde buharlaştı.

Delikanlı kapının eşiğinde belirir belirmez Somercotes rahibin yüzünde bir yumuşama, adamın sahip olduğunu bilmediği bir insanlığın dışavurumunu gördü. Rodrigo'nun gözleri yuvalarından uğrarken ağzı da kocaman açıldı; fakat yardım almaksızın ayağa kalkmayı başardı. Vaziyetten emin olamayan dağınık saçlı genç adam kapının hemen ağzında duruyor, hasta rahibi köpeğimsi bir sadakatle süzüyordu.

"Ferenc?" diye fısıldadı Rodrigo ve otomatik olarak yeni gelenin biliyora benzediği bir lisana geçti. Taş zeminde yürürken tökezlemesiyle birlikte delikanlı yerinden fırladı ve hem dengesini kazandırmak hem de sarılmak amacıyla onu koltukaltlarından sıkıca tuttu. Somercotes geçmişlerinde büyük bir bağlanma anı olduğunu hayal etmekte zorlanmadı. Acaba birlikte bir muharebe mi atlatmışlardı? Aralarındaki etkileşimi dikkatle incelemeye koyuldu.

Delikanlı -Somercotes'in anladığı kadarıyla ismi Ferenc'ti- rahibe bir şeyler söyledi. Ses tonuna ve vücut diline bakılırsa ayağa kalktığı için Rodrigo'yu azarlıyordu.

Yabancıları Rodrigo'nun odasına getiren Capocci ile Colonna hayretle bakiştılar. "Bu ne biçim bir dil?" diye sordu Capocci.

"Macarca. Mohi'den," dedi diğer yabancı. Genç kızın Roma'nın sokak çocuklarından biri olduğuna şüphe yoktu. Tuhaf bir biçimde her iki adama da anaç bir ifadeyle bakmaktaydı. "Ferenc, Peder Rodrigo'nun Roma'ya gelmesine yardım etti, çünkü—"

"Papa'ya bir mesaj iletmesi gerekiyordu," diye cümleyi tamamladı Somercotes. Diğer kardinallere kısaca bir göz attı; fakat ikisi de oğlanın -Ferenc, diye kendi kendine hatırlattı Somercotes, aynı ismi kızdan da duyduğu için- ağzından dökülen sözcük sağanağını sessiz sedasız dinlemekle meşguldü. Ferenc bir yandan konuşurken diğer yandan da dikkatli bir şekilde hasta rahibin yerine oturmasına yardım ediyordu.

"Çirkin bir lisanmış," diye gözlemde bulundu Capocci, tatlı dille.

"Çok fazla ka ve shka var," diye hemfikir oldu Colonna.

"Ne konuşuyorlar?" diye sordu kıza Somercotes.

Genç kız başını iki yana salladı. "Ben Macarca bilmem," dedi.

"Öyleyse oğlanın öyküsünü nasıl öğrendin?"

"O anlattı," diyen kız hiç düşünmeden elini kaldırıp parmaklarını oynattı. Kardinallerin şaşkın yüz ifadelerini görünce de elini indirdi ve dudaklarını sıkıca kapattı.

Rodrigo ile oğlan arasındaki hızlı mırıldanmaların haricinde bir sessizlik yaşandı. Somercotes genç kıza sertçe bakarken Ocyrhoe bunu fark etmemiş gibi davrandı. "Delikanlı İtalyanca biliyor mu?" diye sordu kardinal. "Ya da Latince?"

Genç kız yüzünü öteye doğru çevirip başını iki yana salladı.

"Bana,onunla nasıl iletişim kurduğunu anlat," diye üsteledi Somercotes.

Genç kızın söylediklerini geri alabilmeyi dilediği açıkça belliydi ve Capocci lâkaytça kapının önünde durmasaydı -tabii Somercotes cingöz kardinalin hiç de lakayt biri olmadığıнын farkındaydı- odadan kaçıp gidebilirdi.

Genç kızın durdurmasına fırsat kalmadan Somercotes'in sorusu delikanlı tarafından yanıtlandı. Rodrigo'yla yaptığı konuşmayı bitiren Ferenc hevesle kıza doğru dönüp onun kolunu tuttu. Kız delikanlının elini silkip atamadan önce de Ferenc onun bileğini sıkıp

bırakmaya başladı.

"Sıra dışı bir iletişim yöntemi," dedi Somercotes, şaşırarak. Genç kız onun detaylı incelemesi karşısında iyiden iyiye sindi. Somercotes bir adım öne çıktı ve kolunu çabucak kızın başının yanına doğru uzattı. Ferenc'in gözleri faltaşı gibi açılırken kardinal, iplik kullanılarak bir dizi düzensiz düğüm şeklinde bağlanan uzun saç örgülerinden birini nazikçe eline aldı. "Bunu daha önce de gördüm," dedi Somercotes. Bakışları Ferenc'e, oradan tekrar kıza gitti. Kızın saçlarını bıraktı ve parmaklarını birerli, ikişerli, üçerli seriler halinde yılan gibi kıvrıp açmaya başladı. İmâli bir ifadeyle Ferenc'e baktı... ve gülümsedi. "Bu dili erkeklerin de bildiğinden haberim yoktu."

"Pek bilmiyor," dedi kız kaba bir dille, hâlâ adamla göz göze gelmeyi reddederek. "Ben de nereden öğrendiğini bilmiyorum."

Somercotes derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Bu iki davetsiz misafiri burada gizlice tutup sorguya çekerek Peder Rodrigo denen şu adam hakkında daha çok bilgi edinmesi pekâla mümkündü. En azından rahibin bolca sarf ettiği kafa karıştırıcı zırvalardan temin ettiğinden daha çok... Fakat Somercotes kızın ne olduğunu bildiğinden emin sayılırdı ve onu kimin gönderdiğini kısa sürede öğrenebileceğini düşünüyordu. Bunu öğrendikten sonra da onu çok daha yararlı bir biçimde kullanabilirdi.

Lâkin kardinalağzını açmadan önce Ferenc bir sevinç çığı atıp elini kemerinde asılı duran küçük bir çantaya götürdü. Delikanlı yeniden anadilinde gevezelik ederken bir kez daha donuk donuk bakmaya başlamış olan Rodrigo ansızın daha dik oturdu, gözlerini kırıştırdı ve dikkatli bir tavra büründü. Somercotes izletmeyi sürdürürken oğlan elini çantanın içine soktu ve küçük, metal bir nesne çıkardı: bir yüzük. Bir mühür yüzüğü. Dini bir mühür yüzüğü. Bu da hezeyan içindeki rahibin sahiden de bir kardinal olduğu anlamına geliyordu.

Ferenc yüzüğü Rodrigo'ya verdi. Rahip onu baş ve işaret parmakları arasında tutarak ehemmiyetini anlayamazmışçasına yüzüğe uzun uzun baktı.

Odadaki üç kardinal kendi aralarında bakıştı; Capocci bile meselenin artık iyice ciddileştiğinin farkındaydı.

"Şuna bir göz atabilir miyim?" diye Rodrigo'ya sordu Somercotes, elini uzatarak.

Kafası karışan Rodrigo, tutuşunu gevşetmeden yüzüğü Somercotes'e doğru çevirdi.

"Bu bir kardinal yüzüğü değil," diye duyurdu Somercotes, nesneyi inceledikten sonra. Duyurusunu Rodrigo'ya iltifat eder gibi tatlı ve sakin bir dille yapmasına rağmen sözlerinin asıl hedefi Colonna ile Capocci'ydi. İkili bu durumdan zaten haberdarmışçasına bilgiç bir ifadeyle kafalarını salladılar. "Bu bir başpiskopos yüzüğü," diye ekledi Somercotes. "Harikulade bir öyküyle karşı karşıya olduğumuza hiç kuşku yok. Belki—" Bu noktada biraz daha dik durup yine kızı süzdü. "—belki dostuna Rankalba dilinde işaret vererek bazı eksikleri tamamlamamıza yardımcı olabilirsin."

Genç kız Somercotes'in bu ezoterik ismi bilmesi karşısında açıkça sarsıldı ve kaçmaya yönelik içgüdüleri yüzüne yansıdı. Fakat hakkını vermek gerekir ki korkusunu kontrol altına alıp kafa salladı. "Bildiği her şeyi bana daha önce söyledi," karşılığını verdi. "Ama fazla bir şey bildiği yok."

"Sen ne biliyor onu söyle," diye üsteledi Somercotes, ufak bir korkuya sebep olacağını düşündüğü bir ifadeyle ona gülümseyerek. "Bir başpiskoposun yüzüğüne yakışacak kadar

önemli bir şey olsun.”

Kız sertçe yutkundu. “Tek bildiği rahibin vermesi gereken bir mesaj olduğu.”

“Tabii o mesajı verebileceğim biri yok,” dedi Rodrigo, dörtlü grup içeri girmek için kapıyı yumrukladığından beri ilk kez İtalyanca konuşarak. “Ben boşluktaki kayıp bir sözcüğüm. Taşların üstüne atılmış bir tohumum.”

“Ah,” dedi Somercotes halden anlar bir üslupla. “Mesajını vereceği birini bulamadığı için o mesajdan kurtulamayan bir haberci.”

Somercotes dikkatini yeniden solgun, dar omuzlu kıza çevirdi. “Haberci demişken..deyip kaşlarını kaldırdı. Kız başını öteye çevirdiyse de sonra yine ona baktı. Bu sefer tavırlarında hafif ama fark edilir bir meydan okuma vardı. Somercotes bu kişilik gösterisini güven verici bir tebessümle mükâfatlandırdı. “Eğer düşündüğüm şeysen,” dedi alçak ve kendinden emin bir ses tonuyla, “sana verilecek bir görevim var. İletilecek gerçek bir mesaj. Kesinlikle kulak asılacak bir mesaj.”

Genç kız bakışlarını yere indirdi. Somercotes onun cevap vermesini sabırla bekledi.

“Mesajı söyle,” dedi kız nihayet, adamın gözlerinin içine bakarak.

Hem Capocci hem de Colonna onları hafif bir merakla seyretmekteydi. Ferenc’in dikkati yine dalıp gitmekte olan Rodrigo’ya çevriliydi. “Havada fırl fırl dönen sözcük, bir güvercin kadar akbaba olan bir güvercin...” diye mırıldandı rahip. “Tanrı’nın şarkısıyla vızıldayan sinekler, onlara eşlik eden böcekler...”

“Bu mesajı vereceğin kişi,” dedi Somercotes alıştırma alıştırma, bir yandan da haç çıkararak, “Majesteleri Kral Frederick, yani Kutsal Roma İmparatoru. Onun huzuruna çıkamazsan mesajı Roma duvarlarının hemen dışına kamp kurmuş olan ordusundaki herhangi bir komutana da verebilirsin.”

Genç kız sakin yüz ifadesini korudu. “Peki neymiş o mesaj?” diye sordu.

“Mesaj tam anlamıyla bu,” dedi Somercotes, eliyle etraflarını işaret ederek. “Bu yer. Senatör Orsini tarafından mahkûm edildiğimiz gerçeği. Septizodium’un konumu. Buraya girmek için hangi yolu kullandıysan onu birilerine göster ve o kişileri buraya getir.”

“Görevi... kabul ediyorum,” dedi kız, iki elini birden kalbinin üstüne koyup başını hafifçe eğerek. “Hemen yola çıkacağım.”

Somercotes bir elini kaldırarak onu durdurdu. “Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu. Kız başını iki yana sallayınca da ona gülümsedi. “Adımı bilmezsen mesajı ilettiğin kişiye onun kimden geldiğini söylemen zor olur, değil mi?”

Kızın yüzü kızarsa da gözlerindeki bakış utançtan çok öfke duyduğunu belli ediyordu.

“Ben Somercotesli Robert’ım,” dedi adam. “Kilise’nin bir kardinali.” Bir elini kızın başının üstüne koydu. “Ve yolculuğunda sana hayır dualarımı sunuyorum. In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.” Latince sözcükleri telaffuz ederken genç kızın irkildiğini fark etti, ama takdisi bitene kadar kız yerini korudu.

“Benim... Benim adım Ocyrhoe,” dedi kız. Bir şey daha ekleyecekmiş gibi oldu, fakat ağzını kapatıp başını hafifçe iki yana salladı.

“Tanıştığımıza sevindim Ocyrhoe. Artık mesajımız vasıtasıyla birbirimize bağlıyız, öyle değil mi?” Kızın geleneksel selamı vermemiş olması Somercotes’i pek endişelendirmiyordu. Genç kız kendisinden ne istediğinin bilincindeydi; o isteği tamamen anlayamayacak kadar genç gözükmesi Somercotes’in umrunda değildi. Önemli olan tek

şey mesajdı. "Git ve mesajımı ilet." Eliyle Ferenc'i işaret etti. "Delikanlıyı da yanında götür. Birlikte iyi çalışıra benziyorsunuz." Üstelik böylesi onun buradaki varlığını açıklamaktan daha kolay olur.

Kapının dışındaki Fieschi hoşnut bir sesle iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Doğruldu, kimseye gözükmediğinden emin olmak amacıyla etrafına bakındı, sonra da kendisini açık havaya ve Orsini'ye götüreceğ olan tünele doğru koridorda hızla ilerledi.

Ayıyla konuşacak çok şeyi vardı.

22.BÖLÜM

İLK MEYDAN'DA BİR AKŞAMÜSTÜ

İskelelerin tahta kalaslarını acımasız bir karınca sürüsü gibi dolduran kalabalık kaynaşıyor, hoplayıp zıplıyor ve iki dövüşçüye avazları çıktığı kadar bağıyordu. İlk Meydan'ın üç dövüş sahası vardı ve sadece ortadaki kullanıldığı için seyirciler iskeleleri onu daha sıkı saracak şekilde yeniden konuşlandırmışlardı. İskelelerin arasına sandıklar, tahta kirişler ve kaya parçaları yerleştirilerek dövüşü daha çok insanın seyretmesini sağlayan eğreti platformlar kurulmuştu. Kirli kahverengi kıyafetler denizinin arasında renkli lekeler de göze çarpıyordu: etrafları zırhlı muhafızlarla çevrili olan, kaliteli kaftanlar içindeki ufacık soylu grupları.

Ringin yan tarafına bir sancak dikiliydi; Kim, izdihamın arasından onu kısa aralıklarla seçebiliyordu. Kalabalık ne zaman biraz ayrılrsa sancağın bir köşesini görür gibi oluyor, bu da onu bütünüyle görme arzusunu arttırıyordu.

Kim'e eşlik eden Moğol muhafızlar geride kalarak galeyanın hemen dışında geziniyorlardı. Adamlar sayıca çok az, insanların itiş kakışıysa aşırı derecede fazla ve de kontrolsüzdü; zor kullanarak Kim'in dövüş sahasına ulaşabilmesini sağlayacak bir aralık açmaya hiç gönülleri yoktu. Onların bu izdihama en iyi nasıl yaklaşacaklarına karar vermelerini beklemek istemeyen Kim iskelenin arka kenarına kadar yürüyüp sıçradı ve bir destek çubuğunu yakaladı. Kendini yukarı çekerken omuzlarındaki kasların gerilip kütürdediğini hissetti ve suratı batılı bir adamın sırtına iyice yaklaşmış olarak yerden birkaç ayak yukarıda asılı durdu. Sonra bacaklarından birini kaldırıp uzun kalasa taktı ve kendini destek çubuğunun üstüne çekip en üstteki seyirci sırasının arasına yuvarlandı.

Kim ite karar aralarına dalarken bu durumdan hoşlanmayan seyircilerden birkaçı öfkeyle ona doğru döndü. Yerdeki Moğol muhafızlar Kim'e bağırarak aşağı inmesini buyurdular, onların cırtlak sesini duyan batılılarsa Kim'i iskeleden atmaya dair duydukları arzuyu bir anda yitirdiler.

Kim etrafındaki insanları görmezden geldi. Tüm dikkati ringdeki dövüşçüye çevriliydi.

Aşağıda kapitone bir ceket giyen, uzun boylu ve kaslı bir adam -belli ki o Frenk- neredeyse aynı cüssedeki daha tıknaz bir adamın yakınında duruyor, rakibi ringde sırtüstü yatıyordu. Frenk'in elinde tahta bir kılıç vardı ve soluk soluğa kalmışsa bile pek de yorguna benzemiyordu. Alnı terden sırılsıklamdı, sarı saçları başına yapışmıştı ve sakallı yüzünde geniş bir tebessüm vardı. Yerde yatan adam yuvarlanarak oradan uzaklaşırken

Frenk silahının ucunu toprağa sapladı ve elini kaldırarak kalabalığı selamladı.

Seyirciler ona benzer bir şekilde karşılık verdiler ve adamın dövüş kabiliyetine duydukları hayranlığı bağırıp haykırarak gösterdiler. Frenk hafifçe döndü ve ringin yanındaki üç kollu platforma dikili olan bayrağı eğilerek selamladı. Kim gülümsemeden edemedi. Bayrak, Gül Şövalyeleri'nin sembolünü taşıyordu; tıpkı Zug'un toprağa çizdiği gibiydi.

Gül Şövalyesinin rakibi gök gürültüsü gibi yuhalamalar ve ısıklamalar eşliğinde sürünerek ringden ayrıldı. Öne çıkan başka bir adam eğilerek iplerin altından geçti. Bu seferki daha kısa boylu olmasına rağmen kollarının ve bacaklarının kalınlığına bakılırsa önceki dövüşçü kadar kuvvetliydi. O da bir batılıydı. Hem teni hem de saçları Gül Şövalyesi'ninkinden daha koyu renkliydi; fakat sakalı benzer bir tarzda kesilmişti ve giysileri de aynı ölçüde yalındı. Adam bir elinde kalın bir kalkan, diğerindeyse tahta bir sopa taşımaktaydı. Silahını birkaç defa çevirdi, sesini kesen kalabalık ağır sopanın havayı yararken çıkardığı ısıkla büyülenmişçesine öne eğildi.

Frenk kafa sallayarak adamın ringe girme hakkını kabullendi. Tahta kılıcını alçak ve yakın bir garda tutarak yavaşça hazır konuma geçti. Frenk'in dövüş stilini şimdiden tetkik etmeye başlayarak onu kendisinininkiyle kıyaslayan ve üstün gelmenin yollarını arayan Kim dikkatle izledi. Frenk'in kılıcı Kim'in gözde silahı olan değnekten daha kısaydı; fakat silahı tutuş biçimindeki ustalığa bakılırsa erişim kısalığı konusunda dezavantajlı duruma düşeceğini farz etmek aptalca olurdu. Duruşunda bir sabır, rakibi tarafından paylaşılmayan durgun bir sakinlik mevcuttu.

Henüz silahlarını çakıştırmamalarına rağmen Kim dövüşü hangisinin kazanacağını şimdiden biliyordu. Yine de dövüşün nasıl geçeceğini görmek faydalı bir bilgi olacaktı.

Frenk, kılıcının ucunu rakibine doğru uzatarak bir saplama hamlesi yaptı. Duruşu savunmaya daha müsaitmiş gibi gözüktüğü için hareketi şaşkıncıydı ama bu da illüzyonun bir parçasıydı. Sopalı adamı ilk darbeyi indirme fırsatını kaçırdığına inandırmak istemişti. Rakibi hamleyi kalkarıyla savuşturdu ve Frenk'e bodoslama dalmak amacıyla ileri doğru bir adım attı. Frenk, sanki sopalıdan tam da bu tepkiyi beklermiş gibi, oldukça akıcı bir şekilde hareket etti. Kim saplama hamlesinin de tıpkı duruş gibi sopalının kandiğı bir hile olması ihtimalini gözden geçirdi. Frenk'in silahı ellerinde dönerek uç kısmı geriye doğru bir yay çizdi ve sopalı dövüşçü kendini dosdoğru tahta kılıcın sert kabzasına hücum ederken buldu.

Kabza adamın kafasına indi ve afallayan dövüşçü kendini toparlamaya çalışırken sopasıyla kalkanını aynı anda Frenk'ten tarafa savurdu. Lâkin Frenk yerinde değildi. Kabza darbesi hedefini bulur bulmaz sendeleyerek dövüşçünün yanından geçmiş, darbeyi takip eden karmaşada her nasılsa kılıcı adamın gardını vücuduna paralel olarak aşmayı becermişti. Artık rakibinin arkasında duran Frenk tahta yalımını adamın boğazına bastırarak onu boğmaya başladı. Debelenip homurdanan rakibi kendini kurtarmaya çalışırken her iki silahını da düşürdü ama Frenk'e bir türlü erişemedi. Aynı şekilde, Frenk'in kalçası sırtına baskı yaparak onu ileri ittiğı ve dengesini telafi edilemez biçimde bozduğı için boğazındaki yalımı da doğru düzgün kavrayamadı. Bu ilginç teknik Frenk'in tahta bir kılıç kullandığı böyle bir durumda son derece etkiliydi; fakat Kim keskin bir silah kullanılması halinde de aynı verimin alınabileceğinden emin değildi.

Adam teslim olana kadar kalabalık yeniden tezahürata başlamıştı bile. Bağrısları Hünern'in harabeleri arasında gümbür gümbür yankılandıkça Kim bunun yerleşkeden duyduğu ses olduğunu anladı. Frenk rakibinin sırtına bir şaplak atıp onu iplere doğru sendeletirken Kim çevik bir hareketle destek çubuğunun altından geçti ve tekrar yere indi.

Moğol refakatçileri hemen başına üşüştüler ve liderleri yanlarından ayrıldığı için onu azarlamaya başladı. Kim elini sallayarak adamın sözünü kesti. "Dövüşmeye hazırım," dedi. "Bana bir yol açın."

Gül Şövalyeleriyle temas kurmak için bir fırsat yakalamıştı.

Dövüştüğü adamların sayısı kalkanlı ve sopalı olanla birlikte beş etmişti ve şimdiye dek hiçbir rakibinin silahı Andreas'a dokunabilmiş değildi. Şövalyenin kollarıyla bacakları harcadığı çabadan dolayı biraz karıncalansa da kendini büyük ölçüde sıcak ve rahat hissediyordu. Kalabalığın hayranlığı da onu besliyor, çıkan ses damarlarında kükreyen bir ateş etkisi yaratıyordu. Bakire Meryem onu affetsindi ama Andreas bu işten zevk almaya başlıyordu.

İlk dövüş sırasında dikkati dağılmıştı. Rakibi daha iyi bir dövüşçü olsaydı ona bir darbe indirebilirdi. Rutger çalıntı Livonya atları yüzünden onu bir güzel fırçalamış ve genel bir düello çağrısında bulunmak için meydana inmeden önce hayvanları geri götürmesini emretmişti. Aldığı emir içine otursa da yaşlı levazımcıbaşının haklı olduğunu biliyordu. Kalkan-Biraderleri birer at hırsızları olmadıkları gibi Livonyalılarla sıcak bir savaşın içinde de değillerdi (Andreas'ın çevirdikleri dolaplar hakkındaki görüşlerine rağmen); atları elde tutmak, şiddete dönüşecek bir kan davası başlatmakla aynı şeydi. Livonyalılar her şeye rağmen Hıristiyan askerlerdi ve asıl düşmanları Moğol kuvvetiydi. Kalkan-Biraderleri şimdilik tüm Hıristiyanlık Âlemi'nin onurunu korumak uğruna mücadele veriyordu.

Andreas, Styg ve Eilif atları Hünern'e geri götürmüş, bir Livonya devriyesi görür görmez de hayvanları bırakıp gitmişlerdi (ki bu beklediklerinden daha uzun sürmüştü). Livonyalılar onları kısa bir süreliğine kovalamalarına rağmen aynı atları geri çaldıklarını anlayınca bundan çabucak vazgeçmişlerdi. Heermeister'a böyle bir haberle dönmek onlar için yeterli bir zafer olacak ki Hünern'in bozuk sokaklarında bir Kalkan-Biraderleri üçlüsünü takip etme fikri cazibesini kaybetmişti.

Aslında atların geri götürülmesini emrettiğinde Rutger'in kastettiği tam olarak bu değildi ama sonuçta mesele hallolmuştu.

Buna rağmen Andreas, Heermeister'in doru aygırına epey ısınmıştı ve öyle bir hayvanı kıymet bilmez birine teslim etmek moralini bozmuştu. Neyse ki dövüşmek bir savaşçının başına musallat olabilecek kararsızlık ile ümitsizliğin en iyi çaresiydi ve öyle yaparak efor sarf etmek moralini çabucak düzeltmişti.

Kalabalık onun son galibiyetine çılgınca tezahürat ederken Styg iplerin üzerinden eğilip ona bir su tulumu uzattı. Andreas tulumu minnetle aldı ve suyun serinletici tadı gambesonunun boğucu sıcaklığını bir nebze de olsa dindirdi.

"Daha kaç kişiyle dövüşeceksin?" diye sordu Styg. Sözleri kısmen şaka yollu olsa bile delikanlının yüzünde ciddi bir cevap talep edecek kadar kaygı mevcuttu.

"Kaç kişiyle gerekirse." Andreas alnındaki teri sildi. "Temas kurmak için buradayız ve

adamımız gelene kadar dövüşeceğim." Birisine yenilirse neler olabileceğinden bahsetmeye gerek yoktu. Böyle bir düşünceyi hiç akla getirmemek daha iyiydi.

"Dövüşler başladığından beri rakiplerine tek kelime bile etmedin," dedi Styg. "Onunla çoktan karşılaşmadığını nereden biliyorsun?"

"İlk olarak önceki dövüşçülerin aksine adamımız Hıristiyanlık'tan değil," cevabını verdi Andreas, en bariz sebebi Styg'e hatırlayarak. "İkincisi adamımız her biri at sırtındaki iki Livonyalıyı bir çomakla alt etti." Andreas tulumdan bir yudum daha içti. "Livonyalıların şimdiye kadar dövüştüğüm adamlardan daha yetenekli olduklarını umuyorum. Yoksa Hıristiyanlık Âlemi'nin vay haline." Styg'e bakıp sırttı. "İkinci adamı yenmemin ardından Moğol kampına koşan ulağı görmedin mi? Şimdiye kadar burada olduğumuzu öğrenmişlerdir. Herhalde merakları kabarmıştır ve dövüşçülerinin de bizim kadar sıkıldığından eminim. Doğru düzgün bir dövüşün söylentisi bile onları buraya çekmeye yetecektir. Mutlaka gelecekler."

Styg tam karşılık verecekken iskelelerden ikisinin arasında çıkan bir arbede dikkatini çekti. İnsanlar apar topar kenarlara çekiliyordu; hatta birkaçı iplerin altından geçti ve yol vermeye zorlanan bedenlerin baskısından daha kolay kurtulmak için ringin açık alanını kullandı. "Birileri geliyor," diye belirtti genç Kalkan-Biraderi. "Haklı olabilirsin. Sanırım dikkatlerini çektin."

Artık kalabalıktaki kargaşanın kaynağını görebiliyorlardı. Birkaç Moğol muhafız mızraklarının küt uçlarını ve saplarını kullanarak insanları geri çekilmeye zorluyor, bir adamın arenaya yaklaşabilmesi için yol açıyorlardı. Önceki rakiplerinden daha ufak tefek biriydi, siyah saçlara ve Andreas'ın yaşını kestirmekte zorlandığı sert, azimli bir suratta duran çekik gözlere sahipti. Üzerine geniş bir hareket özgürlüğü sağlayan bol kıyafetler giymişti ve Andreas onun yürüyüş tarzında yalnızca hatırı sayılır bir kuvvetten doğabilecek türden bir zarafet görebiliyordu. Lâkin adamın suratı henüz iyileşmemiş morluklarla ve kesiklerle doluydu. Bu da ona gizli kuvvetini maskeleyen acındırıcı bir görünüm katıyordu.

Yeni dövüşçü iplere ulaştığı sırada İlk Meydan'a bir sessizlik çöktü. Yabancı başını kaldırıp akşamüstü esintisinde hafifçe dalgalanan Kalkan-Biraderleri sancağına bir göz attı, sonra da Andreas'a beyaz dişlerini gösterdi ve ellerini göğüs hizasında bir araya getirip eğilerek selam verdi.

"Ah, işte şimdi bir yerlere varıyoruz," diye Styg'e mırıldandı Andreas, su tulumunu geri vererek. Andreas bugün bir uzunkılıç [\[51\]](#) kullanmaya yanaşmayarak ıskartasını -hem silahtarlar hem de şövalyeler tarafından idman sahasındaki talim dövüşlerinde kullanılan tahta bir kılıç- tercih etmişti. Silahı eti kesmeye veya delmeye elverişli olmamasına rağmen tahta bir değnek gibi morluk bırakmak ve kemikleri kırmak için idealdi. Zaten Andreas'ın burada yapmak istediği son şey can almaktı. Şövalye yeni gelenin karşısına geçti ve kabzası gözlerinin önüne gelene dek tahta kılıcını havaya kaldırdı. Rakibinin bu selamı tanıyacağını umuyordu.

Ufak tefek adam onu uzunca bir süre süzdü, sonra da bir kafa selamı verdi. Avucunu açıp bir elini yana uzattığında Andreas onun hiçbir silah taşımadığını fark etti ve Moğol muhafızlardan birinin öne çıkıp dövüşçüye kısa bir tahta değnek vermesini kuşkuyla seyretti. Yapılan şey tam da bir şövalyenin silahtarından kılıcını istemesi gibiydi ama Andreas Moğolların değneği son ana kadar vermesinin sebebinin başka bir şey olduğunu

anladı: dövüşçülerine ortalıkta silahlı bir şekilde gezinmesine müsaade edecek kadar güvenmiyorlardı.

Evet, diye düşündü Andreas. Bu seferki farklı.

Rakibi eğilerek iplerin altından geçti ve ringe girdi. Sesleri kesilen seyirciler, nefeslerini tutmuş bir vaziyette dövüşün başlamasını bekliyordu. Tahta kılıcını iki eliyle birden gevşekçe kavrayan Andreas hazır duruyor, şimdi neler olacağını görmeyi bekliyordu. Bakalım diğer adam ne kadar sabırlı davranacaktı.

Rakibi gösterişli bir cakayla [\[52\]](#) harekete geçti. Kısa boylu adam kendi eksenini etrafında dönüp sıçrarken değneği havada ısıklar çalıyor. Tüm tuhaflığına rağmen hareketlerinde Andreas'ın hafızasını kurcalayan, ona bir silahtar olarak geçirdiği eğitim günlerindeki cakaları hatırlatan tanıdık bir şeyler vardı. Rakibi ölçüsüzdü ve hamleleri saldırıdan ziyade etkileme amacı taşıyordu. Kullandığı hareket çeşitliliği forma girmek ve korkuyu atmak için iyiydi ama hepsi bu kadardı; yaptığına ciddi ciddi dövüşen yetişkinlere yakışır bir tarafı yoktu. Andreas adam hakkındaki izleniminin değiştiğini, onun yeteneklerine dair tahminlerinin boşa çıktığını hissetti. Kafa hizasına kadar kaldırdığı tekmeler bin bir türlü hedef teşkil etmekteydi, ayrıca elinizde bir silah varken tekme atmanın ne gereği vardı ki?

Andreas gardını indirdi. Elindeki tahta kılıcın ağırlığı hem Petraathen'de hem de Tyrshammar'da idman yaparak geçen yıllarının huzur verici bir hatırlatmıştı. Bu iş pek de uzun süreceğe—

Bir ayak, sabit duran silahını hiçbir uyarıda bulunmaksızın geçti ve gövdesinin tam orta yerine inerek karnını omuriliğine yapıştırdı. Andreas yere devrildi. Düşerken vücudu içgüdüsel olarak hareketini ters bir taklaya çevirdi. Aylarca, hatta yıllarca tıpkı bunun gibi düşüşlerin pratiğini yapmak otomatik tepki veren bir kas hafızası geliştirmişti. Andreas darbenin gelişini görmediği için kendi kendine sövdü ve hem dolgulu gambesonunun ağırlığı, hem de yıllar süren nefes egzersizleri için Bakire Meryem'e sessiz bir şükran duası etti. Ciğerleri tekmenin etkisini atlatırken kısa bir süreliğine havasız idare edebilmesini bu ikisine borçluydu. Düşüşünü bir taklaya çevirmeseydi şu anda bulunacağı noktaya sertçe çarpan değneği hayal meyal fark etti.

Yanılmıştı. Bu dövüşçü iyiydi.

Frenk kılıcını kaldırarak bir selam verdi. Kim, bu hareketin anlamını tam olarak bilmese de dövüş becerilerinin rakibi tarafından kabul edildiğine dair saygılı bir karşılık olduğu açıktı. Gerekli tüm selamlaşmaları yapmışlardı, Kim silahını almak üzere elini uzattı. Refakatçileri değneği onun adına taşımakta ısrar etmişlerdi ve Kim silahı olmadan çaresiz kalacağını düşündükleri için kendini gülmekten güçlükle alıkoyabilmişti. Değneği kaliteli bir tahta parçası olmasına rağmen altı üstü bir çomaktı ve Kim dövüşe silahsız da girebilirdi. Hele hele Frenk'in sadece bir tahta kılıç taşıdığı düşünülürse... Fakat madem ki silahı yanlarında getirmişlerdi ve onu kullanmasını bekliyorlardı, duruma uygun davranmaktan bir zarar gelmezdi. Kim elinde değneğiyle ipin altından geçip ringe girdi.

Rakibini kısa bir süreliğine tartarak sakin gardını gözlemledi. Frenk sopalıya karşı da aynı duruşu takınmıştı. O dövüşü seyreden Kim duruştaki saldırganlık noksanlığının ilk hamleyi kendisine yaptırma amacı taşıdığını biliyordu. Eğer Frenk'in açılış oyunu buysa

Kim de ona benzer şekilde karşılık verebilir, rakibini saldırıya hazır olmadığına ikna edebilirdi.

Değneğini sağ elinde, yere paralel bir vaziyette tutarak ilerledi. Rakibine yaklaşırken silahını göbeğinden kavrayıp onunla havada daireler çizmeye başladı. Sağ eli gidebildiği kadar sola gitmeden önce değnek sola, sağa, sonra tekrar sola döndü. Ardından sol eli devreye girdi ve değneği iki eliyle birden tam ortasından tuttu.

Değneğin alt ucu ileri bakacak şekilde yürürken o uçla omuz hizasından üç seri dürtme hamlesi yaptı. Sonra da ayağını bir kez bile yere değdirmeden sol bacağıyla alçaktan, ortadan ve yüksekte üç tekme attı. Sol bacağı savrulurken sağ kolu değneği geriye çekerek silahın ucunu düşmanın üstünden ayırmadı. Sol bacağına yere koyup sağdakiyle atabildiği kadar yüksekte bir döner tekme attı ve büyük bir güçle dönen kalçaları onu havaya kaldırırken sağ bacağıyla da dıştan içe doğru bir hilal tekme [53] savurdu. Sağ ayağıyla değneğin alt ucu aynı hareket dahilinde yerle buluştu. Frenk gardını aşağı kaydırmişti ve Kim'in açılış cakasına duyduğu tepkiyi saklamaya çalışırcasına bakışlarında bir temkin vardı. Hemen saldırmadım diye hayal kırıklığına mı uğradı?

Kim ihtiyatlı adımlarla ilerlemeyi sürdürürken değneği vücudu boyunca savruluyor, fakat ya üst ya da alt ucu daima Frenk'e çevrili oluyordu. Hareketleri öncekilerin birer çeşitlemesiydi ve Frenk onu dikkatle izlemesine rağmen Kim vücut devinimlerindeki ufak farklılıkların iri yarı adam tarafından fark edilmediğini görebiliyordu. Biraz daha yaklaşısam tamamdır.

Artık rakibiyle arasında sadece değneğin boyu kadar bir mesafe vardı. Kim'in duruşu değişti; artık sağ bacağı öndeydi. Değneğin ucu toprağı süpürerek ilerleyip yüz seviyesine kadar yukarı savruldu. Aynı anda Kim ileri atıldı ve rakibinin tam orta yerine bir yan tekme savurdu. Bu seferki önceki üçünden daha derindi. Döner kalçalarının tüm kuvvetini tekmeye verdi ve sol topuğunu öne çıkardı. Darbesi Frenk'e çarpıp onu ikiye katladı ve yere devirdi.

Kim tekmenin hedefini bulmasına şaşırırsa da onu asıl hayrete düşüren şey Frenk'in yere büsbütün yığılmadan darbeyi emebilmesi oldu. Şaşkınlığı tepki vermesini geciktirdi ve Frenk sırtüstü düşüşünü bir taklaya çevirirken değneğiyle yaptığı saplama hareketi toprağa isabet etti. İri kıyım adam şaşırtıcı derecede süratliydi ve gövdesine aldığı darbeye hazırlıksız yakalanmasına karşın kendini toparlama hızı maharetinin bir göstergesiydi. Kim'in böyle bir darbe alan kimselerin sudan çıkmış balık gibi nefes alamaz olduğunu pek çok kez görmüşlüğü vardı.

Fakat Frenk çoktan harekete geçmişti. Kim değneği daha sıkı kavradı.

Andreas yerinde durmayarak kendini geriye attı ve tekrar ayaklarının üstünde doğruldu. Artık en azından bir savaşa benziyordu. Zihninin bir köşesinde utanç ile heyecan kavgaya tutuşmuştu: tekmenin geldiğini görmesi gerekirdi ama bu dövüşçü diğerleri gibi değildi.

Gözlerini kısarak Doğulu'nun ellerine odaklandı. Uzun bir silahı ortasından tutmak hiç de mantıklı gözüküyordu; onu ucundan tutarak uzunluğundan istifade etmek hiç şüphesiz daha akıllıcaydı. Lâkin göğsündeki acı farklı bir hikâyeye anlatıyordu. Belki de bu doğulu

adam yakın dövüşü yeğliyordu. Pekâla.

Andreas kendini sağına doğru attı ve hareket halindeyken kılıcının ucunu ileri savurdu. Hamlesi çok güçlü değildi ve zırhlı bir adama karşı pek işe yaramazdı; fakat zırhsız bir rakibin koluna indiğinde o uzvu devre dışı bırakmaya yeterdi. Dernek evindeki eğitim seanslarında bağırarak verdiği kendi talimatlarını kafasının içinde duyabiliyordu. İlk vuran da, hızlı vuran da sen ol!

Darbesi hedefin birazcık uzağına denk geldi -rakibinin kolunu kırmamak için- ve adamın bir eli değneği bıraktı. Doğulu kendi ekseninde dönerek uzaklaşırken Andreas da yakaladığı bu avantajdan yararlanmak niyetiyle onun yakınında kaldı.

Değnek kafasına doğru savrulurken bu tek elli hamle Andreas'ı gafil avladı. Andreas silaha vurarak hizasını bozup menzilinden dışarı çıktı ve tahta kılıcının ucunu bir kez daha, hızla kaldırdı. Değneğin alt kısmı hamlesini keserek rakibinin zaten bereli olan koluna ikinci bir darbe indirmesini engelledi. Andreas ufak bir bilek hareketiyle kılıcının ucunu değnek boyunca Doğulu'nun parmaklarına doğru kaydırıldı. Darbesi hedefini bulduğu zaman acı verse de rakibini etkisiz hale getirmezd, zira dövüşün telaşı içindeki iyi eğitimli bir adam yalnızca acıyla asla durdurulamazdı.

Kılıcın ucu Doğulu'nun parmaklarına çarptığı sırada değnek çoktan dönmeye başlamıştı ve az önce vurarak saptırdığı kısım müthiş bir kuvvetle Andreas'ın hasarlı göğsüne indi. Andreas dişlerini sıkarak haşin bir tebessüm etti. Aslında darbenin onu ikinci kez soluksuz bırakması gerekirdi ama ciğerleri zaten boştu. Andreas sol tarafını önde tutuyordu ve gambesonunun dolgusu kalındı. Darbe canını yakmışsa da onu fazla yavaşlatmamıştı.

Frenk'in vuruşunun kuvveti Kim'in kolunu bilekten omza kadar sarstı ve eli refleks icabı açılarak değneği bıraktı. Şaşırarak Kim parmaklarını esneterek ve bileğini döndürerek geri çekildi. Kolu kırılmamıştı. Bu ilginç bir durumdu, zira karşısındaki adam uzvu kırmak isteseydi yakaladığı açıkla bunu yapabilecek kadar becerikliye benziyordu. Merhamet mi etti, yoksa aptallık mı? Kim ikinci seçeneğin doğru olduğundan şüpheliydi. Tecrübelerine göre aptal insanlar hünerli bir savaşçı haline gelebilecek kadar uzun yaşamazlardı. Belki de bu barbarlar ölmeyecek kadar inatçıydılar.

Frenk onun zayıf bir anını yakaladığını düşünerek baskıyı sürdürdü. Kim rakibinin ivmesini kesme çabasıyla Frenk'in kafasını hedef aldı ve tek elli bir hamleyle değneğini savurdu. Darbe hedefini bulmadı ama Frenk değneğe vurarak savuştururken yönünü değiştirmek zorunda kaldı. Rakibi bir adım geri çekilip tekrar koluna vurmak için kılıcının ucunu kaldırdı. Kim bu sefer hazırlıklıydı ve Frenk'in kılıcının ucu hedefine ulaşmadan önce değneğin alt kısmıyla silahı saptırdı. Lâkin iri yarı adam becerikliydi ve tahta kılıcın ucu değnek boyunca kayıp eline çarptı. Kim, parmaklarının üzerinin şiddetle sızladığını hissetti. Darbe olması gerektiği kadar sert değildi, ama yine de acı vericiydi.

Kim buna rağmen vazgeçmedi, çünkü rakibi ona bir açık vermişti. Değneğini hareket halinde tutarak kendi etrafında döndürdü ve Frenk'in az önce defettiği ucu ileriye doğru hızla savurdu. Darbenin rakibine sertçe temas ettiğini memnuniyetle hissetti; fakat ne soluksuz kalmış ne de acı çekmiş gibi gözüken Frenk daha şimdiden hareket halindeydi. Kim kendine yer açma çabasıyla geriye sıçradı.

Frenk onun gibi geri çekilip dövüşü baştan başlatacağı yerde yılankavi bir hızla onu kovaladı. Eldivenli bir el süratle fırlatarak onu bileğinden yakalayıp asıldı ve Kim dengesini kaybetti. Frenk'in tahta yalımının ucu ani bir saplama hamlesiyle ileri uzandı. Rüzgârın karşısında eğil, diye aklından geçiren Kim vücudunu kıvrarak kılıcın ucundan kaçırdı. Ondan bütünüyle kaçınabilecek kadar hızlı davranmamış olsa da darbeyi en ağır şekliyle yemeyecek kadar uzaklaşmıştı. Kılıcın ucu görüş alanında giderek büyüdü ve Kim daha da eğilmeye çalıştı. Darbeyi duymaktan çok hissetti: kafatasında yankılanan yüksek bir çatırtı. Kendini burnundan nefes alamaz bir halde buldu. Gözlerinin refleks icabı yaşarmaması için direndi.

Frenk burnunu kırmıştı.

Kim görüş alanını kaplayan bulanıklığın arasından, başının sol tarafına inecek bir darbeyle işini bitirmek için savrulan kılıcı seçti. O dengesiz hali ve titrek duruşu yüzünden bayılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Tabii darbenin inmesine izin verirse... Kim suratındaki acıyı aklından çıkardı ve dikkatini ellerine vererek onları isteklerine uymaya zorladı. Değnek yukarıya doğru, âdeta eziyet verecek bir yavaşlıkla savruldu ve iki tahta silah yüksek sesle birbirine çarparken Kim ayaklarının üzerinde kalmak için uğraştı.

Tıpkı Taran'la kapışmak gibi, diye aklından geçirdi Andreas. Elini Doğulu'nun bileğine atması rakibinin savunmasını bozmuştu ve burna inen darbe münasip bir oranda akan kanla beraber skoru eşitlemişti. Fakat dövüşün bitmesine daha çok vardı. Her iki taraf da kan kaybetmiyorsa ona gerçek bir dövüş denemez.

Burun ha? diye gülüp geçmişti Taran, Andreas bir keresinde şans eseri bir darbe indirdiğinde. O sayılmaz bile. Ardından kırık bir burnun becerikli ve tecrübeli bir dövüşçüyü ne kadar az yavaşlattığını şimdikinden daha genç olan Andreas'ın üzerinde örnek vererek göstermişti.

Andreas her iki taraftan da saldırarak Doğulu'nun üzerindeki baskıyı sürdürdü. Her hamlesi karşılansa bile rakibinin giderek artan çaresizliğini sezebiliyordu. Doğulu'nun dengesi büyük ölçüde sarsılmıştı; Andreas tahta kılıçla her çarpıştığında değneğin nasıl sarsıldığına bakarak adamın duruşunun ne kadar istikrarsız olduğunu görebiliyordu. Doğulu, her bir darbenin ardından dengesini biraz daha yitiriyordu. Yakında teslim olmak zorunda kalacak, diye aklından geçirdi. Hamlelerimden biri savunmasını aşacak ve sonra...

Doğulu bir sonraki darbesini engellemedi ve sol eliyle -hani şu iskartasıyla vurduğu kolla!- gizlice uzanıp kılıcının ucunu kavradı. Bu hamleyi gerçek bir kılıca karşı denemek tehlikeli, hatta direkt ölümcül sonuçlar doğurabilirdi; fakat tahta bir silaha karşı sinsice ama bir o kadar da zekice bir hileydi.

Andreas da kurnazlık etmeyi bilirdi ve silahını çekiştirmekle uğraşacağına iskartasını bıraktı ve rakibini iki uzun silahı uç kısımlarından tutar halde bıraktı. Elleri boşta kalan Andreas dövüşü bir kapmayla bitirmeye davrandı.

Kendisine öğretildiği ve yüzlerce kez yaptığı gibi sol elini rakibinin boğazına doğru uzatırken sağdakiniyse adamın şakağına bir çekiç gibi indirmek üzere havaya kaldırdı. Fakat aynı anda gözünün önünde bir şimşek çaktı. Elleri artık olmalarını istediği yerde

değildi. Başu zonkuyor, vücudundan aşığı ızdırıp dalgaları yayılıyordu. Neler olduğunu hayal meyal anladı: rakibini tutmak için yaklaşırken Doğulu'nun başparmağı hızla uzanıp boynundaki enerji noktalarından birine baskı yapmıştı.

Bir kez daha şartlandırılması ve eğitimi sayesinde kurtulan Andreas buna bir diz darbesiyle tepki verdi. Rakibi apış arasını korumak için ustaca yer değiştirdiğinden darbesi yalnızca adamın baldırını sıyırdı. Sol eli Doğulu'nun omzunun üstündeydi; bu yüzden hedef değiştirerek rakibinin boynunu kavramaya yeltendi. Başını ileriye savurarak alnını diğer adamın kırık burnuna indirmeye çalışırken onu mümkün olduğunca sabit tuttu.

Fakat Doğulu artık orada değildi; Andreas'ın soluna kayıvermişti. Andreas ağırlığını hâlâ ileri atmaktaydı. Bu durum rakibinin şu anda koluna uygulamakta olduğu kilitle birleşince ayakları yerden kesildi ve tozlu zemine yüzükoyun kapaklandı.

Andreas ağızındaki tozu toprağı tükürerek yana yuvarlandı ve tekrar ayaklandı. Kılıcının üstüne düşmüş, elleri farkında bile olmadan silahını kapmıştı. Ayağı kalkarken iki şey fark etti. Bunlardan ilki tahta kılıcın kabzasını sadece sağ eliyle tutuyor olduğuydu. İkincisiyse sol kolunun çalışmayı reddetmesiydi. Andreas kolunun kırılmadığını, sadece omzunun çıktığını umdu.

Rakibi de az önceki fırlatıştan yararlanarak kendi silahını almıştı ve değneğini Andreas'ın artık iyice sakınmaya başladığı o tarzda, iki eliyle birden tam ortasından tutmaktaydı. Önceden de pek hoş olmayan yüzü artık tam bir kan ve şişlik karmaşasıydı.

Andreas vücudunu hafifçe döndürerek sağ omzunu adama doğrulttu ve tahta kılıcını rakibinden gizlemek amacıyla vücudunun arkasına geçirdi. Sol kolunu kullanmaya çalışmasının hiçbir faydası yoktu; artık tek elli bir dövüşçüydü. Önündeki seçenekler daha azdı, taktiksel tercihleriyse çok daha az karmaşıktı.

Karşısındakinin Livonyalıları köprüde döven adam olduğundan hiç kuşkusuz yoktu. Bu o Çiçek Şövalyesi'nden başkası olamazdı. Dövüş kaçınılmaz sonuna yaklaşıyordu. Muhtemelen tek gereken şey bir dalaşma dahaydı. Mesajını iletmek için son bir fırsatı vardı.

Andreas gülümsedi. Planı işe yararsa bu dövüşü kaybetmek elde edeceği mükâfata değecekti...

Gel bakalım öyleyse. şu işi bitirelim.

Başparmağıyla Frenk'in enerji noktasına vurduğu darbenin başarısızlığı Kim'i şaşırttı. Çiçek Şövalyeleri'nin gizli bir tekniğı olan bu vuruş adamın tüm vücudunu felç etmeliydi; fakat onun yerine Frenk sadece sol kolunun kullanımını yitirmişti. Başka şartlar altında olsalar Kim bu gelişme karşısında etkilenirdi; zira durum Gül Şövalyeleri'nin ezoterik dövüş stillerine, rakibin enerji merkezlerini anlamaya dayanan tekniklere sahip olduklarını gösteriyordu. Bunun sonucunda Frenk sadece kendini toparlamakla kalmamış, kılıcını da geri alıp tam bir savunma duruşu takınmıştı. Silahını neredeyse çekingen denebilecek bir tarzda kendi bedeninin arkasına saklamasına rağmen Kim kılıcı zar zor görebildiğı hususu karşısında temkinliydi.

Şövalyenin duruşu iyiydi; muhtemelen başka bir kesici silaha karşı son derece etkiliydi. Fakat değnek bir saplama ve dürtme silahı olarak daha kullanışlıydı ve Frenk'ten gelen

birkaç zayıf savuşturmanın ardından her iki adam da sonunda değneğin kazanacağını anladı. Frenk gelen her saldırıyı tek eliyle bertaraf etse de her bir hamlenin ardından biraz daha geri çekilmek zorunda kalıyordu.

Kim, bir savuşturma hamlesinin ardından gelen gelişigüzel bir savrulmadan zar zor toparlanarak sol omzunu savunmasız bıraktı. Frenk oltaya geldi ve dövüşte tekrar üste çıkmasının tek yolunun bu olduğunu düşündü. Lâkin Kim hazırlıklıydı ve toparlanamaması sadece bir hileydi. Değneğin alt ucu üzerine gelen tahta kılıcı zahmetsizce yana doğru itti. Kim yakaladığı açığı hemen değerlendirdi ve bileğinin sert bir hareketiyle değneği Frenk'in şakağına vurdu. Acıyla homurdanan Frenk sendeledi, sonra da deneme sahasına yığıldı.

O ana kadar pür dikkat dövüşe odaklandığından zihninin dışında tuttuğu kalabalığın sesi bir kükrete halinde geri geldi. Kim soluk soluğaydı ve daha şimdiden gözünün ucuyla iplerin öteki tarafında muazzam bir itiş kakış yaşandığını görebiliyordu. Moğol muhafızlar ringi çevreleyen kalabalığı yatıştırmaya çalışıyorlardı.

Bir el Kim'in ayak bileğini yakaladı. Şaşırarak Kim aşağıya baktı. Frenk kaybettiğini anlamamış mıydı? Gül Şövalyesi gözlerini kısarak onu süzüyor, bir taraftan da ağzını oynatıyordu. Acaba dua mı ediyordu?

Hayır. Bana bir şey söylemeye çalışıyor.

Kim zaferini fazla kutlayamayacaktı. Moğollar birkaç saniye içinde onu sürükleyerek ringden çıkaracaklardı. Vakti çok kısıtlıydı.

Yerde yatan rakibinin yanına diz çöküp elini onun başının altına soktu. Kafasına aldığı darbeye rağmen adamın bakışları sert ve şaşmazdı. Frenk kalabalığın kükreyişi arasında bile Kim'in duyabileceği kadar yüksek sesle bir şey tısladı.

"Hans."

O oğlanın ismi.

Kim'in kafasında bir şimşek çaktı. O ve Gül Şövalyeleri aynı dili paylaşmadıkları için etkili biçimde iletişim kurmaları çok zor olurdu. Fakat ortak bir yönleri vardı: oğlanın dostluğu. "Hans," diye tekrarladı Kim.

"Hans," diye ismi son bir defa telaffuz etti Frenk, aralarındaki mutabakatı mühürlemek istercesine. Mesajlarını onlara oğlan götürüp getirecekti. İkili giderek uzayan bir süre boyunca bakıştı; tâ ki Kim muhafızların kendisini almaya hâlâ gelmediklerini fark edene dek.

Kalabalık suspus olmuştu. Kim rakibinin gözlerinin ani ve yoğun bir dikkatle arkasındaki bir şeye odaklandığını gördü. Doğulu dövüşçü omzunun üstünden o tarafa bir göz attı ve karşılaştığı manzara karşısında içi büzüştü: kalabalık ortadan kayboluyor, ansızın yön değiştirerek sahilden çekilen bir dalga gibi kayıp gidiyordu. Seyirciler tüylü miğferlere ve uçlarında ürkütücü kıvrık bıçaklar bulunan uzun sıriklara sahip ağır zırhlı Moğol savaşçılarının önünden kaçıyorlardı.

Kalabalığı dağıtan Moğollar ringin etrafını sardıkça seyircilerin kirli kahverengisinin yerini Han'ın özel muhafızlarının siyah zırhları aldı. İki dövüşçü saniyeler içinde ölümcül sıriklili baltalarını meşumca ringe doğrultan, sımsıkı bir silahlı asker kordonuyla çevrildi.

Çember birkaç saniyenin ardından yarılarak sakalı gösterişli bir tarzda örülmüş, iri yarı bir adamın ringe girmesine müsaade etti. Adam güneşin altında ışıldayan, cilalı ve lamelli

bir zırh giymekteydi; miğferi rüzgârda dans eden bir at kuyruğuyla taçlandırılmıştı. Gelen kişi tören zırhını, yani yalnızca Han'a eşlik ettiği zamanlarda kuşandığı zırhı giyen Tegusgal'dı. "Silahın," dedi Kim'e, değneği işaret ederek.

Tegusgal'a dik dik bakan Kim edepli sükunetini kaybetmek üzereydi. İlk Meydan'a gelmekte kullandığı hilenin Tegusgal tarafından öğrenileceğini bilmesi ve adamın kendisini alma işini bizzat üstleneceğine eşit derecede hazırlıklı olması gerekirdi. Fakat Frenk'e karşı kazandığı zaferin coşkusu ve müteakiben sağladıkları temas kurma başarısı tüm bu düşünceleri kafasından silmiş, hapisane muhafızlarının zalim ve kurnaz liderini böyle birdenbire karşısında bulmak Kim'i hazırlıksız yakalamıştı. Kim yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak değneği bıraktı ve Han'ın adamına doğru itti. Değneği yerden alan Tegusgal geniş adımlarla yaklaştı, sonra da Kim'in bacaklarının arkasına sertçe vurdu. "Diz çok köpek."

Kim öne doğru yığılıp İlk Meydan'ın kuru toprağını avuçladı. Göz ucuyla Frenk'in kendisine baktığını fark etti. Adamın yüz ifadesinde ne sempati ne de öfke vardı. Kim başını hafifçe çevirip Frenk'le göz göze geldi ve Gül Şövalyesi'nin ifadesinden kuvvet ile dinginlik buldu. Fakat sonra başka bir itiş kakış dikkatini yeniden iskelelerden tarafa çekti.

Moğol muhafızlar ikiye ayrılarak ringin kenarından uzaklaştılar ve çekilişleri kalabalığı daha da geriye itti. Öyle ki birkaç saniye içinde ringin etrafındaki alan Kim, Frenk ve Tegusgal dışında tamamen boşaldı. Ansızın ağzı kuruyan Kim tüm bunların sebebini gördü.

Kırmızı perdeli bir tahtirevan taşıyan, geniş omuzlu on köle Tegusgal'ın yanına kadar gelip durdu. Kendisi de dizlerinin üzerinde çöken komutan, bir tanrıya adak sunarcasına Kim'in değneğini havada tuttu.

Yanıdaki Frenk sağlam kolunu kullanarak oturur pozisyona geçti.

Taşıyıcılar kusursuz bir uyumla diz çökerek yüklerini yere indirdiler. Üstüne koyu renkli ipekler serili ve altın yaldızlı süslerle bezeli tahtirevan kocamandı. Her bir köşesinde fildişi dişlere ve parıltılı yakut gözlere sahip, altın telinden yapılma, hırıldayan bir çift kurt başı vardı. Perdelerden biri yana kayarak açıldı ve Tegusgal içeriden gelen sesi duyunca başını hızla kaldırdı. Sözcükler Kim'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle dile getirilse de Tegusgal'ın tepkisine bakarak taşıdıkları önemi tahmin edebiliyordu.

Muhafızların komutanı ileri çıktı ve tahtirevanın önündeki perdelerden birini nazikçe kaldırdı. Tüm bunları yaparken de bakışlarını yerden bir an bile ayırmadı. Tıknaz bir suret başını eğerek tahtirevanın içinden çıkar ve deneme sahasının kuru toprağına ayak basarken Tegusgal'ın gözleri hep çizmelerindeydi.

Kim yanındaki Frenk'in gerildiğini hissetti. Verdiği tepki yüzünden adamı suçlayamazdı. Ongun Han, yani hepsinin sefaletinden sorumlu olan adam tam karşılığındaydı. Han altın kumaşlara ve işlemeli, kaliteli ipeklere bürünmüştü. Güzelce yağlanmış gür bir sakalı vardı, cıfcaflı giysileri dikkate alınmazsa şaşkırtıcı derecede mütevazı görünümlü bir adamdı. Gözleri hariç, diye düşündü Kim, Frenk'in de adamın gözlerini görüp görmediğini merak ederek. Gözleri aç kaplanlar gibi.

Sirk'in efendisi gelmişti.

"Bu da ne?" diye bilmek istedi Han.

Tegusgal hemen esas duruşa geçti ve orada bulunmamasına rağmen olup bitenleri

usulca anlatmaya koyuldu. Han'ın dikkati üzerlerinden geçip giderken -ne de olsa onun ilgisine layık olmayan, toz toprağın içinde oturan, kanlar içindeki bir çift pasaklı adamdılar- Kim başını yavaşça çevirip bir kez daha Gül Şövalyesiyle göz göze geldi. Bir mesaj, diye düşündü. Anlamak zorunda.

Kim hiç çaktırmadan bir elini yerden hafifçe kaldırdı ve işaret parmağıyla Han'ı gösterdi. Frenk bu el hareketini gördü ve kısacık bir an boyunca alını şaşkınlıkla kırıştı. Fakat hemen sonra belli belirsiz bir şekilde kafa salladı.

Artık hareketlerini gizlemekle uğraşmayan Kim elini biraz daha kaldırdı ve kırık burnunun kendisine ne kadar acı verdiğini ansızın fark etmiş gibi çekinerek kanlı suratına dokundu. Elini boğazına doğru kaydırırken o uzvun cüssesinden faydalanarak orta parmağını gizledi, sonra da ufak fakat yanılığa yer bırakmayacak bir boğaz kesme işareti yaptı.

Frenk uzunca bir süre onu süzdü. Kim, adam ne kastettiğini anlayamadan önce Tegusgal'ın açıklamasının bitireceğinden korktu. Hareketi ikinci bir kez tekrarlama riskine giremezdi. Lütfen anla, diye diğer adama sessizce yalvardı.

Frenk'in gözlerinden bir şey, köklü ve muzip bir ışıltı geçti. Sonra ağzının kenarından başlayan minicik bir kıvrımla belli belirsiz kafa salladı.

Anlıyorum ve sana katılıyorum.

Aynı görüşteydiler: Ogun Han'ı öldürmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

23.BÖLÜM

SERVUS SERVORUM DEI [54]

Kardinal Sinibaldo Fieschi yaklaşırken Orsini'nin köşkünün önündeki muhafız elini kaldırdı. "İyi günler Peder. Lütfen Senatörde ne işiniz olduğunu belirtin."

Kafasında kırk tilki dolaşan Fieschi aniden durup adamın eline uzun uzadıya baktı. Hırpani haberci çiftinin şehirden kaçmak için Roma'nın kapılarından hangisini kullanacağını düşünürken etrafına pek dikkat etmemişti. Gündüz vakti bir rahip, hatta kendisinin veya diğer kardinallerin alışıldık süslü püslü cüppelerinden yoksun, sıradan bir rahip gibi giyinerek Roma sokaklarında yürümek, gece ziyaretlerinde sıkça başvurduğu ivedi ve kaçamak usul kadar tehlikeli değildi.

"Servus Dei, Senatör Orsini'ye acil haberler getiriyor," diye söylendi muhafıza. "Bırak geçeyim."

Muhafız gözlerini kırptırdıysa da kenara çekilmedi. Öte yandan Fieschi gözünü bir kez bile kırpmayarak iradesi zayıf olanlarda sık sık işe yarayan kaskatı bir bakışla adamı oracığa mıhladı. "Senatör beni derhal görmek isteyecektir."

Muhafız omuz silkip yanağının iç kısmını emdi. "Senatör meşgul bir adam Peder. Neden bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu bana söylemiyorsunuz? Böylece ben de o haberi Senatör'e ulaştıracak birine verebilirim."

Adam onu tanımamıştı. Gece muhafızları Fieschi'ye aşınaydılar ve arada bir haber vermeksizin çıkagelmesine alışkındılar. İlk birkaç ziyaretin ardından ne zaman köşkün kapısına dayansa, efendilerinin gizli saklı işlerine kayıtsız kalan kıdemli askerlere yakışır biçimde onu görmezden gelmeye başlamışlardı. Fakat gündüz muhafızları başka hikâyeydi, bakış açıları diğerlerinininki kadar karmaşık değildi: köşkü güvende tut, hiç kimsenin Senatör'ü rahatsız etmesine izin verme.

Fieschi adama iyice sokuldu. "Sözlerimi çok iyi dinle, seni gidi frengili fahişe çocuğu," dedi. Bir rahibin ağzından böyle sözler çıkmasına şaşırان muhafız irkilerek esas duruşa geçti. "Taşdığım haber Senatör'ün, hatta tüm Roma'nın güvenliği için hayati önem taşıyor. Senatör inadın yüzünden zarar görürse eminim ki o asabi, soylu burnunu karıştırırken takındığı nezaketin yarısını bile göstermeden canlı canlı derini yüzdürür. Beni, yani Kutsal Kilise Kardinali Sinibaldo Fieschi'yi hemen Senatör'ün odasına götüreceksin. Yoksa sadece derin vücudundan sökülüp köpeklere atılmakla kalmayacak; aynı zamanda karının, metresinin ve varsa kızının -tabii üremeyi becerebildiysen- elleri de en sevdiğin

fahişenin yatak başlığına çivilenecek.”

Fieschi'nin düşündüğünden daha dişli çıkan muhafız yerini korudu; tâ ki kardinal ona tokat atacakmışçasına sol elini kaldırına dek. Fieschi'nin elindeki koca yüzüğü görünce adamın esmer suratındaki tüm kan çekildi.

Adam gerisingeri dönüp köşke doğru koştu ve Fieschi onu takip etmeden önce kendini ufak bir tebessüm etmekten alıkoyamadı.

“Şimdi de personelimi mi tehdit ediyorsun Sinibaldo?” diye sordu Orsini, Fieschi Senatör'ün oturma odasına girerken.

“Beni tanımadı,” dedi Fieschi somurtkan bir asabiyetle. “Beni sıradan bir köy rahibi zannetti ve—”

“Alçak gönüllülüğün din adamlarının benimsemeye çalıştığı bir vasıf olduğunu sanıyordum. Tanrı'nın karşısındaki önemsizliğimizi unutmamak için, öyle değil mi?” diye gözlemede bulundu Orsini, belli belirsiz gülümseyerek. “Ayrıca evimdeki tüm çalışanlarımın görür görmez seni tanımalarını mı bekliyorsun? Öyle bir şey ikimizin de sır tutma konusunda berbat olduğunu gösterirdi.” Adamın tebessümü bozuldu ve yüzüne sert bir ifade oturdu. “Niye güpegündüz buraya geldin? Ne oldu? Birisi mi öldü?”

“Daha değil,” dedi Fieschi ve aynı sözü vurgulayarak tekrarladı. “Daha değil. İlgilenmen gereken daha acil bir kriz çıktı. Tam şu anda bir haberci Frederick'i kardinallerin esaretinden haberdar etmeye gidiyor.”

Orsini'nin suratı asıldı. “Ne habercisiymiş bu?”

“En kötüsü de bu ya. Bir Bağcı.” Fieschi adama suçlayıcı bir bakış attı. “O cadı şebekesini ortadan kaldırmakta pek başarılı olamamışsın.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Orsini.

“Ah be dostum,” diye dalga geçti Fieschi. “Küçük hapisanemizde yaşadığımız heyecanlı olayları duysan inanamazsın. Neler olup bittiğini sana anlatacağım ama öncelikle şehir kapılarını kapattırmalısın. Muhafızlar tetikte beklemeliler. Sadece kapılarda değil, duvarlara sıçrama mesafesindeki binaların damlarında da.”

“Sen ciddi misin?”

“Bağcıların taşıdığı bir mesajın hedefine teslim edilmediğini hiç duydun mu?”

Orsini kaşlarını çattı. “Masraflı ve zor bir talepte bulunuyorsun. Bunun gerçek bir tehdit olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Fieschi göze görülür bir çabayla öfkesini kontrol altında tuttu. Köşk muhafızlarının bu denli saygısız ve kibirli olmalarına şaşmamak lazımdı; efendilerini örnek alıyorlardı, hepsi bu. Tüm bu meseleden elini ayağını çekmek ve sözlerinden şüphe duymanın tehlikesini Orsini'nin kendi gözleriyle görmesini beklemek çok memnuniyet verici olurdu ama haberci her şeyi bozabilirdi. “Kendi kulaklarımla duydum,” dedi Fieschi, zoraki bir sabırla. “Somercotes'in mesajı Bağcı kıza vermesini dinledim. Mesaj kısaca Frederick'ten Septizodium'a saldırmasını istiyor ve kızın gizli geçitleri bildiğini söylüyor.”

“Ve sen o kızın çekip gitmesine izin mi verdin, öyle mi?” diye homurdandı Orsini.

“Saklanma ve gizlilik sanatlarında eğitim görmüş, yarı cüsemdeki birini zifiri karanlık bir tünelde yakalamakta birazcık zorlanabilirim,” diye cevabı yapıştırdı Fieschi. “Lâkin kızın

gündüz vakti senin muhafızlarını atlatması o kadar kolay olmayacaktır, tabii onları haberdar etme zahmetine girersen." Hışımla arkasındaki kapıyı işaret etti. "Burada oturup bana bir mankafa gibi bön bön bakarak geçirdiğin her saniye boyunca o kız kapılardan birine biraz daha yaklaşıyor. Kriz bu boyutta olmasaydı Septizodium'dan güpegündüz ayrılır mıydım? Miskinliğine lanet olsun be adam. Bundan eminim. Eğer elini çabuk tuttuysa daha şimdiden Porta Appia'ya veya Porta Latina'ya ulaşmış olabilir. Vaktimiz yok. Hemen harekete geçmelisin!"

Orsini gözlerini kıstı. "Pekâla Sinibaldo. Alarm vereceğim," deyip ayağa kalktı ve tez adımlarla kapıya yollandı. "Ama daha sonra ne bildiğini ve neler olup bittiğini bana kelimesi kelimesine anlatman gerekecek."

"Elbette," karşılığını verdi Fieschi. Ayı odadan çıktıktan sonra bile kapıya bakmayı sürdürerek olasılıkları değerlendirdi. Eğer Orsini geç kalmışsa ve kız kentten sıvışmayı başarabilmişse Frederick'in gözcülerine ulaşması ne kadar sürerdi? Frederick tepki vermeden önce mesaj üzerinde ne kadar kafa yorardı?

Bir sonraki papanın seçimi kısa zamanda gerçekleşmek zorundaydı. Fieschi daha fazla bekleyemezdi. Kardinalleri oy vermeye zorlamaya, çıkmazı sona erdirmenin bir yolunu bulmaya mecburdu. Meslektaşlarının açgözlülüğüne ve bencil tabiatlarına hitap etmek şimdiye kadar işe yaramamıştı. Ailesini tehdit ettiği zaman muhafızın yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Belki de, diye düşündü, başka bir teşvik bulmanın vakti gelmiştir.

Ocyrhoe ara sokağın gölgeli günışığında bile gözlerini kırıştırmak Ferenc'in taşı yerine oturmasına yardım etti. Gizli kapı kolayca kaydı ve doğru düzgün kapandığı zaman genç kız çatlağın ne kadar görünmez, duvarın ne kadar sağlam olduğu karşısında hayrete kapıldı. Ferenc olmasaydı onu hayatta bulamazdı.

Delikanlı da gölgede gözlerini kırıştıyordu. Bakışlarıyla kızın arkasını, ana caddeden tarafı işaret etti ve soru sorarcasına bir yüz ifadesiyle önkolunu uzattı. Ocyrhoe kolunu tutmayınca bu sefer o kızinkini kavradı ve parmaklarını onun teninde gezdirdi. "Ne taraftan?"

Ocyrhoe tünellerin derinliklerinde kendilerine eşlik eden kardinallerin yanından ayrıldıklarından beri Roma'dan nasıl çıkacaklarını düşünüyordu. En yakındaki kapılar Porta Appia ile Porta Latina'ydı; fakat Fieschi burada olduklarını bildiği için Ocyrhoe varlıklarının öğrenileceğinden, hatta belki de çoktan öğrenildiğinden ve Orsini'nin haberdar edileceğinden kaygılanıyordu. Ayı'nın adamları Septizodium'un ve büyük ihtimalle kapıların çevresinde ikisi için de gözlerini açık tutuyor olacaktı.

Acele ederlerse muhafızlar kapıyı kapatmadan evvel oraya varabilirlerdi. Fakat geç kalırlarsa her şey sona ererdi. Başka bir kapıya kadar şehri kat etmek çok fazla vakit alırdı. O zamana kadar da tıpkı kız kardeşleri alınıp götürüldüğünde olduğu gibi şehir Ayı'nın adamlarıyla kaynardı ve kaçmak iyice zorlaşırdı.

Hayır, diğer kapılardan birini denemek daha akıllıcaydı. Diğer iki kardinalin, Capocci ile Colonna'nın rehberliğinde bile bir süre tünellerde yollarını bulamamışlardı ve şimdiye kadar hiçbir direnişle karşılaşmadıklarına göre genç kız Fieschi'nin Orsini'ye gittiğini varsayabilirdi. Ayı'ya ulaşması ne kadar zaman alır ki? diye merakla düşündü Ocyrhoe,

kardinali köşke kadar takip ettiği o geceyi anımsamaya çalışarak. Orsini'nin kapıları kapattırmak için haberciler salması gerekecekti, tabii ilk tepkisi o olursa... Bu yüzden en iyi seçenek, habercilerin en uzun sürede ulaşacakları kapıydı. Şehri kilit altına alma emri gelene kadar Ocyrhoe ile Ferenc'in oraya ulaşmak için daha çok zamanları olacaktı. Plan mümkün gözüküyordu...

Ocyrhoe rotayı kafasında canlandırdı. Kolezyum'a doğru kuzeye gidip Basilica di Santa Maria Maggiore'nin yanından geçecekler, oradan da kapıya kadar Via Tiburtina boyunca doğu istikametinde ilerleyeceklerdi. Vereme ile Peder Rodrigo'nun Roma'ya ilk geldiklerinde kullandıkları kapıya gideceğiz. Ensesine bir ürperti yayılan Ocyrhoe hafifçe titredi. Fieschi bizzat Porta Appia'ya kadar koşsa ve habercileri oradan yollasa bile Porta Tiburtina iyi bir seçim olacak kadar uzaktı. En azından Ocyrhoe kendi kendine böyle söylüyordu. O kapıyı seçmenin başka bir sebebi yoktu...

"Beni takip et," diye delikanlıya işaret verdi. "Elimi tut."

Kirli avuçlarını birbirine yapıştırarak parmaklarını iç içe geçirdiler ve ana caddeye doğru hızla ilerlediler.

Nereye giderse gitsin yürümek Ocyrhoe için daima bir zevkti, hatta endişelenecek bu kadar çok şeyi olmasına rağmen şimdi bile... Ferenc'in işitme ve görme duyuları daha keskin olabilirdi ama Ocyrhoe yaşamın örüntülerini daha bütünsel, daha sezgisel bir yoldan kavriyordu. Hızlı bir yürüyüş, hatta uzun müddet devam ettirebilirlerse bir koşu bile ona şehrinin mizacı ve morali hakkında çok şey söyleyebilirdi.

Yürürlerken mensubu olduğu kardeşliğin gizli lisanının adını bilen Somercotesli Robert'i düşündü, tabii Ferenc'i de... Bir erkek sadece Bağcılar tarafından kullanılan bir dili nasıl bilebilirdi? Ocyrhoe'nun bildiği kadarıyla Bağcılar yalnızca kadınlardan oluşuyordu. Daha fazla eğitim görmüş olsaydım, diye içten içe dert yandı, belki bu gizemler birer gizem olmaktan çıkardı. Keşke Ayı'nın adamları kız kardeşlerini alıp götürmeden önce tarihe ve felsefeye daha çok ilgi duysaydı.

Yoldaki bir dönemeçte, Kolezyum'un gölgesine serilmiş pazaryerine sapmadan hemen önceki bir köşede durdular. Ferenc ağır ağır önlerinden geçen bir kağnıdan sakınmak için değil de bambaşka bir sebepten ötürü bir araba ustasının dükkânının yanında genç kızı durdurdu.

Ocyrhoe ona soran gözlerle baktı ve Ferenc kızın elini bırakıp koluna dokundu: "Dinle."

Doğup büyüdüğü şehre yabancı olan bu adamın sesleri kendisinden daha iyi tanınması karşısında utanan Ocyrhoe derin bir nefes alıp tuttu ve duyularını yakın çevresinin ötesine geçmeye zorladı. İlerilerinde, pazaryerinin karşı tarafında bir arbede vardı. Genel gürültünün arasında bazı adamlar öfkeyle bağırıyor, kadınlarsa yalvarırcasına feryat ediyorlardı.

Bir isyan. Roma'nın kuşatma altındaki halkı öfkeye kapılmak için pek çok sebebe sahipti ama gelip Ocyrhoe'nun karnına oturan yumru bu olayın en çok korktuğu sebepten kaynaklandığı konusunda onu uyarıyordu.

Kızın parmakları delikanlının kolunda hızla gezindi. "Muhafızlar alarına geçirilmişler," dedi işaret dilinde.

Ferenc şaşırıldı. "Bizi arıyorlar," diye sinyal verip durumu doğru anladığına ve ilerideki isyanın sebebinin kendileri olduğuna dair kızdan bir onay bekledi. "Bunu kızgın tünel rahibi

yaptı," dedikten sonra soran bakışlarla beyanını noktaladı.

Ocyrhoe omuz silkti, sonra da kafa sallayıp iki parmağıyla delikanlının bileğine iki kez dokundu: tam mutabakat. "Sonra dahasını da anlatırım," dedi parmaklarıyla. "Kızgın tünel rahibinin adı F-i-e-s-c-h-i." Ardından ismi bir de sesli olarak söyledi. "Fieschi."

"Fieschi," diye tekrarladı Ferenc. Soran bakışları yerini korudu.

Ocyrhoe bir rahibin şehir muhafızlarını nasıl kontrol edebildiğinin delikanlı tarafından anlaşılmadığını fark etti. Ferenc senatör kelimesini bilmiyordu ve bir senatörün ne olduğunu anlatmak çok uzun sürerdi. "Rahip, Orsini adlı bir Roma lideri için çalışıyor." Sonradan aklına gelen bir düşünceyle sözlerini sürdürdü. "Orsini rahipleri hapsediyor."

Ağzı bir karışık açık kalan Ferenc genç kızın koluna basit bir Rankalba işaretiyle dokundu: "Niye?"

"Şimdi anlatması çok uzun sürer," diye tekrar sinyal verdi kız. "Daha sonra. Hızlı hareket etmeliyiz. Hemen kapıya gitmeliyiz."

Her şey için çok geç olmadan.

24.BÖLÜM

BIÇAĞIN AĞZI

Ganşuk atının bakımıyla uğraşmaktan, eşyalarını yere atmaktan ve huzursuz bir uykuya -neyse ki Lian'la ara sokaktaki buluşmasının anılarından yoksun bir uykuya- dalmaktan fazlasını yapabilmek için ancak dördüncü gece fırsat bulabildi. Çinli eğitmeniyle yaşadıkları tıpkı deel'inde tuttuğu yeşil tomurcuk gibi bir sır, her nasılsa gerçekleşmiş fakat yakından incelenirse ortadan kaybolacağından korktuğu bir imkânsızlıktı.

Bu yüzden kendini bozkırda, temiz havada ve açık gökyüzünde kaybetmeye karar verdi; ama bu zevki de Kağan'ın kervanının iç sıkıcı ve bitmek bilmez ihtiyaçları tarafından gölgelendi. Durma emri her akşam güneş batmadan yarım saat önce veriliyordu ve son araba durana kadar hava çoktan kararmış oluyordu. Ögeday'ın maiyetinin çok büyük bir bölümü bozkırlarda yaşamaya öylesine hazırlıksızdı ki Ganşuk her gece ateş yakma, çadır kurma, çok sayıda at ile öküzü emniyete alma ve de dağlardan gelen soğuk havaya karşı hazırlık yapma konularındaki tecrübelerini paylaşmakla meşgul oluyordu. Fakat sonunda genel kargaşadan sıyrılmayı başarmış ve ger'ini ana ikmal katarına tepeden bakan, alçak bir tepeye kurmayı becermişti. Bulunduğu yerden kampın merkezindeki Kağan'ın ger'inin yuvarlak kubbesini görebilmekteydi.

Çadırının kanatlarını yerlerine bağladıktan sonra birkaç dakika yalnız kalabileceğine güvenerek Lian'ın çantasının içindekileri tek tek dışarı çıkardı: sert deri pabuçlar; kurutulmuş et ile meyve; boş bir su tulumu; yüzüklerle, kolyelerle ve birkaç sikkeyle dolu o kese ve de deri bir kının içindeki kısa bir bıçak.

Bıçak Ganşuk'u düşündürdü. Ara sokaktayken keseye dokunduğunda içinde neler barındırdığını anlamıştı. Lian'ın onu yanında taşımasının başka bir sebebini bulmaya çalışmışsa da her seferinde en basit cevaba ulaşmıştı: Burhan-Haldun yolculuğu sırasında kaçmayı deneyecekti.

Ganşuk son birkaç gündür çantanın içindekileri merak etmişti, ama arada bir kafa yormak dışında bu işe fazla vakit ayıramamıştı. Zaten çanta kendisinde kaldığı sürece Lian kaçma planını yürürlüğe koyamazdı.

Delikanlıyı asıl rahatsız eden şey hiç bakmamaya yönelik ısrarcı bir dürtü olmuştu. Eğer cevabı bilmezse korktuğu başına gelmezdi. Fakat çantadaki eşyaları gördükten sonra kendini hem üzgün hem de şaşkın bir halde buldu. İkincisi moralini daha da bozuyordu ve bunun sebebinden emin değildi.

Sarayda ne kadar geniş bir özgürlüğe sahip olursa olsun Lian sonuçta Çinli bir esirdi. Niye kaçmak istemeyecekti ki? Ganşuk özgür bir Moğol savaşçısı olmasına rağmen sarayda kendini boğulur gibi hissetmişti. Hatta kutsal koruluğa yapılacak bu seyahate çıkmaya büyük bir heves duymuştu, zira bu sayede biraz özgür kalabilecekti.

Ganşuk kendisini bu denli huzursuz edenin bıçak olduğunu anladı. Lian'ın onu sadece av hayvanlarını öldürüp derilerini yüzmekte kullanmayı planlaması mümkündü ama bu senaryo sadece bir illüzyondur. Lian bir avcı değildi. Acaba bıçak nefsi müdafaa için miydi? Ganşuk silahı kınından çıkarıp ağzını kontrol etti. Kaçmaya çalışırken biri yoluna çıkarsa Lian bıçağı kullanır mıydı?

"Efendi Ganşuk?" Çadırının dışında bir uşak vardı.

Ganşuk binici ceketini Lian'ın çantasından çıkardığı eşyaların üstüne attı ve çadır kanadının bağcıklarını çözdü. "Evet?" diye sordu, ansızın düşüncelerinin bölünmesine sevinerek.

Adam Cucay'ın ulaklarından biriydi. "Efendi Cucay sizi akşam yemeğine çağırıyor. Yemek Kağan'ın ger'inin dışında verilecek."

Kafa sallayan Ganşuk çadır kanadını kapanmaya bıraktı ve dönüp binici ceketinin altındaki eğri büğrü yığına baktı. Akşam yemeği Lian'la konuşmak için bir fırsattı. Karakurum'dan ayrıldıklarından beri onu hiç görmemişti. Genç kadının tekrar görüşmek için üç gün beklemeleri şeklindeki planına aldırmayıp onu hemen bulmayı düşünmüştü ama öyle bir şey yapamayacak kadar meşgul ve de yorgun olmuştu. Hem bir de çanta meselesi vardı. Kadınla görüşmek istemesinin diğer tüm sebepleri bir yana, çanta işini mutlaka halletmesi gerekiyordu ve diğer eşyalarla beraber bıçağı da gördükten sonra onu bulma zamanının gelip geçtiğini biliyordu. Lian'ı kaçmaya çalışmanın yararsızlığına ikna etmeliydi. Munokhoy'un adamları sürekli kervanın çevresinde devriye geziyorlardı. Kervan durduğunda Ganşuk onların devriyeye çıkmalarını seyretmişti. Lian'ın şansı yaver giderse onu sadece yakalayıp kampa geri getirirlerdi. Fakat büyük bir ihtimalle onu Çinli bir âsi sanıp atlarıyla üstünden geçerlerdi.

Lian'ın toz toprak içinde ölmesini -kırıklarla dolu, kan revan içindeki bedeni oklarla delik deşik edilmiş ve kılıçlarla lime lime doğranmış bir halde- hayalinde canlandırmamaya çalışarak bıçak hariç her şeyi çantaya geri koydu. Kınındaki bıçağı kuşağına taktıktan ve çantayı koltuk altına sıkıştırdıktan sonra da çadır kanatlarının bağcıklarını bir kez daha çözüp Kağan'ın ger'ine doğru yola çıktı.

Aklını kurcalayan asıl soruysa onu bizzat durdurmaya kalkarsa Lian'ın bıçağı kullanıp kullanmayacağıydı.

Kağan'ın ger'inin etrafına geniş bir meşale çemberi dizilmiş, çemberin içine de eğri büğrü kavisler teşkil edecek bir düzende halılar serilmişti. Kağan'ın özel aşçıları günbatımından beri durmaksızın çalışıyorlardı ve yemek ateşlerinden yükselen kokular oraya yaklaşmakta olan Ganşuk'un ağzını sulandırıp karnını guruldatıyordu. Tekerlekli ger'in yanına üç adet uzun masa kurulmuştu ve üzerleri yiyeceklerle dolup taşıyordu.

Kağan dördüncü bir masanın arkasındaki süslü bir koltukta oturuyordu. Etrafındaki alçak masalara da danışmanları ve özel misafirleri yerleşmişlerdi. Ganşuk şöyle bir baktığında

Effendi Cucay'ın Kağan'ın sağ tarafında olduğunu tespit etti. Başdanışman Kağan'ın ona söylediği bir şeyi dinliyor, parmaklarıysa pişmiş bir ördeğin göğüs etini dalgın bir edayla mıncıklıyordu.

Her iki adam tarafından da görülmek istemeyen Ganşuk meşale sırası boyunca gezinerek halılara çökmüş diğer misafirleri inceledi. Lian'ı tek başına otururken gördü ve aynı anda genç kadın da onu fark etti. Ganşuk bir saniye boyunca kararını gözden geçirdi. Ana masaya gidip kendini Kağan ile Cucay'a takdim etmesi için henüz çok geç değildi. Fakat ellerindeki çantanın ağırlığı onun yerine karar verdi. Ganşuk derslerinde kullandığı malzemeleri niçin yanında getirmişti? Bu soruya verecek iyi bir cevabı yoktu.

Gidip Lian'ın yanına oturdu. Çantayı aralarına koydu ve onu nazikçe kadına doğru itti. "Dün gece gözüm hep seni aradı," dedi kadın, çantaya şöyle bir bakarak. Sesi kalabalığın gürültüsü arasında neredeyse duyulmayacak kadar yumuşaktı.

"Meşguldüm," dedi Ganşuk sarsakça.

Lian'ın elleri hafif hafif çantaya doğru gitti ve onu yavaşça kucağına çekti. "İçine baktın mı?"

"Baktım." Ganşuk kuşağındaki bıçağı sıvazladı.

Lian çantayı sıkıca karnına bastırarak hareketsiz kaldı. "Ne yapacaksın?"

Ganşuk'u ara sokakta kıstıran o ateşli kadından eser yoktu. Lian kafasında kurduğu bir kadere, delikanlının vereceğini varsaydığı bir hükme şimdiden boyun eğmişti.

Ganşuk'un ne yapması gerekiyordu? Çantanın içeriği genç kadının kaçacağı izlenimini veriyordu ve bildiklerini gidip Cucay'a anlatması lazımdı. Lian kaçacak olursa ilişkileriyle ilgili dedikodular türeyeceği için bu durum Ganşuk'a olumsuz yansırı. Torguudların hırslı ve kindar komutanı Munokhoy onu Kağan'ın önünde küçük düşürme fırsatını asla kaçırmazdı. Ögeday'la kurduğu bağ onları Lian'ın kaçışında hiç rol oynamadığına ikna etmeye yeter miydi?

Fakat Ganşuk genç kadının bu kadar kayıtsız olmasını, bu denli çabuk vazgeçmesini beklememişti. Lian'ın kararını çoktan verdiğini düşünmüştü, ya özgür kalacak, ya da bu uğurda canından olacaktı. "Bilmiyorum," diye az önceki soruyu dürüstçe cevapladı Ganşuk.

Lian ayağa kalkmaya yeltendi. Delikanlı onu kolundan tutarak engelledi. "Beni dinle..." Genç kadın kurtulmaya çalışınca Ganşuk onu daha sıkı tuttu. "Dinle," dedi. Etrafına bakınarak konuşmalarının dikkat çekip çekmediğini kontrol etti. Daha şimdiden çok fazla kırmızı tüketilmişti; hiç kimse onlara ilgi göstermiyordu. "Kaçmak için bundan daha kötü bir zaman olamaz," dedi. "Etrafta çok fazla devriye var ve askerler kendilerini ispatlamaya hâlâ çok hevesliler. Asla başaramazsın."

Ganşuk konuşurken genç kadın gözünü onun eline dikmişti. Fakat şimdi başını kaldırıp delikanlıya baktı. "Demek kaçmak için kötü bir zaman..." dedi. "Daha iyi bir zaman olacak mı Ganşuk?"

Ganşuk kadını bıraktı. "Kastettiğim o değildi."

"Peki ne kastettin?"

"Lian, böyle bir şey yapama—"

"Yapmak zorundayım Ganşuk. Hayatımın geri kalanını bir mahkûm olarak geçiremem." Bu sefer karşısındakini tutma sırası ondaydı. "Bana yardım et."

Kadının sözleri Ganşuk'u felç etti. Ne dilini oynatabiliyor, ne de kolunu çekip

alabiliyordu. Ona yardım etmek mi? Delikanlıyı bu kadar afallatan şey sorunun kendisi değil, ansızın yardım etmeyi istediğini fark etmiş olmasıydı. Fakat aynı zamanda öyle bir şey yapmanın ya kadını bir daha asla göremeyeceği, ya da kadınla beraber gitmesi gerekeceği anlamına geldiği gerçeğiyle kafası allak bullak olmuştu. Aslında her iki seçenek de son birkaç gündür zihninin bir köşesindeydi ama onları düşünmekten özenle kaçınmıştı. Tâ ki şu ana, Lian o üç sözcüğü telaffuz edene kadar.

"Moğol İmparatorluğu facianın eşiğinde Ganşuk," diye fısıldadı Lian. "Ögeday Han her şeye rağmen kendini öldürünceye kadar içecek. Peki ya sonra ne olacak? Karıları ve kardeşleri bir sonraki kağanın kim olacağı konusunda kavga ederlerken imparatorluk dağılacak. O süre zarfında bana ne olacak? Ya bize?"

Ganşuk sonunda sesine kavuştu. "Ögeday Han ne yapması gerektiğini biliyor," deyip kadının elini kolundan çekti. "Ben de vazifemi biliyorum." Çalılığa sıkışmış minik bir kuş gibi bir şey göğsünde pırpır etti ve delikanlı yavaşça soluk vererek göğsünün çökmesine izin verdi. Hissettiği her neyse daha hummalı bir hal alarak inkârının ezici ağırlığına direndi, sonra da gevşeyiverdi. Ganşuk ansızın kendini çok yorgun hissetti. İştahı da kapanmıştı. Tek arzusu çadırına dönüp uyumaktı. Böyle bir seçim yapmak zorunda kalmayı istemiyordu.

"Lütfen bana bıçağımı geri ver," dedi Lian usulca.

Ganşuk başını iki yana salladı. "Onunla yakalanırsan cezalandırılırsın," dedi boğuk boğuk.

"Bunlardan herhangi biriyle yakalanırsam da cezalandırılırım." Lian yumruğunu çantaya vurdu. Hararetli dik başlılığının bir kısmı geri geliyordu ve Ganşuk göğsünde hafif bir kasılma, son bir sevgi pırpırısı hissetti.

"Lian—" diye başladı.

Başını iki yana sallayan genç kadın onu dinlemeyi reddedip ayağa fırladı. Çantayı sıkıca tutarak meşale halkasının dışına koştu. Ganşuk da takip etme niyetiyle yerinden kalktı. Ne amaçla? Bu düşünce onu kararsız kıldı ve aynı anda hem yerine oturmaya, hem de Lian'ın peşinden gitmeye çalışınca yalpaladı.

"At binicisi şimdiden içkiyi fazla kaçırmış."

Munokhoy ile bir çift Torguud muhafızı ona arkadan yaklaşmıştı. Ganşuk adamların geldiklerini görmemişti ve Lian'la yaptığı konuşmanın ne kadarını duyduklarından emin olamadığı için dilini tuttu. Munokhoy yılışık bir sırtıyla delikanlının burnunun dibine kadar girdi. "Güzel kuşun uçup gitti," deyip kıkırdadı. Nefesi leş gibi kırmızı kokuyor, gözleri meşale ışığını emen kara deliklere benziyordu. "Fazla uzaklaşmaya kalkışırsa avlayacağımız tek şey o dev ayı olmaz." Refakatçilerine bir göz atıp onlarla beraber güldü. "Teni de pek yumuşak..."

Ganşuk kumlu toprakta kılını kıpırdatmadan bekledi. Saraya gelmeden evvel Munokhoy'un sözlerine vereceği tepki fiziksel olurdu. Hemen bıçağını çeker ve diğer adamdan da aynı şeyi yapmasını talep ederdi. Fakat Lian'dan aldığı tüm o derslerin ardından bunun vahşi bir hayvanın, başka bir kurda meydan okuyan bir kurdun tepkisi olduğunu biliyordu. Munokhoy kavga çıkarmaya gelmişti; Ganşuk ne diye onu tatmin edecekti ki? Artık elinin altında daha etkili silahlar yok muydu?

Lian sayesinde daha iyi bir adam oldum, diye şaşırarak aklından geçirdi ve yüreğindeki

o ölü şey tekrar pırpır etti.

“Buralarda hiç duvar yok şehir çocuğu,” dedi Ganşuk, belli belirsiz bir tebessümle. “Çin oyuncaklarının menziline uçup gidebilecek bir şeyi nasıl yakalayacaksın?”

Munokhoy parmağıyla delikanlıyı göğsünden dürttü. “Hiçbir şey bildiğin—” diye homurdandı.

“Komutan Munokhoy.” Refakatçilerinden biri onun sözünü kesti ve Munokhoy adama doğru hızla döndüğü zaman asker bir el hareketiyle komutanının öfkesini başka bir yere yönlendirdi.

Bir muhafız onlara doğru koşuyordu. “Komutan Munokhoy!” diye bağırarak muhafız yerdeki halıların üstünden geçerken üçlü bir cariye grubunu ve küçük çaplı bir elçiyi etrafa kaçırttı. “Devriyeler geç kaldı ve atlar binicileri olmadan—”

Munokhoy adamın sözünü bitirmesini beklemedi. Ganşuk’u itip ana masaya doğru depara kalktı. “Kağan!” diye haykırdı. “Saldırıya uğradık. Kağan’ı koruyun!” Torguud muhafızları hemen kılıçlarını çektiler ve aniden paniğe kapılan kalabalığı itip kakarak komutanlarının peşinden gittiler.

Vazifesi ile yüreği arasında kısıllı kalan Ganşuk tereddüt etti. Lian...

25.BÖLÜM

DECIPIES, ET PRAEVALEBIS [55]

"Senin standartlarına göre bile bu biraz çocukça, öyle değil mi?" Colonna'nın gözlerinde ses tonunu yalanlayan muzip bir parıltı vardı.

Haberciler, doğaçlama düzenledikleri buluşmayı terk ettikten sonra kardinaller de toplantıların başkaları tarafından tesadüfen keşfedilmemesi için dağılmışlardı. O ve Capocci, genç kızla delikanlıya Fieschi'nin gizli girişine kadar eşlik etmeye niyetlenmişlerdi. Fakat Eski Yara'yı -bu Capocci'nin içinde buldukları kadim tapınağın temelindeki büyük çatlağa verdiği isimdi- geçmelerinin ardından iri yarı kardinal yanlarından ayrılmıştı. Kurtarmam gereken ruhlar var, demişti adam, karanlık tünellerde gözden kaybolurken. Bu ikisini sana emanet ediyorum.

Haberciler Septizodium tünellerinin hudutlarından çıkıp gizli paneli kapattıktan ve onu bir kez daha karanlığa hapsettikten sonra Colonna tutsak kardinallerin barınağına geri dönmüştü. Capocci'yi bulmak zor olmamıştı; Colonna dostunun ne işler çevirdiğini bildiğinden kuşkulanıyordu.

Capocci tozlu bir antrede, yüksek kemerli kapı pervazları olan dar bir odada oturuyordu. Odadaki dört kapıdan üçü moloz yığınlarıyla tıkalı olup bitişikteki büyük salonu gözlerden saklıyor, dördüncü kapıysa kardinallerce daha sık kullanılan alanların geri kalanına açılıyordu. Oturmakta olan kardinale bir çift küçük fenerin yanı sıra birkaç nesne daha eşlik ediyordu.

Colonna'nın sesini duyan gür sakallı kardinal başını kaldırdı. "Çocuklar bile zehirli böceklerle oynamamaları gerektiğini bilirler." Gülümserken sakalı âdeta bir kuşun kanadı gibi çırpıyordu. Hayvan derisiyle kaplı elinde ufak bir şey kıpırdanmaktaydı. Adam o şeyi önündeki zeminde duran toprak bir kabın içine bıraktı. "Ama haklı olabilirsin. Bu yeni hobi çocukça bir davranış olarak nitelendirilebilir. Yine de bu kadar çocukça bir şey için epey başarılı olduğumu söylemeden geçemeyeceğim." Tebessümü genişlerken sakallı kanatları havaya kalktı. "Sen de bir denemek ister misin?" Eliyle yanındaki tahta kutuyu işaret etti. Kutunun üstündeki minik hava deliklerinden pençelerini sinsice açıp kapayan ve birbirinin üstünde gezinen yarım düzine asabi akrebin tıkırtıları yükselmekteydi. "Bir eldiven daha var." Kutunun yanında sol ele uygun, ağır bir deri eldiven duruyordu.

Colonna başını iki yana sallayarak yere çöktü ve sırtını tozlu odanın duvarına yasladı. "Budalalıklarınakatılmayıp onlara sadece yataklık etmek beni ziyadesiyle tatmin ediyor."

“Budalalık mı?” diye sahte bir öfkeyle gürlledi Capocci. “Ben bunu budalalıktan saymıyorum! Bir engerek yuvasındayken mümkün olan her türlü hileye başvurabilecek olmak müthiş bir şey.” Kutunun kapağını azıcık aralayıp elini içine soktu. Dikkatle yaptığı kısa bir yoklamanın ardından memnuniyetle sırtarak elini dışarı çıkardı. Çıplak olan sol eli, gevşek tavırlarına zıt bir çabuklukla kapağı kaydırarak tekrar kapadı.

Adamın baş ve işaret parmaklarının arasında öfkeli bir akrep kıpırdanmaktaydı. “Merhaba benim küçük ölüm meleğim,” diye şakıdı Capocci. “Ben büyük ve güçlü Kardinal Capocci’yim. Sana kendini aklamana için bir fırsat sunuyorum. Yaşam tarzını değiştirip zararsız bir oyuncak olacak mısın? Zehrine tövbe edip İsa aşkına yeniden doğacak mısın? Ne dedin?” Başını eğdi ve akrebin kısıkaçlarından çıkan tıkırtıları -eklembacaklıların gizli dilini- anlarmışçasına kafa salladı. “Evet mi diyorsun? Oh, Tanrı’ya şükürler olsun! Öyleyse gel yeniden doğuşunda sana yardım edeyim.” Capocci kıvranan akrebi tutuş biçimini değiştirip çıplak sol eliyle yaratığın iğnesine uzandı. “Hiç canın yanmayacak, benim masum çocuğum.”

Colonna kendine hâkim olamayarak daha yakından seyretmek için öne eğildi. Capocci’yi daha önce de bu numarayı yaparken görmüştü ve her ne kadar aksini iddia etse de şimdi yaşanacaklar karşısında büyülenmemek elinde değildi.

Capocci bu kadar kalın ve kaba parmaklara sahip bir adam için mümkün gözükmeyen, harikulade bir beceriyle kuyruğu oluşturan altı eklem sonuncusunun hemen dibinden iğneyi ustaca kavradı ve sert bir hareketle asılıverdi. Colonna bunun hayali bir düşünce olduğunu bilse de ölümcül silahından mahrum kalan akrebin hiddetle ulduğunu duyar gibi oldu.

Capocci minik hançeri elinde tutarak fenerlerin loş ışığında onu bir müddet süzdü, sonra da Colonna’ya bakıp gülümsedi. “Artık Hosanna’yı [\[56\]](#) söyleyebilirsin,” dedi akrebe ve onu da toprak kabın içine attı.

“Sence iyi midirler?” diye Colonna’ya sordu, akrepleri değil de kısa zaman öncesine kadar gözetimlerinde olan başkalarını kastederek.

Colonna kafa salladı. “Öyledirler.”

Capocci iç geçirdi. “Somercotes’in planı hakkında ne düşünüyorsun?”

“İdare eder. Ama korkarım ki başarıya ulaşmayacak. Ya da en kötü ihtimalle bu araftan çıktığımızda kendimizi cesetlerle dolu bir şehirde bulacağız. Orsini ile Frederick bizi güvende tutmak için hem birbirlerini hem de diğer herkesi öldürmüş olacak. Bir sonraki Roma Papazı’nı ne biçim bir dünyanın içine atıyoruz böyle?”

“Onu ancak Tanrı bilir, sevgili Giovanni,” deyip iç geçirdi Capocci. “Ancak Tanrı bilir.”

“Tanrı’dan bahsetmişken; bunu söylediğim için umarım beni affeder ama onları uyurken Fieschi’nin üstüne atma fikrin hoşuma gidiyor.” Colonna öne eğilip toprak kabın içine baktı. “Tabii herifin arada bir de olsa uyuduğundan emin değilim. Çoğu geceyi Orsini’nin yanında geçiriyor, hem de bütün geceyi. Üstelik ne kadar dikkat edersem edeyim gündüz vakti bir kez bile uyukladığını görmedim.”

“Öyleyse planı de Segni’nin üstünde uygulayalım,” dedi Capocci laf olsun diye. “Veya Bonaventura’nın!”

Colonna sırtıttı. “Harika bir seçim. Adamcağız muhtemelen hepimizin gözü önünde altına kaçar. O zaman da oylarından bir kısmını mutlaka kaybedecektir.” Bunun ardından uzun

uzun kahkaha attı; tâ ki aklına bir fikir gelene dek. "Veya akrepler onu sokuyormuş gibi gözükmesine rağmen ölmeyince Fieschi bunu Bonaventura'nın bir tür kutsal adam olduğunu imâ etmekte kullanır."

"Ah, iyi bir noktaya değindin. Öyle bir ahmaklık seçime noktayı koyar. Diğerlerinden bazıları o tür batıl zırvalara pek yatkın." Capocci bir diğer akrebi ustaca eline aldı. "Madem öyle, belki de Somercotes'e onları aynı amaçla Castiglione'nin üstünde kullanmasını önermeliyiz."

Colonna başını esefle iki yana salladı. "Fieschi yasalar ve hitabet konularında epey tecrübeli, yoksa unuttun mu? Bu sefer de Castiglione'nin Şeytan'ın bir ajanı olduğunu, akrep gibi şeytani yaratıklara karşı olan anormal yatkınlığının bunu ispat ettiğini söyler.

"Doğru," diyen Capocci iç geçirdi. Akrebin iğnesini çekip aldı, sonra da kızgın eklembacaklıyı toprak kaba koyup artık işe yaramaz durumdaki iğneyi odanın karşı tarafındaki gölgelere fırlattı. "Biz yine de onları Fieschi'nin üstüne atalım. Sırf zevk olsun diye. Tanrı nasılsa öyle çocuksu günahları affeder, değil mi?"

Colonna başını yeniden serin taş duvara dayadı. "Ben de aynı fikirdeyim dostum. Nasılsa şu son birkaç yıldır sonu gelmeyen bin-bir türlü canavarca zulme göz yumuyor."

Porta Tiburtina çarşısındaki kargaşa Ocyrhoe'nun korkularını haklı çıkardı. Arabalar kapının önünde kuyruk oluşturmaya rağmen hiçbiri yakın bir zamanda hareket edemeyecekti. Yoğun bir insan kalabalığı kayalıklara çarpan dalgalar misali arabaların etrafında dönüp çalkalanmaktaydı. Ocyrhoe uzun boylu ve zayıf bir hırsızın arkası bel veren bir arabadan bir kasa meyveyi cesurca aşırıldığını ve hiç kimseye belli etmeden ganimetiyle birlikte oradan hızla uzaklaştığını fark etti. Tüccarların çoğu şimdiden tezgâhlarını toparlamıştı, aynı şey muhafızlar kapıları açana dek dışarı çıkamayacak olan çiftçiler için de geçerliydi. Mallarını ve eşyalarını güvenle kaldırmak, onların çalınmasından veya izdihamda mahvolmasından iyiydi.

Kapının önünde bir muhafız hattı duruyor, tıpkı tedirgin bir kırkayağın sırtındaki kıllar misali teberlerini [\[57\]](#) kalabalıktan tarafa doğrultup sallıyorlardı. Çoğu son derece mutsuz, tedirgin ve de korkmuş görünüyordu. Orada ne kadar beklemeleri veya hangi şartlar altında insanların kapıdan geçmelerine izin vermeleri gerektiğini bilmiyorlardı.

Ellerini kollarını sallaya sallaya kentten çıkamayacaklarını anlayan Ocyrhoe kalabalığı ve muhafızları daha dikkatli inceleyerek geçebilecekleri bir açıklık, bir aralık, bir zayıflık aradı. Çıkış yok. Geçiş yok... ah, evet...

"Bunu kullanabiliriz," diye Ferenc'e işaret verdi, delikanlıyı çekiştirerek kalabalıktan uzaklaştırırken. Beraber arka sokaklara girdiler ve dolambaçlı bir yol izleyerek Roma duvarlarına gitgide yaklaştılar. Buldukları mahalle zamanla daha meskun, daha sessiz ve daha ıssız bir hal aldı; fakat normalde buralarda devriye gezen muhafızlar ortalıkta yoktu. Hiç şüphesiz çıkması kaçınılmaz olan isyana karşı takviye kuvvet olarak kapıya çağrılmışlardı. Kolezyum'un yakınındaki pazaryerinde her ne başlamışsa çok yakında şehir kapısının oradaki kalabalığa da yayılacaktı. Muhafızların sayısına ve ürkek tavırlarına bakılırsa onlar da yaklaşan fırtınanın farkındaydılar.

Ocyrhoe sonunda aradığı şeyi buldu: duvarın ta kendisi. Roma'yı çevreleyen duvar

yaklaşık üç katlı bir bina yüksekliğindeydi ve insanları içeride değil dışarıda tutmak amacıyla inşa edilmişti. Bazı yerlerde iç kısma yığılmış toprak tümsekleri kullanarak tepeye kadar çıkmak mümkündü. Geldikleri noktadaysa o kadar şanslı değillerdi ve öyle kolay bir kaçma yöntemi bulmaya zamanları yoktu. Pürüzlü bir volkanik kayadan yapılmış olan duvar, üstündeki girinti ve çıkıntılarıyla her türden tutamağa sahipti. Tırmanmak çok zor olmamalıydı, tabii görülmedikleri sürece.

Ferenc kıza kendi anadilinde bir şeyler söyledi; fakat Ocyrhoe başını iki yana sallayıp duvara tırmanmış gibi yaptı. Ferenc tereddüt etmeyi sürdürünce de onu duvara doğru itekledi. Nihayet pes eden delikanlı çeşitli yumrulara tutunarak kendini yerden kolayca kaldırdı ve gençliğinde böyle engelleri aşmak için uzun saatler harcamışçasına duvara tırmanmaya başladı. Herhalde harcamıştır da, diye düşündü Ocyrhoe. Hatta belki ağaçlara da tırmanmıştır. Genç kız elini en yakındaki kaya çıkıntısına koyduğu sırada tereddüt etti. Ağaçlar. Roma'dan, ömrü boyunca bildiği tek evden ayrılmak üzereydi. Şehrin dışı... dışarıydı. Orada duvarlar, evler, sokaklar yoktu. Sadece ormanlar, bataklıklar, düzlükler ve... başka ne vardı? Ocyrhoe nefesini tuttu. Doğru olanı mı yapıyordu? Buna hazır mıydı?

"Durun!"

Arkalarında, bir adam kılıcını kınından çıkarmaya uğraşarak üzerlerine doğru koşuyordu. Ocyrhoe adamın kıyafetinin renklerini hemen tanıdı. Ayı'nın adamlarından biri.

Başını kaldırıp Ferenc'e bir göz attı. Delikanlı yolu yarılamıştı. Muhafızın ona erişemeyeceği kadar uzaktaydı, ama tepeye çabucak ulaşabilecek kadar değil. Muhafız onlara yetişmeden önce tırmanışını tamamlamaya zamanı yoktu ve duvarın üzerindeyken yakalanmaları çocuk oyuncağı olurdu.

Ferenc aşağı baktı. Izdırap dolu bir an boyunca göz göze geldiler. Ocyrhoe kaçarsa muhafız onu kovalar mıydı? Yoksa Ferenc'in mi peşine düşerdi? Birbirlerinden ayrılırlarsa ne yaparlardı?

Genç kız başını sağa sola salladı. Bilmiyordu. Planını kurarken bu kadar ilerisini düşünmemişti.

"İnin oradan!"

Muhafız onlara yetişmek üzereydi.

Fieschi kapıyı iterek kapadı ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Bir elini duvara hafifçe sürterek tünellerde dikkatle ilerledi. Nereye gitmesi ve ne yapması gerektiğini biliyordu; kardinallerin kaldığı ortak alanlara ulaşması fazla vaktini almazdı. Ayakları onu daha önce de geçtiği yoldan Somercotes ile diğerlerinin konuşmasını dinlediği yere götürürken Orsini'ye duyduğu dinmek bilmez öfkenin önüne set çekti. Çok yavaş hareket etti. Şehrin zamanında kapatıldığından emin olana kadar saatler, hatta belki de günler geçmesi gerekecek.

Fieschi oylamayı zorla yaptırmaya mecburdu. Orsini'nin başarı sağlayıp sağlayamadığını öğrenmeyi bekleyemezdi. Hem zaten kaçaklar yakalansa bile şehirde kimlerle konuştuklarını bilmenin bir yolu yoktu. Fieschi, Septizodium'un sırlarının uzun süre sır olarak kalmayacağını farz etmeliydi.

Somercotes'in odasına vardığında orayı boş buldu ve avının yerini tespit edene kadar

dar, loş koridorlarda dakikalarca gezinmesi gerekti. Somercotes doğal ışığa sahip odalardan birindeydi ve Fieschi haber vermeksizin içeri girdiğinde ortamın ışığı karanlığa alışmış gözlerine fazla geldi. Kardinal kapının eşiğinde durarak bir süre gözlerini kırıştırdı.

Işığa alıştığı zaman Somercotes'in kendisini yumuşak başlı bir ifadeyle süzdüğünü gördü. Adam İncil'ini refakatçisiyle bir ayet paylaşırcasına, açık olarak kucağına koymuştu. Yanındaki bankta o yeni gelen deli oturuyordu, hâlâ pasaklı ve pejmürde bir haldeydi.

"Kardinal Somercotes," dedi Fieschi, lafi hiç dolandırmadan, "rica etsem seninle yalnız konuşabilir miyim?"

"Elbette, Kardinal Fieschi," dedi Somercotes tatlı dille, Fieschi'nin ses tonundan zerre kadar etkilenmeden. İncil'i kapatıp yanındaki rahibe doğru döndü. "Peder, bana ihtiyaç duyarsan odama gelmekten hiç çekinme." Terli suratı günışığında parıldayan rahip boş gözlerle ona baktı.

Fieschi kendini yabancının yüzündeki halim selim ifadeyi bir taşla ezmeyi düşünürken bulunca şaşırıldı. Şu el altında dolaşan pek çok taş parçasından birini alır, sonra da—

Somercotes elini Fieschi'nin koluna koyup parmaklarını etine batırarak dikkatini gülümseyen rahipten ayırmasına sebep oldu. "Gel odama gidelim, Kardinal," dedi Fieschi'ye. Bakışları sabit, tutuşu kuvvetliydi; fakat Fieschi kolunu çekip kurtardı ve diğer adam tarafından yönlendirilmeyi reddederek sert adımlarla odadan çıktı.

Fieschi'nin elleri hafifçe titriyordu. Hiddetinin yüzeye ne kadar yaklaştığını Somercotes'e göstermemek için yürürken ellerini önünde tuttu ve parmaklarını açıp kapadı.

Odaya ulaştıklarında Somercotes yüzüne sabitlenmiş kibar bir tebessümle kapıyı arkalarından kapadı. Onu bir de başıboş bir kalasla destekledikten ve böylece mahremiyetlerini güvence altına aldıktan sonra tebessümü kayboldu.

"Sana söyleyecek çok az şeyim var Sinibaldo," dedi sert bir dille, "ve sana katlanmaya hiç tahammülüm yok. O yüzden kısa ve öz konuş, sonra da gözümün önünden çek git."

"Davetsiz misafirler ağırlıyorsun," dedi Fieschi. "Buradaki çalışmamızı baltalayan gizli faaliyetlerle meşgul oluyorsun."

Somercotes onu bir saniyeliğine şaşkın şaşkın süzdü, sonra da alaycı bir kahkaha attı. "Sen kim oluyorsun da böyle bir şikayette bulunabiliyorsun Sinibaldo? Geceleri nereye ve niye gittiğini iyi biliyorum. Ayrıca geri geldiğin zaman nefesinde et kokusu alan tek kişi ben değilim. Çalışmamızı baltalayan asıl şey senin beslenme alışkanlıkların, tabii burada mecbur bırakıldığımız şeytanî maskaralığa çalışma denebilirse."

"Kutsal Roma İmparatoru'ndan yardım istemek için bir haberci saldın," dedi Fieschi. "O adamın Kilise'nin dostu olmadığını sen de biliyorsun."

"Senin Kilise'nin dostu olmayabilir," dedi Somercotes. "Bense Frederick'i çağımızın en bilge ve aydın insanlarından biri olarak görüyorum. Bu zor günlerde bize sağlayacağı her türlü desteği seve seve kabul ederim. Ama bu durum senin için bir sürpriz olmamalı. O adama duyduğum hayranlığı ve saygıyı hiçbir zaman gizlemedim. Yardımını niye istemeyecektim ki?"

"Yani bir haberci yolladığını inkâr etmiyorsun?"

Somercotes omuz silkti. "Kutsal Roma İmparatoru'na pek çok haberci yolladım ve bu rezil zindanda kapalı tutulmasaydık öyle yapmaya devam ederdim."

Sözleri boğazına dizilen Fieschi'nin ağzı açık kaldı. "Hayır," dedi aniden bocalayarak.

"Ben bugünü kastediyorum. Bugünün daha erken saatlerinde bir haberci gönderdin."

Somercotes hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesinde de ne düşündüğünü Fieschi'ye belli eden hiçbir ipucu yoktu. İngiliz en sonunda omuz silkti. "Bugün mü?" dedi ağır ağır, meseleyi enine boyuna düşünürmüş gibi yaparak. Ellerindeki kitabı açacakmış ve bir ayeti gözden geçirmeye başlayacakmışçasına İncil'ile oynadı. "Neden bahsettiğini anladığımdan emin değilim Sinibaldo. Bu yere girip çıkan tek kişi sensin. Ben nasıl olur da bir haberci yollayabilirim?"

Fieschi duyulur bir takırtıyla ağzını kapadı. Zihnen yalpaladığı için bedenini mümkün olabildiğince sabit tuttu ve kendini az önce yaptığı hatadan nasıl kurtarabileceğini kestirmeye uğraştı. Bildiğini biliyor. Az önce kendimi ele verdim, ama o öyle yapmamışım gibi davranıyor. Somercotes'in dikkatini hem haberciden hem de böyle bir bilgi karşılığında neler yapmış olabileceğinden uzaklaştırması lazımdı.

"Şu yeni adam görüldüğü gibi biri değil," dedi.

"Öyle mi?" Somercotes bir kaşını kaldırdı. "Peki kim öyleyse?" Fieschi'ye ağzını açması, bilemeyeceği -bilmemesi gereken- bir bilgiyi açığa vurması için meydan okuyordu.

Fieschi dişlerini sıktı. Roma'dan çok uzaktaki rutubetli ve küçük bir adadan gelen bu zıpçıktı onunla oyun oynuyordu. Somercotes bir zamanlar İngiltere kralının vaiziydi. Kralın isminin bir önemi yoktu; sonuçta kellesini kurtarmak için Hıristiyanlığı kabul eden bir barbardan fazlası değildi. Somercotes eğitimsiz bir vahşinin günahlarını dinlemenin ve o günahları affetmenin kendisini diğerleriyle akran kılacağına sahiden inanıyor muydu? Fieschi Bologna'da bizzat Accursio'dan din hukuku eğitimi almış ve çalışmalarının karşılığında maestro unvanıyla ödüllendirilmişti. Kutsal Roma Kilisesi Şansölye Yardımcısı olarak görev yapmış, Papa Hazretleri'nin ömrünün son birkaç ayında onun vekaletini üstlenmişti.

"O bir şarlatan." Sözcüklerinin kendi ağzından çıktığını duydu Fieschi. "İmparator için çalışan bir casus."

"Eee, sen de Orsini'nin süs köpeği değil misin?" diye alay etti Somercotes.

"Orsini, Roma'nın senatörü ve buna bağlı olarak bir sonraki Roma Papazı üzerinde söz sahibi," diye laf yetiştirdi Fieschi, hâlâ dilini döndürmeye uğraşarak.

"Yani Frederick değil mi?" diye sordu Somercotes. "Bana kalırsa aşırı derecede çetrefilli bir mantık yürütüyorsun sevgili Sinibaldo. Hıristiyanlık Âlemi'nin büyük bölümüne hükmeden bir adam, bir sonraki papanın kim olacağı konusunda çok fazla Tacitus [\[58\]](#) okumuş gibi davranan, kendi kendini tayin etmiş bir sonradan görmeden daha fazla hak sahibidir."

Somercotes meslektaşından uzaklaşarak aradaki gerilimi azalttı. "Gayri meşru ve asılsız suçlamaların için artık çok geç Sinibaldo. Bu yeni adamı kandırıp korkutmaya ne senin ne de Ayı'nın gücü yeter. Biraz şaşırtıcı gelse de huzur verici bulduğum, gerçek bir dini şevke sahip biri o. Onu ikna edebilecek tek şey bir adayın ruhu ve Bonaventura'nın ancak bir tabak soğuk yulaf lapası kadar cezbedici olduğunu ikimiz de biliyoruz. Rodrigo oyunu Castiglione'ye verecek. O burada siyasi gruplara değil, hangi adayın daha iyi olduğuna bakarak oy kullanan tek kişi olacak. Eh, belki bir de Annibaldi... ama Rodrigo'nunki hakiki bir masumiyet."

"Herhalde cehalet demek istiyorsun," diye çıkıştı Fieschi, kendini bir nebze

toparlayarak. Kanı şakaklarında zonkluyordu ve görüş alanının kenarları dalgalanıp titreşiyordu. Dikkatli olması lazımdı. Somercotes bam teline basarak onu mantıksız davranmaya, acele ve duygusal tepkiler vermeye itmekte pek becerikliydi. Gregory seni uyarıyordu... Fieschi bu düşünceyi kafasından attı. "Kim daha karizmatikse onun peşine takılacak."

"İkimiz de o kişinin Castiglione olduğunun farkındayız," dedi Somercotes soğukkanlılıkla. "Cidden Sinibaldo, benimle bu kadar acilen konuşman gereken şeyin ne olduğunu anlamıyorum. Artık dua etme vaktim geldi, şimdi eğer müsaade edersen..."

"Sakin ola ki," dedi Fieschi sıkılı dişlerinin arasından, "onu Bonaventura'nın harika bir karaktere sahip olduğuna ikna edemeyeceğimi zannetme."

"Oyunu Bonaventura için kullanırsa onu senin de düşündüğün gibi bir casus olarak ifşa ederim ve oylamayı yine kaybedersin," diyen Somercotes iç geçirerek hoşgörülü bir sempati sergiledi.

"Oyunu Castiglione'ye verirse ben de aynını yaparım," diye cevabı yapıştırdı Fieschi.

"Öyle mi? Peki onun bir casus olduğunu nasıl ispatlayacaksın?" diye sordu Somercotes, küçük bir çocuğa ders verircesine.

"Ya sen öyle olmadığını nasıl ispatlayacaksın?" karşılığını verdi Fieschi. Konuşurken küçük bir çocukmuş gibi kulakları yanıyor ve bu nedenle Somercotes'ten daha da nefret ediyordu.

"Eh," dedi Somercotes, konuşmakta acele etmeyerek, "yüzüğü bende. Yani kardinal yüzüğü. Sende öyle bir şey yok." Bunun ardından Fieschi'ye kesin zafer kazanmış birinin tebessümünü etti.

"Şimdilik yok," diye karşı çıkan Fieschi meslektaşının üstüne atıldı.

Somercotes tartışmanın aniden kavgaya dönüşmesine hazırlıksız yakalandı ama Fieschi'nin beceriksizce hamlesinden kaçınmak için tek yapması gereken yarım adım geri çekilmek oldu. Öyle yaparken de ağır kitabını elinden düşürdü. Aynı şekilde hedefini iskalamaya hazırlıksız olan Fieschi ileri doğru tökezledi ve yere kapaklanmamak için odanın duvarına tutunmak zorunda kaldı.

Fakat Somercotes artık onun arkasında ve tetikteydi. Adam, Fieschi'nin sırtına atlamakta hiç zaman kaybetmedi ve sol kolunu öne uzatıp onu boğmaya başladı.

Sırtına binen ağırlık Fieschi'nin yalpalamasına yol açtı; lâkin elleri duvarı yeniden buldu ve oradan destek alarak kendini geriye itti. Düşüşü tamamlamadan önce de boynuna dolanmış kolu kavradı. Yaptığı hareket Somercotes'i ileriye çekti ve dengesini kaybeden kardinal, Fieschi'nin üstünden yuvarlanıp odanın soğuk taş zeminine sırtüstü yapıştı.

Eğitilmiş bir güreşçi olmayan Somercotes kendini bu fırlatılışa karşı hazırlayamamış ve başı yere çarpmadan önce bile neler olduğunu anlayamamıştı. Artık eli Fieschi'nin boğazında değildi ve kolları gevşekçe sarkıyordu. Etrafa bakınan Fieschi diğer adamın kitabını gördü ve onu yerden alıp İngiliz kardinalin kafasına indirdi. Kitabın sırtı darbenin etkisiyle eğrilince Fieschi tutuşunu değiştirip onun yerine sert ve taş kaplı kapağını kullandı. Kitabın cildi çatlayana kadar Somercotes'e birkaç kez daha vurdu.

"Frederick artık sana yardım edemez," diyen Fieschi haşat durumdaki kitabı fırlatıp attı. Birlikte odaya girdiklerinden, hatta Orsini'nin köşkünün dışındaki o hödük muhafız tarafından engellendiğinden beri ilk kez sakindi. Artık ne yapması, neler olması

gerektiğine dair hiçbir şüphesi yoktu. Mutlaka bir oylama yapılmalı; yeni bir papa seçilmeli. Kilise galip gelmeli.

Fieschi'nin darbeleriyle suratu kan revan içinde kalan Somercotes'in bilinci hâlâ açıktı. Gözlerini kırıştıran adamın sarkık dudaklarından uzun bir inilti çıktı.

Fieschi diğer kardinalin cüppesini çekiştirerek belindeki örgülü ipe uzandı. Somercotes'in mütevazılığının ve dindarlığının bir sembolü olan ip tıpkı bir çobanın kullanacağı türdendi. Kalın ve sağlamdı. Fieschi gevşekçe duran ipi kavrayıp Somercotes'in boğazına sardı. Ardından dizini çırpınan kardinalin omzuna dayadı ve geriye yaslanarak ipi sıkıca gerdi. Somercotes debelenirken kalın örgü Fieschi'nin ellerini yaktı.

Somercotes onun cüppesini tutmayı başararak kendini hasmına yaklaştırmaya çalıştı ama Fieschi'nin dizi adamı kendinden uzak tuttu. İngiliz'in elleri giderek daha hummalı bir hale geldi, önce hayvan pençeleri, sonra da ürkmüş bir kuşun kanatları gibi... Guruldayıp öğürürken aldığı her nefes bir öncekinden daha kısa ve çaresizdi.

Fieschi vazgeçmedi. Düzenli aralıklarla soluyarak -al ver, al ver- ipe asılmayı sürdürdü. Kilise galip gelmeli. Ben galip gelmeliyim.

26.BÖLÜM

RAEDWULF' UN YAYI

"Karşımızdaki bir jaghun," dedi Cnân. "Yani her biri on adamdan oluşan on arban'dan kurulu yüz kişilik bir birlik. Griyele dediğiniz adamın ismi Alçık. Aralarında yeni. Yaklaşık bir hafta önce Volga'nın batısındaki bir Moğol garnizonuna habersizce çıkagelmiş. Garnizonda bununla beraber iki jaghun daha konuşluymuş. Alçık onlardan birinin komutasını sorgusuz sualsiz devralmış."

"Yani yüksek rütbeli biri," dedi Feronantus.

Cnân omuz silkti. "Şimdi size anlattıklarım hariç onun hakkında fazla bir şey bilmiyorlar."

Vera ata binecek kadar toparlanır toparlanmaz Hazarlara ait bölgenin doğu sınırının ötesine geçmişlerdi. Cnân da birkaç saat önce kampa gelerek olağanüstü iz sürme becerilerini bir kez daha ispatlamıştı.

Genç kadın dört gündür ortalarda gözüküyordu.

Bir yıkanmanın, şekerlemenin ve bir kâse antilop güvecinin ardından öğrendiklerini aktarmak üzere diğerlerini bir araya toplamıştı.

Cnân onlara Alçık'ın jaghun'unun Volga'yı nereden geçtiğine ve sonrasında nereye gittiğine yönelik birkaç söz daha etti. Fakat hepsinin de anladığı üzere bu bilgiler artık fazla bir değere sahip değildi; genç kadın teması iki gün önce kesmişti ve Moğollar o zamandan beri büyük bir mesafe kat etmiş olabilirlerdi. "Alçık, Hazarların yaşadığı tepelere bir arban yolladı," dedi kadın, başıyla bozkırın batısında yükselen koyu renkli yer şekillerini işaret ederek.

"Katliam yapmak için çok küçük bir kuvvet," diye belirtti Raphael. "Şu Alçık işine gelince elini hafif tutmayı biliyor."

Kuruldaki bazıları itiraz edecekmiş gibi gözüksü ama Cnân'dan gelen bir bakışla derhal susturuldular. Onun da kendine has, otoriter bir havası var, değil mi? diye aklından geçirdi Raphael.

"Bahsi geçen arban Kiwa'dan gelen Türkmenlerden oluşuyor. Bozkırlardaki mesafeler göz önüne alındığında buradan çok da uzakta yaşamıyorlar ve benzer bir dili konuşuyorlar. Öldürmeye değil, görüşmeye gönderildiler. Kalkan-Bakireleri'yle girilen çatışmada zayıf vermedikleri için diğerleri gibi intikam peşinde değiller."

"Zayıflar hakkında da mı bilgin var?" dedi Vera. Diğer grup üyelerinin aksine Cnân'ın

Moğol kontrolündeki kırsalda gezme ve istihbarat toplama becerilerine henüz alışmamıştı.

Cnân kadının sesindeki kuşkuculuğa gücendiye bile bunu iyi sakladı. "Hücumunuzun şiddetini en çok Barçkenda'dan gelen adamların arban'ı göğüslemiş ve neredeyse tamamı yok olmuş. İçlerinden altısı oracıkta can vermiş, ikisi aldıkları yaralardan dolayı daha sonra ölmüş, biri temelli sakat kalmış ve sonuncusu nehir kenarındaki çatışmada zayıf alan başka bir arban'a dahil edilmiş. Jaghun'un toplam asker sayısı artık seksenin biraz üzerinde ve sekiz arban'a bölünmüş halde. Bu arbanlardan bazıları değişmemişken diğerleri sağ kalanların rasgele bir araya getirilmesiyle kurulmuş."

"Arbanların belirli kabilelerden ve köylerden toplandığı bir orduda böyle bir değişiklik nasıl sonuç verir?" diye sordu Percival, belki de meraktan ziyade Cnân'ın kafasının nasıl çalıştığını seyretmekten zevk aldığı için.

"Pek çok şeye bağlı: dil, kabileler arası husumet, gelenekler. Bazen her şey sorunsuzca hallolur; bazı durumlardaysa arban'da karışıklık ve hatta anlaşmazlık çıkabilir."

"Madem öyle, sayıca az olduğumuz için gelin anlaşmazlıkla ittifak kuralım," dedi Feronantus.

Bu, Feronantus açıklama yapana kadar grubu sessizce beklemeye iten o gizemli beyanlardan biriydi. Raphael o sessizlik esnasında liderlerini inceleyerek yaşlı savaşçının akli dengesine dair ipuçları aradı.

Percival planlarını Hazarlara açık ettiğinde Feronantus'un kapıldığı öfke nöbetinin yerini oynanan kumarın işe yaramasından doğan asık suratlı bir utanç almıştı. O olayın ardından Feronantus bir-iki gün boyunca dalgın ve içine kapanık davranmıştı. Fakat çatışmaya hazırlanma ihtiyacı zihnini yeniden odaklamışa ve içine dert olan her neyse onu gölgelere itmişe benziyordu.

"Az önce Barçkendalıların Kalkan-Bakireleri karşısında dokuz adam kaybettiğini söyledin," diye devam etti Feronantus. "Barçkenda hakkında bir şey bildiğim yok ama orasının büyük bir yer olmadığını tahmin ediyorum."

Cnân bu sözlere kendinden memnun bir sırıtışla karşılık verdi.

"Yüz ifadene bakılırsa sandığımdan da küçük," dedi Feronantus. "Gençlerinden dokuzunu kaybetmek onlar için bir felaket olmalı. Sağ kalan arbanlardaki adamlar kısacık bir çatışmada o askerlerin başına gelenleri gördükten sonra kendi evlerini ve ailelerini düşünüyorlardır. O yüzden gelin taktiklerimizi onlara kara kara düşünecekleri daha fazla şey vermek üzerine kuralım."

Cnân yerde yüzükoyun uzanarak bir köpeğe bile ancak siper olabilecek kadar cılız bir pelinotu püskülünden en iyi şekilde yararlanıyordu. Hiç kıpırdamadan yatarsa ve başını yerden kaldırmazsa kırış buruş, hırpani kıyafetlerinin silüetinin uzaktaki gözlemciler tarafından bir yaprak veya taş yığını olarak görüleceğini çok önceden öğrenmişti. Biraz aşağıda ve sağda kalan kuytu yamaçtaki uzun otların arasında daha iyi saklanabilirdi belki, ama o tarafa giderse solundaki otlarda bıraktığı izleri sabırla takip eden küçük Moğol ekibini göremezdi.

Genç kadın her zamanki gibi şafaktan önce Moğolları gözetlemek üzere kamplarına gitmişti. Fakat sonra bütün içgüdülerine karşı gelerek ve hiç hazzetmediği bir şey yaparak

izleyebilecekleri apaçık bir iz bırakmıştı.

Alçık, ya da teğmenlerinden biri, izleri araştırmaları amacıyla yedi savaşçıdan oluşan bir grup görevlendirmişti. Adamlar son bir saattir Cnân'la aralarındaki mesafeyi kapatıyorlardı. Atlarını hızla sürmeyi seçselerdi ona çabucak yetişebilirlerdi elbette; lâkin açık arazide bir yayayı takip ettiklerinin ve zamanın kendi lehlerine işlediğinin farkındaydılar. O yüzden de önlerindeki araziye pusulara ve diğer tehlikelere karşı tarayarak ölçülü ve temkinli bir tempoda ilerliyorlardı.

Normalde Cnân'ın başı şu anda büyük bir dertte olurdu; tabii eğer Raedwulf iki yüz adım ötesinde ve sağında kalan yamacın aşağılarında, kuru bir dere yatağındaki bodur bir ağaç koruluğunun içinde sabırla beklemeseydi.

Kadının kendisini dikkatle incelediğinden bihaber olan İngiliz, beklediği yerde gerindi ve bakışlarını etrafta gezdirdi. Güneş sıcak, sabahın geç saatleri rahatlatıcıydı. Cnân adamın şöyle bir kestirmeyi planlamadığını umuyordu.

Cnân ömrünün büyük bölümünü dünyanın iri yarı insanlar çıkarmayan kısımlarında geçirmişti. Yine de yeteri kadar kuzeybatıya yolculuk edilmesi halinde çoğunlukla dünyanın diğer halklarından daha uzun boylu olan, solgun tenli ve saçları tuhaf renkli insanların yaşadığı bir diyara varılacağını uzun zamandır az çok bilirdi.

Bozkır insanları tıpkı midillileri gibiydi: yere yakın, tıknaz, çevik ve öldürülmesi zor. Diğer tüm insan nüfusları gibi onlar da zaman zaman sıra dışı bir boya sahip kimseler türetirlerdi. Fakat bu durum Moğolların hareketliliğe, sürate ve manevra kabiliyetine dayanan savaşma biçimlerine bir fayda sağlamazdı. Yakın dövüğe girmeleri büyük ihtimalle bir şeylerin ters gittiği anlamına gelirdi. Moğollar özel şartlar altında baş vurdukları zırhlı süvari formasyonlarına sahip olmasına sahiptiler ve iri yarı kimselerin böyle bir birlikte kendilerine yer bulabilmesi mümkündü. Fakat en çok saygı duydukları dövüş sanatı güreşti ve güreş müsabakalarının sonucu genellikle cüsse, ağırlık ve kuvvet tarafından belirlendiği için iri, güçlü kuvvetli Moğollar geçimlerini o şekilde sağlamaya daha yatkındılar. Hanlar onları birer cellat olarak kullanırlardı.

Kuzeyliler bozkırlardaki savaş biçimini ne bilirler ne de uygularlardı. Manevra sanatından anlamadıkları için onun yerine açık alanda kafa kafaya birbirine giren büyük ve hantal formasyonlarla dövüşmeyi yeğlerlerdi. Öyle toplumlardaki en iri adamların kendilerini zırhlara bürüyüp devasa atlara binmeleri ve ağır silahlar kullanarak hasımlarıyla birebir kapışmaya girmeleri beklenirdi. Percival bu açıdan Cnân'ın beklentilerini tamı tamına karşılamıştı.

Yine de gruplarındaki en iri cüsseli ve kuvvetli kişi Percival değildi. Bu sıfatlar Raedwulf'a uyuyordu. Percival'den beş santim daha uzun olan Raedwulf sert ve gösterişsiz bir surata sahipti. Vücudunun baştan aşağı kaslarla kaplı olması da Cnân'ın gözünden kaçmamıştı. Eğer Raedwulf Moğolların arasında doğsaydı en büyük güreşçileri olup çıkardı. Frenkler arasındaysa bir katafrakt, yani tepeden tırnağa zırhlı bir süvari olurdu. Fakat o dünyanın kuzeybatı hududundaki bir adadan, savaşçıların tuhaf bir okçuluk biçiminde hünerli olduğu bir yerden geliyordu.

Moğolların yaylarıyla kıyaslandığında Raedwulf'un silahı kocaman, ilkel ve at sırtında kullanılamayacak kadar da hantaldı. Percival hariç gruptaki başka hiç kimse o yayı geremezdi, o da üç farklı kenevir ipinden oluşan kirişi ancak yarıya kadar çekebiliyordu.

Raedwulf silahını acayip bir biçimde gerer, kirişi geriye çekmekten ziyade yayı ileriye iterdi. Sıcak havalarda gömleğini çıkarıp da bozkırda idman yaparken Cnân adamın dev vücudundaki her kasın sonuna kadar gerildiğini açıkça görmüştü. Anlaşılan sıra dışı bir cüsseye ve kuvvete sahip bir İngiliz'i en saygın ve etkili kullanma şekli buydu: ne güreş, ne de kılıç dövüşü; sadece inanılmaz sertlikteki kaba bir yayı germek ve bir düşmanın vücuduna demir başlıklı koskoca bir ok atacak kadar uzun bir süre boyunca o yayı gergin tutmak.

Raedwulf'un ok başları çeşitli şekillerdeydi. Bazıları zırh delmek, diğerleriye düşmanın bedeninin içinden geçerken damarları ve organları parçalamak üzere üretilmişti. Aralarındaki farklılıklara rağmen hepsi de ağırdı ve Cnân'ın anladığı kadarıyla bu durum onlara Moğolların hafif ve çok sayıdaki oklarından daha büyük bir menzil kazandırıyor. Fakat bu menzil avantajından yararlanabilmek için onları yalnızca Raedwulf gibilerin kullanabileceği bir yaydan fırlatmak gerekiyordu.

Yedi Moğol savaşçısı Cnân'ı siper seçimi hakkında endişelendirecek kadar yaklaşmıştı. Genç kadın yakın bir zamanda yer değiştirmese keskin gözlü bir binici onun pelinotu çalıları arasında yattığını tespit edecekti. Oyalanırsa burada ölüp gidebilirdi.

Genç kadın karnının üzerinde bir yılan gibi kıvrılıp bükülerek ve başını yere yakın tutarak yokuş aşağı süründü; tâ ki yamacın tepesini Moğollarla arasına alana dek. Sonra yerden kalktı ve dizlerini çenesinin altına getirip çömelir pozisyona geçti. Yere sapladığı on okluk bir sıra boyunca ileri geri volta atan Raedwulf onun koyu tenli kafasının olgun ot başakları arasından çıktığını fark etmedi, ama dere yatağının daha gerisindeki bir yerden yükselen bir dağ sıçanının veya benzeri bir hayvanın ıslığını duydu. Finn bir süredir bu bölgede yaşayan egzotik (tabii onun gözünde) yaratıkların seslerini taklit ederek kendini eğlendiriyordu. Cnân koca İngiliz'in kafasını Finn'e doğru çevirmesini, hemen ardından tekrar önüne dönmesini ve nihayet yukarısındaki yamaçta bulunan genç kadını fark etmesini keyifle seyretti. Moğolların görüş alanına girmelerine ne kadar kaldığını bilmediği için acele eden Cnân beş parmağını açarak bir elini havaya kaldırdı, sonra onu bir yumruk haline getirdi ve ardından yalnızca baş ile işaret parmaklarını uzattı.

Kafa sallayan Raedwulf yayını omzundan indirdi. Derken gözleri Cnân'ın ötesine çevrildi. Bir şey dikkatini genç kadının arkasındaki bayır hattına çekmişti.

Cnân kalçalarının üzerinde arkasına dönüp onun bakış açısını takip edince mızrak uçları ve miğferleri yavaşça yükselerek görüş alanına giren, midillilerini sakın bir tempoda yürüten Moğolları tespit etti. Genç kadın hemen yuvarlandı ve kendini toprağa dümdüz bastırarak otların arasına sindi. Çimli toprağa inen toynakların yumuşak patırtısı, Moğolların karşılıklı seslenişleri kulağına kadar gelmekteydi.

İzciler birbirlerinden ayrılıyorlardı. Bazıları Cnân'ın görünür izlerini takip ederken diğerleriye olası bir kaçma teşebbüsünü önlemek ve avlarını merkeze doğru gütmek için yanlara geçiyordu.

Cnân dirseklerinin üzerinde doğrulup başını kaldırma ve yamaçtan aşağı bakarak Raedwulf'u seyretme riskine girdi. Moğolları adamın atış menziline soktuğundan emindi; çünkü keşifleri sırasında mesafeyi adımlarıyla ölçmüşlerdi. Fakat Raedwulf iyi nişan alamazsa bu onu kurtarmazdı.

Okçu derin derin nefes alarak koca göğsünü şişiriyor, kollarını esnetiyordu. Uçları

yumuşak toprağa saplı bir halde önünde dizili duran ve alınmaya hazır bekleyen on oka şöyle bir göz gezdirdi.

İngiliz onlardan birine uzanırken Cnân gerildi; fakat Raedwulf oku alıp yayına süreceği yerde okun kuyruğunu okşamakla ve kaz tüylerinin hizasındaki bir eğriliği düzeltmekle yetindi. Gözleri yaklaşan Moğollara bakmak için yuvalarında dönerken gözakları parıladı. En yakın atıyla Cnân'ın arasında topu topu otuz adım kalmıştı.

Genç kadın otluk siperine tekrar sindi ve altın sarısı sapların arasından yaklaşan adamın suratını inceledi.

Moğol liderin bakışları daha yeni görüş alanına giren arazide gezinerek Cnân'ın izini dere yatağındaki küçük ağaç koruluğuna kadar takip etti ve dikkati oraya kilitlendi.

Moğollar bozkırların açık arazisindeyken zırhlara bürünmüş batılıların etrafını sarıp gönüllerince geri çekilebilirler veya onları ok yağmuruna tutabilirlerdi. Eğri büğrü ağaçlarla dolu bir dere yatağı tam da avlarının saklanmasını bekledikleri türden bir yerd.

Gördüklerinden tatmin olan Moğol, midillisine bir şeyler mırıldandı ve Cnân'ın otları kâh ezip kâh kırarak bıraktığı iz boyunca ilerlemeye koyuldu. Adamları da onu taklit edip geniş aralıklı bir düzende komutanlarını izlediler. Sonradan dere yatağının arkasında birleşecek, birbirine paralel güzergâhlar üzerinde giden iki dış gözcü hariç.

Yüzleri dikkatliydi, ama bu dikkat bir kuş veya ona benzer zararsız bir hayvanın izini süren avcılarinki gibiydi. Ağaçlarda kendilerini bir pusunun beklediğinden şüphelenseler bile eğitimleri ile tecrübeleri onlara böyle bir mesafedeyken güvende olduklarını düşündürüyordu.

Beklemek Cnân'ın önce kıpır kıpır olmasına, sonra terlemesine, son olarak da gerim gerim gerilmesine neden oldu. Genç kadın Raedwulf'un bu denli bekleyeceğini, Moğolların kendisine bu kadar yaklaşmalarına izin vereceğini hiç düşünmemişti. Çocukken bir dağ sıçanına gizlice sokulduğu günü hatırladı. Hayvan bir taş yığınının arasından tohum topluyordu. Cnân'ın sessizce üzerine geldiğini fark edene kadar kız ona o kadar çok yaklaşmıştı ki sıçanın içgüdüsel tepkisi kaçıp gitmek yerine donakalmak olmuş, öyle yaptığı için de Cnân ona daha da fazla yaklaşabilmişti.

Belirli bir zaman gelip çattığında yapılacak tek şey dönüp kaçmak olurdu. Fakat Cnân kramp girmiş bacağını uzatmaya cesaret edemiyordu.

Binicilerle arasında yirmi adım kaldı. Sonra on. Adamların onu fark etmesini engelleyen tek şey dikkatlerini aşağıdaki ağaçlara vermeleriydi. Cnân'ı ayağa fırlayıp dehşet içindeki bir dağ sıçanı gibi koşturmaktan alıkoyan tek şeyse öyle yaptığı takdirde sırtına bir veya daha fazla Moğol oku yiyeceğini bilmesiydi.

Binicilerden biri liderleriyle yan yana gelmek için atını tırısa kaldırdı ve esinti adamın kayıtsız sözlerini Cnân'a kadar taşıdı. Kelimeler ilk başta genç kadına hiçbir şey ifade etmedi, Moğol belki de yıllar evvel uğradıkları buna benzer bir yerden bahsetmekteydi.

Lider gözlerini ağaçlardan ayırmaksızın gülümseyip kafa salladı. Öyle yaparken de konuşan askere tıpatıp benzedi. Cnân adamların kardeş veya kuzen olduklarını fark etti. Herhalde doğuda, buradan çok uzakta kalan kendi anayurtlarındaki eski bir avlarını yâd ediyorlardı.

Cnân sanki tüm yıllar ve mesafeler ansızın etraflarında çökmüşçesine ani bir elektrik akımı hissetti. Kaderler birleşiyor, avcılarının en mükemmeli olan ölüm hepsinin kafatasını

kanlı bir ipe dizmeye hazırlanarak ortalıkta kolgeziyordu.

Aynı anda lider, genç kadının duygularını uzaktan sezinlemesine başını eğip onunla göz göze geldi.

Adam alarm vermek amacıyla ağzını açtı; fakat uzaktan gelen, zor duyulur bir tınlama ve havada zarifçe yay çizen gri-sarı bir parıltı eşliğinde gözlerini yeniden yukarı çevirdi.

Aynı anda kardeşi -yahut kuzeni- derin, nihai bir homurtu çıkardı ve bir devin görünmez topuzunu göğsünün ortasına yemişçesine atının terkisinden geriye yuvarlandı.

Liderin yüz ifadesi âdeta buz kesti. Takdire değer bir soğukkanlılık, diye düşündü Cnân. Tabii bu bir dağ sıçanının felç geçirmesi de olabilirdi. Lider tuttuğu nefesi alçak bir iniltiyle verdi ve midillisini birkaç adım yana kaçırdı. Sonra bakışları Cnân, dere yatağındaki ağaçlar ve ölü silah arkadaşı arasında dolaştı.

Moğol'un ani ölümünün sebebi bariz değildi. Cesedin göğsüne saplı bir ok yoktu. Raedwulf'un upuzun oku adamın vücudunu delip geçerek arkadan çıkmış, geride yalnızca kanın toplandığı bir yarık bırakmıştı.

Aynı ses yine duyuldu. Liderin öteki tarafında bulunan bir Moğol, bineğini ölü silah arkadaşına doğru çevirdi, sonra da kalın bir okun tüylerine kadar omzuna saplanmasıyla sarsıldı. Adam diğer kolunu uzatıp okun sapını yokladı, yüzünü ekşitti ve ağzı bir karış açık olarak, ümitsiz gözlerle lidere baktı. Çılgılık atmaya karar verdiğinde çıkan ses gurultulu bir öksürüğe gömüldü. Gözleri aniden uyku bastırılmışçasına kapandı. Başı geriye yaslandı ve eyerden yanlamasına düşüp tok bir patırtıyla yere yığıldı.

Lider artık olup bitenlerin farkındaydı. Başını hızla Cnân'a çevirdi, yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. Kargısını havaya kaldırıp midillisini genç kadına doğru döndürdü. Fakat o anda üçüncü bir ok ıslık çalarak kulağının dibinden geçip gitti.

Cnân aşağıdan gelen boğuk bir küfür duydu, Raedwulf hedefini ıskaladığı için kendi kendine sövüyordu. Bunu lider de işitti ve ses adamın dikkatinin tüm keskinliğiyle odaklanmasına yol açtı. Daha sonra seni bulup işini bitireceğim, dercesine Cnân'a haşın bir bakış atan adam tepeden aşağı dörtnala inmeye koyuldu. İkinci bir Moğol onu yakından takip ederken bir üçüncüsüyse sağında, ona paralel olarak gidiyordu.

Bu esnada iki dış gözcü de neler olduğunu az buçuk anlamış ve atlarını koruluğun sınırına doğru yokuş aşağı sürmeye başlamıştı. Fakat dere yatağının eğimli duvarlarını kullandıkları için yavaş ve çekingen davranıyorlardı.

Cnân bu izlenimleri edinene kadar Raedwulf lideri de vurup eyerinden düşürmüştü bile. Adamın silah arkadaşı küçük koruluğun etrafından dolaşmayı umarak yana saptı ve bu davranışı Raedwulf'u saklandığı yerden çıkmaya, yayını germeye, sabit durmaya ve binicinin ilerleyişini takip ederek arada ne kadar mesafe payı bırakması gerektiğini kestirmeye zorladı.

Ok, bu seferki Moğol'un kalça eklemine yakınına isabet etti; fakat adam kendini kasıp dimdik durarak ilerlemeyi sürdürdü. Atı şiddetle kişnedi, ok binicisini delip geçmiş ve hayvanın böğrüne saplanarak askeri oturduğu yere mihlamıştı. Çektikleri acı yüzünden ne at ne de binicisi şimdi ne yapmaları gerektiğini bilemiyor gibiydi.

Raedwulf yeni bir ok almak için ağaçların arasına dönerken çatışmada bir kesinti yaşandı.

Merkezi gruptaki beşinci ve son Moğol da bir düzine metre ötede aynı ağaçlara

ulaşmıştı ve atını sık ağaç gövdelerinin arasında gezdirerek Raedwulf'un isabetli bir atış yapmasını imkânsız hale getiriyordu.

Siperinden ayrılan Raedwulf yaya sürülmüş ve yarı yarıya gerilmiş bir okla beraber sağa sola bakınarak hasmının nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Moğol atını hışımla mahmuzlayarak ağaçların arasından dörtnala fırladı ve sonuna kadar gerip nişan aldığı yayıyla beraber açığa çıktı. Fakat okunu atamadan önce bir anlığına duraklayıp bocaladı. Cnân bunun sebebinin bildiğini sanıyordu: Raedwulf'la ilk defa karşılaşan adam onun sıra dışı görünümünü, muazzam cüssesi ve vücudunun renkleri karşısında hayrete düşmüştü.

Moğol'un oku Raedwulf'un başının üstünden zararsızca geçip gitti. Bunun hemen ardından İngiliz'in saldırdığı ok ise atın göğsüne saplandı. Haykıran midilli şaha kalktı ve anında ölerek yere yığıldı. Midillisinden büyük bir ustalıklarla atlayan Moğol ayaklarının üstüne indiyse de yayını elinden düşürdü. Sonra da birkaç yıl içinde ağaç haline gelebilecek bodur bir çalılığın içine çabucak saklandı.

Raedwulf soğukkanlılıkla oklarının yanına dönüp bir tane daha aldı. Sonra aklına daha iyi bir fikir gelmiş gibi gözüktü. Çalılık yapacağı atışı saptırabilirdi ve elinde yayından başka bir şey kalmazsa kılıçlı Moğol ciddi bir tehlike teşkil ederdi.

Raedwulf yayını bıraktı, kemerini çözdü ve kınını yere atmadan önce kılıcını onun içinden çekip çıkardı.

Tam zamanında. Dal ve yaprak hışırtıları eşliğinde küçük bir açıklığa fırlayan Moğol bir biçme hareketiyle kılıcını Raedwulf'a doğru savurdu. Raedwulf öne çıkıp Moğol'un silahını sağına doğru saptırdı, sonra da sol yumruğunu adamın burnuna indirerek her tarafa kan sıçrattı ve düşmanını kış üstü oturttu. Moğol toparlanamadan önce de hızlı ve yanlamasına bir hamleyle adamın boğazını kesti. Cnân yaradan fişkırarak koyu renkli sıvıya bakmamak için gözlerini kaçırdı. Nitekim iyi de yaptı. Artık buradan uzaklaşmayı düşünmesi lazımdı.

İlk ölen Moğol'un midillisi yalnızca birkaç adım ötedeki temiz bir ot öbeğine kadar gitmiş ve otlamak için bitkileri koklamaya başlamıştı.

Cnân planları icabı Raedwulf'un mümkün olduğu kadar çok sayıda okunu geri alması gerektiğinin farkındaydı. Okları heba edilemeyecek kadar değerliydi. Fakat genç kadın daha birkaç dakika öncesine kadar yüzünde bir sırıtışla at binen ve kardeşiyle yahut kuzeniyle -ki o da ölmüştü- anılarını paylaşan kanlı cesede yaklaşmayı göze alamadı.

Onun yerine midilliyeye doğru yürüdü ve Moğolların dilini kullanarak bir atı rahatlatmak istediklerinde başvurdukları sesleri çıkarıp sözleri söyledi.

Aşağıdaki dere yatağından gelen feci gürültüler yaptığı işi kolaylaştırmıyordu. Finn kanlı kargısıyla iki dış gözcüyü çalılıkların arasında kovalamakla meşguldü.

Cnân midillinin yanına varana, onunla yakınlık kurana ve hayvana binene kadar Finn ile Raedwulf da dere yatağındaki işlerini bitirmiş ve daha evvelden ağaçlara bağladıkları atlarının sırtında yokuşu tırmanmaya başlamışlardı. Raedwulf'un oklarını toplamaya gelirlerken alçak ve sakin bir sesle sohbet ediyorlardı. Soğukkanlılıklarının Cnân üzerinde zıt bir etkisi vardı.

Onlar yaklaşırlarken Raedwulf kadının delici bakışlarını fark etti. Yayını omzuna takıp o bakışlara karşılık verdi. "Ne var?" diye sordu, sonra da kendisi kadar şaşırarak Finn'e bir göz

attı. Finn üstündeki kan lekelerini siliyordu. "Elimizi yüzümüzü çabucak bir yıkasak hiç fena olmayacak," diye gözlemde bulundu adam.

Cnân çığlık atma dürtüsünü zar zor bastırabildi.

27.BÖLÜM

İSTER KAN, İSTER ATEŞ

Hünern'in üstündeki gökyüzü kapalı ve gri olmasına rağmen sıcaklığından bir şey kaybetmemişti.

Kim bir hafta önce Andreas'ın darbesine maruz kalan elini deneme amacıyla açıp kapadı. Parmakları hâlâ ağrıyordu. Onları hareket ettirebilmesi bile bir şanstı. Tamamıyla iyileşmeleri biraz daha sürecekti ve Kim o zamana kadar dövüşmek zorunda kalmamayı umuyordu.

Kölelik katlanılabilir bir şeydi; ama kaçma ümidinin olmadığı bir kölelik şu anda düşünmek istemediği kadar kötüydü. Özellikle de o ümidi yok eden şey kendi hatalarınızsa...

Kim iki tahta direğin üstüne gerilmiş bez bir tentenin gölgesinde duruyor, esmer bir tene ve nasırlı ellere sahip, üstü başı yara izleriyle kaplı devasa bir güreşçinin karşısında oturan İki Köpek'i seyrediyordu. İkili Kim'in söylenenleri duyamayacağı kadar uzaktaydı, ama yoğun yüz ifadeleri ve kafa sallamaları en azından Zug'un kamptaki çoğu kimsenin Madhukar diye adlandırdığı adamla konuşmanın bir yolunu bulduğunu gösteriyordu.

İri kıyım, esmer güreşçi kalın ellerini ansızın kaldırıp çılgınca el-kol hareketleri yaptı. Dev adam kollarını sağa sola savururken Zug ne irkildi ne de korkuyla kaçıp gitti. Çok az kimse İki Köpek'in gördüğü kadar çok sayıda şiddete düşkün adam görmüştür, diye aklından geçiren Kim ufak bir tebessüm etti.

Planları yavaş ilerliyordu. Ongun'un gözleri bir kaplanınkiler kadar keskindi ve onun dikkatinden kaçınmak için büyük bir özen göstermek gerekiyordu. Yanına yaklaştıkları her insanı önceden dikkatle seçiyorlardı. Grupları yeteri kadar kalabalık hale gelirse Sirk'i kargaşaya sürükleyebilir ve halinden memnun olanları da yanlarında dövüşmeye teşvik edebilirlerdi. Lâkin komplocuların sayısı çok az olursa bu sefer de diğerleri neler döndüğünün farkına bile varamadan önce birer köpek gibi öldürülürlerdi. Sirk'teki dövüşçüler çok çeşitliydi ve bazıları içinde buldukları esarete diğerlerine nazaran daha rahattı. Daha da kötüsü kimileri efendileri için casusluk yapmanın kendilerine ilave konforlar kazandıracağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Muhakemeleri şimdiye kadar iyi sonuç vermişti; yaptıkları seçimler güvenilirlikti. Konuştukları dövüşçülerden hiçbiri Han'ın bahsettiği konforlara teslim olmamıştı. Her biri özgürlük, daha da iyisi intikam hasreti çekmekteydi.

Direğe yaslanmayı sürdüren Kim yapılan sohbe gereğinden fazla ilgi gösteriyormuş gibi gözükmemek için bakışlarını oradan ayırdı. İlk Meydan'daki düellonun ardından Tegusgal hoşnutsuzluğunu bir kez daha ifade etmişti ve Kim hâlâ dövüşebilmesinin büyük bir şans olduğunun bilincindeydi. Doğulu dövüşçü kim bilir kaçınıcı kez Ongun'un yardımcısını topraktan ve kendi kanından oluşan bir balçığın içinde debelenip haykırarak ölürken seyredeceğine sessizce yemin etti. Berbat bir ölümü onun kadar hak eden çok az insan vardı.

Kim derinlerde bir yerde sadece bu planın bile bir delilik belirtisi olduğunun, sonunda hep birlikte öleceklerinin farkındaydı. Fakat başkaldırıları yeterince büyük olursa fedakârlıkları da bir anlam ifade edebilirdi. En azından arenayı Ongun'un cinayete ve köleliğe dayanan aşağılık oyunlarının üstüne yıkabilirdi.

Gözlerini yeniden Zug ile Madhukar'ın konuştukları yere çevirirken İki Köpek'in coşkusunun sonunda kendisini de etkileyip etkilemediğini merak etti. Tabii hepimizin içi geçmiş, ruhlarımız köleliğin baskısıyla uyuyakalmış da olabilir, diye düşündü. Belki daha yeni uyanıyoruzdur.

Fakat şafakta alınan ilk nefesin aksine bu uyanış hiç de hoş olmayacaktı. Kanlı ve korkunç geçecek, muhtemelen bir daha da tekrarlanmayacaktı. Bunun ayırdına varmak nedense Kim'i üzmüyordu. Ayaklarınızın üzerinde can vermek, dizlerinizin üstünde tükenip gitmekten çok daha iyiydi.

Zug oturduğu yerden kalktı ve diğer adam el sallayarak onu uğurladı. İlk bakış genellikle yalan söylerdi ama ayrılışları yeterince cana yakındı. Sırtını dikleştiren Kim, Zug'un çadırının yanından geçip gitmesini bekledi, orada birkaç dakika daha oyalandıktan sonra da farklı bir güzergâh kullanarak anlaştıkları yere doğru yola çıktı.

Kamp duvarının gölgesinde oturup bir testi suyu paylaştılar.

"Başardın mı?" diye sordu Kim.

"Barbarca lisanını buradaki çoğu kimseden daha iyi anladım," dedi Zug. "Moğollarla savaşmaya hevesli ve ayaklanırsak bize katılacak." Durdu, alaycı bir homurtu çıkardı ve buruk bir tebessümle başını çevirdi. "Ya da benim bir bahçıvan olduğumu sanıyor ve bu diyarın egzotik baharatlarına olan tutkumu paylaşmak istiyor." Kim arkadaşının ne zaman espri yaptığını genelde pek anlamazdı. "Ama sanırım iyi geçti. Sırada kim var?"

"Pek çok kimse," cevabını verdi Kim. "Ama neredeyse hepsi yılmış durumda. Planımızın mümkün olduğuna bile inanmayabilirler."

"Demek cesaretleri yok," diye küçümsedi Zug. "O gün gelip çattığında biri yeterince yiğit değilse ona kendi yiğitliğimden biraz verebilirim."

"Sadece kazanabileceğimizi düşünürlerse bize katılacaklardır," dedi Kim. Su tulumunu alıp kana kana içti. Dövüşün ardından kendini yapmaya zorladığı egzersizler sebebiyle kolları hâlâ ağrıyordu.

İki dövüşçü bir güreş müsabakasında birbirine girerken arenadan tezahüratlar yükseldi. Gül Şövalyeleri'nin mahareti Han'ın ilgisini çekmişti ve deneme karşılaşmaları yeniden başlamıştı. Arena'nın ardına kadar açılan kapıları insan kalabalıklarını oraya çekiyordu, kan sporları bir kez daha başlamıştı.

Komplocular Ongun'a karşı harekete geçmeden önce içlerinden herhangi biri orada can verebilirdi. Tüm bunları mümkün kılan zaferler aynı zamanda riski de ikiye katlıyordu.

İkili, gri bulutların yağmura mâni olmaya çalışarak gökyüzünde kayıp gitmesini seyretti. Kamp çadırları arasındaki patikaları arşınlayan çok sayıda ayağın henüz ezmediği bir demet yabani çiçek Kim'in gözüne takıldı.

"Madhukar'ın yanımızda yer alacağına emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedi Zug, kasvetli göğse hitap edercesine. "Söylediği her şeyi anlamadım ama gözlerindeki öfke aşikârdı. O da bizim gibi, dövüşerek ölmeye razı."

İki Köpek'in gözlerinde bir parıltı, ilk tanıştıklarında olmayan yahut derinlerde gizlenen bir mertliğin belli belirsiz kıpırtısı vardı. Belki de içinde hâlâ bir savaşçı gizliydi ve dışarı çıkmak için doğru zamanı bekliyordu. Kim o savaşçı ruhun nelere kadir olduğunu görecektik kadar yaşayıp yaşamayacaklarını merak etti.

Peki ya ben? diye aklından geçirdi. Bunca zamandır birilerinin zorlamasıyla her gününün son günü olabileceğini kavrayarak ölümün kıyısında yaşıyordu. Buna kafa yormak ve herhangi bir özgür kalma girişiminde neler kaybedebileceğini tekrar tekrar hayal etmek için bol miktarda zamanı varken korkunun bir insanın içinde nasıl koca koca delikler açabildiğini görmek ne garipti.

Kim'i huzursuz eden şey bu dünyanın ve arkasında bırakacağı insanların düşüncesi değildi. Kardeşlerinin ölümünden beri haybeden yaşadığının farkındaydı. Fakat Han'ın öldürülebileceğine inandıktan sonra uzun zamandır yüreğine gömülü olan özgürlük hasretinin o eski acısı dışarı taşar olmuştu. Şüphe çekmemek için kendini tümüyle kontrol etmesi ve alışıldığı biçimde davranması gerektiğinde bile...

Kuşların havalanmasını seyret, diye aklından geçirdi. Bırak o kadarı yetsin. Belki bazıları hayatta kalır ve orada bir yerde, bu cehennemden çok uzakta yeni bir hayata başlar.

Kim ayağa kalkıp çiçek demetine kadar gitti. Nasırlı elini uzatıp içlerinden birini topraktan kopardı ve bir adak gibi arduvaz grisi bulutlara doğru kaldırdı. Fakat fırtına ona kulak asmadı.

Sıcak grilik devam etti.

Dietrich von Grüningen ahırın saman çatısının altında durmuş, katlanmaya mecbur bırakıldığı hakarete için için köpürmekteydi. Bir alay gördü mü bunu mutlaka anlardı (ne de olsa kendince o sanatın ustası sayılırdı) ve adamları birer budala gibi peşlerinden koşsun diye atları bırakıp gitme teveccühü bir bakıma Kurbağalar'ın dışında maruz kaldığı utançtan bile daha beterdi.

Size ait olanı başımızın gözümüzün sadakası olsun diye size geri veriyoruz, çünkü belli ki siz onu zorla veya kurnazlıkla geri alamayacak kadar zayıfsınız.

Burchard bineklerini geri alabilmek için neredeyse dört dönmüş, bu durum Schaulen'de korkunç bir yara alan Livonya mirasına kara bir leke daha düşürmüştü.

Volquin onurlarına böyle alçakça hakaretler edilmesine izin verir miydi? Dietrich hiç sanmıyordu. Adamlarının da aynı hükme vardıklarından, fakat bunu kendilerine saklayacak kadar akıllıca davrandıklarından şüpheleniyordu. Düzenin sağlanması için otoriteye sorgusuz sualsiz itaat edilmesi şarttı ve ideal bir dünyada her insan emir-komuta zincirindeki yerini bilirdi. O zincir ki Tanrı'dan başlayıp Papa'ya ve oradan da her yöne doğru iner, yine aynı şekilde çamurlarda debelenen en iki paralık serseriden bir köylüye,

oradan Papa'ya ve en sonunda Tanrı'ya kadar çıkardı.

Papa'nın hizmetinde olan Dietrich teorik olarak Legnica kalıntılarının çevresine kurulan bu kokuşmuş çöplükteki en yüksek Hıristiyanlık otoritesiydi. Lâkin Kalkan-Biraderleri ona bir kez karşı gelmiş, iki kez de hakaret etmişlerdi. Üstelik saldırılarını rahatsız edici ve şiddetli bir yanıtla başvurmasını gerektirecek sınırları aşmadan gerçekleştirmişlerdi.

Dietrich bu aşağılamalar sebebiyle alacaklı olduğuna inandığı kanı akıtamazdı. Eğer o küstah iblis tohumları atlara sahip çıksalardı veya adamlarından birini öldürecek kadar budalaca davransalardı aradığı tatmine kavuşabilirdi. Fakat şimdi ağzında intikam yerine sadece kül tadı vardı.

Kalitesiz biranın geçiremediği bir kül tadı.

Tıpkı Schaulen Muharebesi'nin akabinde de olduğu gibi Dietrich'in hakikaten sahiplenebileceği tek şey fokurdayan öfkesiydi; bu yüzden hayal kırıklığına uğramış bir sevgilinin elindeki solmuş bir çiçek misali onu bağrına basıyor, pek çok kez ümitsizliğe boğulmuş bir tutkunun ateşini canlı tutmak için onu kullanıyordu. Dietrich Tanrı'nın hizmetkârıydı ve O'nun başlıca temsilcisi tarafından seçilmişti. Vazifesi Yaradan'ın gözünde kutsaldı. Tanrı'ya karşı gelenlerden intikam almak her açıdan haklı bir davaydı. Dietrich'in tek yapması gereken kendi mukaddes görevini tehlikeye atmaksızın bunu nasıl başaracağını akıl etmektir. Bana çok az seçenek bıraktılar ama yapılabilecek bir şey daima vardır.

Dietrich hem Burchard'la hem de Sigeberht'le yaptığı talimi kısa süre önce tamamlamıştı. Aynı anda iki kişiye karşı eğitim yapmak tarikattaki ilk yıllarından beri koruduğu bir alışkanlıktı ve ona çeşitli beceriler kazandırmasının yanı sıra tek bir görüş alanı dahilindeki iki farklı çekişmenin nasıl dengeleneceğini anlamasını da kolaylaştırıyordu. Buna rağmen şu an için hissettiği tek şey hevesi kırılmış, zayıf bir öfkenin kıvılcımıydı. Bu da ihtiyaç duyduğu alevden çok uzaktı.

Dietrich yorgundu. Hem de çok yorgun.

Silahtarı o sırada zırhının bakımıyla ilgilendiği için Heermeister gambesonunu yalnız başına çıkardı. Yüzüne çarptığı su bu kahrolası yerdeki diğer her şey gibi sıcaktı ve fazla bir ferahlık getirmedir. Dietrich ellerini leğen işlevi gören yükseltilmiş yalağın kenarlarına dayayarak nefes alıp verdi ve ciğerlerini o ateşler için gereken yakıtla doldurdu.

Asıl soru yaptıklarının bedelini Kalkan-Biraderleri'ne ödetip ödetmeyeceği değil, bunu nasıl ve ne zaman yapacağıydı. Bu amaç doğrultusunda zihnini uzun zaman evvel alışkanlık edindiği bir strateji meditasyonuna çevirdi: kilit planlarını kafasında madde madde listelemek, o maddeleri zarif ve akılda kalıcı bir sıraya sokmak, sonra da daha derin anlamlar ile alternatif yorumlar bulmak amacıyla hem yapıyı hem de mantığı analiz edip çözümlenmek. Yani bir açıdan kendisine ve biraderlerine ödenmesi gereken intikama Kutsal Kitap'ın bir ayetiymiş gibi muamele etmek.

Mevcut durumda incelik veya en azından hasımlarını bariz bir tepki vermeye kışkırtmayacak bir şey lazımdı. Dernek evine baskın düzenleyemeyeceği gibi adamlarından birine onlardan birini bıçaklatması da söz konusu olamazdı. Cesetlerin öyle veya böyle ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı.

Hayır, Tanrı'nın işini yaparken formalitelere uymak gerekirdi ve bu kesinlikle Yaradan'ın işiydi. Dietrich bu konuda kendi kendini sayısız kez temin etmişti.

Heermeister ahırın arka duvarına dayalı uzun bir banka oturdu. Bu kadar uzaktayken bile hayvan dışkısıyla samanın kokusu boğucuydu. Köhne yapının içindeki ve etrafındaki şövalye kalabalığı, kendine ait özel bir alan talep edebilecek kadar yüksek bir rütbeye sahip olduğu için Dietrich'i daha da minnettar kılıyordu. Cennetin hiyerarşisi amaçlarına iyi hizmet ediyordu. Petraathen'in askerlerine açıkça saldıramayacak olması onu elindeki diğer seçenekleri değerlendirmeye itiyordu. Benden değer verdiğim bir şey aldılar: itibarımı. Çalıntı atları geri vermek suçlarını aklamaya başlamaz bile. Sağduyu icabı onlardan daha değerli bir şey almam lazım. O şey de hiç şüphesiz kendilerine duydukları saygı; şanlı ve lanetli bir kibrin kocaman, ışıltılı, paha biçilmez gururu.

Dietrich'in midesi mutsuzca büzüştü. Strateji belirlemek ve nefret beslemek her zaman bağırsaklarını düğümlerdi. İçinde biriken gazı sessizce salmanın bir yolunu bulmayı umarken kapı açıldı. Kalçalarını kasan Dietrich bakışlarını kaldırdığında şövalyelerden birinin, Gelther adlı bir aceminin kapıda durduğunu gördü.

"Rahatsız edilmemek için emir vermişim," diye homurdandı.

"Beni affedin Heermeister," diye mırıldandı Gelther, "ama bir ulak geldi ve getirdiği haberi bilmeniz gerektiğini düşündüm. Arena tekrar açılmış. Sirk kaldığı yerden devam ediyormuş."

"Sopalı Pers'e ne dersin?" diye fikir yürüttü Zug. "Adam dev gibi ve tehlikeli. Muhafızları bile korkutuyor."

Çadırda onunla karşılıklı oturan Kim'in kaşları çatıktı. "Daha önce Kağan'ın kayırmalarından yararlandığı oldu," dedi dövüşçü.

Zug planlarını paylaşmak için kime yaklaşıp kime yaklaşmamaları konusunda Çiçek Şövalyesi'nin çok müşkülpesent, çok ayırt edici davrandığı görüşündeydi. Her şeyi dostuna bırakırsa vakit gelip çattığında gruplarının yeteri kadar büyük olamayacağından çekiniyordu...

"Tıpkı benim de yararlandığım gibi," dedi Zug, yüzünü sertçe buruşturarak. "Ama her şeye rağmen bu bir kafes, bir tuzak ve ben ne pahasına olursa olsun buradan kurtulmayı yeğlerim."

Çiçek Şövalyesi esaretlerinin ilk günlerinden beri olmadığı kadar bezgin gözüküyordu. Sanki durumlarını kabullenmeden ve sakin biri olarak tanınmasını sağlayan sükunetine kavuşmadan önceki günlerine dönmüştü. "Kayırmadan kayırmaya fark var. Bunu sen de biliyorsun," diye mırıldandı Kim.

"Bence sen adamın hiddetinden hazzetmiyorsun," diye ekledi Zug. "Aslında benden çok da farklı değil." Alaycı bir tebessüm etti. Ara sıra dostunun kendine has espri anlayışını dürtmeye dayanamıyordu.

Kim iyi bir adamdı, hatta belki de ondan daha iyi... Ama Zug'un Ongun Han tarafından esir alınmadan önce bile omuzlarında taşıdığı utanca katlanmak zorunda da kalmamıştı.

"Öyle olsun," diye mırıldandı Çiçek Şövalyesi. "Yine de hoşuma gitmiyor. Çok fazla coşku da bir risktir. Ardındaki yürek sadık olsa ve özgürlük hasreti çekse bile..."

"Bir de nacaklarla ve bıçaklarla dövüşen var," dedi Zug, önceki yoruma aldırış etmeyerek. "Hararetli bir mizacı dengeleyecek kadar soğukkanlı. Sayende aramızda yeteri

kadar asabi tip var.”

“Bizimle konuşur mu?” diye sordu Kim, kaşlarını kaldırarak.

“Benimle değil. Dövüşümüz can yakıcıydı. Onur. Kuvvet ve gençlik... bir de hüner eklenince.” Alkolün uzun süreli etkileri Zug’un bedenini terk ederken dünyanın netlik kazanması biraz zaman almıştı. İki Köpek diliyle kırık bir dişi yoklarken tüm bu hususları gözden geçirdi. “Ama seninle konuşabilir.”

“Beni tanımıyor ki,” dedi Kim, omuz silkererek.

Gül Şövalyesi’ne yenilmesinin ardından uyanık geçirdiği her anı Zug’a zindan eden baş ağrısı haftalar önce hafif bir sızıya kadar azalmış, o sızı da Kim’le birlikte yaptığı planın ümit verici ışığında nihayet kaybolmaya başlamıştı. “Zaten o yüzden başarı şansın benimkinden yüksek,” diye hırçınca homurdandı Zug. “Bana hiç kimseden hoşlanmamış gibi gözüküyor.”

Kim bir kaşını kaldırdı. Yüzündeki morluklar bütünüyle geçmemişti ve bu ona alacalı bir görünüm veriyordu. “Onun başkalarından bu kadar hazzetmediğini bilmiyordum. Ama onunla konuşacağım. Sessizlik güzeldir ve o bu konuda en iyilerden biri. Acaba Kağan onu nasıl esir aldı?”

“Dikkatle,” yanıtını verdi Zug. “Boşa vakit harcamamalıyız. O yüzden bunu da geçen seferki gibi hâlledeyim. Sen adamımızı bulup getir, ben de bekleyeyim.”

Şarabın sağladığı sahte avuntuyu en azından şimdilik kendinden uzak tutmak için Zug’un tüm dikkatini önlerindeki işe vermesi gerekiyordu. O dikkat dağıldığı anda şaraba duyduğu özlem ve daha evvelden bastırıldığı anılar kızgın ve kanatlı bir ruh gibi geri gelir, yüreğini pençeler, rüyalarında haykırır, onu geçmiş utançları ve eski başarısızlıkları unutmanın başka yollarını bulmaya zorlardı.

“Anlaştık mı?” diye sordu İki Köpek.

“Anlaştık.” Çiçek Şövalyesi ayağa kalkıp kasvetli güne çıktı.

Zırhını kuşanmış olan Dietrich geri aldığı atının üstünde yeni bir azimle oturuyordu. Sirk’in tekrar başlatılması yavaşça ama kaçınılmaz olarak zihnini dolduran, daha büyük başarıları ve en nihayetinde de can attığı intikama çıkacak bir yolu genel hatlarıyla belirleyen bir gelişmeydi.

Haberi aldığı anda ilk tepkisi Moğolların esir ettikleri Hıristiyanları, hatta kâfirleri bile pagan savaşçılarla karşı karşıya getirmelerinden doğan o tanıdık öfke olmuştu. Fakat mevcut olasılıkları gördükçe o öfke hızla dinmişti. Çok yakında en iyi dövüşçülerinden birini aday listelerine girmesi için seçecekti.

Fakat öncelikle Hıristiyanlık Âlemi’nin diğer askerlerinin nabzını yoklayacaktı.

Dietrich atıyla Hünern’de ilerlerken kentin acınası haline fazla aldırış etmedi. Yine de yolu üzerinde Kurbağalar’ın önünden geçmeye özen gösterdi. Orada duraklayıp utancının mekânını soğuk, kısıp bakışlarla süzerek o sefil yeri hafızasına kazıdı. Uzun bir listedeki bir madde daha.

Bu ona cezalandırılması gereken hasımlarının çetelesini tutmakta yardımcı oluyordu.

Sonra atının yönünü çevirip hayvanı tırısa kaldırdı. Arkasından gelen Burchard ile Sigeberht ona ayak uydurabilmek amacıyla hemen hızlandılar. İnsanlar toynakların altında

ezilmemek için kendilerini sağa sola atarak yollarından çekildiler. Onlara çizmelerinin altındaki karıncalar kadar bile ilgi duymayan Dietrich'in umursadığı tek şey en azından daha yüksek mevkidekilere saygı göstermeyi hatırlıyor olmalarıydı.

Hünern'den çıktıktan sonra Weidlache Nehri'nin kıvrılarak uzandığı açık arazide ilerlemeye koyuldular. Nehrin kıyısında Roma zamanlarından kalma eski bir malikâne vardı. Moğollar oradan geçerlerken bütün o yeri ateşe vermişler ve orada her kimse yaşıyorsa öldürmüşlerdi. Şüphesiz onlara katılmayı veya onlarla işbirliği yapmayı reddeden soyluları...

Kasvetli malikâne uzun bir süreliğine büyük oranda boş kalmıştı, diğer her yerde olduğu gibi orada da kıtlık çeken sığınmacılar elbette ki vardı. En sonunda binaya başka bir tarikat taşınmış ve orayı dernek evleri haline getirmişti.

Dietrich ile adamlarının Tapınak Şövalyeleri'nin kumandanını bulmak için gittikleri yer işte orasıydı.

Dietrich derme çatma karargâha yaklaşırken Tapınak Şövalyeleri'nin istihkâmlarını güzel kurduklarını düşündü. Bina bir kale değildi ve bir kuşatmayı geri püskürtemezdi; fakat Hünern harabelerinde kendilerine bir yerleşke seçen tüm tarikatlar arasında buldukları konumdan en iyi yararlanan ve hırslı bir haydutta yahut vergi memurunda birazcık da olsa tereddüt uyandıracak olanlar Tapınak Şövalyeleri'ydi.

Kapıda ışıltılı mızraklarının ucu hemen göze çarpan bir çift çavuş nöbet tutmaktaydı. Dietrich ile küçük grubu yaklaşırken adamlar onlara dik dik baktı.

"Ben Fratres Militiae Christi Livoniae'nin Heermeister'i Dietrich von Grüningen'im," derken Dietrich'in sesi talepkâr veya tehditkâr olmayıp dostane, sakin ve de rahattı. Bırakalım da birbirimize denk olduğumuzu sansınlar. "Burada komuta kimde?"

Muhafızlar onları inceledikten sonra şimdilik bir tehdit teşkil etmediklerine karar verdiler. "Biraderlerimize Leuthere de Montfort komuta ediyor," dedi soldaki muhafız. "Kendisi şu anda Aziz John Şövalyeleri'nden Emmeran'la toplantıda. Yine de buyurun baylar, ama silahlarınıza göz kulak olun ki provokatör veya ajan zannedilmeyin. Birileri sizi karşılayacaktır."

Gülümseyip kafa sallayan Dietrich derin bir nefes aldıktan sonra peşindeki Burchard ve Sigeberht'le beraber atını sürdü. İki muhafız onları yakından gözledi ve Dietrich adamlardan birinin bir silahtar çağırıp yerleşkeye gönderdiğini fark etti.

Kısa bir süre sonra başka silahtarlar tarafında karşılandılar. Atları alındı ve içeri kadar kendilerine eşlik edildi.

Binanın içi oranın mahvına sebep olan yangının mirasını taşısa da kararmış taşların arasından yer yer eski süslemeler göze çarpıyor, bu durum yanmış bir orman zemininden yükselen az sayıdaki çiçeği akla getiriyordu. Tapınak Şövalyeleri'nin kızıl haçlı bembeyaz cüppesini giyen sert bakışlı bir şövalyenin gözetimindeki Dietrich ile adamları girişin hemen iç kısmında sessizce beklediler. Dietrich onlardan birine bu kadar yakınken o eski burukluğun bir kez daha içini kapladığını hissetti. Kendi tarikatı bu harap evin mevcut sahipleri kadar, hatta onlardan bile daha çok yükselme potansiyeline sahipti.

Schaulen'den sonra o yükselişin ne kadar geriye itildiğini kim bilebilirdi ki? Burchard da gözlerinde soğukkanlı bir değerlendirmeye Tapınak Şövalyesi'ni seyrediyordu. Dietrich, Tanrı'nın hiyerarşisinin belirli bir düzeyde rekabet gerektirdiğini ve

O'nun gözetimi altındaki mütteliklerin bile birbirlerine karşı belirli bir husumet besleyebileceğini düşündü. En azından koruması artık dikkatli davranıyordu. Bu kadarı bile cesaret vericiydi.

Dietrich'in düşünceleri daha yaşlı ve sert yüz ifadeli başka bir Tapınak Şövalyesi'nin gelişle bölündü. "Leuthere sizinle şimdi görüşecek," dedi adam ve Dietrich'e peşinden gelmesini işaret etti.

Dietrich, Leuthere de Montfort'u yalnızca şöhretinden tanıyordu; fakat o bile saygıyı gerektirecek kadar olumlu ve genişti. Adam soylu bir aileden gelmesine rağmen aile ismine sığınmayıp kendini İsa'nın hizmetindeki askeri tarikatlara adanmıştı. Cesareti, şevki ve de zorluklar karşısında sergilediği neredeyse kutsal denebilecek soğukkanlılığıyla meşhurdu.

Onu sadece birkaç kez uzaktan gördükten sonra şimdi karşılıklı otururken adam tam da Dietrich'in beklediği gibi biri gibi çıkmıştı.

"Seninle yüz yüze tanışmaktan şeref duydum Leuthere de Montfort," dedi Dietrich, tüm lâkaytlığı bir kenara bırakıp sesini alçaltarak ve saygısını ses tonuyla belli ederek. Tıpkı bu adamın hak ettiği gibi.

"Dietrich von Grüningen," karşılığını verdi Leuthere, duygusuz ve neredeyse yıpranmış bir kaya kadar gri bir suratla. "O şeref bana ait."

İkili, büyük bir şöminenin yangından kararmış taşlarının önündeki tahta taburelerde oturmaktaydı. Şöminenin bir zamanlar göz alıcı olan süsleri silinip kömürleşerek grotesk maskaralıklar halini almıştı. Tüm iç mekâna acımasız yangının ve belki de yanmış cesetlerin kokusu hâkimdi. Tapınak Şövalyeleri bu durumu umursamaza, hatta belki de fark etmeze benziyorlardı.

Dietrich, Leuthere'in tam karşısındaydı. Kurdukları üçlü grubun son köşesiye Legnica'daki Hospitalye Şövalyeleri birliğinin komutanı Emmeran tarafından oluşturuluyordu. Emmeran aslında Leuthere'den daha uzun boyluydu ama onun kadar güçlü görünmüyordu. Kendini adamışlığın mutlak olmasını gerektiren böyle bir grupta Emmeran ne tuhaftır ki mevcut gidişattan kopuk gözüküyordu.

"Sen geldiğin sırada biz de Kılıçlar Sirki meselesini konuşuyorduk," dedi Emmeran, daha alçak bir sesle. "Haberini duydun mu?"

"En iyi dövüşçülerimden birini listelere daha yeni ekledim," karşılığını verdi Dietrich. "Ben de ikinizle bu konuda görüşmek istiyordum." Heermeister duraksayıp ellerini kucağında kavuşturdu. "Burada bulunma amacımız sizce nedir?"

"Bunu ben de merak ediyorum," dedi Leuthere, aşilamaz bir sükunetle. "Buraya ilk geldiğimizde şu uğursuz Han'ın Hıristiyanlık Âlemi'ni tarumar etmesini önlemek için kılıçlarımıza ihtiyaç duyulduğunu sanıyorduk. Petraathen'in Kalkan-Biraderleri arenanın sessizliğini bozma cüretini göstermeden önce biraderlerim ve ben buradan gitmeyi düşünüyorduk. Ne de olsa Moğol karargâhlarını kuşatacak kadar güçlü değiliz ve arena olmadan burada kalmak için fazla bir sebebimiz yoktu."

Leuthere'in sesinde Kalkan-Biraderleri'ne yönelik belli belirsiz bir takdir mi vardı, yoksa bu eylemlerine karşı duyduğu bir şaşkınlık mıydı? Dietrich aradı farkı kestiremiyordu. Lanet olsun bu adamın sakinliğine! Medusa [\[59\]](#) bile onu daha anlaşılabilir hale getiremez.

Dietrich katiyet noksanlığı sebebiyle adamların görüşlerini endişeye, hatta belki de

telaşa doğru yönlendirmeye çalıştı.

"Kalkan-Biraderleri'ne güven olmaz," dedi. "Daha şimdiden benim tarikatıma bir saldırı düzenlediler ve İlk Meydan'da yaptıkları şey ihtiyatsızcaydı. Son derece ihtiyatsızca. Evet, şu Han'î arenalarında kan dökmek suretiyle oyalamamız için bize bir fırsat sağladılar ama bu desteğimizi hak ettikleri anlamına gelmez."

"Şu at meselesi benim de kulağıma çalındı," dedi Leuthere ve köşe kapmaca oynarcasına, halim bir ifadeyle başını çevirdi. "Atları geri verdiler, öyle değil mi?"

Bu herif tam bir duvar, diye aklından geçirdi Dietrich. Sözlerinin arkasında neler yattığını kestiremiyorum. Acaba dost mu yoksa düşman mı?

"Evet," yanıtını verdi Heermeister. "Lâkin saygı bir yana, adabımuâşeret kurallarını bile hiçe sayan bir yöntemle. Tabii adamlarımın darp edilmesi de cabası. Ama ben muhtemel bir hakaretin tazminini istemekten çok Kılıçlar Sirki meselesiyle ve de diğer tarikatların ne düşündüğünü öğrenmekle daha çok ilgileniyorum," diye yalan söyledi. "Sözlerim aşırı derecede fevri davrananlara fazla güvenilmemesi için bir ikaz olarak görülmeli. Bizim gibi daha disiplinli bir planı yeğleyenlere acelecilerin ve küstahların yolundan gitmektense dayanışma içinde olduğumuzu göstermek yaraşır. Sizce de öyle değil mi?"

"Doğru bir beyan," diyen Leuthere soğuk bakışlarını Emmeran'a çevirerek onun görüşünü talep etti.

"Ben hâlâ gidişata fazla bir etki edebileceğimize ikna olmuş değilim," dedi Emmeran onlara, daha yumuşak bir ses tonuyla. Hospitalye şövalyesi her açıdan Dietrich ile Leuthere'in azminden yoksun gözüküyordu.

Tanrı aşkına, diye düşündü Dietrich. Sen Yaradan'ın emrindeki bir savaşçısın. Tutkun nerede?

"Henüz çekip gidemeyiz," diye karşılık verdi Dietrich, niyetlendiğinden daha sert bir sesle. "Papa bizden burada bulunmamızı istedi. Böyle bir buyruktan ve böyle bir görevden cayamayız."

Emmeran kaşlarını kaldırdı. Leuthere sessizdi. "Kusuruma bakma, Heermeister Dietrich," dedi Emmeran, "ama selefinin başına gelen trajediden sonra sağduyunun ve ihtiyatın değerini içimizden en çok senin anlayacağını sanırdım."

Schaulen. Söz dönüp dolaşıp hep oraya geliyor. Dietrich, tıpkı ocağın üstünde kaynayan su misali, öfkesinin içinde kabardığını hissetti. "O başkaydı," dedi. Bu iki adamın önünde kontrolünü kaybedemezdi. Kaybetmemeye mecburdu. Görüleceği birkaç lider daha vardı ve kendine hâkim olamadığı duyulursa tarikatı için zaten hasmane olan bir yerde büsbütün müttefiksiz kalırdı.

"Yine de demek istediğini anlıyorum," diyen Dietrich gözünü Emmeran'a dikti. Ödlek. Eğer çok istiyorsan boş boş oturup kafa patlatadır. Moğol güruhu Avrupa'yı ezip geçerken ve Kalkan-Biraderleri tüm çabalarımızı boşa çıkartırken sen zayıflarla ve hastalarla uğraş. Ama adamlarım ve ben boş oturmayacağız.

Dietrich genzini temizledi, "ihtiyat ve sağduyuya daima bir yer vardır."

"Yani sen ve adamların kalmaya mı niyetlisiniz?" diye sordu Leuthere. Dietrich ne kadar çabalarsa çabalasın Tapınak Şövalyesi'nin maskesinin ardına geçip adamı motive eden şeyi göremiyordu.

"Evet. Birilerinin kendilerine Bakire Savunucu'nun şövalyeleri diyen ihtiyatsızlardan farklı

bir yol izlemesi lazım. Eğer başkaları bu göreve yanaşmazsa o zaman bu boşluğu ben ve adamlarım dolduracağız. Tanrı izin verirse diğerleri de peşimizden gelecekler. Kutsal bir yolda yürüyoruz ve haklı bir davanın peşindeyiz.”

Dietrich’in zihninde Tanrı’nın kimden yana olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu. Zaten Kalkan-Biraderleri’nin pagan kökenlerini bütünüyle terk etmediklerinden fazlasıyla kuşkulanıyordu. Güzel dallara sahip olsa bile yabancı bir ot daima yabancı bir ottu. Onu topraktan söküp alırsanız köklerinin diğerlerinininkinden farksız olduğunu görürdünüz. Dietrich de ne yapıp edip aynen öyle yapacaktı.

“Sana diğer tarikatlarla da konuşmanı tavsiye ederim,” diyen Leuthere dolaylı olarak görüşmelerinin bittiğini ifade etti. Adam elini Dietrich’e uzattı. Kavrayışı kuvvetliydi. “Elindeki bilgileri bizimle paylaştığın için teşekkür ederim Dietrich. Bana üzerinde düşünecek çok şey verdin. Aradığın yolu bulman için dua edeceğim. Eğer Tanrı yanındaysa diğerleri de mutlaka seni takip edecektir.”

“Tanrı yardımcın olsun,” diye mırıldanan Emmeran da elini uzattı. Onun kavrayışı da şaşırtıcı derecede kuvvetliydi.

“O’nun arzuları düşüncelerim arasında hep ilk sırada yer alır,” diye ekleyen Dietrich iki adama da veda etti. Burchard ile Sigeberht onu yangından kararmış girişte bekliyorlardı. Efendileri yaklaşırken korumaların yüzlerinde meraklı bir ifade belirdi. Atları getirilirken Dietrich elinin bir hareketiyle konuyu geçiştirdi. Eyere çıkarken morali bir nebze de olsa düzelmişti; fakat yaşadığı utanç içini kemirmeye devam ediyor, doğru düzgün bir ilerleme kaydedememiş olmak huzurunu kaçıyordu.

Yine de çabaları sonuçsuz kalmamıştı. Leuthere, seçtiği yolun değerini kanıtlayabilmesi halinde Tapınak Şövalyeleri’nin kendisini takip edeceğini ima etmişti. Bunu başarması halinde büyük bir gücü arkasına almış olacaktı. Yine de savaş meydanı kısa zaman içinde çabucak değişebilir, insanın elindeki avantajları alıp düşmanlarına teslim edebilirdi.

Dietrich ne kadar içini sızlatsa da Emmeran’ın sözlerini hatırlayarak onları yüreğine kazıdı.

Yerleşkeden ayrılıp kendi dernek evlerine doğru yollanırlarken bunun ikinci bir Schaulen olmayacağına dair Tanrı’nın gözü önünde sessizce ant içti.

İster kan ister ateş, ister felaket ister fırtına; zafer mutlaka onun olacaktı.

28.BÖLÜM

YASTIK SAVAŞI

Gökyüzünden ateş yağıyordu.

Munokhoy'un alarmı Kağan'ın ger'inin etrafında büyük bir izdihama yol açmıştı. Muhafızlar cariyelerin, elçilerin ve diğer misafirlerin yarattığı hengameyi ite kaka ilerlemeye çalışıyorlardı. Şölende toplananların çoğu akılsız bir öküz sürüsü gibi ağızlarını bir karış açıp öylece dikilmekten başka bir şey yapamayacak kadar afallamış haldeydi. Ancak alevli oklar düşmeye başladığında tepki verebildiler, ama artık pek çoğu için çok geçti. Munokhoy'un sesi kısa sürede yaralananlar ile ölenlerin çığlıkları ve haykırırları arasında kayboldu.

Ganşuk kalabalığın paniğiyle boğuşurken sol gözüne yanan bir ok saplanmış bir nedim genç savaşçıyı tuttu. Nedim delikanlıya bir şeyler gevelerken sarf ettiği sözler suratını ve saçlarını yalayıp yutan alev cızırtıları arasında yitip gitti. Ateş kendi kıyafetlerine de sıçramadan önce Ganşuk adamı itti ve nedim etrafına kıvılcımlar saçarak döne döne savruldu.

Uzaklarda minik bir turuncu ışık kümesi daha havalandı. Tepe, diye aklından geçirdi Ganşuk, nabızı kulaklarında zonkluyordu. Daha yüksek bir konuma mevzilenen düşman, okçularının menzilini arttırmak için aradaki rakım farkını kullanıyordu. Ganşuk'un çadırını kurduğu noktadan fazla uzak değillerdi. Genç savaşçının omuzları kasıldı ve gökyüzündeki ışıklar gittikçe parlaklaşırken saklanacak bir yer bakındı.

Ateşli yağmur tıslayarak yeniden yağdı; fakat oklar bu sefer şölenin düzenlendiği açık alanın arkasındaki engin çadır denizine indi. Okçular saldırılarını farklı bir hedefe kaydırmışlardı ve Ganşuk bunun ne kadar etkili olduğunu ümitsiz bir biçimde fark etti. Alevli okların amacı kargaşa çıkarmak ve Kağan'ın muhafızlarını çadırlarla malzemeleri kurtarmaya mecbur bırakmaktı. Düşmanını böl, diye düşündü delikanlı. Kuvvetini parçala.

Yakınlarındaki bir çadırdan etekleri tutuşmuş bir cariyeye üçlüsü fırladı. Kadınlar alevleri söndürme çabasıyla hummalı bir dansa giriştiler. Muhafızlar hâlâ Kağan'ı korumak için koşturuyor, tıngırtılar ve takırtılar eşliğinde Ganşuk'un yanından geçip gidiyorlardı. Munokhoy'un alarmı artık pek çok farklı kişi tarafından seslendiriliyor, bağrırları yarım düzine yangının çıtırtılı kükremesine karışıyordu. Ganşuk birkaç askerin yanan çadırlara su fiçileri götürmeye çalıştığını gördü.

Çevresi bir kamptan çok bir isyana benziyordu.

Ganşuk kendini Lian'ı ararken buldu. Munokhoy ile adamları Kağan'ın etrafını sarıyorlardı ve Ganşuk'a onların yanında yer yoktu. İmparatorluk Muhafızlarının geri kalanıysa ya Kağan'ın maiyetini koruyacak, ya da çatışmayı saldırganlara taşıyacaktı. Ganşuk alevlerin yayılmasını önlemelerine yardım ederek işe yarayabilirdi ama bir kova su taşıyabilen herkes o tür bir tehditle başa çıkabilirdi. Ganşuk'un asıl işi Çağatay ile Efendi Cucay'dan aldığı görevi yerine getirmektir. O görevin bir parçası da... Lian'dı.

Ganşuk rüyalarına sıkça giren o uzun siyah saçları bir anlığına görür gibi oldu. Zihninin bir parçası sesini duyurma ihtimalinin bulunmadığını bilmesine rağmen kadına seslenerek onun peşinden koşmaya başladı, ama yakınlardaki büyük bir çadır ansızın bir alev sütunu halini aldı. Sıcaklık dayanılmazdı; Ganşuk bir yandan öksürüp bir yandan da kollarını o ısıya karşı çaresiz ve acınası bir kalkan niyetine kaldırarak koca çadırın cehennemi karşısında geri çekildi.

Çadırın deri duvarları çatlayıp büzüşerek içerideki tahta iskeletin akkor halindeki kirişlerini gözler önüne serdi. Direklerden bazıları şimdiden ufalanmaya başlıyor, geriye henüz küllere karışmamış parlak közlerden başka bir şey kalmıyordu. Çadırın etrafındaki otlardan ayaklar altında ezilmemiş olanları tutuşuyor, ateşten solucanlar büyük bir hevesle başka çadırlar arıyordu. Şaşkın ve korkmuş durumdaki kayıp bir öküz yanan otların önünde duruyordu. Hayvan kıpırtısızca dikilerek mahzun mahzun böğürüyor ve ateşin kendisini de sarıp sarmalamasını bekliyordu.

Dilinin gerisinde dumanın o acı tadını alan Ganşuk çadırın öfkeli ateşinden uzaklaştı. Yakınlarda bir yerde, tek sıra halinde birbirlerine bağlanmış olan atlar korkuyla kişniyor ve farklı yönlerde doğru kaçmaya çalışırken birbirlerini çekiştiriyorlardı. Ganşuk'un gözüne ipek bir cüppe ilişti ve hayvanların arasında birinin gezindiğini fark etti. Genç adam dehşet içindeki atlara doğru düşe kalka koşmaya başladı.

Lian atlardan birinin, kestane renkli gürbüz bir kısrağın kösteğini çözmeye uğraşıyordu. Genç kadının karmakarışık olmuş saçları simsiyah pastel renkli kaftanının üstüne bir şelale gibi dökülüyordu. Atın dizginleri yerde uzanan deri kayışa sıkıca bağlanmıştı ve Lian o dizginleri çözebilmek için tüm sırayı kontrol altında tutmaya uğraşıyordu. Fakat kısrağın ne zaman tepinip hareket etse bütün çabaları boşa çıkıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ganşuk. "Saldırı altındayız."

Lian onu açıkça duymasına rağmen delikanlıya aldırış etmedi, ama düğümü çözmeye çalışmaktan vazgeçti. Bunun yerine dizginleri yakalayıp telaş içindeki kısrağı kontrol etmeye çalıştı.

Ganşuk elini kadının omzuna koydu. "Lian—"

"Kaçmaya çalışıyorum seni budala!" Lian saçlarını savurarak hızla ona doğru döndü.

"Yaptığın çok tehli—" diye başladı Ganşuk.

"Hep tehlikeli olacak," diye çıkıştı genç kadın. "Bunu neden anlamıyorsun? Ben bir köleyim. Kaçmanın iyi bir zamanı olmaz. Elime geçen her fırsatı değerlendirmeliyim ve bu seferki yeterince iyi." Kadının gözleri çevrelerindeki yangını yansıtıyordu. "Muhafızlar başka işlerle meşguller," dedi. "Beni aramayı akıl edene kadar geceye karışmış olacağım."

Atın kösteğini tutan ellerinden birini çekip delikanlının göğsüne koydu. "Lütfen Ganşuk. Gitmem gerek," dedi, gözlerini ona dikerek.

Ganşuk etrafına bakınarak kampa hâkim olan arbedeyi inceledi. Çadırlar cayır cayır

yanıyor; atlılar gümbür gümbür geçip gidiyor; kimileri öfkeyle, kimileri korkuyla, kimileriyle acıyla bağıyordu. "Kimin niye saldırdığını bilmiyorum ama iyi organize oldukları belli. At sırtında gördükleri herkesi vuracaklardır."

"Hava karanlık," diye karşı çıkan Lian ona bir adım yaklaştı ve elini delikanlının göğsünden aşağı kaydırıldı. "Her şey karmakarışık. Tüm dikkatler Kağan'ın üstünde. Beni fark eden olmaz."

Ganşuk başını iki yana salladı. "Bu çok riskli."

"Ganşuk," dedi Lian, "denemeye mecburum." Derin bir nefes alıp alt dudağını ısırıldı. "Gözünde azıcık değerim varsa bana yardım edersin." Genç kadın boynunu büktü. Bir saniyeliğine o kadar mahcup ve kırılğan gözükte ki Ganşuk ona sıkıca sarılmak için müthiş bir arzu duydu. "Bırak da gideyim."

"Lian—" Ganşuk kadının yüzüne dokunmak üzere elini kaldırdı. Fakat Lian eğilerek delikanlının kolunun altından geçti ve eli Ganşuk'un daha önce kendisinden alıp kemerine taktığı bıçağı kaptı. Onu yakalamaya çalışan Ganşuk kadının saçlarının elinden kayıp gittiğini, ipek elbisesinin parmak uçlarına şöyle bir sürtüp geçtiğini hissetti.

Lian bıçağı kullanarak dizginleri kesti ve kısarak şaha kalkıp ön toynaklarını havada savurdu. Ganşuk darbe almamak için geri çekilmek zorunda kalınca Lian'ı elinden kaçırdı. Ürkmüş durumdaki kısarak artık kösteğe bağlı değildi ve Lian iki eliyle birden onun yelesini kavrayıp Ganşuk'u şaşkırtan bir zarafetle kendini hayvanın sırtına çekti. Bir saniye sonra hem at hem de binicisi kampın üstünü örten dumanlı pusun içinde kayboldu.

Bıçağın yerde durduğunu gören Ganşuk bir küfür ederek onu kaptı ve eline geçirebildiği ilk dizgin takımını kesip attı. Lian'ın aksine hayvanın kaygan dizginlerini sıkıca tutmayı başardı ve bıçağı tekrar kemerine taktıktan sonra atın sırtına çıktı. Hayvanın sağrısına bir şaplak atıp Lian'ı dörtnala takip etti.

Kağan'ı korumak bir ayrıcalıktı. Yetişkin yaşamının tamamını bu hizmete harcayan Munokhoy cesareti ve mertliğiyle göze girmek için tüm gücüyle çalışmıştı. O Kağan'ın yumruğuydu; sert ve her an İmparatorluk'un hizmetinde kullanıma hazır. Burhan-Haldun'a yaptığı yolculukta Ögeday'a eşlik edecek İmparatorluk Muhafızlarının komutasına o getirilmişti ve buna ilaveten emrine iki jaghun daha tahsis edilmişti. Burhan-Haldun'a vardıklarında Kağan onu gümüş bir paitze ile, yani kendisine bin adamın komutasını veren ince bir tabletle ödüllendirecekti. O zaman bir noyan, Kağan'ın ordusundaki bir general haline gelecek ve saraya bağlı yaşamaktan kurtulacaktı. Gerçek gayesi olduğuna tüm kalbiyle inandığı faaliyetle, Kağan'ın düşmanlarını bilfiil avlamakla uğraşmasına izin verilecekti. Onlara merhamet göstermeyecekti; Kağan'a karşı gelmeye cüret eden herkesi öldürene kadar durmak nedir bilmeyecekti.

Alevler artık yayılmıyordu. Kağan üç arban dolusu zırhlı askerle çevrili olarak çadırında güvendedeydi. Munokhoy'un devriyeleri arkadan dolaşıp kampa alevli oklar yağdıran okçuları kaçırmıştı.

Çatışmayı düşmana kadar taşımanın, onlara Kağan'ın gazabını göstermenin vakti gelmişti.

Munokhoy ile adamları alevlerin aydınlattığı kampın içinde koşturuyorlardı. Yanındakiler

bizzat seçtiği elit askerlerdi. En az kendisi kadar çok insan öldürmüş adamlar. En ağır emir karşısında bile ayak diremeyen ya da tereddüt etmeyen adamlar. Görevlerinin ne olduğunu en az kendisi kadar iyi biliyorlardı ve yine en az onun kadar azimliydiler. Onlar birer Moğol'du.

Kamptaki siviller ve diğer askerler dağınık haldeki yangınlarla boğuşurlarken Munokhoy'un arbatı'nın yanından aceleyle geçip gidiyorlardı. Alevlerin üstüne kalın battaniyeler atıyor, tutuşmuş çadırların etrafına su veya bozuk süt (ellerine geçen her türlü sıvıyı) dökerek koruyucu bir çember oluşturuyor, eşyaları ve canlı hayvanları daha güvenli yerlere götürüyorlardı. Sıcak havada küller uçuşuyordu; zaten az olan rüzgâr çıkan hengamede kesilmiş, küçük yangınların arasında bir oraya bir buraya eserek tükenip gitmişti.

Isı Munokhoy'un kel başına iyi geliyor, kılıcı daha şimdiden kanla kaplıymışçasına o kızılımsı ışıktaki turuncu-kırmızı bir renkle ışıldıyordu. Sol elinde gevşekçe tuttuğu kalkanının varlığından neredeyse habersizdi. Ona ihtiyaç duymayı beklemiyordu.

Saldırganlar gözü pek ve akıllı kimseler olabilirlerdi; fakat Munokhoy onların aynı zamanda birer korkak olduğunu da biliyordu. Hava bombardımanlarıyla paniğe ve korkuya yol açmışlardı. Hatta belki de taarruzlarını gizlemek için kargaşa ile karanlığı kullanıyorlardı. Lâkin bunlar ödleklelerin sığındığı taktiklerdi. Sayıca yahut yetenekçe üstün değillerdi; yoksa böyle taktiklerin arkasına saklanmazlardı. Kağan'ın İmparatorluk Muhafızlarına, bozkırlarda eşi benzeri olmayan savaşçılara saldırdıklarını biliyorlardı ve korkularını çoktan açığa vurmuşlardı.

Öleceklerinin farkındaydılar ve Munokhoy bu sona kavuşmaları için onlara seve seve yardım edecekti. Bu namert pusucular için şan diye bir şey olmayacaktı. Hepsi de gecenin kör karanlığında ölüp gidecek, sabah olduğunda geriye sadece leş yiyiciler için kanlı cesetler kalacaktı.

Munokhoy yolunun üzerinde Ganşuk'a rastlamayı ummaktan kendini alamıyordu. O piçkurusunu entrikacı Çinli kaltağın peşinden koşarken görmüştü. Munokhoy o ikisinin bir şeyler çevirdiğini biliyordu, peşlerine adam takmıştı ama Kağan'ı yahut Efendi Cucay'ı uyarmayı gerektirecek faydalı bir şey öğrenememişti. En iyisi başlarına bir kaza gelmesiydi. Bu çatışmanın sonrasında hiç kimse fazladan iki cesedi kafaya takmaz, onlara gece baskınının talihsiz kurbanlarından başka bir gözle bakmazdı.

Kılıcını daha da sıkı kavrayan Munokhoy'un yüzünde uğursuz bir tebessüm belirdi. Onları bizzat öldürmeyi yeğlerdi elbette ve birinin yahut ikisinin birden kafasını kesme fantezisi kana susamışlığını daha da şiddetlendiriyordu.

Son çadır sırasının da geride kalmasıyla birlikte Munokhoy'un arban'ı hep birlikte hızlandı. Artık açık arazideydiler ve avını gözüne kestirmiş bir kurt sürüsü misali çatışmayı düşmana kadar taşımaya can atıyorlardı.

O düşman da onları karşılamaya geliyordu.

Arkalarındaki alevler üzerlerine gelen savaşçıların zırhlarına ışık tutuyordu. Munokhoy hırpani ve uyumsuz zırhlarına bakarak bunların Çinli askerler olduklarını anladı. Yalnızca birkaçı sivri miğferlerinin üstüne tüy takmıştı. Evden çok uzaktalar ve Kağan'ın canını almak için gözlerini karartmışlar, diye düşünerek kılıcını doğrulttu. Ailelerinden hiçbiri nerede öldüklerini bilemeyecek. Saldırı emrini haykırırken neredeyse bir kahkaha atacaktı.

Çinliler de hantalca hareket eden bir kargı ve kılıç sırası halinde hücumla kalktı. Can sıkıcı derecede dikenli bir çalı kadar bile tehditkâr görünmüyorlardı. Dişlerini gösteren Munokhoy, arban'ının önünde koşarken savaş arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Asker hattıyla arasını kapatırken münferit suratları daha net görür oldu: çaresizlikle çarpılmış yüz ifadeleri, zar zor kontrol edilebilen bir panikle pörtlemiş gözler, yorgun tazılarınki gibi daha şimdiden soluk soluğa kalmış ağızlar.

Munokhoy savurduğu kılıcının bir omuz muhafazasına çarpıp kaydığını ve alttaki ete derinlemesine saplandığını hissetti. Çinli adam tökezlerken de bacağına bir tekme attı. Düşman askeri yere yığılırken Munokhoy zevkle bağırды ve kılıcını çekip çıkardıktan sonra topuğunun altındaki kemiklerin kırıldığını hissedene kadar çırpınan askeri ezmeye başladı.

Başka bir asker ona saldırdı. Munokhoy adamın var gücüyle yaptığı hamleyi durdurmak için kalkanını kaldırdı. Darbe kolunu sarstı ve Munokhoy saldırganın kılıcını savuşturmak amacıyla kalkanını savurdu. Fakat buna hiç gerek yoktu. Düşmanı şaşkın gözlerle kolunun olması gereken yerdeki kesikten fıskıran kanlara bakıyordu. Munokhoy'un adamlarından biri heybetli bir kılıç hamlesiyle adamın kolunu gövdesinden ayırmış, Çinli'yi şoka sokup savunmasız bırakmıştı. Asker son saniyelerini boş yere kolunu bulmaya çalışarak harcadı; tâ ki Munokhoy kılıcıyla onun gırtlığını kesip arayışını sonlandırana dek.

Munokhoy adamıyla göz göze geldi ve kafa sallayarak başarısını tasdikledi. Sırtarak karşılık veren Moğol hem efendisine hizmet etmekten hem de onun beğenisini kazanmaktan hoşnuttu. Fakat bir sonraki saniyede gece göğü müthiş bir gök gürültüsüyle sarsıldı ve adamın yüz ifadesi değişiverdi.

Vücudunun üst kısmı, sanki kindar bir ruhtan yumruk yemişçesine geriye doğru savrulan Moğol'un ayakları yerden kesildi. Cansız halde yere serilen adamın göğsü deri zırhının parçalarıyla, dışarıya fırlanmış kemiklerle ve siyah bir maddenin dumanı tüten artıklarıyla kaplıydı. Hava burun sızlatıcı bir dumanla doldu. Koku yanan çadırlardan yükselenden bile daha ağırdı. Munokhoy bu kokuyu tanıyordu ama onu çıkarması birkaç saniyesini aldı.

Çin kara barutu.

Çinliler kil testilerin içini o barutun yanı sıra taşlarla ve metal parçalarıyla doldururlardı. Bir de fitil eklediler mi atıldığı zaman patlayan, içindekileri yıkıcı bir etkiyle geniş bir saldırgan kitlesine fırlatan bu dumanlı bombalar ortaya çıkardı. Ateş bombaları sebebiyle pek çok Çin kalesini fethetmek beklenenden daha çok çaba ve adam gerektirmişti.

Lâkin Munokhoy'un askerini bir testi değil de başka bir şey öldürmüştü. Metal ve kara barut fırlatan, mancınığa benzemekle beraber daha çok bir arbaleti andıran bir şey.

Munokhoy kılıcını tutuş şeklini değiştirdi ve genzindeki ufacık korku topağını yuttu. Burnundan derin bir nefes alarak Çin silahının metalik kokusunu göğsünün doldurdu. Ölüm bir anda gelebilir, diye düşündü. Beyinsiz bir inek gibi aptal aptal dikilmektense kılıcı Çinli kanıyla kızıla boyanmış olarak can vermek daha iyiydi.

Bir şölen için öküz kesercesine kılıcını şiddetle savurarak çatışmaya doğru hücumla geçti. Hamleyi güçsüzce karşılayan Çinli bir asker darbenin şiddetiyle geri çekildi. Munokhoy kılıcını bir kez daha sertçe savurarak adamın gardını aştı ve darbenin ağır sarsıntısını hissetti. Asker inleyerek yere yığıldı. Munokhoy kılıcını çekip kurtarmaya çalıştı ama yalın ölen adamın göğüs kemiklerine sıkışmıştı.

Yakınında bir yerde, Moğollardan biri karnını tutarak dizlerinin üstüne düştü. Çinli

saldırğını ölümcül darbeyi indirmek için muzaffer bir yüz ifadesiyle kılıcını kaldırdı. Munokhoy hemen hançerini çekip hücumla geçti. Omzunu adamın kılıç tutan kolunun altına sokarak silahı yerdeki askerden uzak tuttu ve hançerini yukarı doğru saplayarak düşmanın çenesinin altındaki yumuşak noktayı buldu. Kan tüküren adam boğulurcasına sesler çıkardı, Munokhoy hançeri çekip çıkarınca da boynundaki delikten daha çok kan fişkırdı.

Munokhoy kanın sıcaklığını kolunda ve çenesinde hissetti. Kanın bir kısmı dudaklarına sıçramıştı; Munokhoy oraya diliyle dokunarak kanın o nefis tadına vardı.

Korkusu uçup gitti. İhtiyacı olan tek şey buydu. "Kağan için!" diye haykırarak ölen Çinli askerin ellerindeki kılıcı kaptı.

Sanki ona karşılık verircesine gümbürtü yeniden yükseldi ve nefesinin kuvveti hem Moğol savaşçılarından birini hem de onun Çinli rakibini yere yıktı. İsalet oranı çok düşük, diye aklından geçirdi Munokhoy, havadaki keskin kokuyu içine çekerek. Ama yine de oldukça tehlikeli.

Munokhoy o silahı istiyordu. Çin yapımı kademeli arbaleti ilk kez eline aldığında veya Cucay'ın yeni fahişesini ilk defa gördüğünde duyumsadığından pek de farklı olmayan bir his apış arasını kaplıyordu. Karşısındaki sahip olmadığı, komuta etmediği bir şeydi ve fetih heyecanı bedeninin her tarafına yayılıyordu.

Hiç kimse onu istediği bir şeyden mahrum bırakamazdı.

"Kağan için!" diye haykırdı yeniden. Kendi şanım için, diye de aklından geçirdi.

Ögeday'ın ger'inin duvarlarını kaplayan ve nakışlı mavi ipekten yapılmış parlak paneller dış katmanın kaba derisini gözlerden saklıyordu. Tepesi, yeni açan çiçeklerin oluşturduğu karmaşık bir buket şeklinde bükülmüş demir bir maltız kalın bir Pers halısının üstünde duruyordu. İçi akkor halinde parlayan kömürlerle doluydu ve odanın her yerini gece havasının soğuşuna karşı eşit derecede ısıtıyordu. Maltızın yakınına konmuş kürkler ve yastıklar çadırın zeminini neredeyse ipek kaplı duvarlara kadar yayılan yumuşak bir araziye çeviriyordu. Buradaki amaç Kağan'ın Karakurum'daki dairesine benzer bir mekân, seyahat etmenin zorlu şartları karşısında başvurulacak bir sığınak yaratmaktı. Fakat tüm bu lüks Ögeday'ın gözünde bir diğer hapishaneden, dünyada olup bitenlerden ayrı kaldığını yüzüne vuran bir anımsatıcıdan başka bir şey değildi.

"Çatışma seslerini duymuyor musunuz?" diye homurdandı, ger'in bağcıklı kanadının yakınında duran iki muhafıza. "Ben de orada olup dövüşmeliydim! Adamlarıma muharebede liderlik etmeliydim." Ellerini muhafızlara doğru kaldırarak havayı pençeledi. "Ellerim düşmanlarımla kaniyle kaplanmalıydı."

Adamlardan daha ince yapılı olanı uzun ve siyah bıyığını sıvazladı. "Sizin için iyi bir eğlence olurdu kağanım," diye fikir yürüttü. "Ama—"

Boyun kasları gerilen Ögeday hırıldayarak adama yaklaştı ve sözlerini sürdürmesi için ona meydan okudu.

Sesi kesilen muhafızın eli yana düştü. Adamın bıyıkları sarktı.

Geniş bir göğse ve kollara sahip olan diğer muhafız genzini tedirginlikle temizledi. "Onlar sizi öldürmeye geldiler kağanım, bu yüzden hepsi de birer budala. Bu çadırın dışına çıkarsanız o budalalara istediklerini vermiş olmaz mısınız?"

Ögeday büyük bir hiddetle adamın burnunun dibine kadar girip ona tepeden baktı ve genç bir rakibe kafa tutan yaşlı bir boğa gibi askerin miğferinin sorgucuna derin derin soludu. Adamın başını kaldırmasını, kendisine bir bahane vermesini bekledi...

Muhafız gözlerini çizmelerine dikti.

"Pöh!" Haliya tüküren Ögeday askere kabaca omuz attı ve dikkatini yeniden ilk muhafıza çevirdi. "Adın ne?" diye bilmek istedi.

"Çağan, kağanım," diyen ilk muhafız diz çöküp başını eğdi. Kağan'ın omuz darbesinin ardından kendini toparlayan ikinci adam da aynını yaptı. "Benim adım da Alag," dedi.

"Muhakkak azminiz ve Munokhoy'a olan sadakatınız sebebiyle seçilmişsinizdir," diye devam eden Ögeday çadırın içinde volta atmaya başladı. Pelerininin etekleri peşi sıra minik toz bulutları kaldırıyor, maltızdaki kömürler sanki üç adama da göz kırpyordu.

"Evet kağanım," diye yanıtladı Çağan.

Ögeday elini açıp kapadığını fark etti. Dev kupasının sağladığı güvenliği, şarabın kazandırdığı kuvveti istiyordu ve elleri içkiye duyduğu arzuyu gizleyemiyordu. Ne kadar zayıfım. Bu düşünceyi tuzla buz edebilecekmişçesine yumruğunu sımsıkı kapattı.

Yolculuğunun amacı bu değil miydi? Şarabın prangalarını üstünden atıp itibarını ve onurunu yeniden kazanmak? Kullarının kendisine sadakatle ve saygıyla bakmalarını sağlamak? Şimdiki gibi sarhoşluğundan... zayıflığından utandıkları için kendisine bakmayı reddetmelerine bir son vermek?

Ögeday bir yastığa tekme attı ve kuştüyü dolguya çarpan ayağı çok az bir dirençle karşılaştı. Eylemi haz vermekten öylesine uzaktı ki başka bir yastığı daha tekmeledi. Bu kez daha sert bir şekilde. Sonuç yine aynıydı ve üçüncü bir yastığa tekme atacağına onu yerden alıp elleriyle parçalamaya çalıştı. İpek kumaş tüm çabalarına direnerek yumuşacık esnekliğiyle onunla dalga geçti. Ögeday genizden gelen bir sesle homurdanarak hançerini kınından çekti ve yastığı bıçakladı. Kesip biçerek içerisini kaz tüyünden bir bulutla, ne kadar yumuşak bir hale geldiğini bir kez daha yüzüne vuran beyaz bir kar patlamasıyla doldurdu. Fıldır fıldır dönerek hançerini havada uçuşan tüylere doğru savurdu ve görünmez düşmanlara, kahkahalar atarak oradan oraya koşturan ve tüy perdesinin arkasına gizlenen hayaletlere saldırdı.

Sonunda ağrıyan kollarla ve hızla inip kalkan bir göğüsle çabalamaktan vazgeçti. Bir elini baldırına dayayıp öne eğildi ve hançerinin ışıltılı yalımına yapışmış küstah bir tüye dik dik baktı. Tüm bu çabaları bir hiç uğrunaydı: yalımı tertemizdi ve düşmanları hâlâ orada bir yerde, erişebileceği mesafenin hemen ötesinde gönüllerince uçuşuyordu.

Ögeday nöbet tutan iki askere bir göz atarak tepkilerini ölçmek için suratlarını inceledi. Çağan ile Alag boş ve sabırlı ifadelerle karşı duvarı süzüyordu. Gözlerini bile kırpmadan çadır duvarını büyülenmişçesine seyretmelerine bakılırsa son birkaç dakikadır olup bitenlerden hiçbirini görmemişlerdi.

"Ben Kağan'ım," deyip iç geçiren Ögeday yalımının üstündeki tüyü süpürdü ve hançeri kınına geri soktu. Sonra da gidip Çağan'ın tam önünde durdu. "Benim için ölür müsün?" diye sordu.

"Ölürüm kağanım," cevabını verdi Çağan.

"Senden istersem hemen şu an kendini kılıcının üstüne atar mısın?"

Muhafızın çenesinde bir kas seğirdi ve bağırarak cevap vermeden önce kısa bir tereddüt

yaşadı. "Atarım kağanım!"

"Peki bu iyi bir ölüm olur mu?" diye sordu Ögeday.

Çağan ses çıkarmayıp başını çevirdi.

Ögeday muhafıza daha da sokuldu ve elini adamın omzuna koydu. Çağan, Kağan'ın elinin altında hafifçe kıpırdandı ve dudakları anlık bir korkuyla büzüldü. "Bence," dedi Ögeday, sır verir gibi sesini bir fısıltıya kadar alçaltarak, "bu çadırdan dışarı koşsam ve tam da o şekilde karşılıklarına çıkmamı isteyen bir düşmana saldırsam kendimi kılıcımın üstüne atmak gibi bir şey yapmış olurum." Askerin omzunu sıktı. "Aynı fikirde misin?"

Çağan kafa salladı. "Evet kağanım."

"Öylesi hiç de iyi bir ölüm olmaz."

"Olmaz kağanım."

"Sen ve Alag gibi adamların benim için savaşmalarına izin vermeliyim, çünkü bu sizin göreviniz. Yapmak istediğiniz tek şey bu, benim adıma savaşıp İmparatorluk'a şan getirmek."

Çağan omzundaki elin altında biraz daha dik durdu. "Evet kağanım."

"Gel gör ki burada benim yanımdasın. Bu kahrolası çadırın içinde kağanının bir.. yastıkla savaşmasını seyrediyorsun. Şan bunun neresinde?" Ögeday askerin kasvetli yüz ifadesine bakıp gevrek gevrek güldü. Ardından tutuşunu gevşetti ve şaşkın oğlunu dalgın bir edayla temin eden bir baba gibi adamın omzunu sıvazladı. "Gelin çatışmayı bu çadırın dışında seyredelim," dedi, başıyla çadır kanadını kapalı tutan bağcıkları işaret ederek. "Haşin savaşçılarımın dövüşerek şan kazanmalarına tanık olmak istiyorum."

Şarap içini daima sahte bir cesaretle dolduracaktı; fakat onun sağladığı kırılğan kabadayılık olmadığında geriye sadece kıvranan bir çıplaklık, bir esir haline gelmenin saf bilinci kalmaktaydı. Ögeday bir zamanlar bozkırların bir savaşçısıyken artık Kağan'dı ve bu unvan içini sıkarak yavaş yavaş canını çıkararak altın bir zincirden fazlası değildi. Ögeday, Moğol İmparatorluğu'nun şanına iştirak edemez, onu sadece uzaktan izleyebilirdi.

29.BÖLÜM

DEUS IUDEX IUSTUS

"Orada ne işin var?" diye bilmek istedi muhafız, hâlâ kılıcını çıkarmaya çalışırken.

Eski Roma duvarının orta yerinde asılı duran Ferenc kararsızlıkla donakalmıştı. Bir elinin parmakları iki süngertaşı bloğunun arasındaki boşluğa tutunurken diğeryse tuğla ve harç karışımı yüzeyde kavrayacak bir yer aramaktaydı.

Muhafız tüm dikkatini kaçması en muhtemel olan kişiye, yani surlara tırmanan gence verirken duvarın dibindeki yolda yalnız kalan Ocyrhoe da geri geri giderek adamdan uzaklaşıyordu.

"Aşağı in!" Muhafız kılıcını kaldırırsa da Ferenc'in ayakları adamın başından en az iki metre yüksekte olduğu için hareketi pek bir işe yaramadı.

Ferenc'in parmak aralarından ve basacak bir yer arayan ayaklarından aşağı toz toprak ve ufalanan tuğla parçacıkları döküldü. Tırmanmaya devam mı etmeliydi? Ocyrhoe kaçacak mıydı?

Muhafız gülünç bir biçimde zıplamaya ve kılıcını sallamaya başlayarak aradaki mesafeyi kapatmaya çalıştı. Ferenc kamburunu çıkarıp ayaklarını kaldırdı. Aşağıya yine toz toprak yağdı. Aralarından bazıları muhafızın suratına geldi ve küfreden adam gözlerini ovuşturarak geri çekildi.

Ferenc ile Ocyrhoe'nun doğru düzgün bir plan kurmadıkları belliydi. Kendilerine verilen görev ve Roma'yı sarmakta olan korku havası onlara fazla gelmişti. Birbirlerinden ayrılırlarsa nerede buluşacaklardı? Ferenc o ufak tefek kızla bu denli ayrılmaz hale gelmelerini tuhaf buldu. Sanki çocukluklarından beri beraber yaşayarak hayatta kalmaya çalışıyorlarmış gibi...

Annesinin gizli dilinin elbette yardımı dokunmuştu. Onlardan, yani soy bağlarını ören sztpasszonylerden biri olmadığı için annesi Ferenc'e asla açık açık ders vermemişti; fakat onun yanındayken dikkatli davranan Ferenc el işaretleri ile simgeleri özümseyerek bunu yine de öğrenmişti. Çocukken annesinin kendisine nasıl dokunduğunu ve gıdıkladığını hatırlaması da işini kolaylaştırmıştı. Tüm çocuklar doğduklarında tündür sihrini bilirlerdi ama insan olmayı öğrendikçe onu unuturlardı.

Ferenc'e erişemediği için asabı bozulan muhafız şimdi de dikkatini Ocyrhoe'ya yöneltmişti. Adam kılıcını uzatıp paldır küldür kızın üstüne yürüdü.

Ocyrhoe küçük bir çığlık atarak duvara sığırdı ve muhafızın erişim mesafesinden çıkma

gayretiyle yüksekteki tutamaklara telaşla tutunarak tuğla örgüsüne apar topar tırmandı.

Genç kız sol üst tarafına bakıp Ferenc'e bağırdı. "Ascende!"^[60]

Homurdanan muhafız uzanarak kızın aşağı sarkan ayağını yakalamaya çalıştı. Ocyrhoe bağırip bacağını silkeledi ve aşağıya bir tekme savurdu.

Genç kızı ayak bileğinden yakalayan muhafız asılarak onun dengesini bozdu. Ocyrhoe'nun bacakları boşta kaldı ve Ferenc'in gözü önünde sağ eli tutunduğu yerden kaydı.

"Ascende!" diye haykırdı Ocyrhoe, duvardan düşmek üzere olduğuna aldırış etmeden.

Yani onu geride mi bırakayım? Ferenc nereye gidecekti ki? İletmeleri gereken mesaj neydi? Septizodium'daki o yaşlı adam, hani sevecen bir yüze ve mevcudiyete sahip olan, onları gizli bir görevle şehir dışına yollamıştı ama bunu yalnızca Ocyrhoe'nun bildiği bir dille yapmıştı. Ferenc tırmanmayı sürdürürse genç kızı geride bırakmış olurdu ve bu aynı zamanda da görevi terk etmek anlamına gelirdi.

Ocyrhoe boştaki elini yukarı atarak gevşek bir tuğlayı kavramayı becerdi. Tuğla azıcık yana doğru kaydıysa da yerinden çıkmadı. Kızın sadece birkaç adım altındaki muhafız iyice köpürerek sövüp saydı.

Delikanlı, Ocyrhoe ile peşindeki muhafız arasındaki mesafeyi tarttı. Muhafız o sırada kızı yakalamaya çalışmaktan vazgeçmiş ve kendisi de duvara tırmanmaya başlamıştı.

Ocyrhoe duvara iyice yaslandı, derin bir nefes aldı ve ayağını basacağı bir yer bularak ufalanan duvarın elverdiği kadar hızlı bir şekilde tırmanışını sürdürdü. Aslında iyi bir tırmanıcıydı ama Ferenc'in tecrübesine yahut muhafızın kuvvetine sahip değildi.

Muhafızın uzanan eli artık kızın topuğundan sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Kaçmayı başaramayacak.

Ferenc yanlamasına ilerleyerek sağa doğru kaydı. Birazcık daha. Aşağıya göz atıp konumunu kontrol etti, sonra da derin bir nefes aldı. Sol üst tarafına bakan Ocyrhoe'nun yüzü delikanlının ne yaptığını kestirmeye çalışırken panik ve şaşkınlıkla kırıştı.

Ferenc kızla göz göze gelip bir kez kafa salladı. Sen yoksan görev diye bir şey de yok.

Ferenc duvarı bıraktı.

Kardinal Sinibaldo Fieschi yedinci ayeti fısıldarken gözlerini sıkıca yummuştu, "...Iudica me, Domine, secundum iustitiam meam et secundum innocentiam meam, quae est in me.."^[61] İp avucunu yakıyor, parmak eklemleri şiddetle sızlıyordu; fakat tutuşunu gevşetemezdi. Daha.değil. "...Consumatur nequitia peccatorum; et iustem confirma; scrutans çorda et renes Deus iustus..."^[62]

İpin sarılı olduğu ceset (ona canlı bir insan gözüyle bakmayı çoktan bırakmıştı) çırpınmayı ve pençelemeyi kesmişti. Fieschi dua etmeyi sürdürürken adamın ellerinin gevşediğini ve serbest ağırlığın arttığını hissetti. Tanrı zırhımı güçlendiriyor, diye düşündü, çünkü faziletli ve nezih bir yüreğe sahibim. Taş bir zemine saçılan kumları andıran fısıltılı bir ses duydu ve aşırı zorlamadan dolayı ellerindeki kaslara kramp girdi.

Duası göğsünden kaçan bir sesle -kısmen hıçkırık, kısmen nida- yarım kaldı ve elleri kendiliğinden açıldı. Sanki Tanrı'nın meleklerinden biri bileklerine dokunmuştu ve ilahi habercinin ruhani teması kaslarını gevşetivermişti. Fieschi nefes nefese kalmış bir halde

taş zemine sırtüstü serildi. Bacaklarında bir yük vardı. Ağır, kıpırtısız bir yük.

Ölümün kokusunu, ölü adamın bağırsaklarından kaçan bok ile sidiğe karışan hafif bir kan rayihasını nihayet aldığı anda gözlerini açtı. Somercotes'in suratını, kandan bir dantelle süslü pörtlemiş gözlerini, ızdırap içindeki ağzından sarkan dilini, kırık burnundan akarak dudaklarına ve sakalına bulaşmış bol miktarda kanı, boynunun etrafındaki koyu lekeyi, çenesinin altındaki ip yanığını görünce biraz ürperdi.

"Convertetur dolor eius in caput eius," diye fısıldadı Fieschi, aynı anda haç çıkararak, "et in verticem ipsius iniquitas eius descendet."^[63] Kendisi kaşındı.

Somercotes'in cesedini iterek kendinden uzaklaştırdı ve titreyen bacaklarla yerden kalktı. Ellerin ağrmasına ve sağ avucunun soyulmuş olmasına rağmen hâlâ ayakta, hâlâ hayattaydı. Somercotes ise değildi. Aradaki ayırım, keder veya pişmanlıkla karışmaksızın, Fieschi'nin zihninde son derece açıktı.

Bu onun zaferi ya da şahsi bir başarısı değildi. Bu kâfiri boğarak Kutsal Roma Kilisesi'ni kurtarmıştı.

Yüzük. Fieschi, Tanrı'nın Takdiri -Deus iudex iustus- yüreğini doldurmadan ve eline rehberlik etmeden önce neyi tartıştıklarını hatırladı: güya o şarlatana ait olan yüzüğü, bir kardinal yüzüğünü. Yüzük yeni rahibin bir sonraki Roma Papazı'nın seçimine iştirak etmesini ve muhtemelen belirleyici oyu vermesini sağlayacak bir semboldü. Fieschi o yüzüğü bulmak zorundaydı.

Somercotes'in cesedinin yanına çömelirken kokuyu yok saymaya çalıştı ve yalın cüppeyi çekiştirip yoklayarak yüzüğü aradı. Kardinalin kıyafetinde bir şey saklayabilecek çok az yer vardı ama Fieschi gizli bir cebi işaret edecek sıra dışı kabarıklıklara veya büzüşüklere karşı dikişleri de kontrol etti. Birkaç dakikalık beyhude bir arayışın ardından dikkatini ölü adamın pabuçlarına yöneltti. İçlerinde Somercotes'in ayakları olmayınca topukları aşınmış, dış kenarlarındaki dikişleri atmış, eski deri paçavralardan başka bir şey değillerdi.

Somercotes yüzüğü odasına saklamış olabilir miydi? Fieschi işe oradan başlamak için köşelerden birine kadar emekledi ve dizlerinin üzerinde doğrulup duvar taşlarını yoklayarak bir gizleme yeri açığa çıkarma ümidiyle her birini kaydırmaya veya sökmeye çalıştı. Başarıya ulaşamadı. Ardından ayağa kalktı ve şiltenin kalın kumaşını yırtarak etrafa avuç avuç saman dolgusu saçtı. Somercotes'in duvardaki çivilere asılı duran peleriniyle yedek cüppesini çekip aldı ve bir yüzüğün sert çıkıntısına rastlar mı diye kumaşı yokladı. Hatta, beyninin bir parçası sayfaların arasına yüzük saklanamayacağını bilmesine rağmen, kardinalin zarar görmüş İncil'ini dahi yırttı.

Hiçbir şey yoktu.

Fieschi cesede kötü kötü baktı. Herif ölüyken bile onu bozguna uğratiyordu. Somercotes yüzüğü tünellerde bir yere saklamış olabilir miydi? Hayır; öyle bir şey onu odasına saklamaktan bile daha riskliydi. Yüzüğü çabucak erişebileceği, yakın ve aşına bir yerde tutması gerekirdi. Odası Somercotes'in biraz mahremiyete kavuşabileceği, yüzüğü saklarken veya geri alırken rahatsız edilmeyeceğinden emin olabileceği tek yerdirdi.

Yüzük sahiden onda mıydı ki? Adamın kendisine yalan söylemiş olabileceği ihtimalini kabul etmekten başka çaresi yoktu. Somercotes ile haberciler arasında geçen, kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırlayınca soluğu boğazına takıldı. Haberciler yüzüğü deli rahibe geri getirmişlerdi. Fieschi onların yüzükten bahsettiklerini duymuştu. Somercotes'in

yüzüğü incelerken kullandığı ses tonunu çok net hatırlıyordu. Bu bir başpiskopos yüzüğü...
"Seni ahmak." Somercotes'in cesedini hışımla tekmeledi. "Bana yalan söyledin." Yüzük hiç de bir kardinale ait değildi. O bir başpiskopos yüzüğüydü.

Fieschi, son günlerinde Papa Hazretleri'ne okuduğu mektuplarla belgeleri zihninde canlandırdı. Kendisini bu yabancı'nın kim olduğunu ve varlığının yeni papa seçimini nasıl etkileyeceğini tahmin etmeye o kadar çok kaptırmıştı ki adamın niye burada bulunduğu yahut kim olduğuna yeteri kadar kafa yormamıştı.

Mohi'deki muharebeden sonra Macaristan'dan raporlar gelmişti. O muharebede kimlerin kaybedildiğine dair raporlar. Bir başpiskopos...

Fieschi'nin düşünmek, hatta yardımını dokunacaksa dua etmek için zamana ihtiyacı vardı. Şimdi ne yapacağına karar vermeliydi. Odayı, cesedi, yırtık kıyafetleri, şiltenin etrafa saçılmış samanlarını gözden geçirdi ve sanki tümünü birden ilk kez görürcesine hiçbir şey olmamış gibi oradan öylece çekip gidemeyeceğini fark etti. Cüppesine saman parçacıkları yapışmıştı. Sağ eli kızarmış ve soyulmuştu. Hiç kimse şu anki hali ile burada yaşananlar arasında bir bağlantı kurmamalıydı. Kendisini Somercotes'le beraber gören biri olmuş muydu?

O deli rahip.

Fieschi onunla daha sonra ilgilenebilirdi. Fakat şimdi Somercotes'in odasından çekip gitmeliydi. Ayrıca üzerindeki cüppeden, yani şehre indiğinde giydiği yalın kıyafetten de kurtulmalıydı. Ter, sidik ve bok kokusu kumaşa çok fazla sinmişti. Üstü başı şiddetli bir ölüm gibi kokuyordu.

Fieschi'nin bakışları odayı aydınlatan küçük metal fenere çevrildi. Bir gözü andıran titrek alevi arada bir kırışıyordu. Hatta onu eline aldığı takdirde adama ölümcül bir sır verecekmiş gibi kasıtlı olarak göz kırpmış gibi görünüyordu.

Fieschi cesedin etrafından dolanıp feneri eline aldı ve kapıya yöneldi. Feneri yere bıraktı, kalas sürgüyü yana çekti, sonra da koridoru kontrol etmek için kapıyı dikkatle birkaç santim araladı. Dışarısının boş olduğunu görünce eğildi ve fenerin metal kabuğunun içindeki güdük mum koçağını yerinden çıkardı. Mumun alevi hevesle dans etti.

Kardinal mumu etrafa saçılmış samanların üstüne attı. Mum bir kez sekti, sonra yan durdu. Alev samanlara yayılırken gittikçe parlaklaştı.

Fieschi zalim bir tebessümle odadan çıktı ve kapıyı arkasından çekerek kapadı. İş işten geçene kadar hiç kimse yaptıklarını bilmeyecekti.

Omnis arbor, quae nonfacitfructum botmm, excidetur, [64] diye aklından geçirdi yürürken, ve ateşe atılır...

Ferenc düşerken vücudunu kıvrıp açısını düzeltti. Ocyrhoe'nun yanından hızla geçerken gözünün ucuyla genç kızın ağzını ve gözlerini ardına kadar açtığını gördü. Fakat ona planını anlatacak zamanı yoktu, tıpkı muhafıza çarpmadan önce kollarını ve bacaklarını gövdesine çekmekten başka bir şey yapacak zamanının da olmadığı gibi... Muhafızın başının koluna ve gövdesinin yan tarafına temas ettiğini hissetti, sonra ikisi birden kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir vaziyette aşağıya düştü.

Ferenc üstte kalacak şekilde yere çakıldılar ve darbe delikanlının ciğerlerindeki havayı

boşalttı. Ferenc yana yuvarlanıp ayağa kalktı ve ağırlığını sol bacağına vermeye çalışırken yüzünü buruşturdu. Bileğini burkmuştu. Kötü bir burkulma değildi, biraz topallasa da hâlâ yürüyebiliyordu ve dikkatli davranırsa acısı bir-iki günde geçerdi.

Muhafız gözlerini kırıştırtarak inledi ve adamın kollarıyla bacakları kontrolsüz kramplarla titredi. Sersemlemiş ama bilincini kaybetmemişti. Birkaç dakika içinde akli başına gelecekti.

Ocyrhoe yakınlarda bir yere zarifçe indi ve Ferenc'e bakarak dırdır etmeye başladı. Ferenc başını iki yana sallayıp kızın bileğini tutmaya çalıştı; ama Ocyrhoe kolunu hızla çekip aldı, öfkeli bir parmakla delikanlının göğsünü dürttü, sonra da duvarı işaret etti. Ferenc bir kez daha başını iki yana sallayarak sol bacağına dokundu ve bir adım topalladı. "Hızlı tırmanamam," dedi. Kızın kolunu bu sefer iki eliyle birden yakaladı ve sinyal verirken onu sıkıca tuttu. "Hemen gitmemiz lazım. Tabii bu muhafızı öldürmek istemiyorsan."

Ocyrhoe ağzını kapatıp ona dik dik baktı. Gözleri Ferenc'in bir bahar zamanı kır çiçeklerinin üstünde uçuşup avlanmasını seyrettiği kırlangıçlar gibi sağa sola gidip geldi, sonra da kafa salladı. "Sequere,"^[65] diyen Ocyrhoe kolunu delikanlıdan kurtardı. Onun elini tuttu ve parmaklarını Ferenc'in bileğinin üst kısmına bastırdı. "Tırmanacak başka bir yer bulmalıyız," dedi işaretlerle.

Ferenc hızla şişmekte olan ayak bileği elverdiği kadar büyük bir süratle yürümeye koyuldu. Tutuş biçimlerini değiştirerek kızın bileğini kavradı ve sinyal vermeye başladı. "Artık tırmanmak zor. Zıplamak daha zor. Bu tarafı tırmanabilirim ama aşağı nasıl ineceğim?"

Omuz silkip başını iki yana sallayan Ocyrhoe belli ki soruyu anlamamıştı.

Bir köşeyi dönmeden hemen önce Ferenc arkasına göz attı. Hâlâ sırtüstü yatmakta olan muhafız takatsizce kollarını sallayıp bacaklarını savuruyor, bu haliyle bir böceği andırıyordu. Az sonra adamın görüş alanından çıkmış olacaktı.

"Duvarlar insanları dışarıda tutar," dedi Ferenc işaretle. "Sen hiç dışarı çıktın mı?"

Yüzü kızaran Ocyrhoe başını çevirdi ve Ferenc çekmeyi düşünürcesine kızın kolunu kastiğini hissetti. Onu utandırmıştı ve kızın ızdırabı karşısında kapıldığı hisler kendisini şaşırttı. Ocyrhoe'nun kolunu sıkarak sorusuyla onu üzme istemediğini belirtmeye çalıştı. Fakat cevabı artık biliyordu.

Genç kız Roma'dan dışarı adımını atmamıştı. Ötesindeki dünya şöyle dursun, duvarın diğer taraftan nasıl görüldüğünü bile bilmiyordu. Fakat verdiği tepkiye bakılırsa delikanlının o soruyu niçin sorduğunu anlamıştı.

Roma duvarlarına içten tırmanmanın ne kadar kolay olduğunun bir önemi yoktu; iç kısım çürümeye bırakılabilirdi, ama dışarı bakan surlar nispeten güçlü ve pürüzsüz tutulmalıydı, aksi takdirde düşmanlara karşı hiçbir engel teşkil etmezdi.

Ferenc üç adam boyunu geçmeyen bir yükseklikten düştüğünde bile yaralanmıştı. Peki ya üç katlı bir bina yüksekliğinden atladıklarında ne olacaktı? İki de öyle bir atlayıştan canlı çıkamazdı.

"Farklı bir güzergâh lazım," diye sinyal verdi Ferenc. Kısa zaman önce uğradıkları karanlık yerleri, kentten eski tapınaklarının altındaki tünelleri düşündü. Parmakları kıvrılıp kızın önkoluna ardı ardına dokundu. "Yer altı. Oraya bir yol bulabilir misin?"

30.BÖLÜM

FIRTINAYI BEKLERKEN

Andreas bir homurtuyla döşegine oturdu. Yağmurlu ve rüzgârlı havalarda taş duvarlar bir lütuftu, fakat acımasız yaz sıcaklarında fazla bir fark yarattıkları yoktu. Özellikle de gri, nemli ve güneşsiz bir sıcaklık varken...

Ozanların kahramanlığa ve savaşlara dair söyledikleri şarkılarda çatışmadan sonra gelen beklemeye veya ruhsal çöküntüye nadiren değinilirdi. Öyküye faydası yoksa yaralardan da bahsedilmezdi. Andreas ağrıyan sırtını doğrultmaya çalışırken derisinin altında hareket eden kasların yorgunluktan dolayı aşırı derecede gergin olduğunu hissetti. Tek isteği derin bir uykuya dalmak ve bir daha uyanmamaktı.

İlk Meydan'da aldığı bereler daha eski acı katmanlarının üstüne kendi can sıkıcı zonklamalarını da katmıştı. Dövüşün heyecanı ve dikkatinizi düşmanınıza odaklamak o tür acıları görmezden gelmenizi sağlayabilirdi; fakat çatışmanın ardından tüm bunlar büyük bir öfkeyle geri gelip intikamlarını alırlardı.

Petraathen'deyken Taran onlara yorgunluğu gidermek için tasarlanmış çeşitli egzersizlerin yanı sıra zedelenmiş kaslar ile kırılgan kramp girmesini önleyecek gerinme hareketleri öğretmişti. Andreas yakın bir zamanda onları uygulamazsa bedelini ağır ödeyecekti.

Yine de oturmayı sürdürerek ve faniliğinin ziyadesiyle farkında olarak terin suratından aşağı boşalmasını hissetti.

Bir hafta önce Çiçek Şövalyesi'yle yaptığı dövüş ona gelmesi gerekenden daha ağır gelmişti. Şimdi de kılıç kullandığı eline bakıyor ve yumruğunu açıp kaparken parmak kemiklerinin nahos bir sesle tıkırdamasını yüzünü ekşiterek dinliyordu. Bak bu yeni, diye aklından geçirdi.

"Berbat görünüyorsun," dedi Rutger kapı eşiğinden. Levazımcıbaşı dışarının griliğine rağmen karanlık bir siluetten ibaretti. "Bunun tehlikeli olduğu konusunda seni uyarmıştım."

"Birinin ektiğimi biçmesi gerekiyordu," karşılığını veren Andreas esefli bir tebessüm girişiminde bulunduysa da kısa sürede yüzü bir acı homurtusuyla buruştu. Kalkıp gereken egzersizleri yapmazsa sabah olduğunda parmağını bile zar zor oynatabilecekti. "Sonuçlarına benim katlanmam daha doğru," dedi.

"Percival gibi konuşuyorsun," deyip gevrek gevrek gülen Rutger bir sandalye çekti.

"Percival mı? Tanrı ve Bakire Meryem aşkına! Umarım ona benzemiyordum," diye bir kahkahayla karşılık verdi Andreas. Gülmek gergin karın kaslarını daha da ağrıttıyordu. Aslında ağrımayan hiçbir yeri yoktu. "Ben gelmeden önce burada mıydı? Diğerleriyle beraber mi gitti?"

Rutger kafa salladı.

"Tüh, onu göremediğime üzüldüm," dedi Andreas. "Özellikle de kılıç tutan kolu şimdilerde çok işimize yarayacağı için." Arkasına yaslanıp kendi kılıç kolunu deneme amaçlı kaldırdı. Parmak eklemleri yine o tıkırtıyı çıkardı. Kızarmış bir domuzun çıtırdayan toynakları... Eklemlerinin sesi aynen buna benziyordu. "En azından şimdilik biraz dinlenebilirim."

Rutger sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Yorgun yüz ifadesi derhal Andreas'a bir terslik olduğunu söyledi. "Bakışın hiç hoşuma gitmiyor Rutger," dedi. "O bakış bir hafta boyunca ne uyku ne de yemek olduğunu söylüyor, ya da daha kötüsünü. Ne oldu?"

"Hünern'den az önce haber geldi," deyip iç geçirdi Rutger. "Cesaret gösterin Kağan'ın ilgisini çekmeye yetmiş. Arenanın kapıları yarın açılıyor." Duraksadı. "Senin adın da listelerde. Hem de tepelerde."

Bu haber üzerine Andreas karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. Şövalye bir müddet boş boş bakmakla yetindi. Bunun olabileceğini zihninin bir köşesinde zaten biliyordu ama doğru düzgün dinlenmeye fırsat bulamadan önce gerçekleştirebileceği her nasılsa aklına gelmemiştir.

Andreas gülmeye başladı. Yine canı yandı ve bir anlığına kahkahalarını bastırmaya çalıştı. Lâkin sonuç alamadı. Omuzları titrerken karnına kramplar girdi ve içinde bulunduğu durum karşısında duyduğu karamsar bir neşeyle sarsıldıkça sarsıldı. Sonra başını havaya kaldırdı ve tavana baka baka güldü. Kendine hâkim olamadan önce gözlerinden yaşlar aktı ve onları silmesi gerekti. "Tanrı kesinlikle ahmaklara hakkettikleri dersi veriyor," dedi sesinin kontrolünü geri kazandığı zaman. Tekrar canı yanarak derin bir nefes aldı. "Öyle olsun."

"Seni gidi kahrolası budala." Rutger başını iki yana salladı. "Dövüşebilecek halde değilsin."

"Ona ben karar veririm," diyen Andreas yeniden ayağa kalktı ve sarhoş bir turna gibi sağa sola yalpaladı. Bacakları için için yanıyordu ama mecbur kalırsa dövüşebilir, hatta tehlike öyle gerektirirse bir iki defa uzun soluklu ataklarda bulunabilirdi. Tabii sonrasında buna pişman olurdu ama şimdi kuvvetini saklamasının zamanı değildi. Han'ın dikkatini çekmişti ve belki de kendisi ringdeyken o kaplan gözler tarikatının geri kalanına bu kadar keskin bakamazdı.

"Kendini çok fazla zorluyorsun," dedi Rutger yeniden, bu sefer daha usulca. "Sen en iyilerimizden birisin, ama en iyiler bile bozguna uğratılabilir ve mağlup edilebilir. Listelerde dikkatli ol Andreas. Hiç kimseyi kaybetmeyi göze alamayız."

Andreas esefli bir tebessüm etti. "Sahip olduğumuz her şeyi eninde sonunda o veya bu savaşta tehlikeye atacacağız... Tek yapmam gereken o zamana kadar hayatta kalmak." Gülerken boğazından bir öksürüğün yükseldiğini hissetti. Öksürük onu iki büklüm edince canı daha da acıdı. Yaralar üst üste biniyordu. Yine de henüz bir kemiğini kırmış yahut lifini koparmış değildi ve bu bile bir lütuftu.

"Duruma bir de olumlu tarafından bak," diye devam etti Andreas. "Planımız işe yaradı. Arena açıldı ve dövüşler yeniden başladı. Tüm gözler Sirk'in üstünde olacak." Ve ben yeniden dövüşeceğim. Hem de daha zorlu dövüşlerde ve Çiçek Şövalyesi kadar tehlikeli rakiplere karşı. Üstelik o beni öldürmek istemiyordu bile.

Rutger sanki onun aklından geçenleri okudu. "Seni bu konuda uyarmıştım," dedi. "Tedbiri elden bırakma."

"Tedbir bize zafer veya başarı kazandırmaz." Andreas öne doğru devrilerek ellerinin üstüne düştü ve bacaklarını geriye attı. Sızlayan uzuvlarındaki ve göğsündeki tüm kasların itirazına rağmen egzersizlerine başladı. Bu kısa ama kıymetli istirahatın aniden bölünmesi üzerine incinmiş yerleri kıyameti koparıırken iç organları ona isyan etti.

Fakat kolu yakınmanın da ötesine geçerek vücudunun ağırlığı altında neredeyse boşalır. Orası hâlâ yeterince iyileşmemiştir. Yakınma. Sık dişini, diye aklından geçirdi.

Rutger onu uzunca bir müddet sessiz sedasız seyretti.

Andreas yaşlı adamın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

"Bir yalımın ağzında yürümek ile bir soytarı gibi onun üstünde neşeyle dans etmek arasında fark vardır Andreas," dedi levazımcıbaşı. "Aptallığı cesaretle karıştırma."

Andreas egzersizlerine ara vermedi. "Bunu aklımda tutarım."

İşi bittiğinde ve vücudu baştan aşağı cayır cayır yanar hale geldiğinde şiltenin üstüne nazikçe oturdu. Rutger ona bir bardak su verdi. Andreas bir daha asla su bulamayabilecek birinin susuzluğuyla onu bir dikişte bitirdi.

"Bizimle Çiçek Şövalyesi arasında mesaj getirip götürün şu çocuk. Hans..." dedi kısa süre sonra. "Burada ne olursa olsun her şey sona erdiği zaman aramızdan her kim hayatta kalırsa onu alıp Petraathen'e götürsün." Bu karamsarca bir düşünceydi ama oğlanın gönlü varsa Andreas onun böyle bir şansa kavuşmasını istiyordu.

"Söz veriyorum," dedi Rutger usulca.

Hünerm'de fareler hiç kimsenin gözüne çarpmazdı, bu onların başlıca üstünlüğüydü. Sokaklardayken Hans da görünmez olurdu ve bu yüzden kimse ona ilişmezdi. Şu anda ağacın dibinde, kendisine gelip geçici bir güvenlik hissi veren tek yerde beklemekteydi. O his fazla bir şey değildi ama bu dalların altına huzur hâkimdi.

Hans bu ağacı Andreas'a göstermişti ve iri yarı şövalyenin verdiği tepki bu yerin oğlanın bir dereceye kadar şüphelendiği fakat o ana dek tam olarak anlamadığı önemini bir bakıma tasdik etmişti.

Etrafta uyuyan pek çok çocuk vardı ve Hans onları uyandırmamaya özen göstermişti, içlerinden biri dövüşçülerin kampına son yolladığı oğlandı. Oğlan kulağına fena bir tokat yemiştir; darbeyi aldığı yer bir sebze gibi şişip yeşil, kahverengi ve kırmızı bir bereyle çevrelenmişti.

Hans dinlenen oğlanı seyretti. Aldığı yaradan dolayı suçluluk duyuyordu ama mesaj getirip götürmek önemliydi. Andreas Birader öyle demişti ve o iyi biriydi.

Aslında plan çok basitti ve Hans ile diğer çocukların zor zamanlarda karınlarını nasıl doyurduklarına dayanıyordu: her seferinde farklı bir bahaneyle farklı bir oğlan gönder, ganimeti alıp geri getir ve aralarında paylaşır. Moğollar kamplarının kapısını dikkatle

gözetlemelerine rağmen kampa girip çıkan, içeridekiler için o veya bu ayak işini hâlden çocukları nadiren sorguya çekerlerdi. Çocuklar kimi zaman bira getirirler, kimi zamansa yerel esnaftan satın alınmış malları teslim ederlerdi.

Oğlanlara hangi çadıra gitmeleri ve hangi sözleri söylemeleri gerektiğini tembihlemek zor değildi, çünkü hiçbirinin hatırlaması gereken fazla bir şey yoktu. "Kaç tane çiçek?" diye soruyorlar, Kim de onlara söylüyordu. Oğlan hemen Hans'ın yanına dönüyordu, o da haberi Andreas'a iletiyordu. Yöntem basitti ve şimdiye kadar işe yaramıştı; fakat bir şeylerin ters gitme ihtimali hep vardı. O yüzden Hans ağacın altında tedirginlikle bekliyor, onun huzurunda kendini avutmaya çalışıyordu.

Andreas meyhanenin arkasından onu yolcu ettiğinde de kaygılanmış ve şimdiki gibi kendini avutmak için buraya koşmuştu. Ancak daha sonra ilk Meydan'daki dövüşün seslerini duyup oraya gitmiş ve Andreas'ın Çiçek Şövalyesi'yle yaptığı düelloya tanık olmuştu.

Andreas çocukları organize edip bu mesajları taşımalarını o olaydan sonra istemişti, ama bariz bir çekince göstererek. Benim için korkuyor, diye aklından geçirmişti Hans, beklenmedik bir gurura kapılarak. Ama kılıçlarla karşı karşıya gelen ben değilim. Korkusu kendisi değil, başkaları için. Kahramanlık bu olsa gerek.

Tüm getir-götürleri bizzat yaptığı takdirde kısa sürede şüphe uyandıracığını bilen Hans yardım için Hünern'in diğer farelerine başvurmuş ve şimdi kullandıkları sistemi yaratmıştı. Sistem bir haftadır işe yarıyordu ve oğlanlardan hiçbiri ağır bir biçimde yaralanmamış yahut yakalanmamıştı.

Hans bu çocuklara bakıp her kaygı duyduğunda sırf göze batmadıkları için bile olsa onların çoğu yetişkinden daha güvende yaşadıklarını kendine hatırlatıyor, fakat bu onun daha az kaygılanmasını sağlamıyordu. Onlara tehlikeli şeyler yaptırıyorum. Herhangi biri yaralanır veya ölürse bu benim suçum olur.

Yaklaşan ayak sesleri. Biri geliyordu. Hans diğer tarafa döndü.

Çıkkık damların yere düşen gölgelerinin arasında bir oğlan belirdi. Boyu Hans'ınkinden daha kısaydı, güneşte kararmış bir tene ve kahverengi saçlara sahipti.

"Tamas kampa girdi. Muhafızların yanından geçip gittiğini gördüm," dedi oğlan, sırtarak. Hans genellikle diğer oğlanların en az birinden haberciyi gözlemesini ve kapıdan sağ salim geçtiğinden emin olmasını isterdi. Bu uygulama hem herhangi bir engelin kendisine bildirilmesini sağlar, hem de acemi oğlanların işi öğrenebilecekleri bir tatbikat vazifesi görürdü. Gelecek sefer de mesajı o gözlemci taşırdı.

"Nasıl yaptığını gördün mü?" diye sordu Hans. Oğlan kafa salladı.

"Bir daha ki sefere aynı şeyi sen de yapabilir misin?" Hans endişesinin sesine yansımamasına gayret etti. Farelerin her şeyi zor yoldan öğrenmeleri gerekiyordu. Bir hata yaparlarsa ikinci bir şansı kolay kolay elde edemezlerdi.

Oğlan anlık bir duraksamanın ardından ona dürüst ve hevesli gözlerle baktı. "Evet."

Hans doğruldu. Hazır olduğunu sanmak ile bilmek arasında fark vardı. Bu oğlan biliyordu. Ona yavaşça kafa salladı. "Öyleyse iki gün içinde sen gideceksin."

Oğlan yeniden sırtarak kollarını gövdesine doladı. Hans çocuğun gözlerinde kendisinin de hissettiği bir gurur ve korku karışımı fark etti. Bu çocuk gelecek sefere iletişim kanalının açık kalabilmesi için her şeyini tehlikeye atacaktı. Hans ise yeniden ağacın

altında kaygıyla haber bekleyecekti.

Fareler sevgiyi nadiren tadarlardı. Bu oğlanlar Hans'ın sevgisinin farkındaydılar, ama çektiği vicdan azabından haberleri yoktu.

Kim çadırının dışında oturarak bir şarkıcının sanatını icra etmesini dinliyordu. Kullanılan dili bilmemesine rağmen şarkı yine de onu etkiliyordu. Bir insanın neler söylendiğini bilmesi için kelimeleri anlamasına gerek yoktu. Müzik de tıpkı şiddet gibi tüm dillerden üstündü. Bunlar insanların sahip oldukları en eski ve kapsamlı iletişim yöntemleriydi.

Kim oğlanı bekliyordu. Hans adlı genci mesaj alıp vermelerini sağlayan bir yol bulduğu için takdir ediyor; aynı zamanda ne kadar ilerleme kaydettiğini öğrenmek, bilgi iletmek ve onun mesajlarını karşı tarafa götürmek amacıyla birkaç günde bir yanına uğrayan cesur çocuklara minnet ile hayranlık duyuyordu.

Bir habercinin geldiğini kolayca anlıyordu; gelen kişi hep aynı ifadeyi kullanıyordu ve Hans yalnızca Moğol dilini bilen oğlanlar gönderiyordu. Hans çok zeki ve açıkgozlü bir delikanlıydı ve Kim'in ilk başta ihtimal verdiğiinden daha bilge çıkmıştı.

Kim dudaklarına bir bardak su götürüp içerken son haber gönderişinden beri yanlarına çektikleri kişilerin çetelesini aklından geçirdi. Bardağı aşağı indirdiği zaman önünde siyah saçlı bir oğlan duruyordu.

Çocuk tedirgin bir tebessüm etti. "Gölgede oturmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

Kim gülümsedi. "Gri günlerde bile bir ağacın dalları gibi huzur veriyor."

Oğlan sorusunu sormadan önce bir nefes aldı. "Bugün hiç çiçek buldun mu?" Moğolca üzerindeki hâkimiyeti iyi değilse bile şüphe uyandıracak kadar kötü de sayılmazdı.

Kim yanındaki küçük bir bez bohçaya uzandı ve onu açarak dört çiçeği ortaya çıkardı. Çiçekleri oğlanın avucuna bıraktı. "Bu seferlik dört. Bir dahaki sefere dahası da olacak." En azından öyle umuyordu.

Oğlan gülümsedi. "Sağ ol. Onları geri götüreceğim." O gitmek üzere dönerken Kim de dikkatini elindeki boş beze çevirdi. Havadaki esinti noksanlığı, kendi içindeki durgunluk hissiyatını yansıtmaktaydı. Olaylar ilerlemeye başlasa bile...

Fakat sonra havadaki ilk kırıltıları hissetti. Çadırının ötesindeki otlara baktığında kampta fısıldamaya başlayan rüzgârın ot saplarını ileri geri salladığını gördü. Yukarıdan önce mesafeli bir homurtu, sonra da gök gürültüsünün kükreyişi duyuldu.

Fırtına nihayet geliyordu. Kim ayağa kalkıp çadırına girmek üzere dönerken yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı.

31.BÖLÜM

KAYBOLAN ÖZGÜRLÜK

Artık özgürdü.

Atın yelesine sımsıkı yapışmış olan Lian'ın parmakları uzun süre bir yere tutunmaktan ağrıyordu. Ata ne zaman bindiğini hatırlamıyordu. En son birbirine köstekli duran paniklemiş hayvanların arasında soluk soluğa çömeliyordu. Sonra bir de bakmıştı ki uçuyor, ayakları yerde hafifçe sekerek atın sırtında Ganşuk'tan uzaklara sürükleniyordu.

Ruhunun bir parçası delikanlıyı geride bıraktığına kahroluyordu ama seçme şansı yoktu. Eğer Kağan'ın kampından kaçacaksa bu onun tek fırsatıydı. Pusuyu kuranlardan korkmuyordu; Moğollardan beter olacak değillerdi ya. Hatta kendi hemşerileri bile olabilirlerdi ve Lian her ne kadar Kağan'ın kervanına saldırarak kadar cesur olan kimselerin zalimlik konusunda Kağan'dan aşağı kalacağına ihtimal vermese de hâlâ Moğolların zorbalığına direnen insanların bulunması onu cesaretlendiriyordu.

Genç kadın atın üzerine iyice eğilerek mümkün olduğunca küçük bir hedef teşkil etmeye çalıştı. At koşmayı sürdürürken çadırlar beyaz bir leke halinde hızla geçip gitti. Lian hayvanı yönlendirmeye çalışmadı; onu kendi yolunu bulmaya bıraktı ve sadece topuklarını kaburgalarına bastırarak onu teşvik etti. Koş, diye içinden yalvardı. Koşabildiğin kadar hızlı koş.

"Lian!"

Genç kadın arkasına bir göz attığında başka bir at ve binicisi tarafından takip edildiğini gördü. Rüzgârda dalgalanan saçları yüzüne çarpınca onları gözünün önünden çekmek için bir elini bırakma riskine girdi. Ganşuk. Neden gitmesine izin vermiyordu ki?

Yoksa onunla beraber mi geliyordu?

Atı sağa döndü ve Lian bacaklarını iyice sıkıp hayvana iki eliyle birden tutundu. Topuklarını vurarak hayvanı daha hızlı koşmaya zorladı. Aptallık etme, diye geçirdi içinden. Seni durdurmaya çalışıyor.

Uzaklardan gelen bir gök gürültüsü duyunca gökyüzüne şöyle bir baktı. Yanan çadırlardan yükselen dumanlar arkasındaki yıldızların ateşböcekleri gibi kırışmasına yol açıyordu ama ileride gök kubbe kesintisiz bir yıldız deniziyle kaplıydı. İyi de fırtına nerede ? diye merak etti, bulutları haber veren bir karaltı arayarak. Yağmur onu yavaşlatırdı, fakat izlerini de gizlerdi.

Sağında bazı adamların bağırıldığını duydu ve sesler üzerine kalp atışları hızlandı.

Adamlar Çince konuşuyorlardı! Burnundan gürültüyle soluk alıp veren atı herhangi bir canlı varlıktan ürkecek kadar paniklediği için seslerden öteye saptı.

Ganşuk bir kez daha ismini haykırdı. Lian o yöne baktığında delikanlının iyice yaklaştığını gördü. Ganşuk'un atı daha iri ve güçlüydü, arayı hızla kapatıyordu.

Lian'ın atı göğsünün derinliklerinden bir homurtu çıkararak sendeledi. Hayvanın yelesine sıkıca tutunan Lian vücudunu kasti. Atı ikinci kez sendelediğinde genç kadının kalbi bir anlığına durur gibi oldu. At başını yana çevirince Lian onun ağzında köpük ile kan olduğunu fark etti ve hemen ardından hayvan yere yığıldı. Lian kısacık bir süreliğine atın boynuna saplanmış bir okun ince sapına bakma fırsatı buldu. Ok azıcık daha yukarıya isabet etseydi at yerine onu vurabilirdi. Sonra tekrar havalandı. Lâkin yaşadığı his öncekiyle aynı değildi ve bir şeye tutunma çabasıyla boşlukta çırpınarak kollarını savurdu.

Yere ilk önce omzu çarptı. İvmesi onu çarpma noktasında ters çevirip yere sırtüstü yapıştırırken çığlık attı. Genç kadın kayarak taklalar atarken yerdeki her taş ona birer yumruk gibi çarptı: beline, kollarına ve bacaklarına, yanaklarına. Lian kendini tortop etmeye çalıştı -Moğol askerlerine esir düştükten sonra ilk kez dayak yerken yaptığı gibi- fakat uzuvlarına söz dinletemedi.

Düşerken bir bacağını kıran atı yakınında bir yerde çığlık attı ve delik boğazının köpürtülü ıslaklığı çıkan sesi daha da feci bir hale getirdi.

Yuvarlanması sona erdiğinde yere yığılıp kaldı. Düşüş sırasında herhangi bir kemiğini kırıp kırmadığını bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Başarısız olmuştu. Ayağa kalkabilse dahi koşamayacak kadar hırpalanmıştı. Sağ eli nereden kaynaklandığını anlayamadığı bir hareketle yüzünü avuçladı ve boğazından garip bir inilti çıktı.

Toynaklar başının yanından gümbür gümbür geçip gitti ve Lian yakınına bir yere inen bir ağırlığın toprağa çarptığını hissetti. "Lian!" Ganşuk kollarını ona dolamaya çalıştı. Lian'ın hâlâ tedirgin bir yılan gibi kıpırdanan sağ eli delikanlıyı boş yere itekledi. "Benim." Ganşuk o kolu yere mıhlamaya uğraştı ve Lian varlığından habersiz olduğu bir kuvvetle ona daha sert direndi.

Genç kadın her nasılsa kendini Ganşuk'un kollarından kurtardı, üstelik ayağa kalkacak gücü bile olmadığını düşünmesine rağmen. Lâkin emekleyebilirdi ve kanlı dizleri üstünde ondan yavaş yavaş uzaklaştı. Saçları başına dolanıp yüzüne yapışmıştı ve onlardan bir ağız dolusu tükürdü.

Ganşuk'a haykırmak istedi ama sesi boğazında sönüp gitti.

Önünde yabancı askerlerden oluşan bir sıra duruyordu. Gelişigüzel zırhlar kuşanmışlardı, bazıları diğerlerine nazaran daha tamdı ve hem omuzlarındaki hem de göğüslerindeki dağınık semboller Çince'ydi. Çoğu mızrak taşıyordu. Ganşuk ile Lian'ı görünce silahlarını doğrulttular.

Ganşuk genç kadını ayak bileğinden yakaladı ve debelenen Lian'a tısladı; fakat Lian ona aldırış etmedi. Çinliler! Yeni bir fırsatla, özgürlüğe çıkan ani ve beklenmedik bir yolla karşılaşmıştı.

"Ben bir tutsağım," dedi Lian anadilinde. Ellerini kaldırarak onlara kanlı ve soyulmuş avuçlarını gösterdi. "Lütfen beni öldürmeyin."

"Ne diyorsun?" diye kulağına tısladı Ganşuk.

Lian bacağını silkerek onun elinden kurtuldu ve emekleyerek asker hattına biraz daha

yaklaştı. Çinlilerden bazıları mızraklarını biraz indirse de havadaki genel gerginlik azalmadı.

“Lütfen,” diye sızlandı Lian, en yakındaki adamla göz teması kurarak. “Kağan’ın esiriyim. Yalvarıyorum beni kurtarın.”

Askerlerden ikisi bakışarak Lian’ın tamamen anlayamadığı kadar hızlı bir tempoyla aralarında konuştular. Soldaki görevlerine devam etmek isterken sağdaki genç kadının ricasını değerlendiriyor, esirlerin daima işe yaradığını iddia ediyordu.

“Bu adam senin efendin mi?” diye sordu meraklı olanı. Askerin miğferinde koyu renkli kuş tüylerinden oluşan bir sorguç vardı ve sözlerine eğitim aldığı izlenimini veren bir netlik hâkimdi.

Lian kafa sallarken boğazından küçük bir hıçkırığın kaçmasına izin verdi.

Askerler mızraklarını artık Ganşuk’a doğrultarak öne çıktı. Ganşuk ise o sırada bıyık altından sövüyordu. Lian omzunun üzerinden delikanlının bakışlarını yakalamaya çalıştı ama Ganşuk onun bu çabasını fark etmeyecek kadar mızraklara odaklanmıştı.

Bir el Lian’ın kolunu yakalayıp hızla çekti ve Çinli lider onu ileri doğru sürüklerken genç kadın bir nida attı. Ganşuk da ilerleyecek gibi oldu ama sonra tehditkâr mızraklara bakarak durdu. Lian delikanlının gözlerindeki bakışı tanıyordu. Köşeye sıkışan, olacakları bilmesine rağmen onları durduracak güçten yoksun olan endişeli bir hayvanın çaresiz bakışıydı bu.

“Bekleyin!”

Çinli adam bir elini kadının saçlarına dolayıp ona tekrar asıldı. Lian adamın tutuşu altında debelenirken bir yandan da askerlerin mızraklarını Ganşuk’a saplamalarını önlemeye çalıştı. “O... o Kağan’ın özel danışmanı,” diye haykırdı saçını tutan adama. “Yani değerli biri.”

Görevi için endişe duyan ilk Çinli homurdanıp yere tükürdü. “Pek bir şeye benzemiyor.” Başıyla kamptan tarafı işaret etti. “Zamanımız yok.”

“Hayır, durun,” dedi Lian, fazla bir şey açığa vurmadan bu Çinli askerleri nasıl ikna edeceğini çaresizce düşünerek. “Bunların hiçbiri pek bir şeye benzemez,” dedi alelacele, daha kibirli bir ses tonu takınarak. “Bu bozkır savaşçıları hayvanlıktan sadece bir banyo kadar uzaktırlar. Ama bu... özel.”

“Rehine almaya harcayacak vaktimiz yok,” diye tekrarladı ilk adam.

Lian’ın saçlarını tutan asker elini onlara bir tur daha dolayarak genç kadını daha da yakınına çekti. “Yürü,” dedi arkadaşına. “Bir rehine işimize yarayabilir..” Bir an için çenesini düşünceli bir edayla kaşdı, sonra da bağırarak adamlarına bir emir verdi. “Bağlayın şunu!”

“Seni esir almak—” diye Moğolca açıklama yapmaya başlayan Lian durumu Ganşuk’a izah etmek istiyordu. Lâkin Çinli adam başına asılınca acıyla bağırdı.

Ganşuk ileri fırladı. Çinlilerin mızrakları hemen kalktı ve delikanlı sivri uçların hemen önünde durdu. Askerlerden biri Ganşuk’a geri çekilmesini bağırırken emrini vurgulamak için mızrağının ucuyla onun göğsünü hafifçe dürttü. Delikanlı Lian’ı sağından tutan adama dik dik bakarak bir adım geri çekildi. Fakat eli kılıcının kabzasından ayrılmadı.

“Ona ne dedin?” diye bilmek istedi Lian’ı tutan asker.

“Dövüşmemesini söylemeye çalışıyordum,” dedi Lian ısrarla, saçlarındaki gerilimi

azaltmaya uğraşarak. "O mağrur biridir. Sırf siz istediniz diye kılıcını bırakmaz."

Kamptan başka bir gümbürtü yankılandı ve Lian sesin gerçek bir gök gürültüsü olamayacak kadar zayıf çıktığını fark etti. Bu, Çin patlayıcılarının o sarsıcı gürültüsüydü; boğazına bir korku yumağı oturan genç kadın yutkundu. Ateşli oklar ve patlayıcılar, diye düşündü merakla. Bu ne biçim bir saldırı?

İlk adam eliyle bir kesme hareketi yaptı. "Buraya rehine almak için gelmedik," dedi ve mızraklı askerlere seslendi. Ganşuk'u çevreleyen halkanın yarısı mızraklarını kaldırıp birlik komutanını takibe davrandı. "İkisini de öldürün," diye son bir karar veren komutan peşindeki adamlarıyla birlikte Moğol kampının çadırlarına doğru bir koşu tutturdu.

Ganşuk mızraklarını üstüne doğrultmayı sürdüren askerleri dikkatle süzerken Lian'ı tutan adam tereddüt etti. Ganşuk hâlâ hareketsizdi ama Lian onun solumasındaki belli belirsiz değişimi okuyabiliyordu. Delikanlı öldürüleceğini düşünüyor ve kendini buna hazırlıyordu.

"Ona yere yatmasını söyle," diye Lian'ın kulağına tısladı ikinci Çinli. "Hemen dediğimi yapmazsa adamlarım onu öldürecekler." Lian kınından çıkartılan bir bıçağın sesini duydu ve hemen ardından gırtlığına soğuk bir yalım dayandı. "Sonra ben de seni öldüreceğim."

Lian adamdan veya bıçaktan uzaklaşmaya çalışmayarak kafa salladı. "Yere yat," dedi Ganşuk'a, Moğolca konuşarak. "Seni tutsak almak istiyorlar."

"Neden?" diye homurdandı Ganşuk. Yüzü bir maskeden farksızdı. Sadece gözleri oynuyor, bakışları onu tehdit eden askerler arasında gidip geliyordu.

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum," diye üsteledi. Lian.

Ganşuk kadına şöyle bir baktı ve Lian o gözlerde bir ihanetin çıplak suçlamasını taşıyan incinmiş bakışı görüp irkildi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Güven bana. Yoksa ikimiz de öleceğiz."

Ganşuk karşılık vermedi ama eli yavaşça kılıcının kabzasından uzaklaştı. Her iki elini de avuçları ileri bakacak şekilde kaldırıp yere diz çöktü. Askerlerden biri mızrağını ters çevirdi ve silahının küt ucuyla delikanlının beline vurdu. Ganşuk yere yığıldı ve başka bir asker dizini onun sırtına dayayıp ellerini bağlamaya başlarken Lian'a bakmayı sürdürdü. Çinliler onu yerden kaldırırlarken ve liderlerinden gelen bir baş işaretiyle gecenin karanlığına sürüklerlerken bile bakışlarını genç kadından ayırmadı.

Kağan yemeğe başlar başlamaz Efendi Cucay bir bahane bulmuş ve şöleni terk edip çadırının tenhaliğine yollanmıştı. Kervan Karakurum'dan ayrılmadan önce Cucay neredeyse bir hafta boyunca durmaksızın çalışmıştı; kampın kurulmasıyla ve Kağan ile maiyetinin akşam yemeğine oturmasıyla birlikte ona gerek kalmamıştı. Birkaç saatliğine de olsa meditasyon yapabilir veya bir şeyler okuyabilirdi. Bir süredir incelemeyi iple çektiği Zhu Xi'nin Dört Kitap hakkındaki tefsirinin yeni bir baskısını yanında getirmişti. Cucay zindeliğini geri kazandıran şeyin uyku değil, daha fazla ruhsal etkinlik olduğunu giderek daha çok anlıyordu. Geceleri yatağına uzandığında zihninin bazı kısımları imparatorluk meseleleriyle boğuşuyordu ve uyandığında sorunlara yeni çözümler bulmuş olsa bile uyku pek de dinlendirici gelmiyordu. Meditasyon ile derin düşünme en çok değer verdiği faaliyetlerdi ve şu son birkaç haftadır her ikisine de yeteri kadar vakit

ayıramıyordu.

Muhafızların bağırları onu meditasyonundan çıkardı ve gözleri bir anda açıldı. Bir süre öncesine kadar ger'i küçük bir maltızdaki tek bir alev ve çadır kanatlarının üst kısmında bıraktığı küçük aralıktan sızan kamp ışıkları dışında karanlıktı. Fakat artık çadırın içinde görmeyi beklediğinden daha fazla ışık vardı. Günişığı değil. Ateş ışığı.

Efendi Cucay hemen ayağa fırlayıp çadırın girişine kadar koştu ve kanatları alelacele açıp dışarı fırladı. Asıl endişesi Kağan'ın ger'iydi ve onun zarar görmediğine, etrafında koşuşturan suretlerin İmparatorluk Muhafızları olduğuna çabucak kanaat getirdi. Kümelenmiş muhafızları teker teker seçemeyecek kadar uzaktaydı ama Munokhoy'un orada fazla vakit kaybetmeyeceğini tahmin etti. Munokhoy çatışmayı düşmana taşıyacaktır, diye düşündü, çadır ve araba labirentinde tez adımlarla ilerlerken. Kağan'ı koruyan adamlar ne kadar gayretli olsalar da pek yaratıcı davranmazlar.

Cucay fevri jaghun komutanını Burhan-Haldun seyahatinde kervana eşlik edecek tüm İmparatorluk Muhafızlarının başına geçirmekte çekinceli davranmıştı ama Ögeday onun endişelerine kulak asmamıştı. Başdanışman, Munokhoy'un zengin bir ticaret kervanına rastladıklarını zanneden budalalarla acımasızca ilgileneceğinden şüphe duymuyordu; yine de Kağan'ın tüm bu kızılca kıyamet sırasında güvende olmasını garantilemek muhtemelen en doğrusuydu.

Cucay ansızın durdu. Yakınındaki bir çadıra uzun uzun bakarak aşırı şık giyinmiş bir cariyeye üçlünün ger'in çatısına yayılan yangını söndürme çabalarını seyretti. Havada uçuşan tozlara ve küllere karşı gözlerini kırıştıtarak başını yavaşça çevirdi ve alevlerin kamp boyunca nasıl yayıldığını inceledi. Bir fikir, tıpkı bulanık bir göletteki dev bir koi balığı gibi zihninin derinliklerinde yüzmeye başladı. Cucay onu korkutmamak için hareketsiz kalmaya çalıştı, böylece yüzeye iyice yaklaşacak ve onu tamamen kavrayabilecekti. Yangınların bir düzeni vardı. Kampa rasgele dağılmamışlardı.

Yüksek bir konumdan ateş eden okçular, diye aklından geçirdi. Ufku tarayarak saldırının nereden geldiğine dair bir ipucu bulmaya çalıştı, fakat alevlerden yükselen dumanlar öyle bir şeye izin vermeyecek kadar çok hava kirliliği yaratmaktaydı. Bu bir tesadüf değil, diye fark etti Cucay, saldırının bir yanlış anlamadan doğmuş olabileceği düşüncesini bir kenara bırakarak.

Kağan ilk başta daha küçük bir maiyetle beraber yolculuk etmek istemişti: karılarından hiçbiri, minimum sayıda ikmal arabası ve onu koruyacak tek bir jaghun. Cucay bu saçma sapan fikri daha en başından dikkate almamış, Kağan'ın bir minghan'dan -bin adamdan- daha küçük bir koruma kuvvetiyle yolculuk edemeyeceği konusunda diretmişti. Bin adam, erzak miktarında doğru orantılı bir artış gerektirmişti elbette, bu da kervanın toplanma süresini uzatmıştı. Cucay her ne kadar Burhan-Haldun'a gitme arzusunun Kağan için geçici bir istekten fazlası olmadığını düşünse de o boş bir hevesin dallanıp budaklanan sonuçlarını sorgulamayacak bir yalaka değildi. İmparatorluk topraklarında, özellikle de nesillerdir Moğolların egemenliği altında olan merkez bölgede yolculuk etmek epeyce güvenli olmasına rağmen bu Kağan'ın kişisel emniyetinin hâlâ hayati bir önem teşkil etmediği anlamına gelmiyordu. Gezgin haydutlar -yeterince iyi korunmayan kervanları veya göçebe çobanları hedef alan kabilesiz adamlar- tarafından saldırıya uğrama ihtimali daima mevcuttu.

Fakat haydutlar yanan bir ok salvosuyla geldiklerini haber vermezlerdi. Ateş onların çalmayı umdukları şeyi yok ederdi.

Cucay da saldırıya ilk başta bilinçsizce tepki vermişti. Hiç düşünmeden etrafında olup bitenlerin desteklemediği bir sonuca varmıştı. Bu tam da Zhu Xi'nin tefsirinde aşılamaya çalıştığı ders değil miydi? Saldırının hedefi Kağan'dı; akıncılar saldırdıkları kervanın kime ait olduğunu biliyorlardı. Cucay'ın daha en başından itibaren sorması gereken asıl soru şuydu: Neden?

Başdanışman uzaklardan gelen bir gümbürtü duydu ve bunun tutuşan kara barutun sesi olduğunu hemen anladı. Yeniden Kağan'ın ger'ine doğru yürümeye başlarken kendi kendine kasvetle kafa salladı. Acelesi yoktu. Telaşsız davranarak bakışlarını kargaşanın üstünde gezdirdi. Uzun boyu onun için bir avantajdı; çadırların ötesini görememesine rağmen panik halindeki nedimlerin, cariyelerin ve bağrışan askerlerin hummalı koşuşturması görüş alanını pek kapatmıyordu. Cucay gözünü dört açarak yürürken kampın saldırıya uğramasının asıl sebebini aradı.

Eğer taarruzun amacı Kağan'ı öldürmekse neden onun ger'ini ateşe vermemişlerdi? Okçuları o kadar mı beceriksizdi? Cucay bunun doğru olduğunu hiç sanmıyordu. O halde yangınlar İmparatorluk Muhafızları'nı bölme amaçlı bir yanıltmacaydı. İyi ama neden?

Cucay dosdoğru Kağan'ın ger'ine yürümekten vazgeçip sağa döndü. Gözüne bir şey takılmıştı. Ne gördüğünden emin değildi ve bir hayaleti, ateş ışığının duman bulutunda yarattığı bir gölgeyi kovalıyor olması pekâla mümkündü.

Koi zihnindeki gölette yüzeye yaklaşıyordu.

Aynı hareketlenme yine gözüne ilişti ve silik hayaletler koyu renk kıyafetler giyen, çadırların arasında sinsice gezinen üç adamın belirsiz suretlerine dönüşerek bütünleşti. Adamlar uzun birer değnek taşıyordu. Bir an sonra Cucay bunların mızrak olduğunu anladı. Lâkin silahlardan biri diğerlerinden daha uzundu.

"Hey!" diye bağırdı Cucay, hayaletlerin ürkek birer tavşan gibi kaçıp kaçmayacaklarını merak ederek.

Üç adam bir çadırın solgun derisinin önündeki koyu lekeler gibi donakaldı. Eğer Cucay gözünü tam üzerlerine dikmemiş olsaydı yerlerini kestiremeyebilirdi. Gündüz vakti hemen göze batarlardı; ama geceleyin, duman bulutunun da etkisiyle neredeyse görünmezdiler. Yangınların sebebi de tam olarak bu, diye düşündü Cucay. Paravan sağlamak.

"Hey! İmparatorluk Muhafızları!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı başdanışman, sesini Kağan'ın ger'ine yönlendirerek. "Yanıma gelin! Aramızda suikastçılar var."

Adamlar yerlerinden fırladılar. İki çadırların arasında koşarak uzaklaşırken sonuncusuysa mızrağını doğrulttu ve kendilerini ele veren alarmı susturma umuduyla Cucay'a hücum etti.

Efendi Cucay'ın kendini hazırlamak için sadece birkaç saniyesi vardı. Üzerinde hiç silah yoktu ve düşünmeden tepki verdiği için kendini çok kısa bir süreliğine azarlardı. Hemen ardından Çince haykıran adam tepesinde bitti ve mızrağıyla bir saplama hamlesi yaptı.

Cucay kaftanının kalın manşetlerini bir yelpaze misali çepeçevre savurarak bir duman bulutu gibi süzüldü. Vücudunu incecik bir kamış haline gelecek şekilde çevirdiği sırada mızrağın ipek kumaşı delip manşetini çekiştirdiğini hissetti. Eli hareketini sürdürerek bir göle doğru dalan ve tedbirsiz bir balığı yakalayan bir kuşun havada izlediği yolu çizdi. Kuş

daha sonra pençelerinde tuttuğu yükü beraber gökyüzüne yükseldi. Cucay elini kaldırıp dönerken Çinli'nin mızrağı manşetinden çıkarmaya çalıştığını hissetti. Başdanışman diğer elini bir yumruk haline getirdi.

Mızraklı asker rakibinin erişim mesafesini hafife aldığı anlayıp başını kaldırdı. Tam o anda da Cucay'ın yumruğu burnuna indi. Adam haykırarak geri geri yalpaladı ve aniden fıskıran kanları durdurmak amacıyla ellerini kaldırdı.

Cucay adamın yüzüne vurduğu sırada diğer eliyle de mızrağın sapını kavramıştı ve onu çekip hasmından aldı. Sol elini mızrağa indirip bir adım geri çekildi ve vücudunun etrafında döndürdüğü silahı adamın sol kolunun altına doğru savurdu. Mızrağın deri zırhı deldiğini hissetmez de onu geri çekti. Rakibi kesiğin etkisiyle yalpalayarak kollarını indirdi, Cucay da silahın ucunu onun boğazına sapladı.

Diğer ikisi çadırların arasında kaybolmuştu ama Cucay ileriden gelen bağrışlar duyuyordu. Verdiği alarm dikkate alınmıştı. Ölü adamın mızrağını çekip çıkardı ve seslere doğru koştu.

Çok geçmeden İmparatorluk Muhafızlarına yetişti. Askerlerden bazılarının yayları vardı ve attıkları oklar yabancılardan birini haklamıştı. Hayatta kalansa bacağına saplı bir okla beraber arkadaşının cesedinin yakınında duruyor ve uzun mızrağıyla Moğolları kendinden uzak tutuyordu. Cucay oraya yaklaşırken adamın elindeki aslında Kağan'ın Ruh Sancağı olduğunu fark etti. Atkuyruğu püsküllere kan ve toprak bulaşmıştı, sırıgın uç kısmı ölümcülünden ziyade dekoratifti. Moğolları adama saldırmaktan alıkoyan şey Ruh Sancağı'na zarar vermektense çekinmeleri olmuştu.

Cucay rakibinden aldığı mızrağı fırlattı ve silah son Çinli'nin kalçasına öyle bir güçle saplandı ki adamın ayakları yerden kesildi. Çinli asker şiddetle yere çarptı ve doğrulmaya çalıştığı anda birkaç okla birden vuruldu.

Cucay muhafızlara sertçe bağırды. Askerler onu kızdıracak ne yaptıklarını anlamaksızın durakladılar. Cucay iki Çinli'nin yanına gitti ve kısa bir incelemeyle ikisinin de öldüğünü doğruladı. "Başkalarının da olup olmadığına bakın," diye çıkıştı muhafızlara, başını iki yana sallayarak. "İçlerinden birini canlı yakalamaya çalışın."

Ölü adamlar hiçbir işine yaramazdı.

Cucay, Ruh Sancağı'nı aldı ve parmaklarını üstünde gezdirerek birbirine dolanmış püskülleri çözmeye çalıştı. Bunu niçin istediler ki? diye merakla düşündü. Neden eski at kollarıyla kaplı bir tahta parçası için canlarını feda ettiler?

İncelemek şöyle dursun daha önce sancağı bir kez olsun bile eline almamıştı. Tuttuğu nesne Cengiz'in durduk yere at kılı bağlamaya başladığı eski püskü bir çomaktan başka bir şey değildi. Biz at düşkünü bir halkız, diye Cucay'a açıklama yapmıştı Büyük Han, ve nereye gidersek gidelim rüzgâr da bizimle gelir. Kağan zamanla sancağa başka kollar da eklemişti ve bu basit şeyin İmparatorluğun refahının bir sembolü haline gelmesi Cucay'ı hep şaşırtmıştı.

Başdanışman ellerini sancağın üstünde gezdirirken ahşabın dokusunu hissetti. Sırık yeni kesilmiş bir ağaçtan oyulmuşçasına hem pürüzlü hem de esnek bir his vermekteydi. Cucay sırıgın yüzeyini yangınların titrek ışığında daha net görebilmek için sancağı kaldırdı. Başparmağı sert bir noktaya denk gelince oraya daha yakından baktı.

Gördüğü şey ufacık bir iz oldu. Yontulduktan sonra reçineyle kaplanmış olan nokta, canlı

bir ağaç dalındaki bir tomurcuğun kesilmesiyle ortaya çıkmışa benziyordu.

Lian ile onu esir alan adam, Kağan'ın koca kervanının doğusundaki dar bir çöküntüde Ganşuk'la ve hırpalanmış durumdaki diğer birkaç Çinli askerle buluştular. Kadını tutsak eden Çinli onu kısa bir süreliğine bırakıp diğer askerlerle kafa kafaya verdi ve grup alçak sesle kendi içinde konuştu. Elleri sıkıca arkasına bağlanmış olan Ganşuk yakındaki bir noktada yan yatmış bekliyordu. Yüzü gölgeler ve morluklarla doluydu; Lian ona bakmamak için başını Kağan'ın kampına doğru çevirdi. Koca kervana dair görebildiği tek şey meşalelerin ve yanmayı sürdüren yangınların ışığı oldu. Hafif eğimli yamacın seyrek otları, devasa ve boş bir sahnenin kenarı gibi turuncu-sarı bir renge boyalıydı.

"Adın ne?"

Lian sesin geldiği tarafa baktı. Onu daha önce saçlarından tutan Çinli diğerleriyle konuşmayı bitirmişti ve askerler yakınlardaki bir noktada durmuş, yeni talimatlarını bekliyorlardı. "Lian," dedi genç kadın. Sonra da başını adama doğru sallayıp bir kaşını yukarı kaldırdı ve ona diken üstündeki pek çok devlet görevlisinin üstünde işe yaramış olan buyurgan bir bakış attı. Peki ya sen... ?

"Luo Xi," cevabını verdi adam. Genç kadının takındığı hava karşısında geçici bir keyif duymuş olacak ki dudakları ince bir tebessümle kıvrıldı. Tüm o kirin ve kurumun altında güçlü bir yüze sahipti; hatta çıkık elmacık kemikleri, delici bakışları ve bozkırlıların aksine sürekli güneş ile rüzgâra maruz kalmadığı için yıpranmamış teniyle Lian'ın yıllardır görmediği, güneylilere has bir yakışıklılığı vardı. Miğferini çıkarıp koltuk altına sıkıştırdı ve gü, siyah saçlarını gözler önüne serdi. Rahat gözükmeye çalışsa da kasılmış bir halde ileri çıkık duran omuzları ve tedirgin bakan gözleri kararsızlığını ele veriyordu.

Acaba neyi bekliyor?

"Ben aslen Qingyuan'danım," dedi Lian, adamın dikkatini dağıtabileceği bir fırsat sezerek. "Moğollar geldiklerinde şehri yakıp tüm kadın ve çocukları esir aldılar. İçlerinden çoğu—" Burada fazla çaba harcamaksızın dehşete düşmüş gibi yaparak hafifçe yalpaladı. "—neyse ki çok geçmeden öldü. Diğerleriyse... bir süre daha hayatta kaldı. Ben... şanslıydım. Faydalı becerilerim vardı." Adamın gözlerini vücudunda hissederek duraksadı. "Onlara Song kültürünü öğretmem gerekti."

Luo gözlerini genç kadının bedeninden ayırıp Ganşuk'u süzdü. Tutsak Moğol doğrulup oturmayı başarmıştı ve tuzağa yakalanmış aç bir kurt gibi çevresine bakınmaktaydı. Kindardı, gergindi ve ele geçireceği her fırsatı değerlendirmeye hazırdı. "Bir şey öğrendiler mi bari?" diye sordu Luo, alaycı bir üslupla.

"Domuzlara ders versem daha çok ilerleme kaydederdim." Lian kulağa zoraki gelmeyeceğini umduğu küçümseyici bir kahkaha attı.

"Domuzlar bile bu soysuzlardan daha medenidir."

Lian Çinli komutana doğru döndü ve belini hafifçe kırdı. "Beni kurtardığın için minnetim sonsuz."

Luo bu selama hafif bir kafa sallama ve resmi bir tebessümle karşılık verdi. "Zor durumdaki bir bayan daima kurtarılmaya layıktır."

"Bir bayanı kurtarmak için bile evden çok uzaklardasınız. Yoksa sadece Kağan'ı

devirmeye yönelik şanlı girişiminizin fazladan bir sürprizi miyim?"

Luo tüm yüzüne yayılmak isteyen gizli bir tebessümü saklama çabasıyla çenesini sıvazladı. "Tek bir Han'ı öldürmenin ne faydası var?" diye sordu. "Bu soysuzlar hemen yeni bir tane seçmezler mi?"

"Ah, görüyorum ki akıllı bir adamsın Komutan Luo. Eylemlerin benim gibi sıradan bir kız için fazla çetrefilli ve üstü kapalı."

"Ve sen de sıradan biri zannedilemeyecek kadar kıvrak dillisin leydim," karşılığını verdi Luo.

Lian güldü. Vücudunu kaplayan beklenmedik bir heyecan ürpermesine yol açtı. Bu Çinli adamlar gibi o da büyük bir tehlikenin içindeydi; fakat böyle bir anda bile ayaküstü sohbet etmeye vakit ayırmışlardı. Ganşuk bu tür bir söz alışverişinde bulunmayı hayal bile edemezdi ve Lian uygar bir adamla karşılaşmalı o kadar çok zaman geçmişti ki öyle birinin ahbablığının ne kadar hoş olduğunu unutmuştu. Luo'nun duruşunda huzur verici bir asalet mevcuttu.

Luo başını öteye çevirdi. Konuşma biçimlerindeki değişimi sezmiş olabilirdi ve Lian'ın aksine o böyle bir muhabbetin açlığını çekmemektedir. Ya da belki de içinde buldukları durumu Lian'dan daha çok umursuyordu. "Şu pasaklı köpek," dedi, eliyle Ganşuk'u işaret ederek, "Kağan'ın özel bir danışmanı mı?"

"Aynen öyle," cevabını verdi Lian, herhangi bir hüsrana belirtisi göstermeden. Yine de göğsüne ufak bir panik gelip oturdu. "Kağan ona büyük değer veriyor."

"Niye?"

"Kağan'a bir zamanlar olduğu insanı hatırlatıyor da ondan."

"Kimmiş o insan?"

"Bir bozkır adamı."

Luo güldü. "Kağan ne diye öyle bir şeyi hatırlamak istesin ki?"

Lian omuz silkti. "Bilmiyorum. Moğollar olur olmadık şeylere değer verirler."

Kafa sallayan Luo dikkatini tekrar kampa yöneltti. "Evet," dedi, "sahiden de verirler." Yüzünde kaygılı bir ifade belirdi ve kampı daha iyi görebilmek için Lian'ın yanından geçip gitti. Kısa bir süre sonra arkasına döndüğünde yüzündeki tüm yumuşaklık kaybolmuş, yerini sert bir kararlılık almıştı. Lian bu bakışı iyi biliyordu.

"Bizimkiler gideli çok oldu," dedi Luo diğer Çinlilere sertçe. "Bundan hoşlanmadım." Ganşuk'u işaret etti. "Kız doğruyu söylüyorsa bu adam işimize yarayabilir. Aksi takdirde—" Lian'a bir göz attı. "—hepimiz öldük ve çabalarımız boşa gitti demektir." Gözlerindeki bakış Lian'a yalnız başına ölmeyeceğini söylüyordu.

Luo'nun gözlerindeki kaygıyı Ganşuk da fark etti ve gırtlığından alçak bir kahkaha yükseldi. Diğer Çinli askerlerden biri mızrağının küt ucuyla ona vurdu ve Moğol savaşçısı yere kapaklandı. Yan dönen Ganşuk hem acı hem de neşe dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi.

Lian'ın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Olayların bu şekilde gelişmemesi gerekirdi. Çinliler onu serbest bırakacaklar, Ganşuk'u ise rehin alacaklardı. Lian genç Moğol'un işe yarayacağına dair Luo'yu zaman içinde ikna edebileceğinden emindi. Safça ve aptalca düşündüğünün farkındaydı ama yıllarca süren esarete, Cucay'ın kölesi olmanın getirdiği aşağılamaya, vahşilere görgü kurallarını öğretmek zorunda bırakılmaya, kısacası

her Şeye rağmen Ganŕuk'a sırt çevirmeye gnl razi olmuyordu. Ganŕuk diğer her açıdan zalim ve barbarca bir dünyadaki farklı bir Şeydi. Luo'ya yalan sylememiŕti; geday sahiden de Ganŕuk'a saygı duyuyordu ve onu geri almak için fideye deyebilirdi.

Luo tüm nezaketi bir kenara bırakarak genç kadının kolunu kabaca kavradı. "Alın ŕunu," dedi, Lian'ı adamlarına doğru iterek. "Ve bu köpek ısırarak gibi gözükürse onu hemen öldürün."

32.BÖLÜM

ÇELİĞİN VE ATEŞİN GECESİ

İki gün sonra, Cnân kampta otururken yaklaşan toynak sesleri duydu. Yaklaşık yarım düzinelik bir gruptan geliyordu. "Yaklaşan toynaklar" Moğolların kontrolündeki bölgede genel olarak hoş karşılanan bir ses sayılmazdı; yine de genç kadın başını yaptığı dikişten kaldırmadı. Gelenler Feronantus'un şafaktan önce yolladığı savaş ekibinden başkası değildi. Ekiptekilerin morali yüksek olmalıydı. Raedwulf, Finn, Vera ve Istvan'a kuşkusuz Eleâzar ya da Percival (veya artık hangi gözcü onları daha önce görmüşse o) eşlik ediyordu. Bu hep böyleydi; Kalkan-Biraderleri asla hazırlıksız yakalanmazlar, asla gafil avlanmazlardı. Cnân bu kampta Yasak Şehir'in duvarları arasındaki bir imparator kadar güvendedi. Hatta belki daha bile güvendediydi.

Bu da onu lüzumsuz, sıkkın ve asabi hale getirmekteydi.

Savaş ekibinin yemek ateşi çevresinde anlattığı hikâyeye pek çok açıdan Cnân'ın da katıldığı dere yatağındaki çatışmanın bir tekrarıydı. Bu sefer Moğol ekibini pusuya çeken Istvan olmuştu. Alçık o tür ekiplerin boyutunu tam bir arban'a çıkarmış ve taktiklerini değiştirmişti.

Artık ova boyunca sakin sakin iz sürmek yoktu; adamlar Istvan'ı ufuk çizgisinde görür görmez içlerinden birini dörtnala ana kampa yollamış, geri kalan dokuzuysa avlarının peşine düşmüştü. Fakat yalnızca sekizi Macar'ı adamakıllı takip etmiş, biri iyice geriden gelerek grubun arkasını çekmişti. Raedwulf un ilk oku arban liderini eyerinde düşürür düşürmez de o son adam midillisini gerisingeri çevirmiş ve ana Moğol birliğine yollanmıştı.

Bunun dışında anlatılanlar Cnân'ın tanıklık ettiği çatışmadan pek de farklı değil gibiydi. Raedwulf'un yayı hâlâ menziliyle Moğolları şaşırtma gücüne sahipti ve bu sayede adam birkaç kişiyi daha öldürmüştü. Silahsız kalan Vera'ya Feronantus tarafından Cnân'ın içeriğini harikulade bulduğu bir çantadan çıkarılan bir arbalet verilmişti.

Diğer Moğollar Raedwulf un gizlendiği çalılık perdesinin etrafını sarmaya çalışmışlardı ama Vera içlerinden birini tek bir arbalet atışıyla hiç ses çıkarmadan haklamıştı. Vera silahını yeniden kurup yüklemenin o meşakkatli süreciyle uğraşırken Finn ile Raedwulf yakın mesafeden iki tanesini daha haklamıştı. Kaçmaya karar veren bir atlı sırtına yediği bir arbalet okuyla alaşağı edilmişti. Istvan sona kalan iki kişiyle bozkırlarda uzun soluklu bir okçuluk çatışmasına girmiş, sonunda birini okla ve diğerini de palasıyla öldürmüştü. Başarısından fazlasıyla gurur duyan Macar peşi sıra çektiği kısa bir midilli hattıyla ve

zırhının çeşitli yerlerine saplanmış üç okla beraber geri gelmişti.

Raedwulf o zamana kadar biri hariç tüm oklarını toplamıştı. Kayıp ok hedefini iskalamıştı ve muhtemelen otların arasında bir yerdeydi. Aramayı sürdürecektir vakitleri olsaydı onu muhtemelen bulabilirdi ama yakında çok daha fazla Moğol peşlerine düşecekti. Bu yüzden birbirlerinden ayrılarak atlarını en süratli biçimde dört bir yana sürmüşlerdi ve yedek midillileri otlarda gezdirerek sahte izler bırakmışlar, sonra da izlerini sürecektir olanları iyice uğraştırmak amacıyla dere yataklarına girmişlerdi.

Cnân'ın da çok iyi bildiği gibi iş bitene kadar onlara dinlenmek yasaktı. Çünkü bozkırda saklanacak hiçbir yer yoktu ve dere yataklarında gitmek gibi çocukça taktikler Alçık ile geriye kalan altmış yedi Moğol'un topyekün tepelerine binecekleri anı ancak geciktirebilirdi

Cnân, herhangi bir talimata gerek duymadan gece boyunca at binmeye hazırlandı.

Cnân'ın beklemediği, fakat dönüp de geçmişe baktığında tahmin etmesi gereken şeyse Feronantus'un onlara ana jaghun kuvvetini bulmalarını ve karşılarındaki şey bozkırda kanlı bir iz bırakan, yaralı bir antiloptan fazlası değilmişçesine o kuvveti yok etmelerini emretmesiydi. Bu mantıklı bir emirdi; Feronantus'un en saçma davranışları bile daima o veya bu açıdan mantıklıydı. Aslında Kalkan-Biraderleri'nin dönüp kaçmaları gerekiyordu; öyleyse sürpriz avantajını elde etmenin tek yolu dönüp saldırıya geçmektir.

Jaghun açıkta bir yerde kamp kurmuş olsaydı plan işe yaramayabilirdi. Fakat bir buçuk gün bozkırlarda Kalkan-Biraderleri'nin peşinde koştuğundan sonra geriye kalan arbanlar bir nehir kenarına kurulu, köhne bir ticaret kasabasında mola vermişlerdi.

Nehir güneye aktığı her kilometre başına diğer yönlere on kilometre dağılmaktaydı. Yine de genel seyri güneydeki Hazar Denizi'ne doğruydu. Raphael nehrin antik Yunanlılarca Riphean Dağları diye adlandırılan efsanevi bir sıradağdan doğan Yaik [66] olabileceği görüşündeydi. Eğer öyleyse nehir bir sınırdı ve onun sonrasındaki her şey bilinmeyen topraklar, İskender'in gelip dayandığı dünyanın sonunun ötesi sayılırdı. Bu ayrıntı, çok zorlu geçen yolculuklarından sonra en azından bilinen dünyalarının hudutlarından aylar önce kaçtıklarını uman diğer grup üyelerinin üzerinde moral bozucu bir etki yarattı.

Her hâlükarda, kasaba yılın en kurak zamanında nehri geçmenin mümkün olduğu bir yere kurulmuştu ve o zaman şimdiydi. Ona akşamüzeri vaktinin yatay, altın sarısı ışığında güvenli bir mesafeden bakan ve Cnân'a göre birbirlerine gereğinden fazla yakın duran Raphael ile Vera uzunca bir süre aralarında konuştuktan sonra bir karara varmış gibi gözüktüler, ardından Raphael o kararı grubun geri kalanına aktardı.

"Burası Saraycık olamayacak kadar küçük. Bu da bizim için talihli bir durum."

Cnân'ın Saraycık'ı evvelden duymuşluğu vardı. "Orası aynı nehrin başka bir yerinde bulunan ve İpek Yolu'yla kesişen bir Moğol garnizon kasabasıdır," diye açıklama yaptı. "Alçık orada istediği kadar jaghun'un komutasını devralabilirdi."

Feronantus kafa salladı. "Öyleyse Alçık bahsettiğiniz o yere haberci yollamadan önce planı uygulayacağız," derken akıllıca davranarak kasabanın ismini telaffuz etmeye çalışmadı. "Alçık'in meskun bir yerde kamp kurma kararı işimize gelecek; kasabanın

yabancı sesleri ve kokuları saldırımızı maskeleyecek.”

Saldırımız.

Cnân'ın saldırıdaki rolü, Hitaylı tüccarlar arayışıyla onlardan önce ticaret kasabasına inmiş olan Yasper'la beraber karanlıkta sinsice gezinmekti. İçinde buldukları mevsim onlar için bir avantajdı. Dünyanın bu bölümü buğday ve bol su tüketen diğer ekinlerin yetiştirilmesi için genel olarak fazla kuruydu. Fakat görünüşe bakılırsa bazı çiftçiler ile bostancılar belki nehrin kolları boyunca, belki de Vera'nın kilometrelerce kuzeyde yer aldığını iddia ettiği dağlardan akan derelerin beslediği dağınık vadilerde mahsul vermesi için toprağı tatlılıkla kandırmanın yollarını bulmuşlardı. Bunun mümkün olmadığı yerlerdeyse midillilerini beslemek için sınırsız ot stokundan yararlanıyorlardı. Sonuçta bu tam da o türden insanların ürünlerini satmak amacıyla buraya geldikleri bir zamana benziyordu. Bu nedenle nehrin bir koluyla neredeyse çepeçevre sarılı geniş bir taşkın havzasının üzerinde tezgâhlardan ve arabalardan oluşan kalabalık bir mahalle türemişti. Nehir kıyısı ile tedbirli davranılarak biraz daha yüksek bir alana kurulmuş olan kasabanın arasında yer almaktaydı. Ne nehre ne de pazaryerine fazla bir ilgi duyan Moğollar kamplarını nehir kıyısından daha uzağa, üç aşağı beş yukarı kasabanın kuzeybatısında kalan bir noktaya kurmuşlardı.

Yasper derme çatma çarşıda gezerek heyecan verici bir akşamüstü geçirmişe benziyordu. Pazaryeri karşı yakada uzanan kıtanın çeşitli bölgelerinden türlü türlü egzotik görünümlü tipin yanı sıra birkaç Batılı'yı ve hatta bir-iki Hazar'ı bile oraya çekmişti. Bu kimseler gümüş sikkeler ve uzak diyarlardan getirilen değerli mallar karşılığında yerel çiftliklerin ürünlerini alıp nehir mavnalarına yahut kağrı arabalarına yüklüyorlardı. Hava karardıktan sonra çarşıya sızan Cnân, aromasıyla kendini hemen ele veren Hitay yemeklerinin kokusunu alınca sıla hasretine benzer bir hisse kapıldı. Bu bir Bağcı için hiç de faydalı bir duygu değildi.

Epey sonra, genç kadının tahminince gece yarısını bir veya iki saat geçe, o ve Yasper kumla kaplı hafif bir yokuşu tırmanarak mevsimsel pazaryerinin yanında ufacık ve değersiz gözükken kasabaya çıktılar. Bunu yaparken de aşağıda pişen yemeklerin ağız sulandırıcı kokusunu geride bıraktılar. Lâkin nereye giderlerse gitsinler belli başlı kokular peşlerinden ayrılmıyor gibiydi: Yasper'ın nefesindeki alkolün meyvemsi aroması ve Cnân'a çürük yumurtayı hatırlatan fakat tıpkı biber gibi daha keskin bir koku. Bunlardan ikincisi Yasper'ın omzunda taşıdığı, hisirtili nesnelere dolu, ama görünüşe bakılırsa pek de ağır olmayan geniş bir hasır sepetten geliyordu. Yasper ara sıra o sepeti tedirgince okşuyordu.

Kasaba, ayaklı destekler üstüne kurulmuş saman damlı, ufak evlerin teşkil ettiği oval bir yerleşkeydi ve etrafı tahta bir duvarla çevriliydi. Cnân ile Yasper kapıda nöbet tutan Kuman askerlere gözükmemeye dikkat ederek duvarın etrafından dolaştılar, sonra da çalılarla ve uzun otlarla kaplı bir şerit boyunca ilerleyerek Alçık'ın o gece kamp yeri olarak sahiplendiği alanın sınırına vardılar.

Sayıları yüzü geçen Moğol midillileri geniş bir kuşak oluşturacak şekilde yerdeki kazıklara bağlanmıştı. Bu kuşak kamp ateşleriyle ve de battaniyelerine sarılı olarak yerde yatan Moğol silüetleriyle bezeli bir iç çekirdeği çevrelemekteydi. Cnân çok önceleri arban başına genellikle bir kamp ateşi yakıldığını öğrenmişti ve yedi ateş göze çarptığı için bu kural burada da geçerli gibiydi. Onları besleyecek hiç kimse bulunmadığından ve gece

havası ısı gerektirmeyecek kadar sıcak olduğundan bu ateşlerin çoğu sönme aşamasındaydı.

Cnân yarım düzine nöbetçi tespit etti. Nizami bir kampta yaygın olduğu üzere hepsi ayaktaydı. Etrafta geziniyor ve aralarında konuşmak için nadiren birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Feronantus ayın hilali batı ufkuna dokunana dek hiçbir şey olmayacağını söylemişti. Ayın oraya varmasına iki parmak kalmıştı; bu yüzden Cnân hazırlıklarını yapan Jasper'ı yalnız bırakıp kamptan ayrıldı ve daha sonra tekrar kullanmayı planladığı güzergâhtan geçerek nehre yollandı. Günbatımından önce yolu alelacele gözden geçirmişse de havanın kararmasının ardından bir kez daha keşif yapmak akıllıcaydı.

Kasabanın kuzeyinde haftalardır gördükleri en uzun ağaçlardan oluşan bir bitki örtüsü Moğol kampı ile nehir kıyısını birbirinden ayırıyordu. Yalnızca on adım genişliğindeydi ama ağaçların dibindeki çalılıklar Cnân'ın birkaç saniyede içlerinde kaybolabileceği kadar gürdü. Genç kadın oradan geçerken yakınlarda gizlenen, zırhı bir yağ ve is karışımıyla karartıldığı için neredeyse hiç göze çarpmayan Eleâzar'ı uyarmaya yetecek kadar gürültü çıkardı.

İspanyol'un aşırı uzun kılıcını düşünen Cnân, bir tarlakuşunun hoş ötüşünü elinden geldiğince taklit ederek bir tür parola olarak seçtikleri sesi çıkarttı. Kısa bir süre sonra benzer bir ötüşün tepesindeki ağaç dallarının arasından taklit edildiğini işitti. Cnân'ın ötüşü gerçek bir kuşu kandıracak kadar inandırıcı değildi; ses hiç şüphesiz arbaletiyle beraber yakınlarda bir yere tüneyen Vera'dan gelmişti. Raedwulf ve Raphael de buldukları yerle Moğol kampının arasındaki alanı açıkça görebildikleri atış pozisyonlarına konuşlanmış olarak diğer ağaçlarda bekliyorlardı.

Bu şekilde gelişini haber veren ve karşılanan Cnân ağaç hattını geçip de ötedeki üstü açık, kumluk alana çıktığında Feronantus ile Percival'i tepeden tırnağa silahlanıp zırhlanmış vaziyette buldu. Adamlar atlarının yanında sessizce dikiliyor, yaklaşık yirmi adım ötedeki bir kanalda sığ ve dolayısıyla da gürültülü akan nehre bakıp kara kara düşünüyorlardı. Buradaki akıntı nehrin ana kolu olmayıp ileride uzun-ince bir adanın etrafında ikiye ayrılıyordu. Bu ada aslında çalılıktaki dikenler misali suyun ve kumların arasından çıkıntı yapan uzun gövdeli ağaçlarca istila edilip güçlendirilmiş bir kumluktu. Şu an tepeden baktıkları akarsu yılın bu zamanında kolayca geçilebilen ince bir daldan ibaretti, ama küçük adanın diğer tarafında derinliği daha fazlaydı. Genişliğinin büyük bölümü yürüyerek geçilebilse de orta kısmı yüzmeyi veya tekneyle yolculuk etmeyi gerektiriyordu. Feronantus parasını ödeyip oradaki sahile bir tekne yanaştırmış ve onları karşı kıyıya, yani Asya'ya geçirdikten sonra tekneceye bir o kadar daha ödeme yapmayı teklif etmişti.

"Bir değişiklik var mı, Vaetha?" diye sordu Feronantus, Cnân'ın ilk tanıştıklarında kullandığı sahte ismi telaffuz ederek. Ona böyle takılmak yaşlı adamda alışkanlık olmuştu.

"Yok," dedi kadın. "Şimdilik."

"Ay ne durumda?"

"Bir parmak yolu kaldı."

"Yasper aradığını buldu mu?"

"Pazaryeri onu pek çok açıdan tatmin etmiş benziyor."

Bu yorum Feronantus'un hoşuna gitse de Percival genç kadına incinmiş bir bakış attı.

"Gözlem becerilerin bir gün başına dert açacak," dedi Feronantus.

"Başım nasıl bundan daha fazla derde girebilir ki?" karşılığını verdi Cnân.

Feronantus bu sözü bir süre düşündü, sonra da omuz silkip geçti. "Bizim işimiz bu."

"Yani uyuyan, silahsız adamlara saldırmak mı?"

"Üstlendiğimiz sorumluluk zaten yeteri kadar zor," dedi Feronantus. "Bunun intihar etmenin yavaş bir yolu olduğunu kendi ağzınla bize defalarca kez söyledin. Eğer gizlilik ve pusu yöntemlerini kullanmayıp kendimizi güpegündüz yapılacak cephe taarruzlarıyla sınırlarsak..." Başını iki yana salladı. "Zaten az sonra uyanacaklar," dedi, "ve bundan emin olmak senin görevin. Eğer bunun adil bir dövüş olmasına bu kadar hevesliysen git ve işini yap."

Oradan ayrılmadan önce Percival'e son bir bakış atan fakat bakışına karşılık alamayan Cnân ağaç hattına geri dönüp oraya elinden geldiği kadar sessizce girdi. Hattın batı tarafından çıktığında ayın artık ufka dokunduğunu açıkça gördü ve geç kaldığı için utanca kapıldı. Bunu bu adamların kendisini utandıracak güce sahip olmalarından duyduğu bir öfke izledi.

Rüzgâr hafif olmasına rağmen batıdan estiğine hiç şüphe yoktu ve bu da Cnân'a Yasper'ı nerede bulacağını söyledi: Moğolların midillilerini kazıklara bağladıkları geniş ovalin doğu sınırına yakın bir noktada. Diğer bir deyişle hayvanlar kokusunu alıp da kişneyerek alarm vermesinler diye rüzgâra göre onların arkasında kalan bir konumda. Simyacı da onu bekliyor, Cnân çalılarının ve alçak ağaçların ay gölgeleri arasında sessizce ilerlerken genç kadından tarafa tedirgin bakışlar atıyordu. Genç kadın hedefine yaklaşırken burnu yeni bir koku aldı: Yasper yanmaktan çok kavru lan ve upuzun bir duman kurdelesini bırakan bir şeyi tutuşturmuştu.

Cnân adamın yanına çömelirken simyacı onu kolundan tutup Moğolların kampını işaret etti. Hava karanlık olduğundan ve pek çok midillinin arasından baktığından fazla bir şey seçmek güçtü. Hayvanlardan bazıları derin bir uyku çekebilmek için yere yatmışken diğerleri ayakta kestirmekteydi. Fakat en yakın kamp ateşinin bir anlığına kırpışır gibi olması genç kadının dikkatini çekti. Cnân bunun gizlice o tarafa giden en az bir kişinin hareketinden kaynaklandığını fark etti. O kişi ya Finn ya da Istvan'dı.

Yasper kıvrık duran lifli bir maddeye üflemeyle başlayarak cıvık balmumunun turuncu bir renkle parlamasını sağladı. Bir kez tutuşturulduğunda yavaş yavaş yanan bir kav kullanmaktaydı. Cnân seyretmeyi sürdürürken simyacı başka bir kavı ona dokundurup biraz daha üfledi ve böylece ikincisini de tutuşturdu. Onu genç kadına verdi. Ardından kavını sepetinden güvenli bir mesafede yere bıraktı ve iki elini birden sepete daldırıp kâğıda sarılmış yassı paketlerden oluşan bir yığın çıkardı. Eylemi epey bir hisirtmeye yol açtı ve yakındaki bir midillinin dikkatini çekti. Fakat Yasper bu gelişmeyi umursamaz gibiydi. Paketleri Cnân'a uzattı. "Unutma; beni, daha doğrusu yapacağım şeyi duyana kadar bekle," diye fısıldadı ve ay ışığında ayağa kalkıp saklanma gereği duymadan midillilerin arasında yürümeye başladı. Ara sıra yere eğilip bıçağıyla bir ipi kestiği oluyordu. Bu durum atlar arasında ufak çaplı bir kargaşa çıkardı ve homurdanan hayvanlar sağa sola dönüp toynaklarıyla yere vurdular. Yine de hiçbiri fırlayıp gitmedi.

Yasper yalpalayarak ilerlemeyi sürdürürken amaçsız bir melodi mırıldandı ve ardından

zil zurna sarhoş birinin gevelemesiyle şarkı söylemeye başladı. Bu davranışı Moğol nöbetçilerden önce birinin, sonra da bir diğersinin dikkatini çekti. Adamlar ona çekip gitmesini söyleyerek hızla üstüne yürüdüler. Jasper yaltakçı ve af dileyici bir üsluba başvurarak bir Germen lehçesi olan anadiliyle onlara karşılık verdi. Başka atlar da uyanmaya ve ayaklanmaya başladı. Artık araya kişnemeler de karışmaktaydı. Tüm bunlar Cnân'a olağanüstü gürültülü geldi ve genç kadın Moğol kampındaki tüm nöbetçilerin dikkatlerini oraya yönelttiğini tahmin etti. Ne de olsa sayıları pek fazla değildi.

Bu nedenle, az öncesine kadar uyuyan Moğollardan bazıları acıyla, dehşetle veya öfkeyle haykırmaya başladığında nöbetçilerin tepkisi normalde olacağı kadar kararlı değildi. Cnân bu yeni seslere doğru koşan nöbetçilerden birinin karnına saplanan bir okla iki büklüm olduğunu gördü ve Istvan'ın kanlı bıçağını kınına sokup yayına davrandığını anladı. Görevlerini yerine getirmek için ne kadar zaman bulabildiklerine bağlı olarak Finn ile Istvan bütün bir arban'ı ortadan kaldırmış olabilirlerdi ve planları acıyı eşit olarak dağıtmaktansa tüm çabalarını özellikle tek bir arban'ın üzerinde yoğunlaştırmaları yönündeydi.

Kampta her ne dönüyorsa onun avare bir ayyaşı kovmaktan daha önemli olduğu şimdiye kadar açıkça anlaşılmiş bulunuyordu. Bu yüzden Jasper'a yönelmiş nöbetçiler bocaladılar ve ona sırtlarını döndüler. Simyacı hemen fırsattan istifade edip gerisingeri döndü ve oradan sıvıştı. Tam o anda insanı şok edecek kadar yüksek bir gürültü koptu. Kısa bir süre içinde bunu on tanesi daha izledi, sonra yüz tane daha.

Cnân, kestanefişeklerinin nasıl bir ses çıkardığını bilmesine yetecek kadar bir süre boyunca Hitaylıların arasında yaşamıştı, bu yüzden bütün gününü bu ana hazırlanarak geçirmeseydi bile onları hemen tanırdı. Fakat küçük bir kızken onları ilk duyduğunda daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemeyen bu gürültünün şiddeti karşısında sersemlemiş ve hayretten uzunca bir müddet donakalmıştı. Kamptaki her Moğol'un şu anda benzer bir durumda olduğunu umduğu kısa bir boşlukta kavının ucundaki kömürü Jasper'ın paketlerinden birinin kâğıt fitiline dokundurdu, sonra da paketi atların tam ortasına fırlattı. Fitol kıvılcımlar saçarak yanmaya başladığında da geriye sıçrayıp bir koşu tutturdu, başka bir fitil daha yaktı ve ilk paket bir dizi patlama başlattığı sırada ikincisini de fırlattı.

Artık alandaki kargaşa umduklarının çok ötesindeydi. Jasper'ın serbest bırakma fırsatı bulduğu az sayıdaki midilli her bir patlamayla beraber ürkerek kampta bir o tarafa bir bu tarafa koşturuyordu. Diğerleri iplerine asılıyor, bazıları bağlı buldukları kazıkları yerden söküp yabancı bozkırlara doğru dörtnala uzaklaşıyordu. Serbest durumdaki diğer midillilerse hâlâ bağlı olanların gergin iplerine takılıp düşüyordu. Moğollar yuvarlanıp ayağa kalkıyor, battaniyelere takılarak tökezliyor, silahlarına bakınıyor, Finn ile Istvan'ın işlerini gördükleri yerde toplanıyorlardı.

Tüm bunlara rağmen Cnân kullanılmamış kestanefişekleriyle geri dönmenin kabalık olacağını hissettiği için son iki paketi aynı anda tutuşturdu ve olay yerinden geri çekilerek ağaç hattının korunağına giderken onları farklı yönlerde fırlattı. İğgüdüleri ona dönüp kaçmasını söylüyordu ama bazen kendisini neyin kovaladığını bilmenin daha iyi olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Silahlanacak ve akıllarını başlarına toplayacak kadar vakit bulmuş bazı Moğolların kovaladığı Finn ile Istvan'ın kamptan dövüşe dövüşe çekildiklerini de o sayede gördü. Kavganın görüntüsü bir anlığına ay ışığında seçilmesi mümkün olmayan,

karanlık bir suret tarafından kesildi. Ama Cnân, Eleâzar'ın koruluktan çıktığını ve Finn ile Istvan'ın takipçilerini dosdoğru üzerine getirebilecekleri bir yere konuşlandığını anladı. İspanyol'un kılıcının upuzun yalımı kestanefişeklerinin ışık patlamaları arasında bir kıvılcım hattı gibi görünüyordu. Cnân o silahın hafif zırlı Moğollara neler yapabileceğini daha önce görmüştü; bu yüzden nihayet arkasına döndü ve okçuların kendisini dost belleyeceklerini umarak ağaçların korunağına doğru koştu.

Herhangi bir yay veya arbalet okuna hedef olmaksızın ağaç hattına ulaştı ve işte o zaman geriye dönüp bir göz atma arzusuna direnemedi. Gördüğü şey, en ucunda Eleâzar'ın bulunduğu üçgen şeklinde bir formasyon oldu. Giderek şiddetlenen Moğol saldırısının altındaki İspanyol, o haliyle akıntıya karşı kürek çeken bir teknenin pruvasına benziyordu. Eleâzar'ın arkasına dizilerek onun kanatlarını ve gerisini koruyanlarsa iskalayamayacak kadar kısa bir mesafeden ok yağdıran Istvan ile elinde kargısıyla Finn'di. Her ikisi de Eleâzar'ın havada devasa yaylar çizen kılıcıyla aralarında tedbirli bir mesafe bırakıyordu. Kılıcın ivmesi durdurulamayacak kadar büyüktü, bu nedenle her bir hamle kendi içine kıvrılan bir Çin düğümü gibi bir sonrakiyle birleşmek zorundaydı. Eleâzar ne zaman hareket etme lüksüne sahip olduğunu hissetse diğerlerine sesleniyordu. Onlar da birkaç adım geri çekilip yeniden konuşlanıyor, sonra tekrar ona sesleniyorlardı. Eleâzar da durması söylenene kadar geriliyordu. Bu şekilde hızlı fakat kontrollü bir tempoyla ağaç hattına doğru çekilen grup kısa zaman içinde ağaçlara konuşlanmış üç okçunun menziline girdi. Onlar da Finn ile Istvan'a yandan saldırmaya çalışan Moğolları avlamaya başladılar.

Şimdiye kadar yaşananlar belli ki operasyonlarının bu safhasını sonlandıracak kadar cesaret kırıcıydı. Cnân bağırılan emirleri diğerlerine tercüme etti: "Kampa geri çekilip arbanlar halinde gruplanın," diyorlar," diye açıklama yaptı genç kadın.

Tüm gözler artık ışıl ışıl aydınlanan Moğol kampına çevrildi. Moğollar karanlığın dostları olmadığını anlamışa benziyorlardı ve bu nedenle üzerlerine yakacak yığılan ateşler harıl harıl yanıyordu. Alevler insanların ve atların gölgeleri arasında dalgalı, çalkantılı bir ışık havuzu yaratıyordu.

Işık havuzunun orta yerinde üzengilerinin üstünde ayağa kalkmış olan Alçık duruyor, emirler yağdırarak ve el kol hareketleri yaparak askerlerini çevresine topluyordu. Cnân adamın sözlerini duyamasa da sabırsızlığını sezinebiliyor, adamlara neler dediğini tahmin edebiliyordu: Bu bir haydut baskını değil. Duruma öyle yaklaşmayı kesin. Bu askeri bir operasyon. Gelin onlara kim olduğumuzu gösterelim.

Cnân neredeyse tam üstünde ateşlenen bir arbaletin o belirgin tıngırtısını işitti.

Alçık'in atı şaha kalktı ve ölüp yere devrildi. Lider sertçe yere yuvarlandı. Adamları ona doğru koşup etrafına doluşurlarken kısa bir süreliğine görünmez oldu. Sonra ayağa kalktı, üstü başı silkelendi ve esprili bir yorum yaparak tedirgin kahkahalara yol açarken dişleri ateş ışığında parıladı.

Oku atan Vera bir halata tutunarak ağaçtaki tüneğinden aşağı kaydı. Yaraları hâlâ acı verdiği için yere sarsakça indi ve ellerini dizlerine dayayıp derin derin nefes aldı.

"Onu neredeyse vuruyordum," dedi kadın.

"Harika bir atıştı," dedi Cnân.

"Gidelim," dedi Vera, doğrularak. "Senin zaten burada olmaman gerekirdi."

Hiçbirimizin burada olmaması gerekirdi, demek istedi Cnân; fakat öyle yapmaktansa

Vera'nın peşine takıldı ve birlikte ağaçların arasından geçip nehir kıyısına vardılar.

Genç kadın soluna, yani akıntının geldiği tarafa bakınca Percival'i sırtı kendisine dönük olarak atının üstünde otururken gördü. Raedwulf da yayını omzuna asmış bir vaziyette yakındaki ağaçların arasından çıktı. Cnân suyun akış yönü olan sağına döndüğündeyse aynı şeylerin Feronantus ile Raphael tarafından taklit edildiğini gördü. Okçuların üçü de dosdoğru nehir kıyısına geliyorlardı; hiç yavaşlamadan suya girip bir taş atımı mesafedeki kumluğa yöneldiler. O sırada Eleâzar ile Istvan da ağaçların arasından çıkarak Cnân'ın arkasında belirdiler. Istvan hemen suya yollandı ve Vera'yı birkaç adım geriden takip etti.

Eleâzar yerini korudu.

Finn epeyce sonra ortaya çıktı. Cnân o zamana kadar nehrin karşısına geçmeye karar vermişti. Adaya giden yolu yarılacağı sırada adamın sesini duydu. "İkili kuşatma manevrası," dedi avcı. "Büyük ihtimalle her iki uçta birer arban." Adam ellerini sallayarak sırayla Percival'in ve Feronantus'un önündeki arazileri işaret etti. "Ve onları ortadan takip eden başkaları." Başıyla Eleâzar'ı gösterdi.

"Adaya git," diye seslendi Feronantus, "ve yayını ger, avcı."

Diğerleri kendi hazırlıklarını yaparken Percival ve Feronantus da ağaçlarla nehir kıyısının arasına halatlar gererek tuzak kurmuşlardı. En azından ağaç koruluğunun her iki tarafından da aynı anda hücum ederken ansızın darmadağın olan, bir at ve insan seli halinde yerlerde yuvarlanan arbanlar için Cnân'ın yapabildiği tek açıklama buydu.

Percival ile Feronantus aynı anda hücumla geçerek çevrelerini sarmaya çalışan binicilere zıt yönlerden yaklaştılar. Ortadaki yerini koruyan Eleâzar ise ağaçların arasından paldır küldür çıkabilecek olan birilerini bekledi.

Percival'in on düşmana birden bodoslama dalmasını seyretmek ile gözlerini aynı sahneden kaçırmak arasında kararsız kalan Cnân ne yapacağını bilemedi. O sırada ayaklarından biri yere ters bastı ve akıntının orta yerine kış üstü oturdu. Su göbeğine kadar anca geliyordu ve pek soğuk sayılmazdı; fakat yine de şok etkisi yaratarak onu kendine getirdi. Genç kadın karşısındaki sahneye sırtını döndü, iki elini birden nehir tabanına koydu ve kendini iterek ayağa kalktı. Sonra da arkasına bakmadan adaya kadar gidip saklandı ve ancak ondan sonraları olup bittiğini görmek için dönüp o tarafa bir göz attı.

Sahne epey değişmişti. Genç kadın Percival'in, Moğolların veya her iki tarafın birden öldüğünü görmeyi beklemişti. Lâkin Percival hâlâ hayattaydı ve Moğolların çoğu ortadan kaybolmuştu. Anlaşılan tepeden tırnağa zırhla kaplı Frenk şövalyesinin üzerlerine hücum ettiğini görünce yaya kalanlar kendilerini ağaçların arasına atmış, atlarının sırtında kalacak kadar şanslı olanlarsa gerisingeri dönüp oradan kaçmışlardı.

Percival onların peşinden gitmeyecek kadar akıllıydı. Ağaçlardan gelebilecek okları engellemesi için kalkanını sırtına asıp atını dört nala nehre sokmuştu ve şimdi de etrafa gümüş su damlaları sıçratarak küçük adaya yaklaşıyordu.

Feronantus ise kendisini daha ciddi bir dövüşün içinde bulmuştu. Ya blöf amaçlı bir hücumla Moğolları korkutup kaçırarak kadar etkileyici değildi, ya da o arban'ın üyeleri daha azimliydiler. Sebep her ne olursa olsun saldırganlardan bazıları ölmüştü, yaralı atını

terk eden Feronantus ise nehri yaya olarak kat ediyordu. Birkaç ok ıslık çalarak yanından yöresinden geçmeyi sürdürdü. Yaşlı adam böcekleri savuştururcasına kamburunu çıkarıp kollarını kaldırdı, sonra da kovuşturucu bir hareketle onları savuşturup dimdik doğruldu ve kaşlarını çatarak omzunun üzerinden geriye serkeşçe bir bakış attı.

Eleazar koruluğun oradan dövüşerek ricat ederken Moğollardan bazılarını açığa çekmiş ve bunlar derhal kanalın karşısındaki beş okçunun -Vera, Raedwulf, Raphael, Istvan ve şimdi bir de Finn- ağır saldırısına uğramıştı. Oklar birkaçını öldürmüş, geri kalanları da ağaçların arasına geri püskürtmüştü. Eleazar artık dert ettiği hiçbir şey yokmuş gibi dev kılıcını omzuna dayayarak akıntıyı geçiyordu. İspanyol birkaç Moğol okunun hedefi olmuşsa da bunlar onu yaralayacak kadar derine saplanmadığı için zincir zırhından gevşekçe sarkıyordu.

Böylece grubun tüm üyeleri beş okçunun koruması altında küçük adanın yalnızca birkaç adım genişliğindeki doğu kıyısına ulaştılar ve orada kendilerini bekleyen küçük nehir teknesine bindiler. Yasper çarşığı ziyareti sırasında bir dizi midillinin de önceden karşı kıyıya geçirilmesi için gerekli düzenlemeleri yapmıştı.

Percival az önceki çatışma boyunca bindiği iri midilliye bağlanmıştı ve onu nehrin yürünemeyecek kadar derin olan kısmında yüzdürmeyi başardı.

Bu şekilde tüm grup Yaik Nehri'nin karşı kıyısına ve de bozkırlık Moğol topraklarının eşiğine sağ salim ulaştı. Alçık'in jaghununu artık onları takip edemeyecek kadar bozguna uğratılmıştı.

Feronantus daha evelden jaghun'un "ortadan kaldırılması, gerekirse de öldürülmesi" yönünde bir laf etmişti. Bu söz o sırada Cnân'a hiçbir şey ifade etmemişti, fakat artık anlıyordu. Alçık'in emrindeki adamlardan kaçının bu gece öldürüldüğünü ancak tahmin edebilirdi. Muhtemelen çoğu ölmekten ziyade yaralanmıştı ama bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan morallerinin altüst edilmiş olmasıydı ve güneş doğup da ölenler ile yaralananlar hesaplandığında Alçık sağ kalanları Frenklerin peşinden gitmeye zorlarsa bir isyanla karşı karşıya kalabilirdi.

Feronantus da aynı görüşte gibiydi. Yine de doğu kıyısına ulaşıp tekneceye parasını ödedikten sonra ilk arzusu, Alçık'in sağ kalan arbanlarından bazılarını nehri geçmeye ikna edebilme ihtimaline karşı araya biraz mesafe koymak oldu elbette. Bu yüzden genel olarak doğuya giderek, fakat rotalarını biraz da güneye çevirerek şafağa kadar at sürdürdüler.

Benjamin onlara İpek Yolu'nun tek bir anayol değil de her türlü koşula bağlı olarak farklı zamanlarda farklı kimselerce kullanılan bir dizi serbest güzergâh olduğunu izah etmişti. Bu güzergâhların büyük bir bölümü grubun epey güneyinde kalıyor, çoğuysa buldukları yerden akıntı yönünde yapılacak birkaç günlük zorlu bir yolculuk mesafesindeki Saraycık garnizon kasabasında birleşiyordu. Fakat Benjamin ana demetin kuzeyinde uzanan ve Yasper'ın kestanefişeklerini satın aldığı pazaryerinin yakınındaki bir noktada nehri geçen bir yol daha biliyordu. Planları o yolu bulmak ve bozkırdaki ıssız, hüznü bir kervansarayda Benjamin'le buluşmaktı.

Eğer onlara verilen yol tarifi doğruysa oraya ikinci günün günbatımında ulaşmayı umabilirlerdi.

Gece uzun ve yorucu geçti. Ayrıca hepsi de ufak tefek yaralardan muzdaripti ve karınları

açtı. O yüzden sabahın ilk ışıklarıyla birlikte durdular ve zirvesine çıktıkları takdirde geldikleri yönü görebilmelerinin mümkün olduğu, alçak bir tepenin doğu yamacında küçük bir kamp kurdular.

Dakikalar içinde çoğu uykuya dalmıştı bile. Raphael ile Yasper ortaklaşa olarak diğerlerinin yaralarını temizlediler, diktiler ve de sardılar. Tek bir çizik bile almamış olan Percival ilk nöbeti tutmak amacıyla zirveye çıktı. Feronantus ufak bir ateş yaktı. Su kokusu alabildiğini iddia eden Finn sahip oldukları tüm şişelerle ve su tulumlarıyla üstünü başını donattıktan sonra birkaç ok atımı kuzeylerinde belli belirsiz göze çarpan bir dere yatağına doğru yaya olarak (zira at binmekten bıkmıştı) yola çıktı.

Grup kestirir, iyileşir veya sessiz sedasız oturarak güneşin doğuşunu seyretmekle yetinirken yaklaşık bir saatlik bir zaman geçti.

Derken o sessizlik Vera'dan yükselen bir çığlıkla bölündü. Kadın kendi anadilini kullandığından ne dediğini anlamadılar ama ses tonu yanılığa yer bırakmıyordu. Vera ayağa fırlamıştı ve panikle kuzeye bakmaktaydı. Kadın savaşçı başını tepenin zirvesine çevirdi ve Cnân onun bakışlarını takip ettiğinde Percival'i yere uzanıp uykuya dalmış atına rahatça yaslanırken gördü. Gözlerini havaya dikmiş olan Percival atından daha uyanık durmuyordu. Hareketleri yeni uyanan birininkilere benziyordu. Ya da bir transtan henüz çıkmakta olan birine...

Çok geçmeden herkes uyanıp ayağa fırladı. Midillilere en yakın konumdaki Feronantus ile Istvan silahlarını kapıp atlarına bindiler.

Yalnız bir binici bozkırı tek başına kat etmiş ve Finn'e gizlice yaklaşmak gibi zorlu bir iş başarmıştı.

Percival'in gözcü noktasından bakıldığında bu davetsiz misafir kilometrelerce öteden görülebilmeliydi. Fakat Percival ya uyuyakalmış, ya da aynı kapıya çıkacak şekilde o sanrılarında birine dalmıştı.

Gür bir bitki örtüsüyle kaplı dere yatağında su tulumlarını doldurmakla uğraşan Finn kendisine yaklaştığını fark etmemiş, güç bela yukarı çıktığıdaysa kendini koltukaltında bıçaklı bir kargı taşıyan miğferli ve zırlı Moğol binicisiyle karşı karşıya bulmuştu.

Finn'in kargısı her zamanki gibi yanındaydı; dere yatağının yamacını tırmanırken onu bir tür seyahat değneği gibi kullanmıştı. Dosdoğru üstüne gelen biniciyi görünce şaşırıp ve ağır bir su yüküyle hantallaşan Finn yine de geri çekilip silahının ucunu aşağı savurmayı becerdi. Böylece göğüs kafesinin deşilmesine ramak kala Moğol'un kargısını aşağı çaprza savuşturdu. Moğol onun yanından geçip giderken Finn'in vücudu şiddetle sarsılıp dengesizce kendi ekseninde döndü ve ayakları yerden kesildi. Moğol'un atı durana kadar da birkaç metre sürüklendi.

Saldırganın kargısı Finn'in vücudunu ıskalasa da su tulumlarını omuzlarına bağlayan kayış ve ip yumağına takılmıştı.

Finn atın durmasıyla birlikte ayağa kalkacak ve kendini çözecek fırsatı bulabilirdi. Fakat hasmı çoktan harekete geçmişti. Moğol kendini eyerinden aşağı bıraktı. Böyle yaparken de yeleye benzer gri saçları sabah güneşinde havaya savruldu. O sırada Finn'e göre atın öteki tarafındaydı ama başını eğerek hayvanın boynunun altından geçti ve avcıya arkadan yaklaştı. Sonra da saldıran bir yılanın süratiyle onu kafakola aldı. Tepedeki Kalkan-Biraderleri ile Bakiresi dehşet, utanç ve keder dolu bir çığlık attılar.

Alçık'ın devasa kolları önce çaprazlandı, sonra da gevşedi. Moğol'un ayakları dibine yığılan Finn'in cesedi yerden bir defa sekti.

Alçık bunun ardından döndü ve dörtnala üstüne gelen, her ikisi de hiddet ve ızdırapla bağırarak Feronantus ile Istvan'ı soğukkanlılıkla süzdü. Yere uzanıp kargısını aldı ve yalnızca tecrübeli bir Moğol savaşçısının sahip olabileceği bir hünerle midillisinin sırtına atlacağı gibi kuzeye doğru dörtnala uzaklaştı.

İntikam hırsıyla yanıp tutuşan Kalkan-Biraderleri onu aynı istikamette bozkır boyunca kovaladılar. Fakat Alçık'e yetişebilecek kadar hızlı giden tek şey Finn'in silah arkadaşlarının yürek parçalayıcı haykırılarıydı.

33.BÖLÜM

LUCERNA CORPORIS EST OCULUS [67]

"Sen de bir yanık kokusu alıyor musun?" diye sordu Colonna, daldığı dinlendirici düşüncelerden sıyrılarak.

Capocci iğnesini söktüğü son akrebi de toprak kabın içine bıraktı ve başını kaldırıp yeraltındaki hapishanelerinin küflü havasını kokladı. Septizodium'un altındaki tüneller ile bozuk koridorlara ilk geldiklerinde ortamdaki hava durgun ve bayat olup uzun yıllardır yerini koruyan pis bir miyasma gibiydi. Kardinallerin oradaki varlığı kadim Roma'nın tozunu ve kokuşmuşluğunu hareketlendirmiş, havayı burunlarının içine kadar giren minik partiküllerle doldurmuştu.

Da Capua günler boyunca neredeyse hiç durmadan hapsirmiş, sonunda Colonna adama suratının sorunlu parçasını kesip atmaya teklif etmişti. Da Capua bunun ardından pis kokunun ruhunu kemirdiğinden yakınmaya başlamıştı, ki o parçayı çıkarmak nispeten daha zordu. O zamandan beri de tünellerin yerleşik aromasına hafif fakat yadsınamaz bir ter ve odunkömürü demi karışmıştı.

Lâkin Colonna haklıydı. Şu anda havada yanan maddelerin o burun sızlatıcı kokusu da vardı.

"Sana hak vermek beni endişelendiriyor sevgili Giovanni," dedi Capocci. Toprak kabın ağzını kapatarak içerideki mutsuz ama zararsız akrepleri oraya hapsetti, sonra da elindeki deri eldiveni çıkardı. "Sanırım gidip biri sakalını mı tutuşturdu diye baksak iyi olacak."

"Ah," diyen Colonna gözlerini tavana doğru çevirdi ve abartılı bir edayla ellerini göğüs hizasında birleştirdi, "lütfen o kişi Fieschi olsun."

Capocci diğer eldiveni yerden alırken gevrek gevrek güldü. "Öyle bir manzaradan büyük bir haz duyacak olsam da Tanrı'nın bugün sana kulak asmaması için dua ediyorum." Eldivenleri ve toprak kabı deri bir el çantasının içine koydu. "Öyle bir şeyin teolojik sonuçları, sevgili Fieschi'nin hafifçe kızarmış halinden bile daha acıklı olacaktır."

Koridorlarda yürürlerken yanık kokusu güçlenmekle kalmadı, tünel tavanında ağır ağır kıvrılan duman demetleri belirdi. Bağışmaları duyunca da koşmaya başladılar.

Kardinal odalarından birçoğunun bulunduğu merkezi koridor yağlı ve gri bir dumanla doluydu. Duman bulutu canlı bir varlıkmişçesine kıvrılıp bükülerek tavana doğru buram buram yükseliyor, koridorun daha aşağıdaysa alevlerden oluşan dumanlı bir ağız çıtırtılarla açılıp kapanırken esneyen bir iblisi andırıyordu. Hava Capocci'nin genzini yaktı

ve kardinalin ağız rahatsız edici bir şekilde şişmiş etin o iştah açıcı tadıyla doldu. Pusun içinde birisi öksürüp tıksırıyor, ciğerlerindeki pis havayı dışarı atmak için boş yere uğraşıyordu.

Capocci başını dumandan uzak tutmak amacıyla eğilerek zor durumdaki adama doğru ağır aksak yürüdü. Sonunda parmakları bir kumaşa dokundu ve yakaladığı giysiyi sıkıca tuttu. Adam Capocci'nin asılışını hissedince kendini onun insafına bırakmış gibi kardinalin kollarına doğru sendeledi. Deri çantasını yere düşüren Capocci geri çekildi ve boğulmakta olan adamı kaldırarak doğrultmaya çalıştı. Kimdi bu?

Adam yeni gelen o acayip rahipti, hani şu Rodrigo adlı kişi. Rahibin suratı is ve gözyaşlarıyla yol yol olmuştu. Kocaman açılmış gözleri parlıyor, gözakları ateş ışığında turuncu-kırmızı bir renge çalıyordu.

"Tuttum seni," diyen Capocci adama sıkıca sarıldı. Kollarındaki rahibin ne kadar kırılğan olduğunu hissedince şaşırıldı. Rodrigo'nun ağır cüppesinin altında vücut namına fazla bir şey yoktu. Sanki adam bir deste çıtaya bir insan bedenini andıracak biçimde hayat veren bir ruhtu. "Başka biri var mı?"

Rodrigo tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. "S-s-somer... c-c..." diye kekeledi.

Capocci koridorun ilerisindeki kızılımsı ışığa, o kıpkırmızı ağız içinde dans eden kıpır kıpır alev dillerine baktı. Rodrigo'yu Colonna'nın halihazırdaki kollarına itti ve çantasını aramak üzere yere diz çöktü. "Gidin," dedi sertçe, omzunun üzerinden geriye bakarak. "Onu güvenli bir yere götür. Fieschi'nin gizli çıkışı kullanın." Çantayı bulup kalın eldivenlerini taktı.

"Hiç umut yok," karşılığını verdi Colonna, Rodrigo'yu omzundan sıkıca tutarak. "Hiç kimse o alevlere dayanamaz."

Capocci çantayı kemerinin altına sokup sabitledi ki onu ikinci bir kez daha düşürmesin. "Daima bir umut vardır," dedi.

Colonna başını karamsarlıkla iki yana salladı, ardından çenesini kükreyen alevlere doğru çıkardı. "Tanrı yardımcın olsun dostum." Sonra da serseme dönmüş rahibi yanında sürükleyerek oradan uzaklaştı.

"Custodi animam meam, quoniam sanctus sum," diye mırıldandı Capocci, deri eldivenlerini takarken. "Salvum fac servum tuum, Deus meus, speraritem in te."^[68] Tanrı'ya yaptığı yakarışı başına, kalbine ve göğsündeki iki noktaya dokunarak noktaladı.

Kendini bu duayla kutsadıktan sonra da Cehennem'in yanan ağızına doğru yürüdü.

Yine ateşi çıkmıştı.

Rodrigo yiyip içmenin ve istirahat etmenin kendisini kuşatan ruhanî zehri temizlediğine inanmak istemişti, ama onun bütünüyle kaybolmadığını artık biliyordu. Zehir içinde bir yerde, kişisel kalesinin duvarları arasında şeytani bir ordu gibi saklanarak serbest kalmak ve hem bedenini hem de ruhunu kirletmek için fırsat kollamıştı.

O kardinal, hani korku içindeki avını süzen bir şahin gibi gözünü kırpmadan kendisine bakan o adam, Somercotes'le kutsal kitap üzerine usulca konuştukları sırada odaya girdiğinde Rodrigo içindeki duvarların tekrar çatladığını hissetti. Çatlak ufak olmasına rağmen yine de zayıf bir noktaydı ve zehir bir kez daha dışarı sızmaya başladı.

Fieschi ile Somercotes oradan gittikten sonra Rodrigo kendini sakinleştirmeye çalıştı. Şu zehri yalıtılabilmeyi, yayılmasını engelleyebilmeyi bir başarabilseydi... Geçen sefer neredeyse tüm ruhunu eritmişti ve Rodrigo'yu kurtaran tek şey Roma'ya tam vaktinde, Ferenc adlı o kimsesizin refakatinde ulaşmak olmuştu. Tabii şehrin altında kısıllı kalmış kardinaller topluluğunun bazı şefkatli mensuplarının hakkını da yememek lazımdı.

Onlar -Somercotes ve Capocci ile Colonna denen o iki ak saçlı dev- Rodrigo'ya nezaketle ve saygıyla muamele etmişlerdi. Rodrigo'nun hayalinde dördünün bir görüntüsü belirdi. Kol kola girmiş bir halde yavaş akan bir nehir boyunca yürüyorlardı, sollarında gümüş yapraklı bir ağaç sırası yükseliyordu. Ağaçlar hafif bahar esintisinde hışırdarak salınıyordu.

Bu fevkalade latif fanteziye gölge düşüren tek şey şüphe uyandıracak kadar cömert davranan güneşti. Güneş ilk başta Rodrigo'yu ilahi bir ışıkla aydınlatarak narin ağaçların yapraklarını beneklerle kaplıyordu. Fakat sonra ışık kızarmaya ve ısınmaya, ardından iyiden iyiye kavurucu olmaya başladı. Güneş de büyüyerek mavi-beyaz gök kubbedeki minik bir noktayken dev bir kan lekesini andıran, kırmızı renkli kızgın bir küre haline dönüştü. Güneşin alacalı yüzeyini dans eden cinlere benzeyen, kıvrılıp sıçrayan alevler sardı. Rasgele yükselen ateşlerin upuzun dilleri gökyüzünü boydan boya kat etme ve Dünya'ya kadar inip Rodrigo'ya dokunma tehdidinde bulunuyordu. Eğer öyle bir şey olursa Rodrigo'nun içindeki zehir tutuşacak, o ve etrafındaki her şey buhar olacak, sonra da dört bir yana dağılıp sıcaklığa karışacaktı.

Rodrigo sıcaklığın ona da katlanılmaz gelip gelmediğini sormak amacıyla başını Somercotes'e doğru çevirdi ve kendini kömür olmuş bir iskeletle el ele tutuşurken buldu. Bir mızrak misali dümdüz aşağı sapanan alevden bir dil onu ıskaladı, ama ahbabı bir meşale gibi yanmaya başladı. Rodrigo geri çekilmeye çalıştıysa da gözlerinden pıhtılaşmış kanlar damlayan iskelet ona doğru eğildi ve kemikli elleriyle rahibin parmaklarını acı verecek derecede sıktı. Rodrigo serbest kalmak için debelendiğinde iskeletin çenesi açıldı ve ağızından dışarı isli, gri renkli bir duman sütunu püskürdü. Duman Rodrigo'nun gözlerini yakıp yüzünü kararttı.

Duman kusan o kafatası birkaç saniye içinde güneşi örttü; gırtlığı ve ciğerleri pis havayı reddeden Rodrigo simsiyah balgam tükürdü.

Görüş alanının kenarlarında daireler çizen kıvılcım, alev ve köz halkaları birbiriyle kesişerek rahibin etrafını sardı. Rodrigo tam dizlerinin üstüne düşmüştü ki eller onu hoyratça yakaladı. Kendisini tutanın yine o iskelet olduğunu zanneden Rodrigo ilk başta yiğitçe ama aptalca bir şekilde direndi. Fakat etli eller onu kabaca sarstığında ve bir insan sesi bağırarak ismini telaffuz ettiğinde artık kâbus görmediğini fark etti.

Bir anda tamamen uyandı. Koridor, kardinallerin kullandıkları dar odalardan birinde başlamış bir yangının dumanıyla doluydu. Rodrigo simsiyah duman bulutlarına bakarken ağız dehşet ve huşuyla bir karışık kaldı.

Yangının hangi odada çıktığını biliyordu.

Somercotes.

"Debelenme," diye kulağına homurdandı bir ses. Rodrigo başını çevirdiğinde Colonna'yı, şu uzun boylu olanı gördü. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Hayır! Somercotes ne olacak? Kardinalin kolları arasında çırpınmaya ve iyi kalpli yaşlı

adamın yardımına koşmak için serbest kalmaya çalıştı. Ölmüş olamaz.

Koridordaki turuncu loşluğun önünden bir suret geçti ve Rodrigo tünelin tavanı boyunca süzölen pis kokulu dumanlardaki bir aralıktan baktığında kısacık bir anlığına Capocci'yi yanan odanın kapı eşiğinde gördü. Adamın ak sakalı bembeyaz deniz köpükleri gibi yüzünün etrafına saçılmıştı.

Rodrigo onu tutan Colonna'nın elinden kurtulup yere düştü ve dizlerini sert zemine çarptı. Acısına aldırış etmeden kapıya doğru atıldı. Capocci'ye yardım etmek zorundaydı. Somercotes'i kurtarmasına yardım etmeliydi.

Zihninde Somercotes'in daha genç versiyonunu, hani şu rüyasına giren halini barakanın kapısını işaret ederken gördü. Kapı aralığı ışıkla doluydu. Her şey yeniden yaşanıyor...

Kurtar bizi, diye fısıldadı melek. Colonna onu bacağından yakalayıp ışılı kapıdan sürükleyerek uzaklaştırırken Rodrigo haykırmaya, zırvalamaya ve yalvarmaya başladı.

Nymphaeum'u n [\[69\]](#) geniş temel taşlarının arasından inatla ve azimle yükselmiş bir ağacın kalın gövdesi, Ferenc ile Ocyrhoe'nun gölgesinde dinlendikleri kuytu nişi yoldan görünmeyecek şekilde gizliyordu. Roma'nın merkezinden çok uzakta inşa edilmiş pek çok eski tapınak gibi bu on cepheli bina da şaşaasını ve cazibesini kaybetmişti, yine de mermer dış kaplamaları hâlâ büyük ölçüde sağlamdı. Artık orada hiç kimse ibadet etmiyordu, Ferenc kısa bir şekerleme yaparken genç kız bundan emin olmuştu; fakat Ocyrhoe bir zamanlar onun yuvarlak kubbesinin altında Minerva'ya adanmış ayinlerin ve seremonilerin düzenlendiğini tâ yüreğinde hissediyordu.

Genç kız sırtını güneşin ısıttığı taşlara yaslamıştı, burada kendini güvende hissediyordu. Tanrıça eskiden burada yaşamıştı ve nasıl ki bir çocuk kendi annesinin kucağını içgüdüsel olarak tanır ve hatırlarsa Ocyrhoe da o ilahi varlığın silik anısından cesaret alıyordu.

Ferenc'in ayak bileğinin müsaade ettiği kadar hızlı bir şekilde yürümüşlerdi. Ocyrhoe süratli tempolarının dikkat çekeceğinden korkmuşsa da tedirgin kalabalıkların kenarından kıyısından sessizce geçip gitmenin ne kadar kolay olduğunu keşfetmek onu hem şaşırtmış hem de rahatlatmıştı. Ayı'nın muhafızları ortalıkta koşuşturana karşı gözlerini açık tutuyorlardı ve Roma vatandaşları çileden çıktıkça etkili bir şekilde izlenemeyecek kadar çok sayıda hedef türüyordu. Daha ölçölü tempoları sayesinde göze çarpmayan ikili, kalabalıkların peşine takılarak ayaktakımın onları sürüklemesine izin vermişti; tâ ki Ocyrhoe nymphaeum'un yuvarlak kubbesini seçene dek.

Ferenc niçin köşesine yaslanmış ve başını duvara dayayıp gözlerini kapamıştı. Ocyrhoe gibi o da bitkin durumdaydı ve yürüdükleri sırada genç kız ayak bileğinin delikanlıya acı verdiğini anlamıştı. Genç kız Ferenc'in yola devam edebileceğine dair tüm ısrarcı itirazlarını duymazdan gelerek biraz dinlenmelerini dayatmıştı ve bu saklanma yerini bulmalarından kısa süre sonra da Ferenc niçin köşesine sığınıp uyuklamaya başlamıştı.

O ne aptalca bir atlayıştı öyle! Ocyrhoe ilk başta delikanlıya bağırıp çağırmak istemişti; çünkü Ferenc şehirden gizlice ayrılmak için yegâne fırsatlarını heba etmişti. Kaçmak yerine onu kurtarmaya çalışırken aptalca bir biçimde kendini yaralamıştı, hem de Ocyrhoe'nun kurtarılmaya ihtiyaç duymayabileceği ihtimalini hiç düşünmeden. Genç kız duvarı o muhafızdan daha hızlı tırmanabilirdi. Adamdan daha ufak tefek ve süratliydi;

muhafız ona yetişemezdi. Böylece her ikisi de duvarın tepesine ulaşabilirdi.

Peki ya sonra? Oradan nereye giderlerdi?

Ocyrhoe hâlâ kızgındı, ama sadece Ferenc ondan şüphe duyduğu için değil, şüphe duymakta haklı olduğu için de. Ocyrhoe'yu en çok inciten şey Ferenc'in beceriksizce işaretlerle sorduğu sorunun utancı olmuştu: Sen hiç dışarı çıktın mı?

Ocyrhoe duvardan nasıl ineceklerini düşünmemişti bile. O bir şehir çocuğuydu; bildiği ve ustalaşmak istediği tek şey buydu. Tıpkı diğer soy kardeşleri gibi o da bu kentin bir parçası haline gelmek; tapınakların, plazaların, yolların, su kanallarının, bahçelerin ve duvarların hem kölesi hem de efendisi olmak istemişti. Yedi tepenin her çıkıntısını ve taşını öğrenmek, onların üstünde çıplak ayakla gezerken nerede olduğunu yalnızca ayaklarının altındaki toprağın dokusundan kestirebilmek istemişti. Onun dünyası Roma'ydı ve yüreğini sızlatan şey hayallerinin ne denli küçük ve önemsiz olduğunu anlamaktı. Roma'yı bir günde boydan boya kat edebilirdi; duvarların dışındaysa günlerce, haftalarca, yıllarca, hatta ömrünün geri kalanı boyunca yürüse bile dünyanın ucuna varamazdı.

Parmakları nymphaeum'un sıcak taşlarına dokundu ve üzerlerinde şefkatle gezindi. O devler için yine devler tarafından inşa edilmiş bir dünyada mini minnacık düşler kuran bir karıncaydı. Korkuyorum, diye düşündü, nasıl sesleneceğini bilmediği bir tanrıçaya dua ederek. Ben yalnızca küçücük bir kızım ve pek de güçlü değilim.

Ferenc gözlerini kırpıştırarak dayandığı yerde kıpırdandı. Duyuları geri gelirken hızla doğrulup oturdu. Ocyrhoe elini onun koluna koydu ve delikanlı hemen sakinleşti. Kızın parmakları dokunmaya ve sıkmaya başladı. "Artık güvendeyiz," diye sinyal verdi. "Hiç kimse bize aldırış etmiyor. Kaçan insanlar arıyorlar."

Ferenc kafa sallayıp arkalarındaki ve üstlerindeki duvara baktı. "Neredeyiz?" diye sordu.

"Büyük şehir kapılarından birinin yakınında," cevabını verdi Ocyrhoe. "iki yol, iki su kanalı."

Bu bazı açılardan seçilebilecek en kötü şehir kapısıydı, zira iki yolu birden tutuyordu: Via Praenestina ile Via Labicana. Dolayısıyla Orsini'nin adamlarından oluşan en kalabalık grup muhtemelen oradaydı. Fakat Roma'ya hizmet veren kadim su kanallarından ikisi, yani Aqua Claudia ile Anio Novus da şehre aynı konumdan girmekteydi. Roma'yı çepeçevre saran koca duvar uzun zaman önce Aurelian adlı bir adam tarafından şehrin kurulmasından sonra yaptırılmıştı. Roma nesillerce bir duvara ihtiyaç duymamıştı ve Aurelian istihkâmları yaptırdıktan sonra duvarın geçmesini istediği yerlerdeki eski binaları yıktırmaktan çekinmişti. Duvar burada, yani Porta Maggiore'de yolun ve su kanalının etrafından dolanmaktaydı.

Duvarlar Roma'nın tarihini kucaklıyor, eski tapınakları ve anıtmezarları bölmüyor yahut engellemiyordu. Ve Ocyrhoe'nun delikanlı uyurken nymphaeum'da yaptığı kısa keşif esnasında da öğrendiği üzere bu binalardan bazıları daha eski yapıların üstüne kurulmuştu. İşte onlardan bazıları kabirlerle ve yeraltı koridorlarıyla delik deşikti.

Capocci öksürüp tıksırarak Septizodium'un gizli çıkışı olan pürüzlü panele doğru sendeledi. Panel onun ağırlığıyla hareket etti ve buna hazırlıksız yakalanan Capocci, kapı dışa doğru açılıp kendisini ara sokağa atarken dengesini sağlamak için kollarını savurdu.

Dizlerinin üstüne düşen kardinal su toplamış ellerini göğsüne yasladı. İç içe geçmiş sakalları isle kararmış kılların, terle ışıldayan düğümlerin ve hem canı hem de rengi çıkmış dikenli bir çalı gibi yüzünde dimdik duran buklelerin oluşturduğu karmakarışık bir yumağa benziyordu.

Arkasındaki kapıdan dışarı duman ve gri kül sızıyor, ısı bu sızıntıyı alıp masmavi gökyüzüne kaldırıyordu. Yere yığılan Capocci gövdesinin yan tarafının üstüne düştü ve sırtüstü yuvarlandı. Göğsü hızla kalkıp inerken temiz havayı kocaman nefeslerle içine çekti. Gökyüzüne daha o sabahın erken saatlerinde, kardinallerin yem kovalarından paylaştıkları ortak kahvaltı sırasında bakmıştı ama şimdi çok daha farklı ve engin gözüküyordu. Capocci pürüzsüz boşluğu, onun yalın saflığını huşuyla seyretti. Gök kubbenin mavisi o kadar temiz, o kadar lekesizdi ki sanki Tanrı'nın ve insanın bildiği tek renk olduğunun farkındaydı.

Bir şey, yuvarlak bir bulanıklık görüş alanını kapattı. Gözlerini odakladığı zaman bulanıklık bir adamın surati halini aldı. Adamı itip önünden çekmek isteyen Capocci kaşlarını çattı.

Şimdi olmaz.Göğe bakmak istiyorum. Nefesim, selametim...

"Kardinal Capocci," dedi adam, "beni duyabiliyor musunuz?"

Capocci gözlerini kısarak adamın yüzünü çıkarmaya çalıştı. Diğer kardinallerden biri değilse de tanıdık gelmekteydi. Burnunun şekli, ağzının genişliği, sakalının intizamı... tüm bunlar tanıdığı birine aitti. "Baş İnzibat," dedi gıcırta gibi bir sesle, Septizodium'daki kardinallere göz kulak olmakla görevli adamı nihayet hatırlayarak. Başka muhafızların yanı sıra endişeyle ve dehşetle yüzünü buruşturmuş Kardinal Colonna'nın upuzun sureti de yakınlardaydı.

"Kardinal," diye devam etti baş inzibat, "başka birileri var mı? İçeride kimse kaldı mı?"

Capocci yüzünü örtmek için ellerini kaldırdı ama yanmış ve su toplamış deriyi görünce durakladı. Onları tekrar göğsüne indirip gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı.

Tanrı onu ateşten korumuştı. Yangının ortasında tıslayarak kıvranan şeyi görmüştü; hatta onu tutup alevlerin arasından çekmeye çalışmıştı. Fakat tuttuğu kol elinde kalmıştı. O şey artık insan değildi; Şeytan adamcağızın ruhunu almış, ona dair iyi ve saf olan ne varsa yakıp kül etmişti. Geriye cızırdayan yağdan ve fazla pişmiş etten başka bir şey kalmamıştı.

"Hayır," dedi hırıltılı bir sesle, baş inzibatın sorusuna cevaben. "Başka hiç kimse yok."

Kabir sade olmakla birlikte Roma'daki diğer hiçbir abideye benzemiyordu. Bir fırıncı için inşa edilen bina azat edilmiş bir köleye aitti. Ayrıca Aurelian Duvarı'nın dışındaydı. Ocyrhoe yapının yan tarafını kaplayan büyük, yuvarlak delikleri şöyle bir süzdü. Delikler hiç kırpmaksızın Roma'dan öteye bakan bir dizi göze benziyordu.

Porta Maggiore'den bir taş atımlık mesafedeydiler ve genç kız diğer tarafta olsaydı Roma kapısının bu kadar yakınında durmaya cesaret edemezdi. Fakat Ayı'nın muhafızları onun bulunduğu istikamete bakmıyorlardı; tüm dikkatleri şehrin içinden üzerlerine baskı yapan kalabalığa çevriliydi. Bu taraftaki kalabalıksa daha küçüktü ve öfkelienden ziyade şaşkıındı. Hatta birçok tüccar mallarını doğrudan doğruya arabasından satıyor, etrafta

gezinen insan yığınınından istifade ediyordu.

Ocyrhoe nymphaeum'un altındaki kabir konusunda haklı çıkmıştı. Kabir eski tünellerle bağlantılıydı ve günler gibi gelen bir süre boyunca rasgele dolaşmalarına rağmen aslında aradan sadece birkaç saat geçmişti. Ocyrhoe ne kadar şanslı olduklarını düşünmek istemiyordu, sonuçta yeraltında çok uzun bir süreliğine kaybolabilirlerdi, ama gitmeleri gereken yol onlara bariz gözüküyordu. Sebep belli başlı koridorlardaki toz noksanlığı, ayaklarının altındaki taşların düzgünlüğü, hatta yukarıdaki Aqua Claudia vasıtasıyla taşınan suyun ısrarcı titreşimi olabilirdi. Sonuçta bu ve diğer ipuçları onlara güzelce yol göstermişti.

Şehirden kaçmayı becermişlerdi.

Ferenc elini tuttuğu kızı fırıncı Eurysaces'in kabrinden uzaklaştırdı ve yönünü Roma'nın ötesindeki engin dünyaya çevirdi. Ocyrhoe sersem sersem sırtarak onun parmaklarını sıktı. Ferenc'le beraber olmaktan memnundu. Birlikte Kutsal Roma İmparatoru'nun ordusunu bulabilir ve Somercotes'in mesajını iletebilirlerdi.

Ocyrhoe bir kahkaha attı. Hayalini kurduğu şeyi sahiden de yapıyordu. Bir Bağcı mesajı iletiyordu. Sonunda herkesi kurtaracaktı.

KARAKTERLER

FERENC

Mohi'deki savaş meydanlarından Peder Rodrigo Bendrito tarafından kurtarılan bir Macar gencidir. Rahibe gönülden bağlı olan Ferenc ona olağanüstü bir yolculukta eşlik etmektedir.

OCYRHOE

Romalı bir öksüz olan Ocyrhoe, soy kardeşleri şehirden kaybolduğunda Bağcı yöntemlerindeki eğitimine henüz yeni başlamıştır. Kutsal Roma Kilisesi'nin geleceğini tehdit eden entrika dolu bir oyunun içine sürülen Ocyrhoe, hayatta kalmak için yeni kazandığı becerilerinin tamamını kullanmak zorundadır.

MATTEO ROSSO ORSINI

Roma Senatörü Matteo Rosso Orsini, Roma vatandaşlarının güvenliğinden sorumludur. Kutsal Roma İmparatoru İkinci Frederick'in entrikalarına karşı koruması gereken Kutsal Roma Kilisesi kardinalleri de buna dahildir.

PEDER RODRİGO BENDRİTO

Bir Roma Katolik rahibi olan Peder Rodrigo Bendrito, Mohi Muharebesi'ndeki Moğol akınından sağ çıkmıştır. Tanrı'nın ziyaretine tâbi olduktan sonra mesajını Roma'ya götürmek için tehlikeli bir yolculuğa atılır.

SOMERCOTESLİ ROBERT

Bir İngiliz ve Kral Üçüncü Henry'nin eski vaizi olan Somercotesli Robert, Sant'Eustachio kilisesinin kardinal diyakozudur ve 1241'deki papa seçimine iştirak eden kardinallerden biridir.

SINIBALDO FIESCHI

Lucina'daki Sant'Lorenzo kilisesinin kardinal rahibi olan Sinibaldo Fieschi iyi eğitim görmüş bir din alimi ve Kilise siyasetinin karmaşık coğrafyasında kurnaz bir arabulucudur. Aynı zamanda Kutsal Roma Kilisesi'nin Şansölye Yardımcısı ve 1241'deki papa seçiminin önemli bir katılımcısıdır.

RAINIERO CAPOCCI

Cosmedin'deki Sant'Maria'nın diyakozudur. Rainiero Capocci bir halk adamıdır.

Harikulade sakalı pek çok sır saklamaktadır ve 1241'deki papa seçimine o da katılmıştır.

GIOVANNI COLONNA

Sant'Prassede'nin kardinal rahibi olan Giovanni Colonna 1216'dan itibaren papa seçimlerine katılmıştır. Speyer'deki elçilik görevi sırasında inancı şiddetle sınanmıştır.

VERA

Kievli bir skjalddis -Kalkan-Bakiresi- olan Vera, Moğol saldırısının ardından şehri koruyan garnizona komuta etmektedir.

BENJAMIN

İpek Yolu'nda ticaret yapan Benjamin, Bizans'tan Çin'e kadar mal alıp satmıştır. Bozkır halkları konusundaki bilgileri, doğuya yolculuk eden Kalkan-Biraderleri için paha biçilmezdir.

ANDREAS

Kalkan-Biraderleri'nin son derece başına buyruk bir mensubu olan Andreas tarikatının bir kalfa şövalyesidir. Fakat otoriteye karşı direnç göstermesi ve eski âdetleri devamlı sorgulaması bir nebze dışlanmasına yol açmaktadır.

RUTGER

Tyrshammar'ın levazımcıbaşı olan Rutger, Legnica'daki Kılıçlar Sirki'nde Kalkan-Biraderleri'ne refakat etmektedir. Feronantus'un gitmesiyle birlikte arenada dövüşmek için geride kalan genç acemilerin liderliğini o yürütmektedir.

HANS

Legnica'nın öksüzlerinden biri olan Hans, Hünern'deki bir sokak çocukları çetesine mensuptur. Hem Kim'le hem de Andreas'la dostluk kurarak komplonun iki tarafı arasında önemli bir köprü haline gelmiştir.

PEDER PIUS

Peder Pius sofu bir Roma Katolik rahibi olup Hünern harabelerindeki ruhları kurtarmayı ummaktadır. Fakat kendini Kalkan-Biraderleri ile Livonyalılar Tarikatı arasındaki bir husumetin içinde bulur.

DIETRICH VON GRÜNINGEN

Livonyalılar Tarikatı'nın Heermesiter'liğini yürüten Dietrich von Grüningen tarikatının gözden düşen adını temize çıkarma peşindedir. Papa Dokuzuncu Gregory'ye ve papalığın arkasındaki gizli tertibe bağlılık yemini etmiştir.

KRISTAPS

Fellin'in Birinci Kılıcı olan Kristaps, Livonyalılar Tarikatı tarihine kapkara bir gölge düşüren Schaulen'deki muharebeden sağ kurtulanlar arasındadır.

ZUGAIKOTSU NO YAMA ("ZUG")

Ongun Han'ın Kılıçlar Sirki'ndeki büyük şampiyonu olan Zugai-kotsu no Yama bir Japon ronin'idir. İsmi "Kafatasları Dağı" anlamına gelmektedir ve kendisine "Zug" denmesine müsaade etmektedir. Geçmişinden veya gerçek ismindense hiç bahsetmemektedir.

KİM ALCHEON

Kim Alcheon'un anayurdu Kore'dir ve Çiçek Şövalyeleri olarak bilinen bir tarikatın hayatta kalan son üyesidir. Zug'la beraber Moğollar tarafından Byeokrando'da tutsak alınmıştır ve o zamandan beri Ongun Han'ın sirkinde gladyatörlük yapmaktadır.

TEŞEKKÜRLER

ERİK BEAR

Aileme, dostlarıma ve hem gerçek hem de mecaz anlamda benimle birlikte bu kitap için omuz omuza savaşımiş herkese teşekkürler. Bir insanın çalışması gerektiğinden çok daha sıkı çalıştığı için başta Mark olmak üzere diğer tüm yazarlara teşekkürler. Beni yazarlığa yönlendirdiği için babama ve dedeme teşekkürler.

GREG BEAR

Tüm bu usta yazarlarla birlikte çalışmak, sabahları Neal'ın rehberliğine çelik çarpıştırmak, sonra da delice bir tempoyla yazım planları kurarken kahve içip pembe kutulardaki çöreklerle kahvaltı etmek harikaydı. Mark karatahtamızda bölümleri özetleyip düzenlerken Joe ile Cooper'ın volta atıp kılıçlarını savurmasını izlemek, yazarlar masamızda Neal'la karşılıklı fikir alışverişi yapmak, kıtanın öteki ucundaki E.D.'yle konuşmak (ve ona sanal çörekler ikram etmemizi) ve de oğlumuz Erik'le hem strateji hem de bölümler üzerinde işbirliği yapmak da öyle. Üstelik tüm bunları yaya ve atlı olarak tarifsiz katliamlar atlatıp dalgalanan otlarla dolu geniş ovalardan geçerek Harold Lamb, Talbot Mundy ve Robert E. Hovvard gibilerin harikulade topraklarına dalarken yapmamız da cabası. Bu inanılmaz tecrübe için herkese teşekkürler!

NICOLE GALLAND

Mark, Neal, Greg, Cooper, Joe ve Erik'e beraber çıktığımız bu heyecanlı yolculuk için çok teşekkürler; özellikle de kilometrelerce ötede de olsak hiç kapanmayan Skype için. Liz Darhansoff a özel teşekkürlerimi sunarım. Ve E.D. deBirmingham'ın kısa ve tarifi mümkün olmayan varoluşunda emeği geçen herkese selamlar.

JOSEPH BRASSEY

Bana bir şans veren Neal Stephenson'a; umarım seni gururlandırmışımıdır. Düzyazımı döve döve güzelleştiren Mark Teppo'ya. Greg'e, Erik'e, Cooper'a, E.D.'ye ve Subutay'daki diğer herkese. Bana daima şiddet katmayı ve ayaklarımı yere sağlam basmayı öğreten Tinker'a. Zihnimi yeni olasılıklara açan Fort Levis'teki Ken ile Rob'a. Bana hep destek olan güzel eşime ve ebeveynlerime. Bunun gerçekleştirebileceğine inanan küçük kız kardeşime ve yol boyunca edindiğim tüm dostlara. Hayaller gerçek olur. Tüm bunları size ithaf ediyorum.

COOPER MOO

Destekleri için aileme canı gönülden teşekkürler: karım Mary; çocuklarımız Keagan,

Connor ve Haven; ebeveynlerim Jan ve Greg Moo. Başta gösterdiği liderlik için Neal ve yazınsal rehberliği için Mark olmak üzere yazım ekibinin her üyesine minnet borçluyum. Kımızımı hepimizin şerefine kaldırıyorum!

NEAL STEPHENSON

Merkezcil kuvvet Mark Teppo'ya teşekkürler.

MARK TEPPON

Bu proje, her masalcının duymaya bayıldığı o ölümsüz sorunun birisi tarafından sorulmasıyla başladı: "Peki şimdi ne olacak?" Sanırım hiçbirimiz cevabın bizi nereye götüreceğini hayal edemedik; fakat yolculuk boyunca bu yaratıcı ekibe sahip olmaktan minnettarım: Erik, Greg, Cooper, E.D., Joseph ve Neal. Ayrıca sağladıkları karakter portreleri için Karen Laur, Jason Norgaar ve Neal Von Flue kadar bizimle beraber parlak bir geleceğe adım atan tüm Mongoliad.com topluluğuna teşekkür etmek istiyorum. Jeremy Bornstein ile Lenny Raymond altyapı çalışanlarının o göze batmayan yöntemiyle bizimle yakından ilgilendiler; teşekkürler beyler. Fleetwood Robbins keskin bir yazınsal bakış açısı sağlayarak bu sözcüklerin son düzenlemesinde harika bir perspektif ortaya koydu. Ayrıca daimi ve şaşmaz desteği büyük önem taşıyan Emm'e de selam olsun. Tinker Pierce, Gus Trim ve Guy Windsor bize Batı dövüş sanatları alanında epeyce faydalı bilgi ve talimat temin ettiler. Ayrıca Ellis Amdur ile Aaron Fields on üçüncü yüzyıl Japonyasının dövüş sanatlarıyla ilgili konularda fantastik yorumlarda bulundular. Bu beş beyefendi kendi alanlarında gerçek birer âlim ve üzerinde çalıştıkları sanatlardaki herhangi bir yaratıcı değişiklikten bütünüyle biz sorumluyuz.

YAZARLAR HAKKINDA

Neal Stephenson esasen bir kurgu yazarı olup spekülâtif kurgu alanındaki çalışmalarıyla pek çok ödül kazanmıştır. Snow Crash, The Diamond Age, Cryptonomicon, The Baroque Cycle ve Anathem popüler kitapları arasında yer almaktadır.

Greg Bear Blood Music, E on, The F örge of God, Danvin's Radio, City at the End of Time ve Hull Zero Three de dahil olmak üzere gerilim, bilimkurgu ve fantezi türlerindeki otuzdan fazla kitabın yazarıdır. Çok sayıda uluslararası ödül kazanan kitapları yirmi ikiden fazla dile çevrilmiş ve dünya genelinde milyonlarca adet satmıştır.

Nicole Galland Harvard Üniversitesi'nde karşılaştırmalı din ve tiyatro eğitimi almış olup ikisinin hemen hemen aynı şey olduğuna inanmaktadır. Çeşitli takma adlar altında tarihi kurgu romanları ve senaryolar yazarak asıl isminin yerleşmesini isteyen annesini hayal kırıklığına uğratmıştır. Kocasıyla ve dünyanın en iyi köpeğiyle beraber Massachusetts'in kırsal kesiminde yaşamaktadır.

Mark Teppo bir kentsel fantezi serisi olan Codex of Souls ile hipermetin rüya tabiri The Potemkin Mosaic kitabının yazarıdır.

Joseph Brassey eşi ve iki kedisiyle beraber Pacific Northwest'te yaşamaktadır. Silahlı kuvvetler mensuplarına ortaçağ dövüş teknikleri öğretmektedir. Mongoliad ilk basılı kurgu eseridir.

Erik Bear eserlerini yaşadığı yer olan Seattle, Washington'da yazmaktadır. Çok satan bir video oyunu yazmıştır ve şu anda pek çok çizgi roman dizisi üzerinde çalışmaktadır.

Cooper Moo 1986 yılında trenine dönmek zorunda kalmadan önce Moğolistan'da beş dakika geçirmiştir; günün birinde Moğol savaşçıları kaleme almayı hiç beklememiştir. Cooper 2007'de Hong Kong'daki bir çatıda Çinli bir kılıç ustasıyla karşılaşmıştır; bu tecrübenin bir gün çatışma sahneleri yazmasına yardım edeceğini de düşünmemiştir. Mongoliad yazım ekibinin bir üyesi olmasının dışında çeşitli dergilerde makaleler yazmıştır. "Grooving Up Black and White" adlı otobiyografik yazısı Seattle Weekly'de basılmış ve Profesyonel Gazeteciler Cemiyeti tarafından Yılın Sosyal Meseleler Konulu Makalesi ödülünü almıştır. Cooper eşi, üç çocuğu ve çok sayıda kesici silahıyla beraber Issaquah, Washington'da yaşamaktadır.

DİPNOTLAR

[←]

1.Hıristiyanlarda kutsal bir bayram -çn

[←]

2.Aziz Francis'in müritleri için koyduğu bir kurallar dizisi -çn

[←]

3.Akdeniz'in doğu ucunu çevreleyen ülkelerin genel adı -çn

[←]

4.Kuzeybatı Avrupa'da, Kuzey Denizi'nin güneydoğu kıyılarında bulunan eski bir sahil bölgesi -çn

[←]

5.Geliştirilmiş mancınık türleri -çn

[←]

6.12. ve 13. yüzyıl İtalya'sında imparatorluk yanlısı, Papalık karşıtı, aristokratik bir topluluk -çn

[←]

7.Yaptığı evlilik sonucu Kudüs kralı olan bir Fransız soylusu -çn

[←]

8."Ön saflarda savaşan tanrıça." Antik Yunanistan'da bilgeliğin ve savaşçıların tanrıçası Athena'ya verilen bir diğer ad -çn

[←]

9.Yunan alfabesinde "T" şeklinde yazılan bir harf -çn

[←]

10.Hıristiyanlık inancına göre Hz. İsa çarmıha gerildiği zaman ellerinde ve ayaklarında çivilerin neden olduğu çeşitli yaralar oluşmuştur. Buna stigmata denir. Zaman içerisinde bazı Hıristiyan din adamında da aynı izlerin olduğu görülmüştür. Assisili Francis bunlardan ilkidir -yhn

[←]

11."Kaybolanı arayacağım." -İncil'den bir alıntı -çn

[←]

12.Eski çağlarda Tuna Nehri'nin batı kıyısında yer alan bir kasaba. Daha sonra doğu kıyısındaki Peşte ile birleşmiş ve bugünkü Budapeşte halini almıştır -yhn

[←]

13.İlave koruma sağlaması amacıyla zırhla beraber giyilen, genellikle ketenden veya yünden yapılan uzun ve dolgulu bir kıyafet -çn

[←]

14.Roma'yı çevreleyen surlarda yer alan kapılardan biri -çn

[←]

15.Papa'nın unvanlarından biri -çn

[←]

16.Roma mitolojisinde sanat, ticaret ve savunma tanrıçası -çn

[←]

17.Roma Katolik Kilisesi rahipleri 55 veya 165 boncuktan oluşan tespihler kullanır. Kısa ucuna küçük bir haç asılıdır -yhn

[←]

18.İskandinav mitolojisinde doğa güçlerine hükmedebilen devler -yhn

[←]

19.Çeşitli boylardaki Viking savaş gemileri -yhn

[←]

20.İskandinav mitolojisinde kendisiyle aynı ada sahip ölümler diyarına hükmeden bir tanrıça -çn

[←]

21.İskandinav mitolojisinde kader tanrıçası -çn

[←]

22.Papanın bir diğer unvanı -çn

[←]

23.Roma İmparatorluğu'nda suçluların cezalandırılmasından sorumlu bir subay -çn

[←]

24.Letonya'nın batısında yaşamış eski bir Baltık kabilesi -çn

[←]

25."Ruhuma mukayyet ol, çünkü ben kutsalım" -İncil'den bir alıntı -çn

[←]

26.Legnica'nın güney batısında yer alan bir köy -yhn

[←]

27.Yaklaşık bir kilometreye karşılık gelen bir Rus uzunluk ölçüsü -çn

[←]

28.Simetrik bir şekilde kabzadan uca doğru sivrilen, yalımı hiç esnemeyen bir hançer türü -çn

[←]

29.Miğferlerin altına takılan, boynun ve omuzların korunmasını sağlayan örgü şeklinde bir zırh parçası -çn

[←]

30.Bir tür büyük çadır -yhn

[←]

31.Moğolistan'daki kutsal bir dağ -çn

[←]

32.Kalkan-Bakireleri'nin bir diğer adı -yhn

[←]

33.Genellikle bir metreden uzun olan, çok uzağa ok atabilen bir yay türü -çn

[←]

34.Musevilerin Mısırlılardan kurtuluşlarını kutladıkları bir bahar bayramı -yhrı

[←]

35.(İbr.) Yemek, ziyafet -yhn

[←]

36.Genellikle Kutsal Roma İmparatorluğunda yakın korumalık yapan imparatorluk muhafızları -çn

[←]

37.Yahudiler için dini tatil günü -çn

[←]

38.Ortaçağda savaş için özel olarak yetiştirilen çok iri bir at cinsi -çn

[←]

39.Çin'in efsanevi bir imparatoru ve kültürel kahramanlarından biri -çn

[←]

40.İki bin yıldan uzun bir süre boyunca Çin tıbbına yön vermiş doktrinsel bir kaynak -çn

[←]

41.Çehrenin ışığını üstüme doğrult." -İncil'den bir alıntı -çn

[←]

42.Bir papa öldükten sonra yenisi seçilene kadar Kilise'nin içine düştüğü durum -çn

[←]

43.Papa On Üçüncü Gregory'nin yaygın hale getirdiği bir ilahiler dizisi -çn

[←]

44."Gözlerimin önündeki çamuru sil ki görebileyim," -yhn

[←]

45.Şarkıya baştan başlamak anlamına gelen İtalyanca bir müzik terimi -çn

[←]

46.Latince "ağır yük" -çn

[←]

47.İtalyanca, Fransızca, Yunanca, Arapça ve İspanyolca'nın karışımı olan eski bir ortak dil -çn

[←]

48."Birbirinden farklı pek çok yabancı dilin aynı anda kullanılmasıyla yaşanan kargaşa" anlamına gelen bir ifade -çn.yhn

[←]

49.(İbr.) Peygamberler -yhn

[←]

50."Vazifemiz neyse onu yaptık." -İncil'den bir alıntı -çn

[←]

51.Hem tek hem de çift elle kullanıma uygun, aşağı yukarı bir metre boyunda bir kılıç türü -çn

[←]

52.Genellikle gösteri amacı taşıyan, silahlı veya silahsız olarak yapılan bir dizi yakın dövüş hareketi -çn

[←]

53.Bir bacağın dümdüz yukarı kaldırılmasıyla atılan tekme çeşidi -çn

[←]

54."Tanrı'nın Hizmetkârlarının Hizmetkârı" anlamına gelen bir papalık unvanı -çn

[←]

55."Ayart ve galip gel." -İncil'den bir alıntı -çn

[←]

56.Günahlardan kurtuluşu konu alan bir ilahi -çn

[←]

57.Teber: Uzun bir sıriğın ucuna takılı bir tür balta -çn

[←]

58.Ağırlıklı olarak Roma imparatorlarının hayatları üzerinde yazmış eski bir Roma tarihçisi -çn

[←]

59.Yunan mitolojisinde karşısındakini bakışlarıyla taşa çevirebilen bir canavar -çn

[←]

60.(Ltn.) Tırman -yhn

[←]

61."Beni içimdeki doğruluğa ve de dürüstlüğe göre yargıla Ey Tanrım." -yhn

[←]

62."Kötülerin kötülüğu son bulsun, doğru olanlara yol göster. Kalplerde ve gönüllerde yatanları ancak Tanrı bilir." -yhn

[←]

63."Kurduğu fesat kendi başına gelecek, zorbalığu kendi tepesine inecek." -yhn

[←]

64."Güzel meyve vermeyen her ağaç kesilir." -İncil'den bir alıntı -çn

[←]

65.(Ltn.) Beni takip et-yhn

[←]

66.Ural Nehri'nin Rusça'daki adı -çn

[←]

67."Bedenin ferri gözdür." -çn

[←]

68."Ruhuma mukayyet ol, çünkü ben kutsalım. Sana güvenen hizmetkârını kurtar Ey Tanrım." -yhn

[←]

69.Antik Yunanlılar ve Romalılar tarafından inşa edilip su perilerine adanan heykelli süs havuzlarının genel adı -çn